

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE AND
HOCKEY **BOOK 2**

THE Romance LINE

#1 New York Times Bestselling Author

LAUREN BLAKELY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ROMANTİZM HATTI

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

[Telif Hakkı](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Biliyor muydunuz?](#)

[Romantik Çizgi](#)

1. [Fermuarı çek, dostum](#)
2. [Seni Seksi Küçük Snoop](#)
3. [Güzel ve Güçlü](#)
4. [Güzel Bir Niyet](#)
5. [Beğenilirlik Katsayısı](#)
6. [Eğlenceli Bilgi Döneminin Sonu](#)
7. [İyi Adam Eğitim Kampı](#)
8. [Bana Servetini Anlat](#)
9. [At Kuyruğu Çeken Çocuk](#)
10. [Yaz Bahçesi Akşam Yemeği Hilesi](#)
11. [Yeni Bir Şey](#)
12. [İlk Hamle](#)
13. [Tatlı İşkence](#)
14. [Tüm Çıplak İhtişam](#)
15. [Raincheck](#)
16. [Küçük Bir Bayan Boner](#)
17. [Sadece Küçük Bir Sabotaj](#)
18. [Maksimum Etki](#)
19. [Benden Bir Parça](#)
20. [Her Fikrim Var](#)
21. [Kedi Yargıç](#)
22. [Bir Hırsız ve Bir Korsan](#)
23. [Benim Felaketim](#)
24. [Yol İçin Bir Öpücük](#)
25. [Gerçek Klişe](#)
26. [Çok İyi Bir Ruh Hali](#)
27. [Oyuncu ve Reklamcı](#)
28. [Sinsi Saldırı](#)

29. [Tüm Tazılar](#)
30. [Baş Aşağı Gün](#)
31. [Erkek Arkadaş Tedavisi](#)
32. [Üç Kez](#)
33. [Yepyeni Bir Oyun](#)
34. [Çirkin Gerçek](#)
35. [Sahte Çıkış](#)
36. [Benim Kaçışım](#)
37. [Tam Zamanında](#)
38. [Bir Striptiz](#)
39. [Yeşil Başparmağım](#)
40. [Buz Öpücüğü](#)
41. [Tüm Kusurlu Parçalar](#)
42. [Güzel Bir Üçlü](#)
43. [Yumruk miyim?](#)
44. [Yüksek Sesle](#)
45. [Kaçınılmaz Şeyler](#)
46. [Bir Dolandırıcılık](#)
47. [Büyük Spiralsizleşme](#)
48. [Yeni Yatağım](#)
49. [Asma Kilitçiler Birleşiyor](#)
50. [Sabah Erken Teslimat](#)
51. [Altına Girdiğinde](#)
52. [Plan Değişikliği](#)
53. [Gerçek Max Lambert](#)
54. [Kuralları Yıkmak](#)
55. [O Yan İş Hakkında](#)
56. [Bir Oda Tutun](#)
57. [En Sevdiğim Şey](#)

[Sonsöz: Evet Deyin](#)

[Alıntı - En Sevdiğim Holidate](#)

[Be A Lovely Teşekkür](#)

[Lauren Yazarına Ait Diğer](#)

[KitaplarContact](#)

TELİF HAKKI

Telif Hakkı© 2024 Lauren Blakely

LaurenBlakely.com

Kapak Tasarımı © Qamber Designs & Media

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

KİTAP HAKKINDA

Bir hokey takımının halkla ilişkilerini yürütmenin ilk kuralı nedir? Asla bir oyuncuyla ilişki kurma.

Bu bir sorun olmamalı çünkü dünyada imajını yenilemek isteyeceğim son adam kalecimiz. Çıldırııcı derecede seksi, huysuzluğu ile ünlü ve her maçtan sonra benimle tartışmak için yaşıyor.

Ama onun pürüzlerini gidermek benim çok ihtiyacım olan terfiyi almamın yolu, bu yüzden dişimi sıkıp işimi yapıyorum. Ne kadar zorlaştırırsa zorlaştırın (özellikle de o seksi sırıtışı ve havalı mavi gözleriyle.) Evcil hayvanla poz verdiğimiz fotoğraf çekimlerinden kedi kucakladığımız bağış toplama etkinliklerine giderken, sanki ön sevişme yapıyormuşuz gibi didişiyoruz.

Öyle olduğu ortaya çıktı.

Çünkü soğukkanlı buz adam dış görünüşünün ardındaki adamı tanıdıkça eriyen ben oluyorum - hayatımın en ateşli, en yasak gecesine dönüşen bir öpücükle beni harap ederken kollarına atılıyorum.

Max bana benimle ne kadar ilgilenmek istediğini gösterdikçe *sadece bir kez her geceye* dönüşüyor. Onun sahiplenici dokunuşu hayatımda ilk kez bana tapıldığını hissettiriyor.

Ama adam tamamen sınırların dışında ve o derin öpücüklerden daha fazlası için işimi riske atamam.

Çünkü bir oyuncuyla daha kötü olan tek şey ona sırlsıklam aşık olmaktır.

BİLİYOR MUYDUNUZ?

Yakında çıkacak tüm kitaplarımın yayınlanacağını [buraya tıklayın!](#)ne zaman ilk öğrenen olmak için

PRO İPUCU: E-postaların gelen kutunuza gittiğinden emin olmak için kaydolmadan önce lauren@laurenblakely.com adresini kişilerinize ekleyin!

Bu kitabın tüm büyük perakendecilerde sesli ve ciltsiz olarak da mevcut olduğunu biliyor muydunuz? Bağlantılar için [web siteme](#) gidin!

Bu başlığa ilişkin içerik uyarıları için [siteme](#) gidin.

ROMANTİZM HATTI

Lauren Blakely tarafından
Aşk ve Hokey #2

ZIP IT UP, MAN

Maksimum

Bakın, giyim konusunda hemen hemen her şeyin altından kalkabilirim ama bu benim ilgi alanımın dışında olabilir. Özellikle de bel bandının her yerinde küçük çiçekler olan ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayacak kadar az malzemeli mor bir iç çamaşırı almadığım için. Bile, ki çok aktif bir çocuğum var.

Merakla, otel odamda mor kumaş parçasını önümde tutuyorum. Bu az ama öz iç çamaşırını incelerken merak ediyorum: Bu neredeyse tangayı kim giyiyor ve ayrıca acıtıyor mu?

Benim olmadığı belli olan ama aynı ona benzeyen bu çantayı karıştırmayı bıraksam iyi olacak. Lobide yanlışlıkla almış olmalıyım ve sanırım bu bavul da takım arkadaşlarımdan birine ait değil. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil. Her koyun kendi bacağından asılır. Ama bu dantel ve saten kornu-kopya profesyonel bir hokey oyuncusuna uyacak gibi görünmüyor.

Seattle'a yapılan bu yolculukta takımla birlikte seyahat eden sadece bir avuç kadın var. Atletik antrenör, takım doktoru ve reklamcı.

Aklım bu son ihtimale takılıyor. Bu ona
ait olamaz.

Olamaz.

Dürüst, kurallara uyan, pantolon takım giyen Everly Rosewood değil. O, tam yedi takım pamuklu sütyen ve külotu olan, aynı tonda, aynı tarzda, böylece sabahın köründe alıp gidebilen, bir yandan da basın talepleri ve tanıtım çekimi fikirleriyle bana işkence etmek için yeni yollar tasarlayan bir kadın.

Everly'nin lacivert, siyah ya da bej olmayan bir şeye sahip olmasının imkanı yok. En iyisi bu çantayı gerçek sahibine geri vereyim, içindekini hiç görmemiş gibi yapayım ve bir daha da aklıma getirmeyeyim. Bagaj etiketini ararken sapına iliştirilmiş bir tane buluyorum ve ters çeviriyorum.

Donuyorum. Sonra her yerim ısınıyor. Cehennem seviyesinden bahsediyoruz. Ne de olsa bu güzel iç çamaşırları takımın reklamcısına ait. Benden nefret eden zeki, geveze kadın. Evet, iş günü başlamadan önce çoğu insanın bir yılda yaptığından daha fazlasını başaran biricik Everly Rosewood. Ama bu hesaplanamıyor - mor bir tanga giyerken o öğretmen edasıyla tanıtım görevlerinin bir listesini vermesi mümkün değil.

Bu bir test. Bu açıkça bir çeşit test. Hayır, bu düpedüz ahlaki bir ikilem.

Kapıyı kapatsam mı yoksa eşyalarını biraz daha karıştırırsam mı?

Günaha karşı biraz mesafeye ihtiyacım var. Arkamı dönerek, yağmurlu olduğu için yağmurlu olan Seattle şehrine ve yarın erken saatlerde ligin en zorlu takımlarından birine karşı kaleyi savunacağım arenaya bakan pencereye doğru ilerliyorum.

"Tek yapman gereken o bavulun fermuarını çekip geri vermek ve siktir olup uyumak," diye mırıldandım.

Harika. Sadece harika. Şimdi kendi kendime konuşuyorum. Kalecilerin biraz dengesiz olduğunu söylerler ama bu benim için bile bir üst seviye. Pencere pervazına tutunuyorum, gece gökyüzüne karşı aydınlatılmış Space Needle'a bakıyorum, sonra kendimi ayırıyorum, yatağa geri dönüyorum, hazırım - yemin ederim hazırım, bavulun fermuarını sonuna kadar çekip ona veda etmeye hazırım.

Ya da gerçekten, neredeyse hazırım.

Bir elimi sakalımda gezdiriyorum ve beni en kışkırtıcı sesiyle çağıran bir siren gibi dantel ve saten hazinesine biraz daha bakıyorum.

Sizce dünyayı katleden-medyanın-her-bir-üyesi kraliçesi mor dantellerle nasıl görünürdü? Ya da yumuşak mavi satenle?

Bu gece bir randevusu var mı? Çenem titriyor. Yarın yağmurlu şehirde gizli bir erkek arkadaşıyla mı buluşacak? Daha çok tik tak ediyor. Her gün işe giderken, insanı deli eden o pantolonların altına bunları mı giyiyor?

Ve en zoru da bu.

Ahlaki pusulamı bulmaya çalışarak nefes alıyorum. Ama şu anda bulmak zor. Moral verici bir konuşmayla tekrar deniyorum. "Tek yapman gereken fermuara uzanmak. Dişleri önce bir tarafa, sonra diğer tarafa doğru çek. Tamamdır."

Ama hareket etmiyorum. Burada aptalca duruyorum çünkü tüm bu seksi şeyler beynimi karıştırıyor. Everly Rosewood'un kirli rüyalarımın rengi olan kırmızı dantel külot giydiğini bildiğim için kafamdaki tüm alanı kaplıyor.

"Fark etmez," diye mırıldandım. "Ne giydiği gerçekten önemli değil." Omuzlarımı dikleştirerek en çetin görevi yerine getirmeye hazırlanıyorum - fermuarı çekiyorum.

Çantaya uzanırken telefonum çaldı. Zil tarafından kurtarılmış. Arka cebimden Mach hızıyla çıkarıp alıyorum, eski bir masa oyunu olan Scruples'a yakışır bir ahlaki ikilemden uzaklaştığım için minnettarım.

Menajerim Garrett'tan bir mesaj.

Sponsorluğunuz hakkında Thrive ile konuşuyordum. Bazı şeyleri senden geçirmem gerek. SF'ye döndüğünde konuşalım.

Bu iyi bir şey olmalı. Yoksa neden gece geç saatte mesaj atsın ki? *Sezona bir haftadan az bir süre kala son sponsorunu da kaybettiğini* söylemek gibi kötü bir haberle mesaj atmaz.

Belli ki bu iyiye işaret. Bir cevap yazdırıyorum.

Bana uyar. Belki beni Polk Caddesi'ndeki yeni kebabçıya götürmene ve iyi haberleri vermene bile izin veririm.

Baloncuklar bir dakika boyunca dans ediyor. Beni serinletecek uzun bir dakika, böylece bu çantayı takıntı haline getirmekten vazgeçeceğim. Sonunda Garrett'ın cevabı geldi.

Bedava yemek ayarladığını fark etmediğimi sanma. Ve tabii ki. Kebab da olur. Sadece şunu bil, bunun gerçekleşmesi için çok çalışıyorum. Planların olduğunu biliyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. Hadi canım. Bu onun işi. Her zaman çok çalışır. Bunu bana iki kez söylemesine gerek yok. Ama son zamanlarda en kolay müşterisi ben değilim, o yüzden belki de bu, önüne attığım tüm kırık tabaklarla hokkabazlık yaptığını bana hatırlatmak için kullandığı iyi adam yöntemidir.

Yani bu takası bir kazanç olarak kabul etmeli, çantayı iade etmeli ve kaza yapmalıyım.

Çantasının ortasındaki düzgünce katlanmış bluz yığınının tepesinden benimle alay eden o günahkâr kırmızı dantel parçası da neyin nesi? Telefonu cebime geri sokuyorum ve meraklı parmaklarımın aklı başına geliyor. Bir bakıştan zarar gelmez. Peki, bir dokunuş. Bluzların arasından çıkan yumuşak askıyı kapıp çıkarıyorum, bu da ne? Demi-büstiyer mi? Yarım sutyen mi?

Daha iyi için kaldırıyorum. Sırf kırmızı dantel, kiraz renginde, üst kısmında incecik bir fırır var. Belki de bir çeşit sütyendir. Onu bile bilmiyorum. Sonra, yeni bir umursamazlıkla, bir sonraki şeye uzanıyorum, bir sonrakine ve bir sonrakine.

Ta ki... Ben ne yaptım? Çantasını yağmaladım. Evet, ben bir iç çamaşırı korsanıyım.

Bu çok kötü, dostum.

Ama bu aynı zamanda bir fırsat. Her bir ipekli parçayı özenle katlarken sırtıtıyorum.

Ona cehennemi yaşatmak için bir fırsat.

Bu küçük kırmızı şey hariç hepsini geri topladım ve iyi bir çocuk gibi kapıya yöneldim.

Pek sayılmaz. Çünkü bu gece biraz kötüydüm.

SENI SEKSI KÜÇÜK HAFIYE.

Everly

Artık resmileşti. Ben bir hırsızım. Pelüş otel odası halısının üzerinde topuklarımın üzerinde geriye doğru çömelerek, huysuz kalecinin parfümünden bir koku çalıyorum.

Cesur ve baharatlı, ama aynı zamanda güçlü, acı biberle başlayıp sedirle bitiyor ve kız arkadaşlarınızla bir kulübe gittiğinizde bakmadan duramadığınız türden bir adam gibi kokuyor. Şık, gümüş bara yaslanıp soğuk mavi gözleriyle etrafı inceleyen, karanlık bakışlı o bilinmez adam. Siz onun için dans ederken bakışlarıyla sizi soyan adam.

Öyle ukala biri ki onu istediğin için kendinden nefret ediyorsun.

Gözlerimi kapatırken ürperiyorum, bu safir mavisi şişenin son notalarını yakalıyorum. Gözlerimi açtığımda, kapağını kapatmak için kendimi zorluyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak baş döndürücü sisi dağıtıyorum ve önümdeki kanıta bakarken kolonyayı Max'in siyah seyahat çantasına geri koyuyorum. Benim olmayan açık bir bavul - San Francisco'dan Seattle'a uçuşumuzdan sonra vardığımızda yanlışlıkla birbirimizin çantalarını aldığımızı fark ettiğimde kapatmadığım bir bavul.

Bu lanet bir şey. Ben sadece bir koku hırsızı değilim. Gerçek bir .

Neden onun diş macunu tüpünü de yalamıyorsun? Kalçanı onun şampuan şişesine sürtmüyorsun? Eşyalarını biraz daha işaretlemiyorsun?

Utanç içinde, odama geldiğimde bavul değiştirme olayını fark ettiğimden beri son beş dakikadır başıma bela olan bavuldan geri çekiliyorum. At kuyruğumu tekrar tekrar çözüp yeniden yapıyorum. Ne yaptım ben? Gerçekten hokey oyuncusunun eşyalarından birine mi baktım?

Kızım, kesinlikle yaptın. Ve her saniyesinden zevk .

Utanç göğsümden yukarı tırmanıyor. Çantayı kapatıp ona karışıklık hakkında mesaj atmak yerine kıyafetlerini ve seyahat çantasını karıştırdığıma inanamıyorum.

BİR YETİŐKİNİN YAPACAĞI GIBI.

Ama belli ki ben bir kediyeim. Artık Max'in hangi kolonyayı kullandığını, boxer külotunun ne renk olduğunu ve hangi aromalı dudak kremini sevdiğini biliyorum. Ayrıca en iyi üzüm çekirdeği yağından yapılmış çok sevilen bir yüz nemlendiricisi kullandığını da. Keşke buna param yetse. Ama Max'e hayatının tüm bu ayrıntılarını bildiğimi asla söyleyemem.

Gece Yarısı Alevi'nden bir nefes çaldığımı kesinlikle kabul edemem.

-Yardımsever kadınları iğnelemekten hoşlanan sinir bozucu erkeklerin kullandığı sinir bozucu bir kolonya.

Özellikle de muhtemelen eşyalarıma bir göz bile atmadığı için. Adam kendi gündemi dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyor.

Aceleyle, ona mesaj atabilmek için telefonumu arıyorum. Cihazı buldum, sonra hızlıca bir not yazdırdım.

Merhaba, Max! Küçük bir karışıklık oldu ve ben-

Kapımın yüksek sesle çalınması beni ürkütüyor, ardından derin, erkeksi bir ses : "Oda servisi. Sipariş ettiğiniz Veuve Clicquot'yu ve doğum günü pastasını yatağınıza getirdik."

Ne?

Onu ben sipariş etmedim. Ya da başka bir şey. Ayrıca, bu benim harcırahımı çok aşıyor. Patronum beni soğuk bir gülümsemeyle azarlardı ve ben azarlardan nefret ederim, özellikle de hak etmediklerimden.

"Geliyorum," diyorum bavulu kapatamadan. Kapıya doğru ilerleyip delikten baktığımda nefesim kesiliyor, sonra da belli ki gözetleme deliğinden göremiyor olmasına rağmen aşağı iniyorum.

Bu Max Lambert, ukala parfümün kullanıcısı. Gözetlediğim çantanın sahibi. Bu takımda çalışmaya başladığımdan beri benden nefret eden adam.

Hızlı düşün.

Benden birkaç metre ötede, bavulu ardına kadar açık. Oraya geri dönersem duyabilir. Bir fare kadar sessizce topuklarımdan kayıyorum. "Bir saniye," diye boğuk bir sesle sesleniyorum, sanki kapıdan çok uzaktaymışım gibi, sonra çantaya geri dönüp fermuarını çekiyorum, ama fermuar takılıyor.

Ördeği sikeyim. Bir çift boxer külotuna yapışmış.

Öldür. Öldür beni. Şimdi.

"Geliyorum," diyorum aceleyle.

"Endişelenmeyin Bayan Rosewood," diyor sahte oda servisi sesiyle. "Özel pastanızla bütün gece beklemekten mutluluk duyarım."

Gözlerimi devirmek için zar zor zaman buluyorum, ama parlak bir şekilde "Sen olduğunu biliyorum, Max" diye bağırırken bile başarıyorum.

"Ve şampanyan. Şampanyanın bende olduğunu unutma," diyor ben daha da sert çekerken.

"Hâlâ sen olduğunu biliyorum," diyorum, lanet fermuarı çekiştirirken neşeli olmaya çalışıyorum. Ama ben sadece. Yapamıyorum. Anlayamıyorum. Bavulun önünde çömelip, varımı yoğumu bavulu çekmeye harcıyorum ama sonra kırımın üstüne düşüyorum.

"Eşyalarımı karıştırmakla mı meşgulsün?"

Yüzüm kızardı, utandım. Aslında, utançtan daha kötü ne olabilir? Çünkü şu anda hissettiğim şey bu. Üstel mahcubiyet.

Ama ben doğuştan sorun çözen biriyim. NHL takımı için basınla ilgilenme işini sorunlarla baş edemediğim için yapmadım. Ben halledebilirim. Yumuşak bir dokunuşla fermuarı biraz sola, biraz sağa oynatıyorum ve işte.

Kapandı.

Nefes alıyorum, lacivert bluzumu düzeltiyorum, bir elimi at kuyruğumda gezdiriyorum, sonra kapıya yöneliyorum, çenem dik, gülümsüyorum, *asla terlediğini görmelerine izin vermiyorum*. Max kötü bir kız olduğumu anlamayacak. Kapıyı açtım ve beni sinirlendirmeyi bir sanat haline getiren adamın yüzüyle karşılaştığımda gülümsememi yapıştırdım. Buz mavisi gözler, açık ten, kesilmiş bir sakalla kaplı yontulmuş bir çene ve biraz vahşi, biraz dalgalı, biraz fazla uzun koyu kahverengi saçlar. Net etki? Tek yapmak istediğiniz parmaklarınızı gezdirmek. Sağ kaşını kesen bir yara izi onu haksız bir şekilde daha da seksi ve biraz da korkutucu yapıyor. Boyu 1.80 ve buzun üzerindeyken donmuş mağarasını koruyan bir tür kutup canavarı gibi kalenin üzerinde yükseliyor. Korkunç bir kaleci ve her yeri iri; kalın, güçlü kolları, geniş göğsü ve hokey poposu var. Bu spor oyuncuların kıçlarına çok kötü şeyler yapıyor. Doğru.

Ama şimdi bir kolunu kapının pervazına dayamış, diğer kolu görünmüyor ve sırtıyor.

Kaşlarını çatmasının hoş bir değişiklik olduğunu söylemek isterdim. Ama pek emin değilim. Yine de ateşe ateşe karşılık vermeyi severim, bu yüzden daha geniş gülümsüyorum. "Nasıl gidiyor? Bir şeye ihtiyacın var mı? Yarın medyayla konuşabileceğimiz muhteşem şeyler hakkında bilgi almak gibi mi? Hafızam beni yanıltmıyorsa, Seattle senin başladığın yer." Ellerimi bir manşet yaratıyormuşum gibi açıyorum. "Memleketin çocuğu iyi iş çıkarıyor."

Misafir takımında oynamasına rağmen basının bayılacağı bir hikaye. Yine de medyanın geri dönen bir spor kahramanından daha çok sevdiği çok az şey vardır.

Şey, bir skandal. Skandalı daha çok seviyorlar. Bu da tam olarak onun bir daha yüzleşmesini istemediğim şey, gerçi sonuncusu kendi hatası değildi - en azından benim bildiğim kadarıyla. Tüm detaylara sahip değilim. Max'in ağzı sıkıdır.

Ama şimdi değil, çünkü isteğime alaycı bir şekilde gülüyor. *Ahmak.*

"Şu iyi hissettiren hikayeyi bir erteleyelim," diyor, sonra çenesini arkama doğru eğiyor. "Bu arada, fermuarı biraz yamuk. Ama sen zaten biliyorsundur."

Yanaklarım alev alev yanıyor ama çenemi yukarıda tutarak ısı sıçramasını görmezden geliyorum. "Uyardığın için teşekkürler," diyorum.

Kapı aralığında belirip bavulumu kaldırıyor, ben de tutmaya çalışıyorum ama adam çok uzun, çok güçlü ve çok kurnaz. "Ve sanırım bunu benimle bıraktın. Ama muhtemelen bunu benimkini açtığına anlamışsındır."

"Onu seninle bırakmadım," diyorum, bir anlık öfkeyle. Bavulumu bakmasını istediğimi mi sanıyor? Oh, kahretsin. Benim onunkine yaptığım incelemenin aynısını o da yaptı mı? Umarım yapmamıştır. Max'in iş dışında hakkımda en ufak bir ayrıntı bilmesini istemem.

"İyi, iyi. Sadece bir karışıklık oldu. Ama bir sorum var."

Özel olarak inliyorum ama gecenin geç bir saatinde Luxe Hotel'in koridorunda sadece ikimiz olmamıza rağmen herkesin içinde gülümsüyorum. "Evet?" Genelde onun yanında nasıl davranmaya çalışıyorsam öyle, tatlı tatlı, gün ışığıyla soruyorum. *Herkesin* yanında.

Odama işaret ediyor. İçimi çekiyorum ama kapıyı sonuna kadar açıyorum ve o da otelin sahibiymiş gibi içeri giriyor. İşte böyle yürüyor. Kendinden emin. Seksapel yayıyor. Günah gibi görünüyor. Onun bu kadar seksi olmasından nefret ediyorum ve o bunu asla bilemez.

Kapı uğursuz bir tıkırtıyla kapanırken, valizini halının üzerine bırakıyor ve diğer elini kaldırıyor. "Bunun adı ne?" diye sorduğunda gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Meraktan soruyorum?"

Nefesim kesildi.

En sevdiğim küçük dantelli şeylerden biri parmağından sarkıyor. Ve casusluk yaptığı konusunda çok yanılmışım. O da benim kadar kötü. Kocaman elinden kaptım. "Bu bir bralet," diyorum savunmacı bir şekilde, içimdeki güneş ışığı solmaya başlayıp bulutlar içeri girerken. "Neden eşyalarımı karıştırdın?"

Umursamazca omuz silkiyor. "Çantanın benim olduğunu başka nasıl bilebilirdim ki?" Max buz mavisi gözlerini masumca kırıştırıyor. Ama tabii ki masum değil.

"Hızlıca bir göz atıyorsun, sonra bin bir çift gri eşofman altı görmeyince kapatıyorsun," diye açıklıyorum en yardımsever ses tonumla.

Ama bunu söylerken kafamın içinde bir ses beni uyarıyor. *Hızlıca bir göz atmadın. Kaşydın ve kokladın.*

"Lütfen, Everly. Bin iki kişiyle seyahat ediyorum."

"Düzeltilme için teşekkürler." Gözlerimi ondan ayırmadan bakıyorum. "Yine de eşyalarla dolu olmadığını gördüğünde geri vereceğini tahmin ediyorum."

Benimle alay etmek yerine. Ama bunu kendime saklıyorum. Ona daha fazla cephane vermeme gerek yok.

Bakışları dikkatle arkasındaki bavuluna kayıyor. "Doğru. Muhtemelen bunu yapmalıydım. Birinin eşyalarını karıştırmak yanlış olurdu. Mesela siyah boxer külotlarını, ahududu aromalı dudak kremlerini, gürültü önleyici kulaklıklarını, her gece tuttıkları ve o gün olan ya da bir gün olabilecek tüm iyi şeyleri listeledikleri gizli günlüklerini ve pahalı nemlendiricilerini keşfetmek çünkü Tanrı onlara sadece bir yüz vermiş ve bu harika bir yüz, bu yüzden ona iyi davranıyorlar?"

O kötü bir büyücü mü? Yoksa sadece başımın en büyük belası mı? "Eminim gizli bir günlük tutmuyorsundur," diyorum parlak bir sesle.

Ama kendime sezonun yeni başladığını ve zor insanların beni sinirlendirmesine izin veremeyeceğimi hatırlatıyorum. Patronum birkaç gün önce bana bu yıl bir terfi imkanı olduğunu söyledi, bu yüzden gözümü dikenli sorunlara değil bu ödüle dikmem gerekecek.

"Öyle misin, Everly?" Şüpheli bir kaşını kaldırarak bana bakıyor, sanki yalan makinesi testindeymiş gibi. "Buna sadık mısın?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Evet. Ya sen?"

Kaslı bir kolunu geri getirdiği bavula doğru sallıyor. "Baktığımı zaten itiraf ettim. Çok merak ettim. Ve o dantel parçasının ne olduğunu sordum. Hatırlarsanız bir sütyen. Senin de aynısını yapıp yapmadığını merak ediyorum. Gerçekten basit bir soru."

Yutkunuyorum ve yüz ifademi düzeltiyorum. "Tabii ki yapmadım."

Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.

"Sen öyle diyorsan," diyor gülümseyerek, bir santim daha yaklaşarak. "Ama bence sen berbat bir yalancısın."

Yanarım ama takımın reklamcısı değilim ki oyuncularla kavga edeyim. Ben bir takımın reklamcısıyım, bu yüzden onlar için savaşılabirim. Öfkemi yutuyorum ve diyorum ki, "Aslında uğramanız iyi oldu. Seninle bağlantı kurmak istiyordum. San Francisco'ya döndüğümüzde yerel bir hayvan kurtarma kuruluşuyla birlikte bir tanıtım etkinliği düzenlemeyi düşünüyorum. Ve düşündüm ki, büyük, kötü kaleci küçük bir kedi yavrusuyla poz verse ne kadar sevimli olurdu?"

Max buz gibi imajını bozduğu için bundan nefret edecektir. Diğer takımların onun ulaşılmaz bir pislik olduğunu düşünmesine bayılır. Tahmin edin ne oldu? Öyle.

"Bu senin işine yarıyor mu?" Ben soruyorum.

Yaklaşıyor. O kadar yaklaştı ki Gece Yarısı Alevi'nin başka bir ipucunu yakaladım. Ama bu sefer teniyle karışmış. Daha miskli, daha koyu, daha seksi. Daha erkeksi ve soyadımı söylerken karnıma bir sıcaklık hücumu gönderiyor. "Rosewood." Benimle oynuyormuş gibi söylüyor, saldırmaya hazır. "İyi ki yavru kedileri seviyorum."

Lanet olsun ona. Ayağımı yere vurmak istiyorum ama ona bu zevki asla tattırmayacağım. "Harika. Seni düşündüğümde aklıma yavru kediler geliyor. Ve bunu bir gün olabilecek iyi şeylerle ilgili gizli günlüğüne yazmayı unutma, tamam mı?"

"Bu gece yatağымda tek başıma, üzerimde sadece siyah boxer külotumla giriş yapacağım," diyor kuru bir sesle, çantasını alırken. Sonra da sırtımadan ya da kaşlarını çatmadan kapıya doğru ilerliyor. "Braletin tadını çıkar, Rosewood."

Son söylemesine izin veremem. "Lambert!" Bana doğru döndü. "Evet?"

Başımı eğiyorum. "Pastam nerede? Kulağa çok hoş geliyordu."

Keskin bir nefes alırken gözleri kısıılır. Sonra bakışları geri getirdiği çantaya kayar ve biraz boğuk bir sesle sorar: "Burada ateşli bir randevun mu var?"

Sanki ona söyleyecekmişim gibi. Omzumu sallıyorum. "Braletimi söylemem."

Kapının kolunu tutuyor. "Yazık. Sana doğum günü pastası göndermek üzereydim."

Ağzım sulandı. Doğum günü pastası istiyorum. Ama iç çamaşırının benim için ve sadece benim için olduğunu belli etmemenin tatminini istiyorum. Ona mutlulukla el sallıyorum. "Sanırım şirketim ve benim için kendim sipariş edeceğim."

Gözleri neredeyse vahşi bir şeyle parlıyor, sonra sinirli bir şekilde iyi geceler diliyor ve gidiyor.

Kalbim çok hızlı atıyordu, kapıyı kapattım ve solmakta olan parfümünün son bir ipucunu yakaladım. Max Lambert varlığımın baş belası ve bu sezon tek bir şey dileyecek olsam, o da onunla bir daha asla uğraşmak zorunda kalmamak olurdu.

Keşke dilekler gerçek olsaydı.

GÜZEL VE POMERFUL

Everly

Ertesi sabah braletimi giyerken, dün geceki talihsiz maceralarını düşünmemeye çalışıyorum. On iki yaşındaki bir çocuk gibi, Max eğlenmek için onu odasının bir ucundan diğerine sapanla mı fırlattı? Tekme atmak için havada aşağı yukarı mı savurdu? Antika dükkanındaki bir eşyaymış gibi inceledi mi? Yoksa böyle bir şey istediğim için bana güldü mü?

Abartılı bir şey. Güzel bir şey.

İç çamaşırlarında savurganlığa inanırım ama kendimce sebeplerim var. Onun asla bilemeyeceği. Özellikle de bir erkek için seksi iç çamaşırlarım olması gerektiğini düşündüğü için. *Lütfen*. Sebeplerimin ateşli bir randevuyla alakası yok.

Ama kiraz kırmızısı dantel sütyenin alt kısmını ayarlarken, onun büyük ellerini yumuşak dantelin üzerinde hayal ediyorum ve beklenmedik bir şekilde ürperiyorum. Yasak bir görüntüye karşı ne kadar sinir bozucu bir tepki. Bundan kurtulmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama bu Max'in iç çamaşırlarına dokunduğu görüntüsünü ya da içime dolan ürpertiye silmeye yetmiyor.

Gözlerimi açıyorum ve hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum, sonra sol askıyı çekiştiriyorum. Belki de bu sütyeni emekli etmeliyim. Her giydiğimde, bir zamanlar muhabirken aptalca aşık olduğum bir adamı hatırlatmasına ihtiyacım yok. Takım için çalışmadan önce. sonra suratına telefon kayıt cihazını dayadığımda bana bir iki faydalı yorum atardı.

Ağım için eğlenceli bir şey - *tüm bu kurtarmalar hakkında ne söyleyebilirim?*
Bazen şansın yaver gider. O zaman dosttu. Şimdi düşman.

Ama yine de o piç kurusu tüylerimi diken diken ediyor. Neden bana zaman ayırmayan erkeklere ilgi duyuyorum?

Hayır. Buna cevap verme, beyin.

Ama kendimle ilgili değiştirmem gereken onca şeyi düşünürken kaybolmaktansa, kayışı biraz daha oynatarak sol omzumu kesen yara izinin üzerinden nazıkçe kaldırıyorum. Parmaklarım kabarık, kırmızımsı pembe derinin üzerinde gezinirken, zihnimde tanıdık bir görüntü canlanıyor; acı verici bir görüntü ve zamanın amansız çekimini hissederek irkiliyorum. Beni üç yıl önceki o akşamın içine çekmek istiyor.

Ama buna izin vermek yerine, karşı koyuyorum. Kendimi şimdi ve burada köklendirerek, etrafımı kataloglama fırsatını değerlendiriyorum. Duvar nasıl görünüyor? Bej. Peki ya zemin? Krem rengi halının üzerinde elmas deseni var. Kaç tane pencere var? Üç, camın ötesinde Rainier Dağı yükseliyor, sabit, güçlü, kuvvetli.

İçimdeki bu güçle odayı geçip kapının yanında asılı duran boy aynasına gidiyorum. Hazırlanma ritüelinin en zor kısımlarının zamanı geldi. Evde ya da yolda, her sabah işe gitmeden önce yaptığım son şey.

Bakıyorum.

Siyah pantolon ve sütyen giyiyorum. Kollarım sıkışmış. Vücudum sıkı. Bacaklarım güçlü.

Kendime güzel ve güçlü görüldüğümü söylüyorum. Yine de yüksek sesle söylüyorum. "Sen güzel ve güçlüsün." Belki bir gün buna inanırım.

Yan dönüyorum ve omzumdan sırtım boyunca kalçama kadar uzanan, derimde zikzaklar çizen pürüzlü yara izlerine bakıyorum. Çoğu soluk, zamanla solmuş, ama yine de vücudumda bir harita çiziyorlar. Bazıları acımasız, sessizce geceye gitmeyi reddediyor. Hepsi birlikte, korkunç bir gecede yaşananların tek bir perdede anlatılan hikayesi.

Ben güzel ve güçlüyüm.

Yatağa dönüyorum ve üzerinde bıraktığım gömleği alıyorum. Sonra, sade gümüş gri bir bluzla, bana bu yaralardan daha fazlası olduğumu hissettiren iç çamaşırlarımı örtüyorum. Son düğmeyi iliklediğimde gizleniyor. Güzel şeyler giymeyi sevmeyen bir kadın olduğumu kimse bilemez ama buna ihtiyacım var.

Max bilmiyor. Ve asla da bilmeyecek.

Merkezlerimizden biri olan Miles Falcon ile buluşmak üzere lobiye gitmek için otel odamdan çıkıyorum. Miles Seattle'dan geliyor ve Kuzeybatı Pasifik'teki oyuncularımızdan biri hakkında bir yazı yazması için teklif götürdüğüm yerel bir spor programcısı ile buluşacağız. Podcaster -Ian Walker adında ısrarcı ve cana yakın bir adam- fikrimi beğendi, ancak gençken Bay Area'ya taşınmadan önce burada büyüyen yıldız kalecimizi de sormaya devam etti. *Üzgünüm, müsait değil* deyip durdum.

Seattle takımının sahasının hemen karşısında bir kahve dükkânı-kaset-kayıt stüdyosu var ve dükkân, canlı izleyici çeken bazı spor merkezli olanlar da dâhil olmak üzere birçok podcast yayıncısına ev sahipliği yapıyor. Tüm bu kahve dükkânı-podcast düzenini işleten adam -adı Joe- bana birkaç kez e-posta göndererek bu sabah salonun dolu olduğunu bildirdi. Burası yaklaşık yetmiş beş kişilik. Son e-postamda ona "Umarım yıldız merkezimi rahatsız etmezler" dedim.

Asansöre doğru giderken telefonumda Joe'nun cevabını görüyorum. "Hayranlar hayran olacak," diye yazıyor ama yüzünde göz kırpan bir ifade var, yani bu iyi bir şey. Artı, Miles on yıldır sahnede olan bir emektar, bu yüzden gürültücü bir seyirci konuşursa onu rahatsız etmeyecektir.

Lobi için düğmeye bastıktan sonra, telefonuma Ian'dan bir e-posta daha düşüyor. *Son dakika, ama aklıma bir fikir geldi! Bu bölümü PNW'da Gidilecek Beş Eğlenceli Yer üzerine yapacağız. Max bunu yapar mı? Hokey konuşması bile değil. Söz veriyorum o maçı sormayacağım.*

Umut gerçekten sonsuza dek yeşeriyor. Belki benim içimde de öyledir. Max medyayla daha fazla konuşmaya başlarsa, özellikle de uzun metrajlı bir haber patronum çok sevinir. Bu onun için düşük riskli bir geri dönüş yolu ve yetkililer aylardır ondan basınla ara sıra, özellikle de bunun gibi güvenli forumlarda sohbet etmesini istememi söylüyorlar. Max'e neşeli bir mesaj gönderdim. Ona sataşmıyorum bile. Sadece doğrudanlığı tercih ediyorum.

Everly: Bu, kontrollü bir ortamda nadiren ortaya çıkmak için harika bir şans olurdu. O maç hakkında soru sormayacak, sadece buradaki en sevdiğin yerler hakkında soracak. Arenanın hemen karşısındaki Pick Me Up kafesinde yapacağız. Sonunda siz de katılabilir ve hatta Seattle'daki favori kedi kafeniz hakkında konuşabilirsiniz. Hadi, bir tane olduğunu biliyorsun.

Cevabı hemen gelir.

Biliyorum. Şu anda oradayım. Boynuma dolanmış kurtarılmış bir kedi var ve kıpırdamayı reddediyor. Bu da kafeye zamanında yetişemeyeceğim anlamına geliyor. Utanç verici.

Gözlerimi deviriyorum, sonra asansör aşağı inerken birkaç saniyeliğine iyimser tavrımı bırakıyorum.

Everly: Senin her bahanen için bir dolarım olsaydı.

Max: Bütün bu hamurla ne yapacaksın?

Everly: Stilistim Aubrey'den ömür boyu fön çektirecek kadar param olurdu.

Keşke onun nedenlerini anlamadığımı söyleyebilseydim ama aslında . Hepimizin sırları ve kimsenin görmesini istemediğimiz yaraları olduğunu anlıyorum.

* * *

Kahve dükkânı Seattle standartlarına göre bile devasa ve bu şehir kahve çekirdeklerine tapıyor. Pick Me Up birkaç yıl önce bir üniversite radyo istasyonu olarak başladı, ardından son zamanlarda podcast yayınlarına genişledi ve şimdi son teknoloji ürünü bir stüdyoya, röportajlar için rahat sandalyelerle dolu bir kürsüye ve elbette IV damlalıklı kahveye sahip. Miles bir espresso alırken, bazıları Seattle takımının, bazıları Sea Dogs'un kıyafetlerini giymiş, çoğu da sadece kapüşonlu ve kot pantolonlu taraftarlar içeri süzülüyor. Tüm bu süre boyunca Miles'ın yanıdayım ve o içkisini yudumlarken Joe tezgâhın arkasından çıkıyor. Otuzlu yaşlarının sonlarında, keçi sakallı ve sıcak kahverengi gözleri var. Hiç güneş görmemiş gibi görünüyor, ki muhtemelen bu şehirde bu doğru.

Beni gördüğünde biraz garip bir şekilde gülümsüyor. "Seni tekrar görmek güzel, Everly. Vaktin olursa sana tesisatı göstermek isterim. Mekânla ilgili harika şeyler yaptık."

"Elbette, bu harika olur" diyorum, çünkü buradan pek çok spor programı sunan bir adama iyi davranmaktan zarar gelmez.

"İşin bitince gel beni bul. Hazır olacağım."

"Olacağım," diyorum.

Tezgâha geri döndü. Hayranlar kürsünün önündeki koltukları doldururken ben kenarda bir sandalye kapıyorum. Miles ve Ian sahnede, bir masanın üzerine yerleştirilmiş iki mikrofonun önündeki koltuklara oturuyor. Röportaj başladığında tabletimden sessizce e-postalarımı cevap veriyorum ama Ian, Miles'la memleketinde çalmak üzerine sohbet ederken kulaklarımı konuşmadan ayırmıyorum. Kolay bir sohbet ve yirmi dakika sonra Ian ona bölgede gidilebilecek beş eğlenceli yeri soruyor - Max'e de sormak istediği bir soru. Dişlerimi sıkıyorum. Bunları cevaplamak o kadar zor olur muydu?

Miles düşünceli bir duraksamadan sonra sevdiği bir yürüyüş parkurunu, Capitol Hill'deki Hello Robin kurabiye dükkanını, Pike Place Market'teki The Gum Wall hariç tüm bölgedeki herhangi bir yeri, Snoqualmie Şelalelerini sayıyor ve sonra mutlu bir iç çekişle "Ve Dick's" diyor.

Daha dik oturuyorum, kulaklarım diken diken.

Ian başını sallıyor, yıpranmış siyah teninde dostça bir gülümseme beliriyor. " öyle. seviyorum. Siz de , değil mi?" diye soruyor seyirciye ve onlar da başlarını sallayarak, *evet diye* bağırarak onaylıyorlar.

Doğru ya. Dick's buranın yerlilerinin gündelik sohbetlerine dahil etmeyi sevdikleri bir fast-food zinciri. Miles sahneden bana bakıyor, bir elini sarkık saçlarının arasından geçirip alnına doğru itiyor. "Everly, hiç yedin mi? Patates kızartmaları bir üst seviye. Bana destek ol, Ian."

Kasketli tıknaz bir adam bakışlarını bana çeviriyor, sonra da ön sıradan bana bağırıyor. "Falcon haklı. Bir torba sık yemelisin, bayan."

Hanımefendi. Erkeklerin söyleyebileceği çok sinir bozucu bir şey ama daha parlak bir gülümseme takınıyorum. "Bunu dikkate alacağım."

Miles gözlerinde yoğun bir ifadeyle Ian'a döner. "Bellevue'de bir tane , yerel gazete '*Kasaba Dick's'i ağız açık karşılıyor*' demişti."

Seattle forması giyen başka bir adam, "Gerçek: penis şakalarının modası asla geçmez" diye bağırıyor.

Ben farklı düşünebilirim. Ama Ian kalabalığı kontrol altında tuttuğundan, sıfır heckle ile tamamlanırken başımı eğiyorum. Max'in bunu neden yapamadığını cidden anlamıyorum. Acısızdı. Miles ve Ian kısa bir sohbet ettikten sonra Miles kürsüden iniyor, birkaç el sıkıyor, birkaç imza atıyor ve birkaç dakika sonra beni buluyor. Başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Bunu için teşekkürler. Sabah pateninden önce biraz kardiyo yapmak için ağırlık odasına gitmeliyim."

"Ian ve Joe ile konuşmak için buralarda olacağım ama bunu yaptığınız için tekrar teşekkür ederim," diyorum.

Miles, "Bu fırsat için tekrar teşekkür ederim," dedikten sonra kalkıyor ve ben de kürsüde Ian'a katılıyorum, o da podcast ekipmanlarını söküp mikrofon sehpaalarının ayaklarını katlıyor.

"Bu röportajı maçtan önce yayınlayacağım. En iyi ilgiyi o zaman çekeriz," diyor Ian kalabalık azalırken, çoğu dışarı süzülürken.

"Harika. Bunu takdir ediyorum."

"Hayır, bunu gerçekleştirdiğiniz için minnettarım. Max'i alamamamız kötü oldu ama belki bir dahaki sefere," diyor mikrofonları sağlam gümüş bir kutuya yerleştirirken.

Belki de hiçbir zaman demeye yüreğim el vermediği için "Umarım" cevap veriyorum.

Kabloları sararken, aniden rulonun ortasında durur. "Oh, duydun mu?"

Duyduğunuz kelimeler hiçbir zaman olumlu bir yere götürmez. Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Ne duydum?" Sahte bir kabadayılıkla soruyorum, içimden bir ses bunun iyi bir haber olmadığını söylerken iyi bir habermiş gibi davranıyorum.

Ian özür dileyen bir gülümsemeyle parlıyor. "Lyra Raine şehirde."

Gülümsemem Puget Sound'a doğru dalışa geçti. "Öyle mi?" Tırmalıyorum.

Podcaster'dan bir iç çekiş geliyor. "Bu akşam sürpriz bir konser için burada. Gerçi sanırım konseri artık sürpriz değil," diyor. "Bu sabah sosyal medyada paylaştı."

Bu çok kötü. Gerçekten kötü. Eğlence basını sonra Max'köşeye sıkıştırmaya çalışacak, bunun bir yıldan uzun bir süre önce kalbini kıran pop yıldızıyla yeniden birlikte olduğu anlamına gelip gelmediğini öğrenmeye çalışacak. Basın ikinci şans romantizmine bayılır ve Max'ten bir yanıt ya da yükseliş elde edene kadar durmayacaklardır.

Benden nefret eden kaleci için ciddi bir müdahale yapmam gerekecek. "Uyarın için minnettarım, Ian," diyorum, ipucu için minnettarım ve Max'i bulup uyarmaya hazırım. "Buradan çıkmalıyım. Joe'yu bulup gitmem gerektiğini söyleyeceğim."

Tur beklemek zorunda.

"Kendine iyi bak Everly," diyor Ian ve podcast çantasını kapatıyor. "Ve hey, bir torba sik yemeyi unutma," diyorum o kapıya yönelirken.

Söylediklerine inanamıyormuş gibi bir kıkırdamayla, "Ve sen... bir torba siki kendin ye" diye sesleniyor.

Gülerek onu kovuyorum, sonra dönüp kahve tezgahına doğru ilerliyorum. Yürürken Seattle ekibindeki meslektaşına bir mesaj gönderip bu gece güvenlik konusunda yardım istiyorum. Tezgâha ulaştığımda telefonumu bir kenara koyarak tekrar kafamı kaldırıyorum. Joe bir müşteriye servis yapıyordu ve işi bittiğinde bana garip bir gülümseme attı. "Size etrafı gezdirebilir miyim?"

"Aslında," diyorum, özür dileyerek kaşlarımı çatarak, "halletmem gereken acil bir işim var."

O da kaşlarını çatıyor. "Hay aksi. Bunu duyduğuma üzıldüm." Kısa sürede tezgâhın etrafından dolaşıp, burnu piercingli dövmeli bir kızı diğer müşterilerle ilgilenmesi için bırakarak yanıma geldi ve çok yakınımda durdu. Kahvaltıda ne yediğini bilmeme gerek yok - sosis ve kahve sanırım.

Geri çekildim ve şimdi garip olan benim. "Ben de. Turu dört gözle bekliyordum. Belki bir dahaki sefere."

İpucunu anlamadan tekrar yaklaşıyor. "Kesinlikle. Ayrıca, San Francisco'da genişliyorum ve bu konudaki düşüncelerinizi almak isterim."

Çantamı omzumda daha yukarı kaldırarak, sanki kendime biraz kişisel alan açmak için bir kama gibi kullanıyormuşum gibi, ikinci kez uzaklaşıyorum. "Nasıl yardımcı olabileceğimden emin değilim ama elimden geleni yaparım" diyorum. Bu tam olarak bir hayır değil, ama kaba olmadan öyle olmasını istiyorum.

"Ve belki," diyor, ayak sesleri arkamda yankılanırken dudakları yukarı doğru kıvrılıyor, muhtemelen kahve dükkânı müşterileri etrafta dolaşıyor ve içeceklerini alıyor, "Seni orada yemeğe götürebilirim? Bir çanta dolusu sik olmayabilir ama eminim iyi bir şeyler bulabiliriz."

İşler çabuk kızıştı.

"Emin değilim," diye başlıyorum, bir tür iş ilişkimiz olduğu için diplomatik olacak bir bahane bulmaya çalışıyorum.

Yaklaşıyor ve araya giriyor, "Eğlenceli olacak. Söz veriyorum."

Ama ben daha tek kelime edemeden duvar gibi bir adam hemen belirdi. Sanki bir anda ortaya çıkmış gibi.

Uzun boyludur ve Joe'ya onu parçalamak istiyormuş gibi bakmaktadır. "O gece meşgul."

Max Lambert burada, benim için randevuyu reddediyor.

Ona benim adıma konuşma hakkını kim veriyor? Kaşlarımı çatıyorum ve ona dönüyorum. "Nereden biliyorsun?" Soru ağzımdan uçup gitti.

Max kahve fincanını kaldırıyor, sonra uzun, yavaş bir yudum alıyor. İşi bittiğinde, "Çoğu gece dolusun." diyor. Araya girdiği için hiç pişmanlık duymuyor.

-Sadece doğru şeyi yaptığından emin.

Açıklanamaz bir şekilde burada olan büyük hokey yıldızına gözlerimi kısıyorum. "Benim programımı ya da onun şehre ne zaman geleceğini bilmiyorsun."

Max hiç etkilenmemiş gibi omuz silkiyor. "Bir tahminde bulundum. Eminim haklıyım."

Benim için bir randevuyu geri çevirmesine o kadar şaşırdım ki, kendim bile geri çevirmenin bir yolunu arıyordum, onun yanında ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

Ama Joe, besbelli, biliyor. Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Benim hatam. Bunu ikinizin çözmesine izin vereceğim."

"Endişelenme," diyor Max, hazırlıksız bir şekilde. Sanki adam ona sokakta rastlamış gibi. Hepsi bu. "Her şeyi hazır."

"İstemiyorum," diyorum çünkü benim için randevuları geri çevirmemeli. Kendim de hayır diyebilirim.

Ama Joe bakışlarını Max'e yönelttiğine göre reddedilmeyi çoktan aşmış görünüyor. "Yanlış anlama ama umarım bu gece kaybedersin."

Joe sonunda benim alanımdan çıkarken Max kendinden emin bir şekilde, "Çıkmayacağız," diyor. Tezgâhın arkasında, sonra da dükkânın arka tarafında gözden kayboluyor.

Dönüp Max'e bakıyorum. Diğer elinde bir fincan kahve daha var, muhtemelen adamlardan biri için. Ama bunun dışında standart Max. Anlaşılmaz ve düşünceli. Ellerimi çırpıyorum. "Bu da neydi şimdi?"

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Onunla çıkmak istemedin."

Doğru, ama bunun bir önemi yok. "Randevularımı geri çevirmek senin işin değil."

"O senin tipin değil, Everly."

"Tipimin ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"O adam değil," diyor.

Sinir bozucu. "Tamam, yemi yutacağım. Neden o adam değil?"

"Biraz kaba biri. Sik torbası olayı mı?" diyor, . "Hadi ama. Daha iyisini yapabilirsin."

Lambert'e neler olduğunu anlamaya çalışarak ona bakıyorum. "Neden buradasın?"

GÜZEL BİR NİYET

Maksimum

Bu gerçekten güzel bir soru. Ve cevaplaması kolay bir soru. İçkilerimi kaldırıyorum. "Bir erkek bir ya da iki fincan kahve alamaz mı?"

"Geri çevirdiğin mülakatın yapıldığı yerde mi?" diye karşı çıkıyor, tek kaşını kaldırarak. Kahretsin, sinirlendiğinde çok seksi oluyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Sanırım büyüclük.

Sanki çıplak tuğla duvarları, kürsüyü ve şezlongları ilk kez görüyormuşum gibi devasa alana bakıyorum. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, Everly. Ama *burası* bir kahve dükkanı."

"Max," diyor kızgın bir şekilde. "Neden sen..." Kendisini sıkıştıran o saldırgan adama el sallıyor ama sonra her şeyden vazgeçiyormuş gibi başını sallıyor. "Boş ver. Hadi gidelim."

Güzel. Ne kadar az sorarsa o kadar iyi. Bu saçmalığı neden yaptığımdan bile tam olarak emin değilim, çünkü içeri girdiğimden beri ona çıkma teklif edeceğini hissediyordum ve onun gününde böyle bir zorluğa ihtiyacı yok. Bir fincan almak için sıraya girdiğim andan itibaren, Ian'ın toplanmasına yardım ederken gözleri onu takip ediyordu. Bakışları reklamcımın üzerinde olduğu için önümdeki müşterilere latte yapmaya odaklanamıyordu.

Yani evet. Araya girdim. Everly'nin bir savunucuya pek ihtiyacı yoktu ama yine de bir tane buldu. "Bak, eğer hatalıysam, gidip onu bulmaktan ve senin için çöpçatanlık yapmaktan mutluluk duyarım. Belki ikiniz parkta güzel bir gezinti yapar ve bir fincan çay içersiniz," dedim kuru bir sesle.

Kapıya doğru yürürken iç geçiriyor. "Hayır, Max. Açıkçası benim için çoktan reddettiğin randevuyu ayarlamana ihtiyacım yok."

"Zaten Seattle'da biriyle çıkmak istemezsin, değil mi?" Rahatça soruyorum, kapıyı tutup açıyorum. "Yani, dün geceyi saymazsak. Misafirin vardı, değil mi?"

Balık tutuyorum. Kesinlikle balık tutuyorum.

"Dün gece biriyle görüşmek için nasıl zamanım olabilirdi ki? Benimle *paketlenmiş sked* ve her şey," diyor, sözlerimi bana geri atarak.

"O zaman o adamı senin için geri çevirerek yardımcı oldum," diyorum. Dün gece ateşli bir randevusu olmadığını da yeni öğrendim, bu da beni olması gerekenden çok daha fazla memnun ediyor. "Yine de oda servisinden pasta almamış olman kötü oldu."

"Otel odanızda geç saatlere kadar çalışıp yaklaşan tanıtım planlarınız için pastadan daha iyi ne olabilir?" diye soruyor ve ardından telefonuna hızlıca bir şeyler yazıyor. Dükkân-slash-stüdyonun dışına çıktığımızda telefonu bir kenara bırakıyor ve bana ciddi bir bakış fırlatıyor. "Neden bu konuşmayı flört hakkında yapıyoruz?"

Bu da adil bir soru. Kiminle çıktığı umurumda değil. Ya da nerede çıktığı. Beni kızdırıyor. Beni zorluyor. Beni deli ediyor. Hislerimiz karşılıklı. Ama prensip meselesiydi. Bazı erkekler sadece saldırgan puştlardır ve o da o bölgeye çok yaklaşmış gibi görünüyordu.

Ve bu cevabı hak ediyor. İlk başta ona verdiğim kolay cevap bu değildi ama muhtemelen söylemeliydim. "Çünkü bununla uğraşmak zorunda kalmamalısın," diye homurdanıyorum arenaya doğru giderken. "Ve sen bunu söylemeden önce, bunu hallettiğini biliyorum."

"Yaptım," diyor kararlılıkla. "Onu çevirecektim. Bunu benim için yapmak zorunda değildin."

Doğru. Ben yapmadım. Sanırım mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde almasını istedim. "Bak, penis şakasından hoşlanmadım ve senin alanına giriyordu ve bu kabaydı."

Bakışlarını bana çeviriyor, kahverengi gözleri merakla parıldıyor. "Bunu fark ettin mi?"

"Fark ettim ve hoşuma gitmedi," diyorum. "Koluna dokunmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Sen uzaklaşmaya devam ettin. O da yaklaşmaya devam etti."

"Doğru, ama hiçbir zaman uygunsuz davranmadı."

"Güzel. Olmamalı," diyorum, duman soluyarak. Kadınları dinlemeyen erkekler için cehennemde özel bir yer var. "Bak, mahkemeye verdiği adamların kalabalığını gördüm. Hepsi biraz kaba saba. Aptalca şakalar yapıyorlardı. Bırak onu, hiçbirinin yanında olmak istemediğini söyleyebilirim. Ben hallettim. O yüzden beni dava et."

O da gözlerini devirerek kıkırdıyor. "*Yani beni dava mı edeceksin?*"

Cevabın bu mu?" "Şey, evet," diyorum yaya geçidine ulaştığımızda.

Biz beklerken keskin bakışlarıyla beni iğneliyor. "Gördün mü Max? Sınırdaki iyi bir şey yapıyorsun, sonra da küstahlaşıyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu hoş muydu? Aynı fikirde olduğumdan emin değilim." "İyi bir niyetti," diyor.

Ürperiyorum.

"Merak etme, nazik düşüncelerinden kimseye bahsetmeyeceğim," diyor.

"Güzel," diyorum, yaya ışığı yeşil yanıp sönerken. Karşıya geçerken sessiz ve o bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor. Diğer tarafa ulaştığımızda başını soru sorarcasına eğiyor, kaşları çatılıyor, sanki tam olarak eşit olmayan bir şey ekliyormuş gibi. "Her şeyi duydun. Tam bana çıkma teklif ederken sıradaydın, öyle mi?"

Önerdiği mazereti kabul ediyorum. Tesadüf olduğu fikrini. Bir filmde adamın kötü adamın monoloğuna kulak misafiri olması gibi. Çoğunlukla öyleydi. Bir fincan kahve içmek için dükkâna uğradığımı söylemeyeceğim ama o sık şakalarını duyunca etrafta dolanıp gözümü dört açtım. İyi de oldu. Dükkanın sahibi ve podcast ağı yerine bir hayranının onunla yakınlaşacağını düşünmüştüm. Evet, belki de devriyedeydim. Ona söyleyecek değilim. Korumacılık oynadığımı bilmesine gerek yok. "Evet. Bir sabah desteğine ihtiyacım vardı. İyi ki o calico'yu kedi kafesinde. Ama çok tatlıydı," diyorum, sonra da bunun büyük bir olaymış gibi görünmesini istemediğim için oyuncuların girişine doğru başımı sallıyorum. "Antrenman için takım arkadaşlarıma katılmalıyım. Onlara geçemeyecekleri bir hedef vermeyi seviyorum."

"Aslında," diyor ama ifadesi yumuşak ve sesi de öyle, "seninle konuşmam gereken bir şey var."

Kulağa ciddi geliyor. "Dur tahmin edeyim. Yine başım belada." "Bunun bir önemi var mı ki?"

"Muhtemelen hayır," diye cevap veriyorum, sonra beni arena girişinin dışında daha sessiz bir alana çekiyor.

Şimdi bana yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki, yüksek at kuyruğundaki saçlarının vınlaması, alanıma girerken salınması dikkatimi dağıtıyor. "Lyra şehirde. Haberin var mı bilmiyorum."

Yüzümdeki kan çekiliyor. "Ciddi misin?" Mırıldanıyorum.

Görmek istemediğim eski sevgilim değil. Evlenme teklif kadını çoktan aştım.

Onunla birlikte gelen ilgi. Bana gelen ilgi. Benim hakkımda yazdığı ayrılık şarkısını silmek için sol taşağımı verirdim. Yalan olan şarkıyı. Ama yine de iki taşağımı da çok severim. Belki de "Surprise Me "nin dünyadaki tüm çalma listelerinden ve toplumsal hafızadan silinmesi için dalağımdan vazgeçerdim.

"Sürpriz bir gösteri yapıyor," diye ekliyor

Everly. "Ne güzel," diye mırıldandım.

"Ben hallederim," diyor ve bir parmağını kaldırıyor. Hızlıca telefonunu tarıyor, sonra yukarı bakıyor. "Seattle takımının güvenliğini kontrol ettim. Soyunma odasının arka tarafında basından uzak durmanızı sağlayacak bir çıkış var. Takım otobüsüne saat kaçta geleceğini ve seni aramalarını söyleyebilirim, böylece maçtan sonra fark edilmeden ayrılabilirsin."

Vay canına. Bunun için cidden minnettarım. Ve söylenmeyenler için. Bu gece medyaya konuşmamı bile istemeyecek. "Teşekkürler. Minnettarım," diyorum, sonra omuzlarımı dikleştiriyorum. "Gerçekten."

"Ve endişelenmeyin. Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Gözlerini kısıyor ve bir parmağını kaldırıyor. "İsteklerimden bir gece uzak kalacaksınız. Ve sonra tekrar başlayacak."

"Daha azını beklemezdim."

Medyayla iş yapmadığımı açıkça belirtmeme rağmen her maçtan sonra basınla konuşmamı isteyerek tek kişilik bir yaklaşım sergiledi.

Bu sadece kısa bir yumuşama, savaşımızın sonu değil. Sonra, elimde iki fincan olduğunu fark etmiş olabileceği için birini ona doğru itiyorum. "Nedense bana iki tane London fog latte verdiler," diyorum ve Earl Grey karışımlarından birini ona uzatıyorum. "Seviyorsun, değil mi?"

Gözlerinde merak titreyiyor ve bir süre beni inceliyor, dudakları yukarı kıvrılıyor. "Seviyorum."

"Harika," diyorum bardağı sallayarak. "Senin o zaman."

O alır. "Teşekkürler. Onlar benim favorim."

"Daha da iyi," diyorum, sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi.

İçeri girdikten sonra o bir tarafa, ben diğer tarafa soyunma odasına gidiyorum, sonra da kimsenin beni gerçekten rahatsız etmediği tek yer olan buza çıkıyorum.

* * *

O akşam, Seattle'lı kanat oyuncusu bana doğru geliyor, hızlı ve kararlı. Ama ben gol atacak havada değilim.

Pakı saptırmaktan başka yapacak bir şey yok.

Bir dakika sonra, adamlarından biri filenin arkasında uçuyor, küçük siyah disk bir forvete çeviriyor ve o da nişan alıp şut atıyor.

Benim saatimde değil. Dizlerimin üzerine çöktüm, bacak pedim atışı engelledi. Bir dahaki sefere daha şanslı olurum.

Ve bir sonraki sefer, disk bana doğru uçuyor ve ben onu yere düşürüyorum, zararsız bir şekilde buzun üzerine düşüyor.

Bir süre daha, olması gerektiği gibi üzerime gelecekler. Ama bu gece kendimi aşılmaz hissediyorum.

Düşünsene.

Maç saati sona erdiğinde, dizilişlerindeki her oyuncunun bir şut atmayı denediğine ve başaramadığına yemin edebilirim.

Zil çaldığında, kapatmayı başarmış olacağım.

Takımdaki en yakın arkadaşlarım Wesley Bryant ve Asher Callahan kayarak yanıma geliyor ve buzdan çıkarken beni sırtımdan alkışlıyorlar.

Tünelde kaskımı çıkarıyorum ve söz verdiğim gibi Everly sonunda beni bekliyor. Keskin bir baş hareketiyle beni selamlıyor, ben de ona karşılık veriyorum, sonra diğer oyuncuların bazılarının basınla konuşmasını isteyerek yoluma devam ediyorum. Teknik olarak tüm oyuncuların ulaşılabilir olması gerekiyor.

Yirmi dakika sonra takım elbisemi giymiş, kulaklığımı takmış, bizi havaalanına götürecek ekip otobüsüne doğru ilerlerken odaklanmam gereken çevrimiçi bir kursu dinleyerek oradan çıkmıştım.

Ama bindiğimde şoför başını sallıyor ve "Surprise Me" şarkısına eşlik ediyordu. O kadar yüksek ki, kulağımdaki eğitmen on sekizinci yüzyılda kullanılan yön bulma araçlarını anlatırken bile duyabiliyorum.

"Şunu misin?" Ben soruyorum.

"Lyra mı? İmkânı yok. O en iyisidir," diyor şoför ama sonra gözleri açılıyor, dudakları aralanıyor ve bir şeyler tıkırdıyor. "Oh. Kahretsin. Sen..."

Evet, ben Amerika'nın sevgilisinin listelerin zirvesine gönderdiği ayrılık şarkısına ilham veren adamım. Ama işler öyle gelişmedi.

"Her neyse," diye mırıldandım.

Önemli değil. Otobüsün arkasına geçip yere çöküyorum ve dersi dinliyorum, böylece bu hafta içinde ne kadar ezberlediğimi görmek için bir sınava girebileceğim. Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını özlemiyorum. Gerçekten özlemiyorum.

* * *

Ertesi sabah kot pantolon ve Henley ile eve döndüm ve Garrett'ı kebabçıda görmeye gitmek üzereydim. Bugünkü takım yoga dersini bunun için atlayacağım, ama onunla yapacağım bu görüşmenin yoga matıyla yapacağımdan daha önemli olacağı izlenimine kapıldım. Elimde telefon, aşağıya iniyordum ki ondan bir mesaj geldi.

En iyisi bu toplantıyı ofiste yapalım, Max.

Kötü haberlerin bana doğru geldiğini anlamak için dahi gerek yok.

SEMPATIKLIK KATSAYISI

Maksimum

Bir infazda ne giyersiniz? İyi bir izlenim bırakmak ve patlamayla çıkmak istiyorum, bu yüzden üst kata geri dönüyorum ve dolaptan en iyi elbise gömleğimi alıyorum - açık mavi bir gömlek ve bir çift siyah pantolon. Ajansımın ofisinde olabileceğini kafama takmamak için elimden geleni yaparak çabucak üstümü değiştiriyorum.

Dun dun dun...

En iyi giysilerimi giyerek tekrar aşağıya iniyorum ve bir iniltiyle koridorda duruyorum. Beyaz patili küçük gümüş bir tekir, Pasifik Caddesi'ne bakan pencerenin panjurundan sarkmış, kendini daha yükseğe kaldırmaya çalışıyor. Kim bilir hangi nedenle tavana ulaşmaya kararlı. Aceleyle Athena'nın yanına gidiyorum ve gözümü kaybetmeden yavru kediye panjurdan kurtarmak için elimden geleni yapıyorum.

On erkekten daha güçlü olduğu için bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum. "Nasıl oldu da dört kiloya düştün ve şimdiden bir cehennem zebanisi oldun?" Onu tahta çitalardan kurtararak yere bırakıyorum, bana küçümseyen bir bakış fırlatıyor, sonra bir ninja savaşçısı gibi fırlayarak tekrar panjurların üzerine atlıyor.

"Bunu tekrar yapalım," diyorum, sonra onu bir kez daha çıkarıyorum. "İyi bir kız olmaya çalış ve günün geri kalanında tavana " diyorum yavru kediye

Üç saattir evlatlık veriyorum.

Kurtarma gönüllüsü onu erkenden bıraktı.

Onu yere bıraktığımda, Athena koluma saldırıyor ve küçük bedenini etrafıma sarıyor. Dişi şeytan beni tırmalamasın diye dikkatlice onu bileğimden çözüyorum. "Peki, istediğin gibi olsun. Panjurlara tırman," diyorum çünkü kediler kedi olacak.

Ne isterlerse yapacaklar ve seni becerecekler. Anlıyorum.

Gerçekten anlıyorum.

Ama onun yerine koridorda koşturuyor, tavanı bulma planını bitiriyor. Bir abajura ya da bir fincana dehşet saçmaya giden terörle birlikte garaja gidip arabama atlıyorum ve online kursa geri dönüyorum. Beynimi keskin tutmak için aldığım bir şey, ama aynı zamanda aklımı *her an* boynuma inecek olan bıçaktan da uzak tutuyor.

On beş dakika sonra, Embarcadero'nun hemen dışındaki Garrett'ın acentesine varıyorum, şehrin beyzbol parklarından birine ve bir futbol stadyumuna yakın olduğu için önemli bir konum. Yeraltı otoparkında kolayca bir yer kaptım. Bu muhtemelen bugün başıma gelen son şey olacak. Belki kötümserim ama gerçekçi olduğumu düşünmeyi seviyorum. Dünya bir çöplük yangını, bu yüzden en iyisi dünyayı kendi koşullarında karşılamak. Bonus mu? Bu tavrımla, gafil avlanmayacağım. Ben de yaşadım, gördüm. Tekrar gafil avlanmak istemiyorum.

Kapalı otopark asansörüne gidiyorum, sonra da temsilcimin ofisinin düğmesine basıyorum. Asansör yedinci katta açıldığında, koridordan aşağı dönüp köşedeki süite doğru ilerliyorum. Garrett Emerson Spor Yönetimi Ajansı bir güç. Menajerim birkaç yıl önce büyük ajanslardan birinden ayrılıp kendi işini kurdu ve adam çok iyi iş çıkarıyor. Müşteri listesi tüm profesyonel spor dallarının yanı sıra Olimpik spor dallarında da oldukça etkileyici.

Şık ve modern kapıları iterek açıyorum. Cam duvarlar San Francisco'nun bu Ekim gününde güneş ışığını yansıtıyor, cilalı ahşap zeminler ayakların altında parıldıyor ve spor hatıraları bekleme odasının etrafında zevkli bir şekilde sergileniyor.

Hava hafif bir deri ve başarı kokusuyla doludur.

Resepsiyon görevlisi beni görür görmez nazik bir gülümseme takındı. Yirmi bir yaşından bir gün bile büyük görünmüyor. "Kısa sürede gelebildiğinize çok sevindim Bay Lambert," diyor, yardım etmeye hazır ve hevesli. "Bay Emerson'a burada olduğunuzu haber vereceğim."

"Teşekkürler," diyorum ama o daha patronu arayamadan Garrett lobide beliriyor, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle yanıma geliyor ve

selamlamak için bir el uzatıyor. "Görüyorum ki takım sahibiyle buluşacakmış gibi giyinmişsin," diyor alaycı bir şekilde, beni çok iyi tanıyor.

"Alt metinleri okuyabilirim," diyorum.

Sırtımı sıvazladı. "Konferans odasına gidip iş konuşalım."

Mesaj tonunu doğru okuduğumu da inkar etmiyor. Garrett'ı çerçevele formalar, imzalı tenis racketleri ve golf sopalarıyla dolu bir koridorda takip ediyorum. Cam bir kutuda, bu spor dalında altın madalya kazanan bir sporcuya ait bir voleybol topu bile var.

Bu diğer müşteriler de benim kadar zor mu? Ama bu düşünceyi reddediyorum. Birkaç yıl önce ona bir fincan getirmiştım. Bundan daha iyisi olamazdı. Telefonda anlaşma yapan diğer acentelerle dolu ofislerin önünden geçiyoruz. Girdiğimiz konferans odası da ofisin geri kalanı gibi gösterişli; uzun maun bir masa, etrafı rahat deri sandalyelerle çevrili.

Yine de kapı aralığında durup başımı eğiyorum. Yalnız değiliz. Tanımadığım genç bir kadın burada. Meraklı yeşil gözlerini aydınlatan neşeli bir gülümseme fırlatıyor bana. O da mali danışmanım John Saito ile birlikte. Geldiği yer olan Japonya'da kısa bir süre beyzbol oynamış. Dobra adamı ve yatırım stratejilerini seviyorum, ama karşıma çıkmasına ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Ayrıca köşede bir beyaz tahta ve üzerinde bir kâğıt var.

Neyin içine girdim ben?

Garrett kadını işaret ediyor. "Bu Rosario Valdez, marka bölümümüzde çalışıyor. Sen de John'u tanıyorsun."

"Memnun oldum Rosario," diyorum temkinli bir şekilde elini sıkarken.

Tüm tanışmaya alışık değilim ama Garrett beni ofisine çağırmayalı çok uzun zaman oldu. Düşünüyorum da, hiç çağırdı mı? Otururken bir önsezi duygusu

etrafımı daha sıkı sarıyor. Bu toplantı için takım yoga dersini atlamamış olmayı dilemeye başlıyorum, çünkü eminim bu toplantıdan sonra sakinleşmek için bir şeye ihtiyacım olacak-

ve selamlaşma bitti.

"Seni gördüğüme sevindim Max," diyor John ama *merak* ediyorum, mi? "Su, kahve, çay ister misin?"

Bana enerji içeceği teklif etmiyor. Bu sanki kasıtlı bir ihmal gibi geliyor. "Ben iyiyim," diyorum ve odadaki gerginlik gülümsemelerinden ve nezaketlerinden belli oluyor.

Sözünü sakınmayan biri olarak sandalyeye geri oturdum ve ağır bir sesle, "şu işi. Thrive beni bıraktı. Bunu zaten bir araya getirdim."

Garrett'in onaylayan gülümsemesi en azından nazikti. "Max," diye başlıyor otururken, sesi daha önce hiç duymadığım kadar ciddi. "Thrive seninle olan sponsorluğunu yenilememeye karar verdi."

Bunun olacağını bilmeme rağmen ciğerlerim ezilmiş, kesilmiş gibi hissediyordum. Thrive yıllardır en büyük sponsorumdu, sadece finansal destek değil aynı zamanda spor pazarlama dünyasında meşruiyet duygusu da sağlıyordu. Onlar olmadan, bir maaş çekinden daha fazlasını kaybedeceğim.

Kendinizi bir şey için hazırlayabilmeniz, duvardaki yazıyı okuyabilmeniz ve yine de gerçekleştiğinde bir yumruk olması garip. Ama ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı belli etmek istemiyorum. Gardınızı düşürdüğünüzde, işte o zaman yine enayi yumruğu yersiniz. "Tamam," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Özel bir nedeni var mı?"

Bariz olanın dışında. Amerika'nın en nefret edilen adamlarından biriyim. Dünya, Amerika'nın sevgilisinden ayrıldığını düşünürse böyle olur.

Garrett nefes verir, sonra ellerini birleştirir. "İş görünürlüğe geliyor, Max. Sosyal medyada istedikleri kadar aktif değilsin. Etkinliklerde görülmüyorsun ya da taraftarlarla etkileşime girmiyorsun. ESPN'deki maç özetlerinde yoksun."

Alay ediyorum. " fikirde değilim. Dün geceki maçın en önemli olayı bendim."

"Evet, bir maçı kapatmak etkileyicidir. Medyaya bir yorum yaptığınızda daha da iyi oluyor" diye ekliyor ve ardından *bu* gülümsemeden *bahsetmekten nefret ederek* ekliyor: "Ayrıca, maçlardan sonra basınla konuşmak için müsait olmanız gerekiyor."

Ona bir bakış attım. "Geçen yıl basın benimle konuşmaya çalıştığında ne olduğunu biliyorsun. Hokey hakkında değildi." Her şey Lyra'yla ayrılığımız ve yeni sevgilisiyle ilgiliydi.

"Biliyoruz," diyor Garrett. "Ön büro da son aşkınızın medyada yarattığı ilginin kesinlikle farkında."

"Ayrılık," diye düzeltiyorum, çünkü burada nazlanmaya gerek yok. "Bunu yüksek sesle söyleyebilirsin. Ayrıldığımızı biliyorum."

Garrett iyi bir menajerin yumuşaklığıyla devam ediyor. "Ve ön büro birçok şeyin olduğunu anladı-"

"Bir sürü şey mi oldu? Bu yüzyılın en boktan örtmecesi. Basın kız kardeşimin evine geldi."

Garrett başını sallıyor, hâlâ sakın bir görüntü çiziyor. "Evet ve ön büro bir molaya ihtiyacın olduğunu anladı. Ondan sonra da halkla ilişkiler departmanı senden özellikli ve yumuşak yazılar yazmanı isteyerek yardımcı olmaya çalıştı."

Everly'nin Seattle'da yapmamı istediği şey gibi özellikler. Yine de bundan bahsetmedim. Muhtemelen reddettiğimi zaten biliyordur. Muhtemelen kahvaltıda ne yediğimi de biliyordur. Sessiz kalıp devam etmesini bekliyorum.

"Ama bir yıldan fazla oldu," diye ekliyor. Tercümesi: ekibin sabrı tükeniyor. "Ve oraya çıkman senin için iyi olur. Arada bir maçtan sonra softball yorumu yap."

"Ben *sadece takıma yardım etmeye odaklanmış durumdayım*," diyorum gözlerimi devirerek.

Rosario boğazını temizliyor ve gülümseyerek söze giriyor. "Aslında bu harika bir başlangıç. Pazar araştırmamız, basına takım merkezli basit bir yorumun, profesyonel bir sporcuyu halka sevdirmek için uzun bir yol kat edebileceğini gösteriyor."

"Bir pop yıldızının senin hakkında yazdığı yanlış şarkıyı unutturacak kadar uzun mu?" Karşı çıkıyorum. Ondan önceki *kavgadan* da bahsetmiyorum bile.

Garrett bana ciddi bir bakış attı. "Yalan söylemeyeceğim, biraz çalışmam gerekecek ama bu da bir başlangıç olur."

"Neden ayrıldığımızı herkese de söylememi mi istiyorsun? Dünyanın bu gerçeği bilmesine gerek var mı?"

"Hayır, Max," diyor, ölümcül bir ciddiyetle. "Kirli çamaşırlarını ortaya dökmenin sana bir faydası yok. Ama kendin ve spor hakkında bu kadar münzevi olmanın da sana bir faydası yok. Bu haliyle, isteksizliğin seni geriye götürüyor."

Derin bir iç çektim. "Basınla konuşmamamın bir nedeni var," diyorum. Ve bunun o şarkıyla pek ilgisi yok. *Kavgayla da* pek ilgisi yok. Her şey bir hafta kadar sonra, kavgadan sonra basın beni kız kardeşimin evinde bulmaya çalıştığında olanlarla ilgili. Bir yıldan uzun bir süre önce o geceyi hatırladıkça öfkeyle yanıyorum.

"Biliyoruz," diye araya giriyor John, sesi Garrett'inkinden daha da sert. "Ama yine de."

Sonra sinirleniyorum. Oyunda bir kurtarışı kaçırdığımda yaptığım gibi. "Bu Thrive'ın saçmalığı. Ürünlerini mümkün olan her şekilde tanıttım. Tanıtım çekimleri ve reklamlar yaptım."

Garrett ciddiyle başını sallar. "Biliyorum Max. Ama rakamlar yalan söylemiyor. Pazarlanabilirliğin önemli ölçüde azaldı. Ve yoluna devam edenler sadece onlar değil."

Hatırlatılınca kıldandım. Bir spor ayakkabı şirketi olan Power Kicks'i kaybettim. Saat üreticisi Victoire'ı kaybettim. Her gün kullandığım kolonyanın sahibi olan Seductive ile sponsorluk bile alamadım.

Geçen yıl benden uzun ve yavaş bir yürüyüş oldu. Ben markalar için nükleerim. Ama Thrive beni sürekli ayakta tutan bir cankurtaran botu gibi hissettirdi.

John, "Diğer sezona kıyasla hiçbir şeyimiz yok," diye ekliyor.

Lyra'nın yalanlarını keşfetmeden *önceki*. Dünya onun yalanları için beni suçlamadan önceki. Kalp kırıklığı şarkısında söylediği yalanlar. "Şaşırt Beni", gerçekten.

"Ve bu senin sempatiklik katsayısını etkiliyor," diye araya giriyor Rosario.

Hayal kırıklığı içimde kabarcıklar oluşturuyor. "Sempatiklik katsayısı da neyin nesi?" "İzleyicilere ne kadar çekici geldiğinin bir ölçüsü, Max," diyor Rosario.

sandalyesinden kalkıp beyaz tahtaya doğru ilerliyor. Üzerini kaplayan kâğıdı yırtıyor ve sadece alttaki küçük bir bölümü kırmızıyla boyanmış bir termometre çizimi gösteriyor. "Ve şu anda seninki çok düştü."

Alay ettim. "Bu, TV dizilerindeki reklam ajanslarında kullandıkları saçma bir pazarlama terimine benziyor. Ya da bir şey için fon toplamaya çalışan bir bankanın tabelası gibi."

Garrett başını sallayarak bana o kadarını söyledi. "Belki, ama mesele şu ki, pazar araştırması önemlidir. Markalar bunu kullanır. Buna güvenirlir. Carter Hendrix gibi adamlar mı?" diyor, San Francisco Renegades'in yıldız alıcısının adını vererek. "Çok yüksek beğenilirlik katsayısı."

İnledim. Adamı seviyorum. O bir arkadaş. Ama tabii ki sevilen biri. "En iyi arkadaşını çiftçi pazarlarına ve çikolata dükkanlarına götürdü ve bir flört uygulaması için videolar çekti. Tabii ki herkes onu seviyor."

"Demek sempatiklik katsayısının nasıl işlediğini anlıyorsun," diyor John, ses tonu kesin, devam etmeye hazır.

Bekle. Dur . "Sahte biriyle çıkmamı mı önereceksin?"

Çünkü hayır, hayır ve daha fazla hayır. Böyle bir şey olmayacak."

Bir pop yıldızıyla çok aleni bir ilişki yaşadktan sonra, kameralara gülümseyip öpüşmem mümkün . Ayrıca, yalan söylemek istemiyorum. Dünyaya sahte bir aşk hikayesi anlatmaktansa hiç sponsorum olmamasını tercih ederim.

Rosario koltuğuna dönerken kıkırdıyor. "Hayır, bunu önermiyoruz. Araştırmalar sizin durumunuzda bunun imajınız için daha kötü olacağını gösteriyor."

Pazar araştırmaları başımı döndürüyor. "Sahte biriyle çıkma *olasılığım* üzerine araştırma mı yaptınız?"

"Elbette. Ama bu şekilde ifade etmiyoruz. Seyirciye bunun biri için iyi olup olmayacağını sormak için daha ince yollarımız var. Ancak son aşkınızın kamuoyunda yarattığı ilgiye dayanarak, imajınızı düzeltmek için sahte bir aşk yaşamının çok riskli olduğunu düşünüyoruz."

Tercümesi: Ben çok riskliyim.

Garrett'a, "Her şeyi edeceğimi düşünüyorsun," diyorum.

Ellerini iki yana açarak bir itirafta bulunuyor. "Sempatikliğinizi artırmanız için daha iyi yollar olduğunu düşünüyoruz" diyor.

Gözlerimi deviriyorum. Yuvarlamaktan başka bir şey yapabileceğimden emin değilim. "Ben iyiyim. Yeterince oynuyorum," diye ısııyorum çünkü dürüst olalım, profesyonel sporcular çoğu durumda para için acı çekmezler.

John parmağını kaldırdı. "Elbette. Ama gelecek planlarınız hakkında sık sık konuştuk."

Dişlerimi sıkıyorum, haklı olmasından nefret ediyorum ama haklı.

"Bunu konuşmuştuk," diye devam ediyor John, "ailene yetecek kadar paran olduğundan emin olmak istiyorsun."

Büyürken çok az şeyimiz vardı. Para sıkıntısından daha fazlası vardı. Ailem öğretmendi ve hâlâ da öğretmen. Hokey ucuz değil, bu yüzden sahip olmadıkları para da dahil olmak üzere spora fazladan her şeyi koydular. Profesyonel bir hokey oyuncusunun program için bağışta bulunduğu bir buz pistinde oynadığım için şanslıydım. Şimdi elimden geldiğince onlarla ilgilenmek istiyorum. "Doğru," diye homurdandım.

"Ve biliyoruz ki, Tanrı korusun, yaralanabilirsin," diyor Garrett sempatik bir şekilde.

"Hatırlatmayın" diyorum. Bileğimin burkulması çaylak sezonumda beni birkaç hafta kenara itmişti. Cehennem gibiydi. Kariyerimin bittiğinden emindim. Buzdan uzak kaldığım o haftalarda peşimi bırakmayan kara bulutlar hiçbir zaman tam olarak dağılmadı.

Rosario, "İşte bu noktada sponsorluklar devreye giriyor çünkü kariyer bitse bile bu güvenceyi sağlıyorlar," diyor neşeli ve güler yüzlü bir ifadeyle.

yapılacak akıllı tasarrufların yardımcı olacağını iddia etmek üzereyim ve olacaklar da, ama neden onlarla tartışayım ki? Onlar benim takımımda. Ayrıca, gerçekler gerçektir.

-Bana baktıkları için ben de aileme bakmak *istiyorum* ve daha garantili bir gelirim olursa bunu daha iyi yapabilirim. Derin bir nefes alıyorum, hazırım

kızgınlığımı bırakmaya çalışıyorum. Bu bana hiç arkadaş kazandırmayacak ve aslında haklılar. Daha fazla birikim yapmak ve bunu hızlıca yapmak istiyorum. Yarın ne olacağını asla bilemezsiniz. Ve hayatınızın ilerleyen dönemlerinde, yaşlandığınızda, oynayamadığınızda, belki de pek çok şeyi yapamadığınızda neler olabileceğini asla bilemezsiniz.

Kısaca, büyükbabamın son yıllarını hayal ediyorum ve boğazım düğümleniyor. Derin nefes alıyorum, o ziyaretlerin acısını geride bırakıyorum ve şimdiye odaklanıyorum. "Peki aklında ne var? Yeni bir sponsor mu? Bir ayakkabı şirketi mi? Vücut spreyi şirketi mi? Bir randevu sitesi mi? Yani, bunu kullanmak zorunda değilim, değil mi?" Garrett yavaşla der gibi avuçlarını masaya doğru itiyor. "Aslında size bir iş bulmadan önce imajınızı düzeltmeniz gerektiğini düşünüyoruz.

yeni sponsor."

"O kadar kötü mü?" Beklediğimden daha kırılğan bir şekilde sordum.

Rosario nazıkçe gülümsüyor, sanki anaokulu sınıfında başımı okşamak istiyormuş gibi. "LQ'nuz çok düşük - bir," diye fısıldıyor ve gizlice beyaz tahtadaki termometre çizimini işaret ediyor. "Ama biz bunu nasıl yükselteceğimizi biliyoruz," diyor ve termometrenin tepesini belli bir pazar araştırması neşesiyle işaret ediyor.

"Tamam," diyorum tereddütle. "Neden bundan hoşlanmayacakmışım gibi hissediyorum?"

"Bu iyi bir soru. Ama bunun gerçekten bir önemi var mı?" Garrett sandalyede öne doğru oturup dirseklerini masaya dayayarak soruyor. Bir süre düşündükten sonra sözünü sakınmadan şöyle diyor: "Max, kötü haber veren kişi olmaktan nefret ediyorum ama takım senden memnun değil. Medyaya konuşmadığın için sana ceza verebilirler ama bunu yapmak istemiyorlar ve biz de bunu istemiyoruz, değil mi?"

Bu çok kötü. *Bir ihtar daha alırsan sözleşmeni yenilemeyiz.* Dahası, ligdeki herkes benim sorunlu bir çocuk olduğumu bilirdi.

Yutkunuyorum. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Takımla sizin için harika bir fırsattan bahsediyorduk."

İçimden bir ses bu fikir için beğenilme katsayımın sıfırın altında olacağını söylüyor.

EĞLENCELİ GERÇEKLER DÖNEMİNİN SONU

Everly

London fog lattemi bitirip ofise döndüğümde e-postaları ve röportaj taleplerini gözden geçiriyorum. Bir yandan da oyuncularımızın son birkaç gün içinde yaptığı podcast ve canlı röportajları . Çoğuna zaten katılmışım, ama orada olamıyorsam - çünkü kendimi klonlayana kadar aynı anda her yerde olamam - onları dinlemeyi seviyorum. Kaçırdığım bir şeyle gafil avlanmak istemiyorum. Sürprizlerden nefret ederim.

Spor sektöründe çalıştığım için garip ve her maç sürpriz oluyor.

Ama spor en azından tahmin edilebilir.

Kaçınmayı amaçladığım şey, birinin bana bilmem gereken bir şeyi - öngörmem gereken bir sorunu- haber vermesidir. Birikmeden önce e-postaları yanıtlamayı bitirdiğimde dinlemeyi bitiriyorum. Sonuncusunu gönder tuşuna bastığımda telefonum çalıyor.

Mükemmel zamanlama.

Arayan Erin, yayın ortaklarımızdan birinin canlı yayın yeteneği ve kendisinden haber almak için sabırsızlanıyordum. Diğer spor yayınlarını ve taraftarların sosyal medyada nasıl etkileşime geçtiklerini araştırdıktan sonra, etkileşimi artırmak için yayınlarına bazı yeni bölümler eklemelerini önerdim. Parmaklarımı çapraz yaparak, fikirlerimi beğeneceğini umarak telefonu açıyorum. Erin'le önümüzdeki birkaç gecenin oyun planı hakkında biraz sohbet ettikten sonra bana şöyle dedi

nişan fikirleri ve oyuncular hakkında bazı eğlenceli gerçekler yapmaya başlamak istiyorum. Taraftarlar buna bayılıyor, özellikle de eğlenceli bilgiler çok moda olduğu için" diyor neredeyse özür dileyerek.

"Eğlenceli gerçek: Eğlenceli gerçek döneminin sona ermesini dilediğini söyleyebilirim." Gülüyor. "O kadar belli mi?"

"Evet, ama sırrını saklayacağım. Özellikle de hayranlar onları sevdiği ve ben de bunu gerçekleştirebileceğim için."

Şimdiden sorulacak ilk birkaç oyuncuyu düşünüyorum. Takım kaptanımız Christian Winters, dışa dönük pivotumuz ve her yönüyle büyüleyici Chase Weston, yükselen yıldız sağ kanat oyuncumuz Wesley Bryant ve taraftarların favorisi sol kanat oyuncumuz Asher Callahan. Kısaca Max Lambert'i düşünüyorum ve gözlerimi deviriyorum. Eğlenceli bilgi: Eğlenceli bilgiler vermektense tırnak yemeyi tercih eder.

Erin ve ben proje hakkında biraz daha sohbet ettikten sonra son spor haberlerini konuştuk. İşe başladığımdan beri iş arkadaşınız - takımı takip eden çok fazla kadın yoktu, bu yüzden birbirimize bağlandık. Ama saate bakıyorum, sonra vedalaşıyorum çünkü yirmi dakika sonra patronumla toplantım var ve ben asla geç kalmam. Üç yıl önce, bir akşam hayatım paramparça olduktan sonra bir daha asla geç kalmayacağıma yemin ettim.

Tabletimi alıyorum ve arenanın diğer tarafındaki patronumla buluşmak üzere ofisimden çıkıyorum. Sadece beş dakikalık bir yürüyüş ama bu sadece erken gelmemi sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda koridorlarda karşılaştığım herkesle sohbet etme şansı da veriyor ki bu da takımın halkla ilişkiler sorumlusu olarak her zaman iyi bir şeydir. Birlikte çalıştığınız insanlar hakkında en çok şeyi bu sıradan, beklenmedik anlarda öğreniyorsunuz.

Bu, işimde iyi olmak için ihtiyacım olan şeyin bir parçası ve hedefim mümkün olan en iyi reklamcı olmak. başa çıkmam gereken en zor şeylerden birini atlatmamı sağladı ve özellikle bu iş, kederin en karanlık günlerinden nihayet çıkmama yardımcı oldu.

Bazı açılardan komik, çünkü reklamcı olmak hayat planımın bir parçası değildi. Üniversiteye gittiğimde çevre bilimi okuyacağımı sanıyordum ki bu pek mantıklı gelmedi çünkü ben bilim insanı değilim. Yine de gezegeni seviyordum, bu yüzden zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu - ta ki üniversitede fen dersleriyle tanışana kadar.

Formüller ve denklemler aklıma geldikçe ürperiyorum.

Kısa bir süre İngilizce ile oynadım, ancak ölü beyaz adamlar tarafından yazılmış çok sayıda modası geçmiş kitap okumak istemediğim ortaya çıktı. Ben modern denemeler okumak istemedim. Ama dünyayı anlamaya çalışmak hoşuma gidiyordu.

Çalışmayı ve insanlara yardım etmeyi seviyordum. Yirmi yaşındayken, bahar tatilinde en iyi arkadaşım Marie ile boba içip patates kızartması yerken, sütlü çayını yere bıraktı ve elindeki patates kızartmasını havalı bir şekilde sallayarak "Neden gazetecilik okumuyorsun? İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamayı seviyorsun. Ve bu bir yardımcı mesleği. Halkın dünyayı anlamasına da yardımcı oluyorsun."

Başta bu şekilde düşünmemiştim ama çoğu şeyde olduğu gibi haklıydı. Gazetecilik benim için biçilmiş kaftandı ve mezun olduktan sonra The Sports Network'te imrenilen bir işe girdim, ardından da orada San Francisco Sea Dogs hokey takımını takip eden muhabir olma yolunda ilerledim.

İlk başlarda çok seviyordum ama birkaç yıl önce spor muhabirliği dünyası beni hayal kırıklığına uğrattı. Acımasız ve acımasız ve dibe doğru bir yarış gibi hissetmeye başladım. "Slapshot" veya "shutout" demenin yeni yollarını bulmaya çalışmak stresliydi ve o zamanlar hayatımda bu tür bir strese ihtiyacım yoktu. Okurlar ve dinleyiciler sizi giderek daha fazla dışlarken bile rakiplerinizden daha yaratıcı olmak için mücadele ediyordunuz.

Yine de çoğunlukla kimseye yardım ettiğimden emin değildim.

Sea Dogs'un İletişimden Sorumlu Başkan Yardımcısı Zaire Mandavi bir gece hokey maçından sonra beni kenara çekip "Tarzını beğendim. Hiçbir şeyden korkmuyorsun ve erkek egemen bir alanda kendi ayakların üzerinde duruyorsun. Bir görev için görüşmek ister misin?" Buzda uçan bir diskten daha hızlı kabul ettim.

Ve bana işi teklif ettiklerinde, hemen atladım. Marie'nin, artık ona soramasam da, bunu yapmamı söyleyeceğine dair bir his vardı içimde. Ama onun mantrası şuydu: "Evet diyebiliyorsan, de."

İşe başlayalı bir yıldan fazla oldu ve reklamcı olmakta çok iyi olduğumu öğrendim. Pek çok nedenden ötürü ama her şeyden önce insanlara yardım etmeyi seviyorum. Bu benim DNA'mda var ve iş stresli olsa da aynı zamanda keyifli. Spor insanlarda pek çok duyguyu ortaya çıkarıyor ve taraftarlar bir takımı sevdiğinde, takımı ve oyuncularını topluma daha da yakınlaştırmaya yardımcı olmak çok heyecan verici. İnsanların hayatlarına biraz neşe katıyormuşum gibi hissettiriyor. Hepimizin hayatında biraz daha neşe olabilir - bu kesinlikle gezegen için iyi bir şey.

Patronumu son basın talepleri ve Max'in kaçmaya çalışacağından emin olduğum yaklaşan hayırsever etkinlik planlarım hakkında bilgilendirmek için koridora doğru ilerliyorum.

Yönetici süitlerine doğru yürürken, beni soyunma odasının yanından geçirecek olan koridoru kestiğimde, ileride yoga eğitmenimizi fark ettim.

lavanta yoga pantolonu bir kartvizit gibi. "Hey, Briar," diye .

Duruyor ve arkasını dönüyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Hey, Everly. Bugün ders için bize katılmaya hazır mısın? Topuklu giymek yok ama."

Louboutinlerime bakarken kıs kıs gülüyorum. Beni kesinlikle güzel ve güçlü hissettiriyorlar ve özellikle patronumla buluştuğum günlerde bu ikincisi çok işe yarıyor. "Otuz kabadayı hokey oyuncusuyla yoga yapmak dünyanın en zor video oyununda yepyeni bir seviye gibi geliyor," diyorum.

"Öyle. Ama onları hizada tutuyorum."

"Kesinlikle öyle," diyorum ve sonra eve dönerken uçakta duyduğum bir tartışmayı hatırlıyorum. "Ayrıca yoganın rekabetçi olmaması gerekmiyor mu? Wesley ve Asher takım uçağında kimin yarım ay pozunun daha iyi olduğu konusunda tartışıyorlardı. Ne var bunda?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bir de bakmışsın sınıfta yarışma yapmaya kalkmışlar."

"Ve bahis oynayacaklar. Ama yarım ay pozu nedir ki?"

Hiç tereddüt etmeden geniş bacak duruşuna geçer, gövdesini sağa çevirir ve sağ elini yere bırakır. Avuç içi betona değdiğinde arka bacağını yukarı kaldırıyor, ayağını esnetiyor ve kalçasını tavana doğru eğiyor. Aynı anda hem ürkütücü hem de muhteşem. "Güzel bir yarı yel değirmenine benziyorsun," diyorum ve ayrıca alkışlasam mı yoksa kendini bu şekilde büktükten sonra hiç kemiği kalıp kalmadığını kontrol etsem mi karar veremiyorum.

"Teşekkürler. Her şey eğlenmekle ilgili," diye devam ediyor pozdan çıktığı gibi sorunsuz bir şekilde poza girdiğinde. "Eğer bire bir seans istersen, sana öğretmekten mutluluk duyarım. Eminim yapabilirsin" diyor ve beynim bu olumlu kelimelere kilitleniyor - *eminim yapabilirsin*.

Ona asla direk dansı yapamayacağımı söylediğimde Marie de böyle demişti. Eğlenceli gerçek: Yanılmışım. Eğlenceli olmayan gerçek ise şu: Direkt dansında yapamayacağım şeyler var. Ya da gerçekten, yapamadığım şeyler.

Üç yıl önce hayatımı değiştiren gecenin anısı birkaç saniyeliğine beni sınırsız kavırıyor - sesler, sirenler, acı - ama onu silkelemek ve şimdiki zamanda kalmak için elimden geleni yapıyorum. Çocuklar muhtemelen Briar'ın öğleden sonraki dersine gitmek üzere soyunma odasından çıkmaya başladığında koridorda ilerlemeye devam ediyorum.

Wesley ve Asher koridora ilk girenler ve Wesley selamlamak için çenesini bana doğru eğiyor. Takım kaptanımızın kız kardeşi Josie ile ilişkisi var, Josie benim iyi bir arkadaşım oldu, bu yüzden Wesley ve ben bir çeşit

şimdi de arkadaşlar. "Nasıl gidiyor, Everly? Beladan uzak tutman gereken yeni biri var mı? Asher dışında."

Dikkatimi onun yanındaki sol kanat oyuncumuza verdiğimde alarm durumuna geçiyorum. Asher altın adamlardan biridir. Asla sorun çıkarmaz. "Asher, ne yapmış olabilirsin?" Biraz telaşla soruyorum.

Ama bana alametifarikası olan o iyi adam sırtışlarından birini gösterip, "Bugün internette bazı hayranlarla tartışıyordum" dedi.

Endişe omurgamdan aşağı kayıyor, ancak onu bir kenara itmeye ve sorunu çözmeye odaklanmaya çalışıyorum. Triyaj zamanı. "Ne dedin sen? Nerede söyledin? Ve orada kim vardı?"

Bunu öğrendikten sonra bir çözüm geliştirebilirim.

"Ev," diyor Asher güven verici bir şekilde. "Endişelenmene gerek yok. Ben bunu her zaman yapıyorum."

Ve bu hiç yardımcı olmuyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. "Bu durumu daha iyi yapmaz, Asher."

"Kullan-at hesabımdandı ve sadece beyzbol hakkında tartışıyordum. Kimse benim olduğumu bilmiyor," diye açıklıyor Asher.

Tanrıya şükür. Rahat bir nefes alıyorum ama bu uzun sürmüyor. Bir parmağımı sallayarak ona sertçe bakıyorum. "Ama neden? Bu neden gerekli, Asher?"

Bu adam her maçtan sonra imza dağıtıyor. Bazen taraftarlarla selfie çekertirmek için oyuncuların arasından çıkarken camını indiriyor. Kullan-at hesabından bile olsa neden beyzbol hakkında tartışsın ki?

Asher'ın zeki yeşil gözleri sanki bir alev yanıyormuş gibi parlıyor. "Çünkü bazı takımların sezon dışında yaptığı takaslar çılgınca. Cougars'ın büyük vurucularından birini bıraktığını biliyor muydunuz, şimdi de New York Comets Julio Martinez'i alacağını düşünüyor ve bu çok saçma. Martinez'e ve onun RBI'larına ihtiyacımız vardı. Yemin ederim beyzbol genel müdürü olmalıydım çünkü bunu uykumda bile daha iyi yapabilirdim." "Tekrar soruyorum," diyorum, nazik ama kararlı bir şekilde, "neden taraftarlarla tartışıyorsun?"

çevrimiçi?"

"Benim olduğumu bilmiyorlar," diyor rahat bir omuz silkmeye. "Henüz, Asher. *Henüz* sen olduğunu bilmiyorlar."

Wesley boğazını temizliyor. "Asher internette kavga etmeyi seviyor çünkü bunu yüz yüze yaptığında Max her zaman Asher'ın hatalı olabileceği noktaları gösteriyor. Ama internet trolleri sayesinde Asher diğer takımlar hakkında ağır hakaretler savurabiliyor, bu da onun için daha tatmin edici bir tartışma oluyor."

Asher, Wesley'e takım arkadaşı kalbini yaralamış gibi bir bakış atar, oysa Wesley onun gururunu yaralamıştır. "Dostum. Argümanlarımı beğenmedin mi?"

Wesley, "Dostum, onları duymazdan ," diyor.

"Yani neden internette tartışmaya ihtiyaç duyduğumu anlayabilirsiniz. Bu bir çıkış yolu." Sonra Asher etrafına bakınıyor, tam bir daire çiziyor. "Max demişken, bizim Eeyore nerede?"

Wesley koridoru tararken omuz silkti. "Güzel soru. Max genellikle yoga dersine yetişmeye çalışır."

Etrafta olmaması garip ama Max kurallara Wesley ve Asher gibi her sabah paten kaymaya ve her yoga dersine gelen çocuklardan daha az uyma eğiliminde.

"Kaleciler. Ne yapabilirsin ki?" Hugo ve Miles ağırlık odasından çıkarken omuz silkerek soruyorum.

Hugo bizim oyuncak ayımız, mutlu bir sırtışı olan iri yarı bir defans oyuncusu. Konuşmanın çoğunu duymuş olmalı ki bir spiker gibi "Ve bugün Max Lambert rolünü Hugo oynuyor" diyor. Sonra boğazını temizliyor, gözlerini kısıyor ve kuru bir ses tonuyla, Max'e hiç benzemeyen bir şekilde homurdanıyor: "Dostum, Cougars'ın kimi takas ettiği önemli değil. Nasıl olsa gelecek yıl berbat olacaklar."

Çocukların hepsi gülmekten kırılıyor ve ben de bir oyuncuyla dalga geçerken görülemeyeceğim için gülmek için kendimi zor tutuyorum. Ses tonumda kalan eğlenceyi temizledikten sonra tekrar altın sarısı açık kahverengi saçlı kanat oyuncusuna bakıyorum. "O zaman neden Max'le yüz yüze tartışmıyorsun?" Asher'a soruyorum.

Miles Asher'a doğru ilerliyor ve omzuna vurarak soruyu alıyor. "Çünkü Asher beyzbol Reddit grubundaki puan serisini sürdürmeye çalışıyor."

Tanrı aşkına. Yeterince duydum. Avuçlarımı birbirine bastırıp Asher'a yalvarıyorum. "Asher, benim hayatımı kolaylaştıran tatlı Asher'ım, söz veriyorum böyle devam edersen kışından ısıracağım seni. Lütfen dur. Birileri sen olduğunu öğrenecek."

Asher kaşlarını çatarak iç geçiriyor. "Yapmak zorunda mıyım?"

Bunun onun için zor olduğunu söyleyebilirim. Belli ki hoşlandığı bir hobi, bu yüzden daha çok çabalıyorum. "Gerekirse eski online tartışmacılar için sana bir destek grubu bulurum. Burada atletik eğitim veya ekipman alanında beyzbol takaslarını tartışmayı seven birkaç çalışan bulmana yardım edeceğim ama artık kullan-at hesaplar yok, tamam mı?"

Bir kaş çatma daha. "Sen öyle diyorsan," diyor dünyanın en kederli iç çekişiyile.

"Anlıyorum. Sizi çok takdir ediyorum. Büyük bir beyzbol hayranı olduğunuz gerçeğini yayın ortağımızın oyuncularımız hakkında yapacağı eğlenceli bilgilere bile ekleyebiliriz," diyorum ve ardından bu girişimle ne yaptığımızı hızlıca açıklıyorum.

Asher'ın alametifarikası olan ukala gülümsemesi geri döndü. "Benimki eğlenceli bir gerçek olabilir mi: Beyzbol Büyükler Ligi takımını yönetmekte çok başarılı olurdu?"

Ondan bunu istediğim için artık tartışmayı bırakacağını bildiğimden, ona bu zaferi vermek için başımı sallıyorum. "Evet."

"Benimki: tüm takım arkadaşlarını taklit edebiliyor," diye ekliyor Hugo. "Ve benimki: bilardoda tüm takım arkadaşlarını kolayca yeniyor," diyor Miles.

Wesley de onlardan geri kalmamak için pokerde çocukları geçtiğini hatırlatıyor. İçimden bir ses, bu alfa erkeği rekabetini bitene kadar sürdüreceklerini söylüyor, ben de müsaade isteyip vedalaşıyorum.

Koridordan patronumun ofisine doğru ilerlerken telefonum eski fizyoterapistimden gelen bir mesajla çaldı. Artık onun hastası olmadıktan sonra yaz bir kez çıktığım kişi. İlginç. Şehre döndüğünü bilmiyordum. Ama şu anda dikkatimi dağıtacak tek bir şeye bile ihtiyacım yok, bu yüzden telefonumu *rahatsız etmemeye* ayarladım.

Birkaç dakika sonra Zaire'in ofisinin kapısını çalarken topuklu ayakkabılarım arkamdaki beton zemine çarpıyor. "Aslında bugün genel müdürün ofisinde buluşacağız."

Onun pürüzsüz, zengin sesi karşısında şaşkınlıkla irkilmemeye çalışıyorum. Ya da endişelenmemeye. Çünkü Clementine Carmichael'la onun bölgesinde buluşacaksak bu ciddi bir durum. GM'nin tatlı isminin beni kandırmasına izin vermem. O bir buz kraliçesi. *Tatsız biri olmadığını* söylerse, bu bir iltifattır.

Ama o bir İngiliz, bu yüzden ağzından çıkan her şey kulağa hoş geliyor.

Zaire ile yüzleşmek için arkamı dönüyorum. Ailesi ona geldikleri yerin adını vermiş ve o da bir ülkenin adını taşımayı başarabilecek bir kadına benziyor. Heykelsi ve güçlü, zarif kutu örgüleri var. En iyi yüz ifademi takınıyorum ve onunla birlikte genel müdürün ofisine gidiyorum. Yol boyunca sesini alçalttı. "Seni uyarmalıyım, Clementine bir evet isteyecek."

Evet. Yine o kelime. Ama bağlam uğursuz hissettiriyor. "Ne için?" Endişemi gizlemeye çalışarak soruyorum.

"Sizin için mükemmel olması gereken bir proje."

Neden hissediyorum?

Clementine'in tertemiz ofisine giriyoruz. Siyah lake masası o kadar parlak ki, yansımasından makyajını düzeltebiliyor ve biz içeri girerken porselen elmacık kemiklerine biraz daha allık sürüyor.

Başını kaldırıyor ve fırçayı yere bırakıyor. "Seni görmek güzel, Everly. Bugünlerde nasılsın?"

Bunu herkese soruyor ama ben en iyisinin "harika" dışında bir cevap vermemek olduğunu öğrendim. Bugünlerde çalışanların ruh sağlığı hakkında yapılan tüm konuşmalara rağmen, çoğu şirketin istediği ruh sağlığı kendilerinininki - onları dava etmeyeceğiniz. Dava açmayacağım, bu yüzden "Harika" demem yeterince doğru.

"Zaire terfi edeceğin konusunda seni bilgilendirdi mi?"

Gülümsememek için elimden geleni yapıyorum. Clementine bunu bir zayıflık işareti olarak algılayabilir. "Evet, öyle. Bu olasılık beni heyecanlandırıyor."

"Güzel. Halkla İlişkiler Direktörü işi için sağlıklı bir rekabet olmasını isterim."

Ben istemiyorum. Ben sadece işi istiyorum, onun için savaşmayı değil. Şu anki görev yerim olan müdürlükten bir adım daha ileride olacak - daha fazla maaş, daha iyi sosyal haklar, büyüme şansı... "Ben buna hazırım" diyorum, çünkü benim işim bir şeyleri döndürmek.

Zaire boğazını temizleyerek, "Sana söylediğim gibi Clementine, Everly sosyal medya etkileşimimizi son bir yılda yüzde elli iki oranında artırdı ve bu da sosyal kanallarımızdan gelen forma satışlarında yüzde otuz dokuzluk bir artışa yol açtı" dedi.

Clementine bana bakarken zar zor gülümsüyor. "İşte bu yüzden takım için tam olarak neler yapabileceğini göstermene yardımcı olacak harika bir fırsatımız var" diyor soğuk İngiliz sesiyle.

"Ben her şeye hazırım. Şu anda tüm oyunculardan eğlenceli bilgiler topluyorum" diyorum, sanki bu benim cesaretimi kanıtlıyormuş gibi.

Clementine bana meraklı bir bakış fırlatıyor ama elini umursamaz bir şekilde salladığında *beni detaylarla rahatsız etme* diyor. "O zaman bu bir sorun olmamalı." Beyaz suni deri koltuğunda arkasına yaslanıyor. "Oyuncularımızdan birinin *The Ice Men*'de yer alması için bir fırsatımız var."

Daha dik oturuyorum. "Webflix belgeseli mi?" Gıcırdayarak söylüyorum, sonra hemen düzeltiyorum, "Webflix belgeseli. O programa bayılıyorum."

"Evet, takımın banka hesapları da öyle," diyor.

En çok izlenen spor belgeselinin prömiyeri geçen yıl yapıldı ve sezonda yaklaşık altı bölüm yayınlanıyor. Her bir saatlik bölüm, bir oyuncuyu birkaç hafta boyunca takip ediyor ve ona perde arkasından erişim sağlıyor. Programın reytingleri çok yüksek ve takımların yayınlarının izlenme oranları da oyuncularını yer aldığı anda artış gösteriyor. Webflix'e birkaç kez oyuncularımızdan birine yer vermesi için teklifte bulundum ama hiç geri dönüş alamadım.

"Bu heyecan verici. Christian mı? Chase mi? Asher mı?" Ben soruyorum. "Bu çocuklar cazibeleri ve istatistikleriyle harika seçimler olurdu."

Clementine güler, sonra başını sallar. "Sevgilim. Keşke o kadar kolay olsaydı. Bu Max Lambert. Ocak ayında çekimler başlamadan önce onu forma gerekiyor."

Yüzüm düşüyor. Şu anda neşeli bir reklamcı yüzü bile takınamıyorum. "Öyle mi?" Yutkunuyorum.

"Pırlanta gibi bir çocuk, değil mi?" Zaire sırtarak söylüyor. "Daha çok bir kömür parçası gibi," diye mırıldandım ve *oh, kahretsin*. Kendimi mi Bunun için mi kovuldun?

Ama Clementine ilk kez gülüyor. "Gerçekten öyle, hayatım. Ve onu sevillebilir kılmak için çok çalışman gerekecek. Ama mesele şu ki, biz bunu istiyoruz. Hem de çok. İstatistikleri var. Kesinlikle ilginç bir ünü var. Webflix, *Buz Adamlar* için ligin en iyi oyuncularını istiyor ve Lambert tartışmasız en iyi kalecilerden biri. Bu tür bir tanıtımın diğer takımlar için neler yaptığını duydum. Calgary, Boston ve Miami'deki arkadaşlarım bunun getirdiği gelirle övünüyorlar," diyor, gözlerinde dolar işaretleri parlıyor ve sesinde şehvet var. İşte sihirli kelime bu, gelir. Bu fırsat takıma ilgi ve para getirecek. "Bunun sorunsuz geçmesine ihtiyacımız var. Ve sen, canım, bir dahisin."

Bu iltifattan ne kadar zevk almak istesem de yüzümü buruşturmaktan kendimi alamıyorum. Bu imkansız bir görev. Max Lambert'a imaj değişikliği yapamam. Özellikle de üç aydan kısa bir sürede. Her şeyden nefret ediyor. "Sabırsızlanıyorum," diyorum, sanki ciddiymişim gibi.

"Harika," diyor Clementine, sonra bilgisayarına tıklıyor ve fareye vuruyor. "İşte burada. *Buz Adamlar* bölümüyle ilgili tüm detaylar e-postanızda olmalı. Sanırım sen de varsın."

Görünüşe göre bir öğleden sonra hem makyaj sanatçısı hem de görgü koçu oldum.

Gerektiğinde numara yapabildiğim için de parlak bir şekilde "Ben " diyorum.

* * *

Birkaç sefil saat sonra, ayrılmak için toparlanıyorum, ilk seansımızı planlamak için Max'e mesaj atmaya hazırlanıyorum... bu bir seans mı? Ders mi? Bilgilendirme mi? Bilmiyorum bile. Mesajı duraklattığımda bakışlarım Lucas'tan gelen önceki mesaja kayıyor. Araba kazasından sonra rehabilitasyon sürecindeyken benimle çalışmıştı, sonra yaz boyunca yeniden bağlantı kurmuş ve bir randevuya çıkmıştık. Ama kısa bir süre sonra Los Angeles'ta bir klinikte çalışmak üzere birkaç aylığına şehir dışına çağırılmıştı. Bir daha hiç takılmadık.

Şimdi istiyor gibi görünüyor.

Hey, Everly! Şehre geri döndüm ve seni tekrar dışarı çıkarmak isterim. İkinci bir randevu için zaman aşımı var mı, haberim olsun. Umarım yoktur.

Güzel vakit geçirdik. Onun mesleğinden birinin olmasını umacağınız gibi nazik ve sevecen biri. Onu tekrar görmeyi umursamazdım. Ama kafam şu anda cevap veremeyecek kadar dolu. Bu yeni görev ve gerektirecekleri, Max'i ve onun ne kadar baş belası olduğunu düşünüyorum. Biraz yıpranmış durumdayım, bu yüzden iki adama da yazmak yerine Josie, Maeve ve Fable'a mesaj atarak arkadaşlarıma bir mesaj oluşturun. Yeniden arkadaş edinmek istemem bile birkaç yılını aldı ama bu kadın grubunu seviyorum ve onlara her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Bu gece benimle buluşup buluşamayacaklarını soruyorum. Sonra eşyalarımı alıp çıkıyorum, koridordan arabama doğru ilerlerken Max'e bir mesaj yazmaya çalışıyorum.

Ama ağırlık odasında duruyorum. Orada tek başına, bacak pres makinesinin üzerinde, kaslarla şişmiş kalın kalçalarıyla inanılmaz miktarda ağırlık itiyor. Fazla yakışıklı yüzüne tüm kaşların çatıklığı kazınmış. Mavi gözleri buz gibi. Elmacık kemikleri camı kesebilir.

Yeni bir cehenneme hoş geldin, Everly.

Midem bulanıyor. Kapının pervazına vuruyorum ama kulaklık taktığı için beni emin değilim. Ama o bir kaleci, bu yüzden çevresel görüşü bir şahininkinden daha iyi. Göz ucuyla beni fark etmiş olmalı ve çok kızgın görünüyor. Ağırlıklara bir kez daha sertçe basıyor, sonra bırakıyor. Çıkardıkları gürültülü çınlama kalbimi yerinden oynatıyor.

Oturmak için ayağa kalktı ve kulaklıklarını çıkardı. "Vay, vay, vay, bu benim yepyeni bebek bakıcım değil mi?"

Eğlenceli gerçek: Bu berbat olacak.

İYİ ADAM ACEMİ KAMPI

Everly

Pisliklerle ilgili olan şey şudur: onlara boyun eğemezsiniz. Alaycı olduklarında, onları etkisiz hale getirmek en iyisidir. Bunu dürüst, nazık ve doğrudan davranarak yaparsınız. Muhabirler, meslektaşlar ya da hayranlar olsun, zor insanlarla nasıl başa çıkılacağına dair çalışan el kitaplarını ve kılavuzları okudum. Parola *etkisiz* hale getirmek.

Şu anda, *yepyeni bebek bakıcım değilse*, "Bebek bakıcınız olmayı planlamıyorum, ancak daha yakın çalışmayı dört gözle bekliyorum" gibi bir şeyle yanıt vermeliyim. Stratejileri gözden geçirmek için bir zaman belirleyelim." Yine de ağzından çıkan kelimeler saf damlıyor ve ateşe alaycı karşılık verirken şuruplu bir gülümsemeyle servis ediliyor. "Aslında, ben *profesyonel* bebek bakıcısını tercih eder, Lambert."

Bir havlu alıp ellerini ve ensesini sildikten sonra kuru bir sesle, "Bunların hiçbirini tercih etmem," diyor.

"Ve görüyorum ki hayır aşamasındayız," diyorum bir okul öncesi öğretmeni gibi. Vay canına, benim de en kötü davranışlarımı ortaya çıkarıyor mu? Sanırım öyle. Ama madem bu kadar iyi gidiyorum, ağırlık salonuna giriyorum ve ekliyorum: "Alternatif olarak, bana makyaj sanatçınız diyebilirsiniz," diyorum ve parmak uçlarımı muhteşem bir YouTube makyaj fenomeni gibi elmacık kemiklerime sürüyorum. Etkili olması için bir de dudak büküyorum. "Bu daha uygun olur mu?"

Havluyu ağırlık sehpasının üzerine bıraktıktan sonra, "Makyaj yapmıyorum," diye homurdanıyor.

Ve geri adım atmıyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum. "O zaman beni yepyeni... *tavır koçun* olarak düşün," diyorum en abartılı gülümsememle. Ne de olsa bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Yavaşça ağırlık sehpasından kalkıyor, boynunu bir o yana bir bu yana uzatıyor, sonra gözlerini dikip beni süzüyor. Boyu korkutucu. Çelik gibi bakışları delici, tereddütsüz. Bakışları yüzünden nabzım tekliyor ve nefesimi tutuyorum. Diğer takımların ondan korkmasına şaşmamalı. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken şüpheli bir kaşını kaldırıyor ve sonra sırtarak, "Koç mu? Daha çok tatbikat eğitmeni gibi."

Rahat bir nefes alıyorum. En azından artık hayır demiyor. "O benim," diyorum.

"Lanet olası bir tatbikat eğitmenim olduğuna inanamıyorum," diyor bir elini sakalının üzerinde gezdirirken, dikkat dağıtıcı bir hareket çünkü eli çok büyük, sakalı çok sakallı ve zihnim o sakalın bana karşı nasıl hissedeceğini merak edecek kadar hain.

Salla şunu, kızım.

İğrenç düşüncelerimi bastırmak için gülümsüyorum. "O zaman sanırım acemi birliğin ne zaman başlayacağını konuşmalıyız? Yarın sabah 06:00'da mı?" O zaman gerçekten gelmeyeceğini bilsem de soruyorum, gelmesini de istemiyorum. Önce bir savaş planı yapmam gerekiyor.

"Burası eğitim kampı."

"İyi Adam Eğitim Kampı'nda iyi bir asker olacağına inanıyorum." Gülümsemem genişliyor, bu en muhteşem eğitim kampını satıyorum. *Tabii. Ama bir kız deneyebilir. Tabii.* Ama bir kız deneyebilir.

Hemen cevap vermedi. Havlusunu alıyor, ağırlık sehpasının yanındaki spor çantasının üstüne atıyor, sonra bana bakıyor, ifadesi taş gibi. Onun bir fotoğrafını çekip üzerine *Max Lambert Glower* yazabilirim. "Rosewood, istediğim son şeyin bir makyaj olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemem hemen kayboluyor ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum. Bazen gün ışığı olmayı o kadar zorlaştırıyor ki. "Evet Max, bağlamdaki ipuçlarından bunu anladım," diyorum kuru bir sesle, bunun ona karşı yanlış bir yaklaşım olduğunu bilsem de -kesinlikle bilsem de-. Yeni bir yöne giden bir GPS gibi, açık ve dürüst olmayı tercih ederek tekrar deniyorum. "Dinleyin, bu imaj yenilemesinin istediğiniz son şey olduğunu anlıyorum. Anlıyorum, bu senin için kişisel bir hakaret.

- "Duruyorum ve bir kolumu onun önünde, tişörtünü oldukça güzel bir şekilde geren güçlü göğüs kaslarına tehlikeli bir şekilde yaklaştırarak sallıyorum. Çok güzel. Düşüncemi bitirmeye odaklanıyorum. "...tüm o lanet olası dünya gizemi devam ediyor. Ama gerçek şu ki-"

Yaklaşıyor, ağzı eğleniyor. "Gizem mi? Sence benim bir gizemim mi var?" Hevesli bir merakla soruyor.

Kibar olmalıyım. Kibar olmalıyım. *Gerçekten iyi olmalıyım.* "Bu tamamen bir iltifat değildi," diyorum.

Sırtışı kendini beğenmişliğe dönüşüyor.

"Bundan emin misin?" "Evet, neden?"

"Mistik, birini veya bir şeyi çevreleyen büyüleyici bir gizem, huşu ve güç aurası anlamına gelir."

Siktir et onu. "Sözlük olarak mı kullanıyorsun?"

"Hayır. Geçen gece aldığım online derste karşıma çıkınca araştırdım. Ve gizemli dediniz, ergo, bu bir iltifat gibi geliyor."

Bu ifadede açılacak çok fazla şey var - Max online dersler mi alıyor? - ama şimdi onun hobilerini araştırmanın zamanı değil, bu yüzden bunu kafamda işaretliyorum. "Evet, o kelimenin ne anlama geldiğini biliyorum." *Derin nefes al. Bunu yapabilirsin. Seni etkilemesine izin verme.* Ona cazibe dersleri vereceksem, kendim de cazibeli davranarak yol gösterebilirim. "Max, o zaman sana yepyeni bir gizem verelim." Bir sihirbaz gibi ona doğru elimi sallıyorum, bilmiyorum, şimdi görüyorsun-şimdi görmüyorsun tozu serpiyorum. "Pazarlanabilirliğin gizemi."

Bir an duraksıyor, gözleri sertleşiyor ama sonra bir kez daha bankın üzerine yığılırken iç geçiriyor. Bir elini vahşi, dağınık saçlarında gezdiriyor. Tam omuz hizasında değil, daha dağınık bir uzunlukta ve ona yakışıyor. Koyu renk, biraz uzun, çok dağınık, sanki parmaklarınızı içinden geçirmişsiniz gibi. "Evet, sanırım yapmak zorundayız. Ben de cehennemin bir mağlubiyetten sonra tam takım antrenman yapmak olduğunu sanıyordum."

Ürperdim. Kulağa korkunç geliyor ve ona karşı bir sempati duyuyorum. Bu adam için gerçekten zor olmalı. "Koç McBride sana hâlâ bunu yaptırıyor mu?" diye soruyorum.

"artık. O gençlik hokeyiydi. Ama hatırası hala acıtıyor."

Çekici ol. Tatlı olun. Neşeli olun. "Söz veriyorum, bu çizgi talimlerinden daha iyi olacak. Pençeleri törpülenmiş ve saçları şekillendirilmiş bir Canavar olduğunuzu hayal edin."

Gözlerini kısıyor ve bir canavar gibi hırlıyor, "Yay yok. Saçıma fiyonk takmayacağım."

Ritmimi buluyorum, çünkü şakacı bir şekilde "Birileri onun *Güzel ve Çirkin*." "Evet, biliyorum, ."

Bu kelime üzerinde durakladım. Birkaç kez, bir grup arkadaşla dışarı çıktığımızda bana böyle seslendi, ki bu seçimle değil, ortak arkadaşlarımız nedeniyle varsayılan olarak oluyor. Ama belki de bu iyiye işarettir. En kötü lakap değil. "İyi o zaman. Ne bekleyeceğini biliyorsun. Bu iyi adam eğitim kampını bir film makyajı gibi düşün," diyorum, sonra durup bunu düşünüyorum ve bir parmağımı kaldırıyorum. "Ama cinsiyetçi olanlardan değil."

"Cinsiyetçi olanlar mı? Hangileri onlar?"

Dudaklarımın kenarını kıvrıp düşünüyorum. "Aslında çoğu filmdeki makyajlar, kadının diş telleri ve bol kıyafetlerden yepyeni bir saç modeli ve dar bir bluz -doğal olarak gözlüksüz- dönüştüğünü gösterdikleri içindir, böylece erkek bakışları için yeterince seksi görünür. Ben de buna siktir git diyorum."

Bu bana bir gülümsemenin ilk ipucunu kazandırıyor. "O zaman da siktirip gidebilirler," diyor ve sakalını sıvazlıyor. "Ama yeni saç modelleri hakkında herhangi bir fikre kapılma. Sakal kalacak." Sonra dağınık yelesini sallıyor. "Saç için de aynı şey geçerli."

"Aww, sanırım ben bir makyaj sanatçısıyım."

Kollarını kavuşturdu ve bana baktı.

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, saç ve sakal kalsın. Ama kötü davranışlar? O gider." Başparmağımı kapıya doğru uzatıyorum.

Başıyla küçük bir selam veriyor, sonra başka tarafa bakıyor. Bana tekrar baktığında, o buz mavisi gözlerinde yeni bir duygunun ipucu var. Bir hüznü titreşimi mi? Acı mı? Emin değilim. Ve dürüst olmak gerekirse, kötü idare ettiği çok kötü bir ayrılık dışında onu buraya neyin getirdiğini bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, kimse kendisine yeterince iyi olmadığını söylenmesinden hoşlanmaz. Çocukken babam bana bunu söylediğinde kesinlikle hoşlanmamıştım, bu yüzden Max'e hem şüpheden uzak durmaya hem de ona bir umut ışığı sunmaya çalışıyorum. "Max, bunu istemediğini biliyorum ama ikimiz için de bu işin yürümesi için elimden geleni yapacağım. Bir plan yapacağım ve sonra buluşma zamanı için sana mesaj atacağım. Elimden gelen her şeyi yapacağıma dair söz veriyorum." Bakışlarına karşılık veriyorum, samimiyetime inanmasını umuyorum, özellikle de "Güven bana" diye eklediğimde.

Alay ediyor. "Bu benim tarzım değil, günışığım."

Kapıya yönelirken bir gülümsemeyi yapıştırarak bir dizi cevap ısıyorum.
Sonra bu canavarı dönüştürmek için film sihrinden daha fazlası gerektiğini
bilerek ayrılıyorum.

BANA FALINI SÖYLE.

Everly

"*Pretty Woman*. Açık en iyi film makyajı."

O gece Elodie's Chocolates'da tuzlu karamel uçuşu yerken Josie'nin açıklaması buydu, çünkü çikolatasız arkadaşlarla bir araya gelmek nedir ki? Hayes Vadisi'nin kalbindeki bu dükkânda Josie, Maeve ve yeni ekibim haline gelen Fable ile birlikteyim. Max'le karşılaşmamızın ardından tüm zamanların en iyi film makyajlarını tartışıyoruz.

"Peki neden bu retro film en iyisi?" Maeve tarot kartları destesini dalgınca karıştırırken soruyor. Tarot öğreniyormuş ve yakında bizim üzerimizde pratik yapmak istiyormuş. Öğrendiğime göre bu Maeve'e *çok ama çok yakışıyor*.

Sorusunun üzerine atlıyorum. "Çünkü Julia Roberts karakteri bunu erkeğe daha seksi görünmek için değil, onun dünyasına uyum sağlamak için yapıyor. Adam zaten ondan etkileniyor. Ve en iyi tarafı da filmin sonunda onu aşağılayan tezgâhtarla birlikte o kibirli dükkâna geri döndüğünde intikam alıyor," diye açıkladıktan sonra ağzıma bir tuzlu karamel atıyorum.

Maeve bir kez ayaklarını sürüyerek yürürken bunu düşünüyor gibi görünüyor. "İntikam hikayelerini severim. Ama hey... peki ya ahabap filmi makyajları? Hiç var mı ki?"

Fable kumral saçlarından bir tutamı yanağına doğru savururken, "Elbette. Hollywood erkeklerini sever. Ancak, erkeğin kadına kendisiyle çıkması için para ödediği ve kadının da ona sıfırdan kahramana dönüşen bir makyaj yaptığı ve bu makyajın hoyratça başına yıkıldığı *Can't Buy Me Love* hariç, bu filmler neredeyse her zaman erkeğin belalı bir süper kahramana, dünyanın en iyi casusuna ya da evrenin en büyük tetikçisine dönüşmesiyle ilgilidir. Ya da ineklikten süper sporculuğa geçer. Ya da uçabilmek gibi müthiş yeni bir güce sahip olduğunu fark eder. Ciddiyim." Başını sallıyor, Hollywood'a sinirlendiği belli. Sahte bir kadın sesiyle, "Asla-oh, *gözlüklerim olmadan birdenbire güzelleştim*," diye ekliyor.

Josie gözlüklerini dikkatle çıkarıyor ve bir elini solgun çenesinin altına koyuyor. "Bana bakın arkadaşlar. Şimdi çok seksi değil miyim?" Kirpiklerini kırıştırarak tepeden bir gülümseme sunuyor.

Gülüyorum ve arkadaşlarla tekrar gülmek iyi hissettiriyor. Marie öldükten sonraki ilk birkaç yıl boyunca bunu çok özledim, çoğunlukla kendi içime kapandım. Arkadaşlık denemek için çok acı vericiydi. Bir tekne kazasından sonra yüzmek gibi, uzun bir süre suya yaklaşamadım. Arkadaşlık bir süre için TSSB'nin kendi biçimiydi. Kütüphaneci arkadaşına "Sen çok seksisin Josie," dedim. "Artık muhteşem bir ördek yavrususun."

Bana bir öpücük gönderiyor ama gözlüklerini tekrar takarken ifadesi ciddileşiyor. "Neden kahramanın iyilik perisinin onu belalı bir suikastçıya dönüştürdüğü bir film yapamıyoruz?" Beni işaret ediyor. "Sen bir tür imaj , değil mi? Onu parlatırken dünyayı onun pürüzlerinden kurtaracaksın."

Onlara Max Lambert'le ne yapacağımın detaylarını anlatmadım ama huysuz kaleciyle yakında daha fazla halka açık etkinlik yapacağımız için, onun makyaj yaptırdığı bir devlet sırrı olmayacak, bu yüzden onlara temel planı anlattım - *onu daha fazla ortaya çıkarmak*. "Bana Everly Rosewood deyin, Kötü İmaj Suikastçısı ve İyi Adam Eğitim Kampı Baş Tatbikat Eğitmeni." Kelimeler karaya ulaştığında irkildim. "Bu ağız dolusu bir laf."

"O da öyle dedi," diye mırıldanıyor Maeve nefesinin altında, sonra sarıya çalan açık kahverengi saçlarının altından başını kaldırıp bakıyor. Açık teninde gezinen gülümseme düpedüz şeytani.

Fable gözlerini kırpmadan Maeve'e bakıyor. "Buna karşı koyamadın, değil mi?"

"Sanki sen de yapabilirmişsin gibi," diye karşılık veriyor Maeve. "Tabii ki yapamazdım," diyor Fable.

"O zaman beni anladın," diyor Maeve.

Josie, "Hepimiz seni anlıyoruz," diye araya giriyor ve tepsideki son çikolata parçasına uzanıp gözleriyle alıp alamayacağını soruyor. Başımla onayladıktan sonra çikolatayı koparıyor, tırnakları *Fleabag*'in baş karakterinin ıkartmalarıyla boyanmış ve seksi rahip de ona vuruyor, bu da bana hokey üniforması giyen erkeklerle ilgili aklıma gelmemesi gereken her türlü yasak düşünceyi veriyor.

Josie iğnedikten sonra dikkatle bana bakıyor. "Peki, Otuz Üç Numara ile aranızdaki cinsel gerilimi nasıl idare edeceğinizi düşündünüz mü?"

Josie aklımı mı okudu? "Ne?" Sanki ne demek istediğini bilmiyormuşum gibi soruyorum.

Maeve kahkahalara boğuldu, sonra kendini toparladığında bana "Bu iyiydi. Bunu çalıştın mı?"

"Ne pratiğı?" Soruyorum, bu kez meşru bir şekilde soruyorum.

Fable sırtarak söze giriyor: "O *şok olmuş* bakışın yok *mu*?"

"Max Lambert ile aramda cinsel bir gerilim yok," diyorum, bunu inkar etmek zor. İnkâr etmek zorundayım.

Maeve kuşku bir kaş kaldırıyor. "Arkadakiler için daha yüksek sesle." Bugün Asher'a yaptığım gibi ona da dik dik bakıyorum. "Bilmiyorum." Ya da gerçekten, *yapamam*.

Onunla herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda ilişkiye girmek kötü bir fikir olacaktır. İş yerinde bu hoş karşılanmaz-sporcular bizim yıldızlarımızdır, onlar bizim varlıklarımızdır ve onların yetenekleri *tüm* faturalarımızı öder. Bu yüzden yetenekle tango yapmamak en iyisidir. Bu, profesyonel bir spor takımında çalışmanın yazılı olmayan kurallarından biri ve hatta ilk başladığımda patronumun beni uyardığı bir şey. Zaire bana zaten iyi bildiğim tesisi gezdirdi, sonra da beni tüm oyuncularla tanıştırdı. Birkaçı biraz flörtöz davranınca beni kenara çekti ve "Sporcularla işleri tamamen profesyonel tutmak en iyisidir" dedi.

Bu gece arkadaşlarımla birlikte bu iki sözü tekrarlıyorum. "Onunla işim tamamen profesyonel," diyorum, öyle de, ama değer verdiğim bu kadınlara yalan söylemekten de hoşlanmıyorum. "Ve öyle olsa bile," diyorum, "belki, muhtemelen, itiraf etmeliyim ki yakışıklı."

Fable zaferle kollarını kaldırıyor. "Bayanlar ve baylar, Everly'nin günün erkeğini *kuşkusuz yakışıklı* bulduğı kayıtlara geçsin."

"Hadi ama. En azından haklı olduğunu kabul ettim. *Yakışıklı* olduğunu kabul etmek senin için yeterli değil miydi?" diye sordum.

Josie çenesine vurur. "*Yakışıklı olduğunu kabul ediyorum* çünkü tam senlik."

"Peki bu nasıl ben oluyorum?"

Josie hiç vakit kaybetmeden cevap veriyor: "Çünkü profesyonel ve biraz da bağımsız."

Yüzüm düşüyor. Kalbim sıkışıyor. "Sence ben-"

Elime uzanıyor, gözlerinden sıcaklık akıyor. "Ah, bebeğim. Kopuk olduğunu kastetmemiştim."

Bir duygu taşıyı yutuyorum - sinir bozucu bir duygu taşıyı. "Tamam."

Josie parmaklarımı sıkarak, "Bunu bir iltifat olarak söyledim," diye ekliyor. "Çünkü hepimiz domuz gibi davranırken birlikte çalıştığın birinden ayrılmak tam da sana göre."

Josie masanın benim tarafıma gelip bana sarılıyor ve başka bir şey kastetmiş olabileceğini düşündüğüm için kendimi yeniden aptal gibi hissediyorum. Bu platonik şekilde yeniden sevmeyi öğrenmek çok zor.

Kucaklaşmayı kestiğimizde Maeve bana bir tarot kartı sallıyor, üzerinde tahta bir asanın etrafında kıvrılmış bir el resmi var. İnanılmaz derecede fallık. "Senin için Asaların Ası'nı çizdim, Ev. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Biraz korkuyla, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bu, birilerinin iyi bir sık alacağı anlamına geliyor," diyor ve sonra göz kırpmıyor.

Şakayla karışık, destesini elinden aldım. "Ben kendi falıma bakarım." Omuzlarımı dikleştiriyorum, boğazımı temizliyorum ve şöyle diyorum: "Bu, birisinin iş yerinde terfi şeklinde bazı iyi... *haberler* alacağı anlamına geliyor, çünkü yasak bir aşka girmeyecek ve yardım ettiği oyuncuyla yatmayacak."

Maeve iç çeker. "Seninle ilgili falımı daha çok seviyorum."

Evet, ben de yaptım. Ama bu konuda bir şey yapmayacağım. Hazırlamam gereken bir eğitim kampı savaş planım ve incelemem gereken potansiyel bir randevum var.

"Sık demişken." Telefonumu çıkardım. "Bir kıza yardım et." Onlara Lucas'tan gelen mesajı gösteriyorum, geri döndüğünü ve bana tekrar çıkma teklif ettiğini bildiriyor. "Onunla tekrar çıkmak istiyor muyum? Kazadan sonra rehabilitasyon terapistimdi."

"Seksi mi?" Maeve hemen sorar. "Hoş biri mi?" Fable sorar.

"Komik mi?" Josie bilmek istiyor.

"İlk heyecanlandın mı?" Maeve hemen ikinci tur sorulara geçerek soruyor.

"Sana soru sordu mu yoksa konuşkan bir domuz muydu?" Fable soruyor.

Josie kaşlarını sallıyor. "Yatakta iyi miydi?"

Gölmek için nefesimi bile tutamıyorum ama deniyorum. Kahretsin, deniyorum. Sonra teker teker dostça sorgulamaya girişiyorum. "Evet, evet, gerçekten bilmiyorum. Biraz heyecan mı? Sohbeti paylaşmakta iyiydi. Ve hayır! Onunla yatmadım."

Josie başını sallayarak beni onaylıyor. "Yazık. Çünkü o zaman ikinci bir tura değer olup olmadığına gerçekten karar verebilirdik. Randevu demek istedim. Tabii ki çıkmaktan bahsediyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama aletini görmedim."

"Endişelenme. İkinci buluşmalar bunun içindir," diyor Maeve ama sonra daha da yaklaşıyor. "Cidden, onunla tekrar çık. Önemli olan onunla seks yapıp yapmamanız değil. En temel testleri geçmiş gibi görünüyor. Şimdi kimyanızın uyuşup uyuşmadığını öğrenmek istiyorsun."

"Kimyamız uyuşmalı," diye ekliyor Fable.

Josie, "Bu sihir," diyor ve gözleri biraz dalgalanıyor. Wesley'le birlikte her yönden sihirli olduklarından oldukça eminim.

Bunu birkaç saniye düşündüm. "Haklısın. Dışarıda ne olduğunu görmeye değer. Ve eğer bizimle keşfedilecek başka bir şey varsa," diyorum ve Lucas'a bir evet işareti yapıyorum. O kötü bir çocuk ya da baş belası değil. Bazen bir kızın sadece iyi bir erkeğe ihtiyacı vardır, özellikle de geçmişinde yanlış erkeklere ilgi duymuşsa.

Ayrıca Lucas'a son çıktığım adamla yaptığım gibi sırtımdaki, kalçamdaki ve omzumdaki yara izlerinden bahsetmek zorunda değilim. Onları gördüğünde hiçbir şey söylemeyen ama gözleri -geniş, şok olmuş, şaşırmış- her şeyi anlatan bir adam.

Lucas'a vücudumu açıklamak zorunda değilim. Yara izlerim olduğunu zaten biliyor.

ÇOCUK MHO AT KUYRUĞUNU ÇEKER

Maksimum

Ballı ananaslı ve hindistan cevizli smoothie'yi mi yoksa fıstık ezmesi muzlu olanı mı tercih etmeliyim? Fıstık ezmesini her zaman sevmişimdir ama bal da gerçekten çok güzel. Ama belki de bugün smoothie içmemeliyim. Cüzdanım için daha akıllıca bir seçim olmaz mı?

Tezgâhın arkasında, şık siyah saçları ve üniversite kazağını örten gülen yüzü önlüğüyle bir üniversite öğrencisi sabırla grubumuzun son siparişini vermeme bekliyor. Sabah patenini yeni bitirmiştik ve The Oasis'in kara tahta menüsüne biraz bakıyorum, sanki karar gözümün önünde gerçekleşecekmiş gibi.

Wesley telefonuyla meşgul ama Asher'ın benim maskaralıklarına tahammülü yok, araya girip isim etiketini taradıktan sonra, "Yuki, muzlu ve fıstık ezmesi olanından alacak, bal da eklenmiş." diyor.

Asher'a dönüyorum, aynı anda hem kızgın hem de minnettarım. "Seni kuaförünle olan önemli bir randevundan alıkoyuyor muyum? Masaj terapistinden? Tırnak teknisyeni?"

Asher alay ediyor. "Lütfen. Ben doğuştan güzelim. Ayrıca, beni bir şeyden alıkoyuyorsun -yatağımdan ve uykumdan."

"Saatin bire vurmasına daha çok var, uyuyan güzel," diyorum ama gerçekler gerçektir. Wesley ve Asher hemen sipariş verdiler, bense her zaman yaptığım gibi acele etmedim. Bazı günler hâlâ bir içkiye on üç dolar harcadığıma inanamıyorum. Yemek yemek için hiç dışarı çıkmayan ve yeni patenler için her boş dolarını bir araya getiren ortaokuldaki ben çıldırırdı.

Bir kez daha sunucuya dönüyorum. "Onun dediği gibi. Sabrınız için teşekkürler."

"Sorun değil." Yuki siparişimi giriyor, sonra telefonumu çıkarıp cüzdanı açtığımda bir an için tereddüt ediyor, hatta geriliyor. Alt dudağını çiğnedikten sonra, "Ve... umarım bu akşam kazanırsınız. Sea Dogs'u çok seviyorum. Buraya geldiğinde sana bunu söylemek istiyordum ama cesaret edemiyordum çünkü herkes senin işe yaramaz olduğunu söylüyordu-" Durdu, başını salladı, sonra düzeltti: "Çünkü herkes fangirl olmanın hoş olmadığını söyledi ama söylemek zorundaydım. Hokey en iyisi." "Evet, öyle," diyorum ve söylemediği şeyi duyduğum için -herkes benim *ulaşılmaz* olduğumu söylüyor.

Rosario ve menajerimin dün söylediklerini ben de duydum. Hayranlarımla iletişim kurmadığımı söylediler, ben de ekledim: "Ve elimizden geleni yapacağız.

bu gece kazanmak için."

"Ne zamandır hayranısın?" Asher dirseğini tezgâhın üzerine koyarak, her zamanki dostuz tavrıyla soruyor. "Ve daha da önemlisi, ne zamandır benim Bryant'tan daha iyi olduğumu düşünüyorsun?"

Telefonundan başını kaldıran Wesley, Asher'ın kafasına vurur. Yuki güler ve Asher'a, "Bilmiyorum... Wesley geçen gece oldukça büyük bir gol attı," der.

Asherın ağzı açık kalır, sanki dehşete düşmüş gibidir. "Küfür."

"Evet, benim küfrümü de unutma Callahan," diyor Wesley, sonra telefonunu kot pantolonunun cebine sokarken, içecekleri hazırlamaya başlayan Yuki'ye dönüyor. "Golden State Foxes yerine bizim takımı tuttuğun için gerçekten minnettarım."

Şehirdeki diğer hokey takımı ve en azılı rakiplerimizden biri. Gerçi ben Los Angeles Supernovas'tan daha çok nefret ediyorum. Özellikle de forvetleri Fletcher Bane'den. Kendisi bir uzay gemisiyle Mars'a götürülse ve orada sonsuza dek çürümeye terk edilse Dünya'ya daha iyi hizmet ederdi.

Ama en büyük düşmanımı asla düşünmemek için elimden geleni yapıyorum, o hilekâr sik kafalılarla oynadığımız zamanlar hariç.

"Asla Tilkiler değil," diyor Yuki. "Her zaman Deniz Köpekleri." "Ben de bunu duymaktan hoşlanıyorum," diyor Wesley.

"İyi seçim yapmışsın Yuki," diye ekliyor Asher içeceklerle uğraşırken.

Ben alışverişi bitirmekle meşgulken onunla daha fazla sohbet ediyorlar. Kendim ve arkadaşlarım için aldığım smoothie'lerin miktarını iki katına çıkarıp bahşiş olarak belirliyorum. Bu yeni bir şey değil. Bunu hep yaparım, iyi bahşiş veririm. Çünkü yapabiliyorum ve çünkü ben de bir zamanlar tezgâhın arkasındaki çocuktum, hızlı servis yapan bir restoranda çalışıyor, sipariş alıyor ve iyi bahşişler umuyordum.

Normalde, eğer biri beni tanırsa, ki bu zaman zaman olur, güzel bir şeyler söyler ve hemen yoluma devam ederim. İşlerin çok hızlı bir şekilde gariplenebileceğini düşündüm, bu yüzden basit bir teşekkür tek gereken . Ama Wesley ve Asher? Bu adamlar onu bir süreliğine sohbete dahil ettiler. Onunla gerçek bir sohbet yaptılar. Sempatiklik katsayımı artırmak için bunu daha fazla mı yapmalıyım? Sahte konuşmalardan nefret ederim. Yine de sahte görünmüyorlardı... Ama sabah sonrası yemeğimizi yapan üniversite öğrencisine karşı daha dışa dönük olmamın paten smoothie'leri benim...sevilebilirlik katsayımı değiştirmeye yeter.

Bu aptal terim bende bir çöp kutusunu tekmeleme isteği uyandırıyor. Bunun yerine, bittiğinde içeceğimi kabaca alıyorum, Asher ananaslı içeceği alırken, Wes de lahana shake'ini alırken homurdanarak teşekkür ediyorum. Adam yeşillikleri seviyor. Dükkanın arka tarafındaki masamıza doğru ilerlerken Asher, "*Twisted Nights*'ın sonunu izlediniz mi?" diye soruyor.

Hepimizin bağımlısı olduğu Webflix'teki yerli gerilim filmi. "Bu çılgıncaydı," diyor Wesley, kabine kayarak. "Sınırı geçtiklerine inanamıyorum."

"Sınırı geçmeyin," diye gürliyor Asher derin bir uyarı tonuyla, dizinin sloganını okuyarak. Araya girebilirdim ama bir sonraki adımın ne olacağı, itibarımı geri kazanmanın tam olarak ne anlama geldiği ve bunun ne kadar acı verici olacağı gibi düşünceler içinde kaybolmuş durumdayım, özellikle de Everly ensemdeyken. Ama buradaki sunucu bile itibarımı biliyorsa, Süveyş Kanalı'ndan bir konteyner gemisini çıkarmaktan daha zor olacak.

Susuzluğumu gidermek için bir yudum aldığımda Asher içkisini bana doğru uzatarak dikkatimi çekiyor. "Senin neyin var, Lambert? Genelde Wesley'nin gelecek sezonla ilgili teorileriyle alay edersin."

Wesley, "Yine de tüm teorilerim doğru çıktı," diye .

Gelecekte neler olabileceğini tartıştıklarını fark etmemiştim bile. Başımı kaldırıp kendi düşüncelerimin bulanıklığından göz kırpmıyorum. "Hiç duydun mu

bir sempatiklik katsayısı?" Biraz alaycı bir ifadeyle soruluyor. Asher'ın kaşları çatılır. "Hayır, ama bunu anlayabilirim."

Wesley başını sallar. "Kulağa pazarlama saçmalığı gibi geliyor."

Her zaman en açık sözlü adam değilimdir ama arkadaşlarıma güvenirim ve zaten onlar da benim itibarımı bilirler - Asher annenizi eve getirdiğiniz adamdır, Wesley sıkışan herkese yardım eden adamdır ve ben de verandanızdaki yabancıları korkutmak için kapıya göndereceğiniz adamım. "Belli ki" -hava tırnaklarını çizmek için duruyorum- "*sempatiklik katsayım* tuvalette."

Gözlerimi deviriyorum çünkü yapamıyorum.

"Açıkla," diyor Asher kompostlanabilir samanını karıştırırken -burada her şey kompostlanabilir olduğu için burayı düzenli uğrak yerimiz olarak seçtik.

Fıstık ezmesi ve muzdan tatmin edici bir yudum aldıktan sonra kabinde arkama yaslanıyorum ve itiraf ediyorum. "Son sponsorumu dün kaybettim," diyorum ve bunu itiraf etmek düşündüğümünden daha utanç verici. Los Angeles'a karşı verdiğim *mücadeleden* beri bunun başıma geldiğini biliyorlar ama yine de sonuçlarından yüksek sesle bahsetmek beni aptal gibi hissettiriyor. "Ajansımın pazarlama departmanı da bana kendime çeki düzen vermemi söyledi. Kısacası, bazı değişiklikler yapmam için beni uyardılar."

"Ah," diyor Asher bariz bir sempatiyle.

"Kahretsin, dostum. Bu berbat bir şey," diyor Wesley.

Çöp konuşmak bizim ana dilimiz, ama durumumun kırmızı kod seviyesine ulaştığını hissetmiş olmalılar. Bana zorluk çıkarmadıkları için gerçekten minnettarım.

"Ve evet, basına konuşmadığım için bunun benim hatam olduğunu biliyorum, ama dostum, bu konuşma yine de kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

"Kendi işini kendin yapmalısın. Kendi seçimlerini yap, Lambert. Geçen sezon bunu öğrendim," diyor Wesley.

Birkaç saniye bunun üzerinde düşündüm. Sanırım Wesley açıkça konuşmanın iyi bir şey olabileceğinin kanıtı. Geçen sezon, hayatı hakkında büyük bir şekilde konuştu. Bu tür bir dürüstlük ve kırılganlık takımda, toplumda ve özel hayatında büyük bir fark yarattı - kız arkadaşının mutlu bir şekilde şehre dönüp onunla birlikte olmasının nedeni de bu.

"Yaptın dostum," diyorum, vurması için bir yumruk uzatarak. O da geri vuruyor. "Her şekilde kendini gösterdin." Bir iç ve bu bir istifa değil, belki de... bazı değişiklikler yapmam gerektiğini kabullenme. "Sanırım bu konuda daha iyi bir iş çıkarmam gerekiyor. Menajerim beni aradığında

konferans odasına girip bana sempatiklik katsayısı olan lanet bir beyaz tahta gösterdiğinde, bu kaba bir uyanıştı. Ama bir buçuk yıl önce Lyra ile paylaştığım eve girdiğimde Supernovas'tan Fletcher Bane'i Lyra'nın içinde gördüğümde de oldukça kaba bir uyanış yaşamıştım, yani..."

Asher bana sempatik bir kaş çatıyor. "Bu insanın kendini kapatması için yeterli."

Ama sadece başlangıçtı. Basınla konuşmayı bırakmamın *nedeni* bu değildi. Sosyal medyayı da bu yüzden kapatmadım. Bir hafta kadar sonra kız kardeşimin evinde olanlar, Bane'le buzdaki kavgadan sonraydı. Medya beni rahat bırakmadıktan sonra. Kız kardeşimi rahatsız ettikten sonra.

"Ama görünüşe göre davranışlarım takım yönetiminin hoşuna gitmiyor ve nasıl daha nazik olabileceğimi bulmam gerekiyor... yoksa."

Asher, "Bize smoothie ısmarladığını söyle yeter, bu çok hoş," diyor. "Tüm şehre ısmarlayabilirsin," diye ekliyor Wes ve ben de gülümsüyorum. bunu düzeltmek için gösterdikleri çaba.

Hızımı alamayıp devam ediyorum. "Ama elime mikrofonu alıp ya da sosyal medyayı açıp, *işte size dünyanın neden boktan bir yer olduğunu düşündüğümü* ve *işte bu şarkının neden benimle ilgili olmadığını* söyleyecek değilim. Kirli çamaşırlarımı ortaya dökmeyeceğim. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve medya onu yerle bir edecek," diyorum, ateşlenerek. Beni aldatan eski sevgilime katlanamıyorum ve Bane'den nefret ediyorum ama basından daha da çok nefret ediyorum. Her şeyi çarpıtıyorlar ve gerçeği hayal bile edemeyeceğim şekilde çarpıtıyorlar.

Sanırım bu itibar değişimi tek çıkar yol. Garrett'ın benimle paylaştığı detaylar da dahil olmak üzere, ekibin *The Ice Men* belgesel serisine katılmam için bir fırsatı olduğu kısmı da dahil olmak üzere, bir elimi dağınık saçlarımın arasından geçiriyorum. "Ve tüm bunlar neşeli, güler yüzlü reklamcımızla daha fazla takılacağım anlamına geliyor. Yaşasın ben," diyorum kuru bir sesle.

Asher kıs kıs gülüyor, eğlencesini gizlemeye bile çalışmıyor. "Sana iyi şanslar."

"Evet, her şey zor olacak, ama özellikle de bir şişe tekila ve iyi seçimler gibi olduğumuz için. Birlikte iyi çalışmıyoruz."

Wesley boğazını temizler. "Sanırım Asher, *aşık olduğun kadınla yakın çalışma konusunda sana iyi şanslar* demek istiyor."

"Evet, eminim bundan nefret edeceksin," diye ekliyor Asher. Gözlerimi kısıyorum. "Ondan hoşlandığımı hiç söylemedim."

"Dedi" kelimesi önemli. Geceleri onu düşündüğümü inkar etmiyorum. Ciddi anlamda kirli rüyalarımın başrolünde o yokmuş gibi davranmıyorum. Sadece bunu bu serserilere hiç söylemedim.

Ayrıca, ondan hoşlanmanın bir anlamı olmazdı, özellikle de şimdi. Bu imaj yenilemesini berbat edemem. Hedeflerim için çok önemli. Hokeyin ötesinde bir hayat için. Ailemin ve kız kardeşimin hak ettiği gelecek için. Everly bunu gerçekleştirmenin anahtarı, bu yüzden ne kadar seksi olduğu, giydiği o ağırbaşlı iş bluzlarının düğmelerini açmayı ve altındaki kadını keşfetmeyi ne kadar istediğim önemli değil - çekici iç çamaşırları olan kadını. Tehlikeli derecede seksi Everly'nin diğer yüzünü keşfetmek için can atıyorum; dudakları büzülmüş, iri kahverengi gözleri ve beni çıldırtan o şık at kuyruğu. Bana katlanamıyor olması beni açıklanamaz bir şekilde daha da tahrik ediyor, bu da benim hakkımda yüzleşmeye hazır olduğumdan emin olmadığım bir şey söylüyor. O bir meydan okuma, tamam, ve ona karşı hissettiğim bu şehvetle ilgili daha da berbat olan ne? Ben de ona katlanamıyorum ama yine de gece geç saatlerde aklımdan .

Beynim tam bir pislik.

Ve onun alaylarını görmezden gelmek zorundayım.

Asher mahkemede beni sıkıştıran bir avukat gibi bana bakıyor ve odağımı tekrar konuşmaya ve pis düşüncelerden uzaklaştırıyor. "Ondan hoşlandığını söylemene gerek yoktu," diyor Asher. "Bu çok açık, dostum. Sen sınıfta onun saç örgüsünü çeken çocuksun."

Ve evet, o şık sarı at kuyruğunu istemem gerekenden daha fazla çekiştirmek istiyorum, bu yüzden iyi olduğum şeyi yapıyorum - çenemi kapatıp Everly hakkındaki konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırıyorum. Smoothie'mi içip eve gidiyorum.

Kapıyı açarken seslendim, "Tatlım, ben ."

Ama Athena'yı çatı katımda hiçbir yerde bulamıyorum. Nerede bu dişi şeytan? Çamaşır sepetini, dolapları, kileri, misafir odasını, Golden Gate Köprüsü'nün tatlı manzarasına sahip yatak odamı kontrol ederek her yeri arıyorum ve sonunda mutfığa bakıyorum.

Mutfak tavanını kesen açıktaki bir kirişin üzerinde kıvrılmış uyuyor.

"Oraya nasıl çıktın?" Kedinin yolunu bulmak için odayı tarayarak soruyorum. Önce ocağın davlumbazına, sonra dolapların tepesine, sonra da kirişe atlamış olmalı. Kedi parkuru.

Bir basamaklı tabure kaparak kirişin altına yerleştiriyorum, sonra tırmanıp küçük yarattığı yakalıyorum. Onu kucağıma aldığımda vahşi bir çığlık attı.

"Ben de uyandırılmaktan hoşlanmıyorum kızım," diyorum usulca, sonra onu kollarımda merdivenlerden aşağıya taşıyarak yere bırakıyorum, o da hemen banyo protokolünü uygulayarak mükemmel kediliğini insan eli değmişlikten arındırıyor.

Biraz kestirmek için yatağa gidiyorum, yerleşmeden önce yastığa birkaç kez vuruyorum. Normalde maç günleri hemen yatarım. Ama Asher'ın sözleri kemiriyor. Elbette, Everly çok güzel. Evet, akıllı. Ama biz anlaşıyoruz. Braletini ve bavulunu odasına geri götürdüğüm gece otel odasındaki mini bardan bana içki şişeleri fırlatmak ister gibiydi. Muhtemelen benim kolonya şişemi de kafama fırlatmak istemiştir. Kuşkusuz, onun cehennem ateşini ve öfkesini hak ederdim. Yine de her gün beni çileden çıkarıyor, her zaman benden şu ya da bu tür bir özellik, şu sevimli parça, şu küçük parça yapmamı istiyor - beni kırmaya çalışmak için akıllıca yollar tasarlıyor. Bir keresinde, egzersiz yaparken dinlediğim on şarkıyı bir yayın hizmetiyle paylaşmam karşılığında bana konser bileti teklif etti. Onun yerine Bryant'a sormasını söyledim. İstedim ve o da tüm şarkı listesini onlara verdi. Başka sefer, maçtan sonra medyaya konuşursam, takım arkadaşlarımla beni maçtan sonra bilardo oynamaya götürmek için bir limuzin kiralayacağını bile söyledi. Ona bir yata ihtiyacım olduğunu söyledim.

Maçtan sonra beni bekleyen bir yat olmamasına biraz şaşırdım. Kadın geri adım atmıyor. Benim inatçı olduğum kadar o da acımasız ve eminim onun oyununu oynamamam onu kızdırıyordur. Ama beni yıpratabileceğini ve medyaya herhangi bir konuda konuşmamı sağlayabileceğini düşünmesi beni rahatsız ediyor. Onlara güvenmiyorum ve ona güvendiğimden bile emin değilim. Takım için çalışmadan önce o da onlardan biriydi. Hayır, o gece geç saatlerde kız kardeşimin evine gelip cevaplar istemedi ve onu taciz etmedi ama maçlardan sonra lanet telefonunu yüzüme tutup sorular sordu.

Sonra taraf değiştirdi ve takım için çalışmaya başladı.

Ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, geçen gece Seattle'da Lyra şehre indiğinde beni zor durumdan kurtardı. Everly'nin beni arenanın arka kapısından akıllıca kaçırmaması olmasaydı işler daha kötü olabilirdi.

Yastığa tekrar vuruyorum. Yan dönüyorum. Çökmeye çalışıyorum.

Ama şu anda içimi kemiren başka bir şey var: bana büyük bir yardımda bulunmuş olması. En azından yaptığı şey için teşekkür etmeliyim. Derin bir iç çekerek telefonumu aldım ve Google'da arenaya yakın bir pastane aradım. Sonra ona bir dilim pasta gönderdim. Çikolata, en günahkarı o olduğu için. Fırına soruyorum

Bir kart ve *kelimeler* eklemek için... *Pastanın gelecekteki tanıtım planları üzerinde çalışırken iyi gittiğini duydum.*

Bana dediği gibi.

Bunu yaptıktan sonra gözlerimi kapatıyorum ve kısa sürede uykuya dalıyorum.

Bir saat sonra uyandığımda Athena boynuma sarılmış, fırtına gibi mırıldanıyor ve ben yataktan çıkmak istemiyorum.

Ama yine de yapıyorum. Kazanmam gereken bir oyun var.

YAZ BAHÇESİNDE AKŞAM YEMEĞİ NUMARASI

Maksimum

Phoenix diskin düştüğü andan itibaren agresif. Beni çok zorluyorlar, kaleye şut üstüne şut çekiyorlar. Hiç fırsat bulamıyorum. Savunmacılarımız ribauntlara yeterince müdahale edemiyor ve forvetlerimizden biri pakı her kaptığında Phoenix onu elinden alıyor.

Bana doğru uçan mermilere doğru hamle yapıyorum. Çoğunu indiriyorum ama yetmiyor.

İkinci periyodun sonunda Phoenix iki sayı öndeydi ve bu, tüm antrenmanların sonunu getiren bir antrenman oldu. Kaslarım çılgılık atıyor ve gözlerim maçın her nanosaniyesini izlemekten yorulmuştu. Buzdan kayarak çıkarken su şişemi alıp biraz içtikten sonra tribünlere bakıyorum. Bu nadiren yaptığım bir şey ama bu gece kız kardeşim Sophie, Kade ile birlikte burada ve buzun ortasında oturuyorlar. Çenemi onlara doğru eğiyorum ve Kade bana çılgınca el sallıyor, sonra gözden kayboluyorum.

Bu çocuk hayatımda gördüğüm en tatlı şey. Athena öyle. ama kediler bir yana, daha sevimli ve onun için kazanmak istiyorum.

Soyunma odasında, Koç odayı dolaşırken yeniden odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. "Evimize gelip böyle temizlik yapamazlar. Onların yüzüne vurmaliyiz. Onların kalesine şut üstüne şut atıyorsunuz. Sahaya geri dönmenizi, agresif olmanızı, oyunun kontrolünü elinize almanızı ve

Bütün lanet çekimleri onlar yapsın. Yaratıcı olun. Güç oyunu oynayın. Ve biraz puan alın, beyler." Oyunu özetliyor, sonra kaçırdığımız fırsatların altını çiziyor, oynamamız gereken oyunlardan bahsediyor, sonra durup odayı tarıyor. Noah McBride takım elbisesi içinde bir CEO gibi görünüyor. Uzun boylu, sağlam yapılı, eski bir oyuncu ve şimdi de metodik, soğukkanlı ve stratejik bir koç. İlham verici konuşmaları uzun değil. Uzun olmalarına da gerek yok çünkü odaya aklıyla hükmediyor. "Bu iş sizde, takım."

Devre arası , yenilenmiş bir odaklanmayla tekrar buza çıkıyoruz. Hatta saldırganlık. Ve işe yarıyor.

Bryant üçüncü periyodun başında pakı hızlı ve sert bir şekilde kaleye gönderdi. On dakika sonra, Falcon buzda uçarak gözyaşı döküyor, ardından pakı Callahan'a çeviriyor ve o da kalecinin bacaklarının arasından çılgık atarak gönderiyor.

Evet, lanet olası evet! Buzun diğer ucundan tezahürat yapıyorum. Şimdi berabere kaldık. Tek ihtiyacımız olan bir gol daha ve benim onları durdurmam.

Sorun şu ki, Phoenix beni bir kere atlattı ve hepsi bu kadar.

Buzdan çıktığımda çok kızgındım ama Kade'e bir kez baktığımda bu kızgınlığı üzerimden atmam gerekiyordu. Tünele ilerlerken beni alkışlıyor ve skoru umursamıyor gibi görünüyor.

Gerçeği söylemek gerekirse, günlerin beni yiyip bitirmesine izin vermiyorum. Hokey uzun bir sezon ve ben de uzun bir kariyer yapmak istiyorum. Kayıplar yüzünden kendimi hırpalamıyorum. Bir sonraki maça ve daha iyisini yapmaya odaklanıyorum.

Biraz sonra, duş alıp giyindikten sonra, Sophie ve Kade'i koridorda buluyorum, onlara beni beklemelerini söylediğim yerde, medyadan uzakta. Wesley'nin kız arkadaşı Josie ile takılıyorlardı. Bana onun bu akşamki maça geleceğini söylediğinde -ki sık sık gelir- maç sonunda kız kardeşim ve yeğenimle takılıp takılamayacağını sordum. O da evet dedi. Bunu ilk kez yapmıyor.

Kade'e bazı ödülleri gösteriyor. Hayır, bekle. Ona kupa kutusunun içindeki plaketlerin üzerindeki yazıları okuyor. Tabii ya. O bir kütüphaneci, yani her şey bir okuma fırsatı. Beni fark edince el salladı, ben de yanına gittim.

"Teşekkürler, Josie."

"Ne zaman istersen. Bir dahaki sefere senin için hokey okuyucumu getireceğim," diyor Kade'e.

Mavi gözleri parlıyor. "Evet! Teşekkür ederim, Jo-Jo-Jo," diyor, onun adını söylemeye çalışarak.

"Jo-Jo-Jo benim için çalışıyor," diyor, sonra da çekip gidiyor.

Gülümseyen Kade'i kucağıma alıyorum - neredeyse beş yaşındaki bir çocuğun hayatı. "Neredeyse kazanıyordun, Max Amca," diyor. "Ama umurumda değil çünkü

Patlamış mısır. Burada en sevdiğim patlamış mısır var. Başka ne var biliyor musun?"

"Başka ne var?" Onu koridora bırakırken sevimli kıza sordum. "Mantarlı kurutulmuş et! İğrenç olacağını düşünmüştüm ama çok güzel."

Gülüyorum, Sophie'ye dönüyorum. "Mantarlı kurutulmuş et mi? Artık burada kurutulmuş mantar mı servis ediyorlar?"

Kız kardeşim kolunu arenaya doğru uzatıyor. "Burayı gördün mü? Tabii ki servis ediyorlar."

"Evet, mantıklı. Mantarlı kurutulmuş et de bougie demiyorsa, ne der bilmiyorum."

Satıcılar şık, ikramlar organik ve pahalı, bilet fiyatları ise uçuk. Ayrıca her maçın biletleri tükeniyor. Kız kardeşimin tek başına biletleri karşılayamayacağından eminim. Kendisi bir hemşire ve ailemizin yardımıyla tek başına bir çocuk büyütüyor, bu yüzden hokey biletlerinin fahiş fiyatları onun bütçesine uygun değil. Neyse ki ben biletlerden yararlanabiliyorum, böylece ona en iyi koltukları ısmarlayabiliyorum.

Dikkatimi tekrar Kade'e veriyorum. "En sevdiğin patlamış mısır çeşidi nedir?"

"Her şey simit," diyor, sonra başını sallıyor. "Ama ben seçmedim. Annem seçti. Ben kettle corn istedim ama o her şeyden aldı ve seveceğimi düşünmedim. Ama sevdim. Tıpkı kurutulmuş et gibi."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun,

Kade?" "Ne?" diye soruyor, spor

ayakkabılarının üzerinde zıplayarak. "Sen bir tuzlusun," diye ilan ediyorum.

Kaşlarını çattı. "Bu garip bir kelime."

Sophie elini onun kahverengi buklelerinde gezdiriyor. Onun tıpatıp aynısı ama Porto Rikolu olan babası sayesinde daha altın bir teni var. Kız kardeşimi çok seven iyi bir adamdı ama Kade bir yaşındayken öldü. "Tuzlu atıştırma kalıpları tatlılardan daha çok seviyorsun demek," diyor.

"Tatlıları ben de severim," diyor ve sonra bütün yüzü aydınlanıyor. "Dondurma almalıyız."

Sophie esniyor. "Geç oldu, bebeğim. Yatağa gitmem gerek. Senin de öyle. Bu saate kadar ayakta kalmana izin verdiğim için kötü bir anneyim."

"Hayır, iyi anneler çocuklarının hokey izlemesine izin verir," diyorum Kade'e, çünkü saat o kadar da geç değil. Çarşamba akşamı saat beş buçukta diski bırakacaktık, yani saat neredeyse sekiz kırk beş. "Bu yüzden yarın seni dondurma yemeye götüreceğim. Seni kreşten alsam ve bunu o zaman yapsak nasıl olur?"

Kade yumruğunu sıkar.

"Evet!" "Max," diye azarlıyor Sophie.

"Ne? Dondurma her zaman iyi bir fikirdir. Büyükanne ve büyükbaba da gelebilir. Tatlı ve tuzlu tatları test edebiliriz," diyorum küçük adama. "O zaman Athena'yla tanışabilirsin."

"Kim o?"

"bir kedi yavrusu" diyorum, sonra telefonumu çıkarıp ona bir fotoğraf gösteriyorum. pic.

Sophie de bakıyor ama yine esniyor. Sonuna doğru başımı sallıyorum.

koridorun ortasında. "Hadi buradan çıkalım," dedim. "Sizi ." "Ama ta

Körfez Köprüsü'nün üzerindeyiz," diye itiraz ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki bunu bilmiyordum."

"Burası bırakma bölgesi değil. Lyft'e binebiliriz" diyor.

Bu çok pahalı. "Hayır. Ben sürüyorum, o kadar." Sanki bunun başka bir yolu yokmuş gibi söylendi. Elimi sırtına koyup koridordan aşağı iniyorum. Neredeyse buradan çıkmak üzereydim ki Everly medya odasından çıkıp içerideki birine seslendi: "Yarın konuşuruz Jenna."

"Görüşürüz o zaman," diye sesleniyor Jenna. Everly'nin bölümünde çalıştığına eminim.

Everly arkasını döndüğünde bakışları bana takılıyor. Kahverengi gözlerinde şaşkınlık okunuyor ama bakışları önce Sophie'ye, sonra Kade'e, sonra da bana kayınca kendini hemen toparlıyor. Kahretsin, bu gece ayak bileğinin birkaç santim yukarısına denk gelen, alt bacağının derisini ortaya çıkaran ve sinir bozucu bir nedenle ayak bileğinin tadının nasıl olduğunu merak etmeme neden olan o süslü, koyu gri pantolonla çok güzel görünüyor.

Çiçekli mi? Tropikal mi? Bir yaz bahçesi gibi mi? Portakal çiçeği? Deniz mi? Dudaklarımı ayak bileğinin üzerinde gezdirdiğimi hayal ettikçe içimi bir açlık kaplıyor, ideal olarak o inanılmaz seksi siyah topuklu ayakkabılarını giymişken. Eminim tadı... Haziran ayında çiçeklerle dolup taşan bir bahçe gibi olurdu.

Göğsümde bir gümbürtü yükseliyor ve karaya önce onu bastırıyorum. Gözlerimi bacaklarından ayırıp bakışlarımı yüzüne doğru sürüklüyorum, sanki bu şehveti bastıracaktı gibi. Ama lanet olsun, gözleri çok etkileyici. Büyük ve kahverengi, duygularla, eğlenceyle titreşen derin havuzlar,

ya da heyecan, içinde neler olup bittiğine bağlı olarak. Hiç poker yüzü yok. O gözler yüzünden duygularını saklayamaz.

Şu anda içlerinde merak var. "Merhaba Max," diyor, dudakları yukarı kıvrılıyor. "Ben de seni arıyordum. Pasta için teşekkür ederim. Çok lezzetliydi."

Onu yerken hayal ediyorum, baştan çıkarıcı bir şekilde çatalı yalıyor, dili çatalın dişleri üzerinde geziniyor. Bu gittikçe daha büyük bir sorun haline geliyor, bu yüzden sıradan bir "Sorun değil" diyorum. Ama cevabımı tekrar ediyorum. Ah, kahretsin. Pasta göndererek ona iyilik yaptığını düşünen bir ahmak gibi konuşuyorum. Bu bir teşekkür hediyesiydi. Bunu açıkça belirtmeliyim. "Kaydettiğin için teşekkürler. Seattle'da."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Bu benim işim. Ve aslında tanıtım planları üzerinde çalışmama da yardımcı oldu," dedikten sonra odağını Sophie ve Kade'e çeviriyor. "Bunlar kız kardeşin ve yeğenin olmalı?"

Ve kapı arzumun üzerine kapandı. Sinirlerim tepeme çıktı. Ailemin onun reklam projesinin bir parçası olduğunu mu düşünüyor? İmkânı yok. "Aklına bir şey gelmesin," diye uyarıyorum onu.

"Sadece merhaba diyecektim," diyor biraz savunmacı bir tavırla.

Ama ona güvenmiyorum. Ya da kimseye.

Sophie ceketimin üzerinden elini koluma koyuyor ama dikkatini Everly'ye yöneltiyor. "Onu affet. O yarı Doberman."

"Diğer kısım ne anne?" Kade hevesle soruyor. "Bal porsuğu mu?" diye öneriyor kız kardeşim.

"Kara ayı mı?" Everly sonra sorar.

"Kar leoparı?" Sophie öneriyor.

Everly biraz kesin bir ifadeyle, "Huysuz kanguru," diyor.

Endişelenmeye hakkım olduğu halde benimle fazlasıyla eğleniyorlar. Ama her şeyden önce bu konuşma. "Pekâlâ, pekâlâ," diyorum, avuç içlerimi aşağı doğru iterek, *bu kadar yeter* işareti. "Ben kanguru değilim."

Kade "Kangurular havalıdır," diye bağırıyor, sonra birkaç kez zıplıyor, elleri keseli hayvan tarzı kıvrılmış, hayali kesesinin üzerinde.

Sophie elini Everly'ye doğru uzatıyor, her ne kadar çoktan kanka oldukları belli olsa da. "Ben Sophie Lambert-Morales, Max'in kız kardeşi ve bu da oğlum Kade."

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. Everly Rosewood. Takım için halkla ilişkiler yapıyorum."

"Evet, seni duydum," diyor ve sesi kardeşçe bir eğlenceyle dolup taşıyor.

Bakışlarımı Sophie'ye çeviriyorum. O neden bahsediyor? Çocuklar dışında kimseye Everly hakkında tek kelime etmedim.

"Birkaç yıl önce olmalı. Sen muhabirken," diye devam ediyor Sophie, Everly ile konuşurken.

Ama hiçbir şekilde bu kontrolsüz şehvet hakkında bir şey söylemedim. O zamanlar Lyra'yla birlikteydim ve Everly takım için çalışmaya başlayıp her maçıktan sonra beni iğneleyene kadar onunla ilgili rahatsız edici düşüncelere kapılmamıştım - bavulundaki dantelli iç çamaşırlarını gördüğümünden beri bu düşüncelerim artmıştı. "Onun hakkında bir şey söylediğimi sanmıyorum," diyorum kız kardeşime.

"Evet, söyledin," diyor Sophie, çok memnun bir şekilde. "Onun akıllı, sert ve konuşması kolay biri olduğunu söylemiştin."

Everly'nin ağzı ayrılıyor ve artık bundan çok fazla zevk alıyor. "Max Lambert. Bu da yaptığın bir başka güzel şey."

Gözlerimi kısıyorum ve "İyi bir şey yapmadım" diye mırıldanıyorum. Kade elimi tutuyor. "Sen iyi bir bal porsuğusun, Max Amca." "Değilim," diye homurdanıyorum.

"Öyle sayılırsın," diyor Sophie. "Ama Kade ve benim hakkımda Everly'nin üzerine gittiğinde sen de bir tür j-e-r-k gibiydin."

Everly'e bin.

Everly'yi sırtüstü yatırıp bacaklarını ayırmak ve onu gelecek yıla kadar becermek istiyorum.

Ve siktir, *siktir, siktir*. Onu bu şekilde düşünmeyi bırakmalıyım. Sik kafalı zihnim, söz konusu o olduğunda tüm zamanını üçlü X sinemasında geçiriyor, ama onu PG sinemasında tutma konusunda daha iyi bir iş çıkarmalıyım, masum çizgi filmler izlemeliyim, bu durumda yeri olmayan pis makaraları değil. Everly, ne yazık ki uzmanlığına çok ihtiyacım olan bir iş arkadaşı.

İş arkadaşşıma "Pekâlâ, benimle eğlendiğinize göre cevabım hayır," diyorum.

Everly, "Daha soruyu bile bilmiyorsun," diyor. Benimle hiçbir konuda başa baş mücadele etmekten çekinmez.

"," diyorum ve ona karşılık veriyorum. "Kız kardeşim ve yeğenimle fotoğrafımı çekmek istiyorsun. Tanıtım planları üzerinde çalıştığını söylemiştin."

Bu bir suçlama, soğuk bir suçlama, ama ailemin sınırlarını bilmeli.

Omuzlarını dikleştiriyor ve kendini tutuyor. "şey, evet. Tabii ki. Bunu çok isterdim. Ama böyle bir istekte bulunmamam gerektiğini biliyorum. Bunun olmayacağını anlıyorum," diyor ve ben kısa bir süreliğine şaşırarak göz kırpmıyorum. Anlıyor mu? Tamam, bu iyi bir şey. "Ama buraya bunun için gelmedim. Savaş planımızı tartışmak için yakında bir araya gelip gelemeyeceğimizi görmek istedim. Dünyanın en günahkâr çikolatalı pastasını yerken bunun üzerinde çalışıyordum. Ve şimdiden bazı fikirlerim var."

Yanılmışım. Çok çabuk varsayımında bulundum. Muhtemelen bunu itiraf etmeliyim, ama bunun yerine, "Elbette. Cumaya ne dersin?" dedim. Yarın Kade ile planlarım var ama bu görüşmeyi hemen takvime almak iyi olacak. Hızlı hareket etmek iyi olur. Bu işi ne kadar çabuk halledersek, o kadar çabuk biter. Sorunlarımı çözeceğim, ekibi mutlu edeceğim, belgeseli çekeceğim ve yoluma devam edeceğim.

Bu da benim bu uygunsuz şehvetin nesnesiyle *daha az* zaman geçirmemi sağlayacak. Hedefler.

"Burada, ofisimde mi yoksa medya odalarından birinde mi buluşmak istersiniz?" Everly sorar.

Koridora şöyle bir göz gezdiriyorum, burada mı buluşalım yoksa daha farklı bir yere mi gidelim diye düşünüyorum. Konuşmanın en sevdiğim şey emin değilim, bu yüzden tüm organizasyonun koridorlarda dolaşmamasını tercih ederim, ama ben bir şey söyleyemeden Sophie yardımsever bir şekilde, "Ya da kahve ya da öğle yemeğı, hatta akşam yemeğı yiyebilirsiniz. Marina Bölgesi'nde Republic of Coffee adında yeni açılan harika bir kahve dükkânı ve Russian Hill'de Morning Glow adında yeni açılan şirin bir kafe var. Japantown'da da suşi var. Akşam yemeğı için harika. Japantown'a bayılırım. Sen sevmez misin?"

Everly gülümsemesini dizginler. "Bunların hepsi kulağı harika geliyor. Max?"

"Suşi iyidir," diyorum, sonra Everly bana ayrıntıları daha sonra mesaj atacağını söylüyor. Sonunda koridorda ilerlemeye devam ediyor ve biz ayrılıp otoparka doğru ilerlerken kız kardeşime yan gözle bakıyorum. "Kahve mi? Kafe mi? Suşi?"

Sırıtır, "Haklıymışım. Akşam yemeğini sen seçtin."

Kahretsin. O şeytani bir dahi. Beni kandırdı ama omuz çalışıyorum. "Bu bir iş yemeğı," diye ısrar ediyorum bir Mercedes'in yanından geçerken.

"Kendine bunu söylemeye devam et," diyor sadece küçük bir kız kardeşin başarabileceğı bir kendini beğenmişlikle.

"Öyle," diyorum.

"Tabii ki öyle, Max."

"Başka ne ki?" Soruyorum, çünkü belli ki iki katına çıkma havasındayım.

"Tanrım. Hayal bile edemiyorum." Yürümeyi bırakıyor, kendini beğenmiş gülümsemelerin en kibirlisini yaparken beni ona zorluyor. "Ona pasta göndermişsin."

"Seattle'da başım sıkıştığında bana yardım etti! Ona teşekkür ediyordum." "Ohhhh. Yani bir iş pastasıydı," diyor Sophie arabama ulaştığımızda. "Evet, aynen öyle."

"Birlikte çalıştığınız ve size yardım eden herkese pasta gönderiyor musunuz? Mesela Hugo'ya geçen gece kaleye giden şutu engellediği için bir dilim gönderdin mi?" Ellerini kalçalarının üzerine koyar.

Yine de geri adım atmadım. "Hatırlattığın için teşekkürler. Hemen ilgileneceğim."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Bir dahaki sefere maça geldiğimde bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

O arka koltuğun kapısını açarken ben de bagajdan yükseltici alıyorum, sonra da Kade'in kemerini bağlıyorum. Kapıyı kapattığımda esnemeye başlamıştı bile.

Direksiyona geçtiğimde ekliyorum, "Ve sen de bana reklamcımı ayarlamaya çalışmayacaksın."

Ön koltuğa yerleşirken "Tabii ki yapmam," diyor. "Ama şimdi sen söyleyince... tekrar çıkmayı düşündün mü?"

önce ona sertçe bakıyorum. "İşkenceden hoşlanıyor gibi mi görünüyor?" "Yaşamak için hokey oynuyorsun. Belki."

"Touché," diyorum ve onu Bay Bridge'den geçirirken konuyu onun işine, sonra da annemle babama ve okul yılının onlar için nasıl gittiğine getiriyorum.

Sophie, bir sahne sanatları okulunda dans öğretmenliği yapan annemiz için "Annem bunun şimdiye kadarki en iyi dans dersi olduğunu söylüyor" diyor.

"Dur tahmin edeyim. Babam gelmiş geçmiş en iyi oyuncu sınıfı olduğunu mu söylüyor?" Sophie gülüyor. "Tabii ki bir tiyatro öğretmeni böyle söyler."

"İyimserliklerini sevmek lazım," diyorum ve birkaç blok ötede oturduğu Oakland'a doğru giderken onlar hakkında daha fazla sohbet ediyoruz. Uyuyan Kade'yi içeri taşıdıktan, alarmin açık olduğundan ve dışarıda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra arabama geri dönüyorum. Şehre geri dönmeden önce yerel bir Whole Foods' durup ailem için bir kahvaltı tabağı sipariş ediyorum ve sabah teslim edilmek üzere öğretmenlik yaptıkları okula gönderiyorum. Simit ve meyve onların kalplerinin anahtarı.

Arabama dönüyorum. Nihayet tek başıma, Bluetooth'u açıyorum ve on sekizinci yüzyılda kullanılan yön bulma araçlarıyla ilgili dersin uygulamasına geçiyorum. En sevdiğim konu değil ama bu online dersi eğlenmek için almıyorum. San Francisco'nun ışıkları beni eve götürürken, öğrendiğim bilgileri ezberliyorum, böylece birkaç gün içinde sınava girmeye hazır olacağım. Sınavı geçmem gerekiyor. Benim için. Yaşlandığımda büyükbabam gibi olmak istemiyorum. Herkesi unutarak. Son yılına dair görüntüler gözümün önünden geçerken kalbim sıkışıyor - o gitmeden önce gittiği uzun, acı dolu aylar.

Bedenimi olduğu kadar zihnimi de iyi durumda tutmalıyım. Umarım farklı bir kadere sahip olabilirim. Farklı bir gelecek. Ve odaklanmam gereken şey de bu, gelecek. Ailem ve kendim için.

* * *

"Tat testi zamanı!" Kade, ertesi gün öğleden sonra The Hand Dipper'a girip tezgâha doğru koşarken bu anonsu yapıyor.

Annem ve babamla birlikte onu Hayes Valley'deki dükkâna kadar takip ettim. Sophie'nin bugün 12 saatlik vardiyası var.

"Sabahtan beri durmadan bundan bahsediyor," diyor babam bana, torunundan hâlâ son derece etkilenmiş bir halde. "Kreşe giderken bizden ona tatları okumamızı istedi."

"Bu tür hazırlıkları sevmek lazım," diyorum.

"Kesinlikle, onu kim suçlayabilir ki? Bir günü geçirmek için dondurma aromalarını test etmekten daha iyi bir yol olamaz," diyor annem.

Babam tezgâha geldiğinde bir an dalgınllaşıyor. "Biliyor musun, bir sonraki hayatımda belki de dondurma tadımcısı olurum," diyor, çok sayıda çeşide bakarak. Hayır, aval aval bakıyor. Burası çok iyi. Wesley tavsiye etti ve adam dondurmadan anlıyor.

Annem babamın omzunu sıkar. "Peki ya bu hayatta Mike? Şimdi başlayalım."

Dördümüz böğürtlen reçelinden çubuk kraker ve cips konfetisine kadar tüm ikramları inceliyoruz. Kade avuçlarını bardağa bastırıyor. "Çok fazla var, Max Amca." Bana doğru dönüyor, gözlerinde mutlak bir endişe var. "Seçmeme yardım et."

Eğildim ve çocuğa tüm tatları okudum, hangilerinin en iyi olduğunu tartıştım. Acele etmiyor, sonra bizim için dört lezzet seçiyor.

Tat testi.

Babam daha telefonunu okutmaya yeltenemedi, ben kendi telefonumu kart okuyucunun üzerine kaydırıyorum. Çocukluğumuzda olduğu gibi bütçede olup olmadığını düşünmek zorunda kalmamaları güzel. Artık endişelenmelerine gerek kalmaması hoşuma gidiyor.

Ve bunun değişmesini asla istemiyorum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ailem ve Kade Athena'yla tanıştıktan ve ben vedalaştıktan sonra, telefonumda Everly'den gelen bir mesaj yanıp sönüyor. Hızla açarken bile alay ediyorum. Yarın akşam onunla buluşma vakti. O zaman neşeli bir mesaj **bekleyemez**.

Alay ediyorum.

Bu şüpheli. Muhtemelen benimle uğraşmak yerine kanal tedavisi olmak istiyordur. Anlaşılabilir. Ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum.

Keşke bu kadar dikkat dağıtacak kadar güzel olmasaydı ve yatmaya hazırlandıktan sonra tavandan tabana şehir manzaralı pencerelerin önünden geçerken keşke nerede yaşadığını merak etmeseydim.

BİR NEM ŞEY

Everly

Bu avokadolu suşi ağzımda eriyor. O kadar güzel ki, inlemek istiyorum. Hayır, Food Network'te inlemek istiyorum. Ama bu bir iş yemeği için çok uygunsuz olur.

Max'in durumu da açıkça buydu, bu yüzden iş için giyindim. İnce bir pantolon, beyaz bir bluz ve saçımı yüksek bir at kuyruğu yaptım. İşteyken hep arkadan toplarım.

Erkek egemen bir alanda, sınırlara sahip olmanın ekstra önemli olduğunu öğrendim. Sadece profesyonel bir şekilde giyinmek, saçım ve makyajımla her gün aynı görünmek ve kurallara uygun davranmak gibi kendim için pek çok sınır koydum.

En önemlisi de oyunculara aşık olmamak.

En azından, arkadaşlarım dışında kimseye yüksek sesle itiraf edebileceğim bir oyuncuya aşık olmadım.

Suşi parçasını bitirdikten sonra "Bu harika," diyorum. Bu, orgazmik bir göz kapamadan çok daha güvenli bir değerlendirme.

"Evet, hoşuna gibi görünüyordu," diyor Max kuru bir sesle.

Bu da ne demek şimdi? Ördeği sikmek dışında. Sanırım biliyor olabilirim. Savunmacı bir şekilde, "Bu iyi," diyorum.

Gülümsemesi gülünç derecede ukalaca. "Eğlendiğini söyleyebilirim."

Ateş et. Yapmamaya çalıştığım halde yemekten inliyor muydum? Bu benim kötü bir alışkanlığım ve Marie'yi suçluyorum. Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor ve birkaç saniye oyalanıyorum, makul bir bahane arıyorum, sonra aklıma gelen ilk bahaneyi sunuyorum. "Bir süredir suşi yememiştim. O yüzden heyecanlandım."

Ve bu zayıftı. Ama satmaya çalışmak için kocaman bir gülümseme ekledim. Belki de bu yemeğe olan sevgimden dolayı gülümsediğimi düşünür. Hepsi bu. Sadece tatlı, masum bir gülümseme.

O koca sağ elindeki yemek çubuklarıyla kırımın ne kadarını kapatabilir ki? *Hayır, öyle düşünmeyin*, bir sarıkuyruk rulosuna uzanıyor, soya sosu ve wasabi karışımında döndürmek için zaman harcıyor, sonra daha yakına eğiliyor, sesini yatak odası fısıltısına düşürüyor. "Bence yandaki restoranda bile sevdiğini anlayabilirler."

Çenem düştü. Yemekten inliyordum. Ve beni suçüstü yakaladı. Bu konuda nasıl geri adım atacağımı bilmiyorum ama... belki birlikte çalışmamıza yardımcı olur. Kendimle ilgili garip bir şeyi itiraf edebilirim, sonra da bu yemeğin sebebine, yani benimle her yere gelen tabletimdeki savaş planına gelebiliriz. "Özür dilerim," diyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Eskiden en iyi arkadaşımla yaptığımız bir şeydi. Ne zaman yemeğe çıksak yarışmalar düzenlerdik. Food Network şefiymişiz gibi davranırdık. O da şef olmak istiyordu. Harika bir aşçıydı."

Ve lanet olsun. Az önce kelime kusarak itiraf ettim.

Kendini beğenmiş gülümsemesi buharlaşıyor. Soya soslu ve wasabi soslu ekmeği daha ağzına götürmeden yere bırakıyor. "*Öyle miydi?*" diye mırıldanıyor.

Her şeyi soran tek kelimelik bir soru.

Ama onu ve kendimden bir parçayı kaybettiğim gün olan her şeyi anlatmak benim için çok zor. Bu yüzden en basit şeyi söylüyorum. "Üç yıl önce öldü. Bir araba kazasında."

"Çok özür dilerim," diyor ve bulanık gözlerle baktığım birkaç saniye boyunca elimi sıkacağını düşünüyorum ve birkaç saniye daha sıkmasını istiyorum.

Belki de bunu hissediyordur. Görüşüm dalgalanırken ve istemediğim gözyaşlarımı kırptıştırırken, eli bileğime yerleşiyor. Sıcak, rahatlatıcı, güven verici. "Ona yakın olmalısın," diyor nazıkçe, bileğimi sıkarak.

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum ve verdiğim tepkinin yoğunluğundan dolayı kendimi aptal gibi hissediyorum. Üç yıl oldu. Onun öldüğünü söyleyebilmeliydim.

Ağlıyorum. Ama bazen yapamıyorum. Ne de olsa şoför bendim. Başka bir araba bize çarpsa bile, sürücü yine bendim. Aynı zamanda hayatta kalan da benim.

İçgüdüsel olarak omzuma uzanıyorum, bugün giydiğim dantelli lavanta rengi sütyenin ipek askısını hissediyorum, sonra gömleğimin altındaki hipertrofik yara izini, yaşananların en sert hatırlatıcısı. Onu, o akşamı ya da iyileşmeye çalıştığım o korkunç kırık günleri düşündüğümde ona dokunmamak çok zor. Onun asla sahip olmadığı bir seçim.

Ama bu ana bağlı kalmalıyım.

Çabucak çevrenin envanterini çıkarıyorum. Masa nasıl görünüyor? Bambu gibi. Duvarlarda ne var? Japon sanatı, mavi dalgaların stilize baskıları ve balıkların turuncu çizgi çizimleri var. Kapı nerede? Solda, hostes standını geçince. Japantown'ın kalbindeki bu kompleksin koridorunda kalabalıklar akıyor; suşi, ramen ve shabu-shabu mekanlarının yanı sıra gurme marketler ve tchotchke dükkanlarıyla dolu bir tür alışveriş merkezi. Buradayım, geçmişin çekimine kapılmadım.

Elimden geldiğince göz kırparak acıyı uzaklaştırıyorum ve Max'in bakışlarıyla buluşuyorum. "Kız kardeşim gibiydi. Ben tek çocuğum ve çocukluğumuzdan beri çok iyi arkadaşlık. Anaokulunda tanıştık ve burada, şehirde birlikte bir daire kiraladık. Daha önce..." Derin bir nefes alıyorum ve odayı tekrar tarıyorum. Sanatı. Masayı. Kapı.

"Seni neden bu kadar etkilediğini anlıyorum," diyor, eli hâlâ bileğimde. "Ben bir kardeş kaybetmedim, ama her seferinde kalbinin yerinden sökülmesinin nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Evet," diyorum, sonra boğazımı tıkayan duygu düğümünü yutkunarak geçiştiriyorum. Mavi gözleri genellikle delici, hatta buz gibidir. Ama şimdi daha yumuşak, daha nazik. İçten bir sempati ile dolu. Bir kez daha sıkıyor ve sonra bırakıyor.

Git. Tenim onun dokunuşu olmadan yalnız hissediyor.

"Bana şu Food Network inlemesinden biraz daha bahset," diyor. Bunu her zamanki gibi alay etmeden, içtenlikle soruyor; sanki gerçekten bilmek istiyor.

Devam etmeliyim. Ona üç aşamalı planımdan bahsetmeliyim. Ama ben birinci viteste takılı kalmış bir arabayım. Ya da belki henüz vites değiştirmek istemiyorum. "Bana bir sürü yemek programı izletti, bu yüzden yaptığımız şey bu oldu. Orgazmik yemek iniltisini mükemmelleştirmek."

Kaşları havaya kalktı, *bana daha fazlasını anlat* dedi.

Marie'yi mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum - kısa siyah saçları, pixie kesimiyle kırpılmış. Kafatası küpeleri, kelebeklerle birlikte loblarında geziniyor. "Ben bir

İsyankâr ve sana zarar vermeyecek bir hayvan," demişti en sevdiği takı için bir gece, paylaştığımız iki yatak odalı dairede kanepeye uzandığında. Hayat boyu en iyi arkadaşlar. En azından plan buydu. Ama daha sonra, kafatasları ve kelebeklerin düşündüğümünden daha fazla ortak noktası olduğunu öğrendim - her ikisi de yeni bir hayat ve ötesindeki hayat anlamına gelebilirdi.

Bu anıyı silkeleyip onun yerine hikâyeye odaklanıyorum. "Ne zaman yeni bir yemek yapsa - ki her zaman yeni yemekler yapar ve her zaman *sadece deneyin* derdi - *eğer* iyiye, yemek iniltisi yapardık."

Gülüyorum ve vay canına, birkaç dakika içinde gözyaşlarından kahkahalara geçiş şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyor. "Sanırım bu çok garip." İçimi çektim, sonra omuz silktim. "Bu bizim olayımızdı."

Başını sallıyor, gözleri ciddi. "Yeni bir şey alalım."

"Ne?" Sanki onu doğru duymamışım gibi sordum, oysa elbette duymuştum. Ama *bunu* söylemesini beklemiyordum.

"Yeni bir şey deneyin," diyor. "İyi bir menüleri var."

Bana şüpheli diyebilirsiniz ama nazik bir an aramızdaki dikenli dinamiği değiştirmez. Ben onun arkadaşı değilim. O da benim değil. Biz kesinlikle profesyoneliz. Onun yemek iniltisi dünyasına girmesine izin vermek istemiyorum. "Yani yemek inlemesi yapabilir miyim?" Yine gardımı almış bir şekilde soruyorum.

Gözlerini deviriyor, sonra gözleriyle beni dağlıyor. Şimdi yine delip geçiyorlar. Yumuşaklık gitti. Onun yerine Max Lambert'in soğuk, bilinmezliği var. Huysuzu oynamada bu kadar iyi olmasına şaşmamalı. Rolünü canlandırmıyor, onu yaşıyor. İfadesi uzun bir süre aşılmaz ve soğukkanlı. Ama sonra tekrar değişiyor. "Günışığı, bir şeyi sevdiğinde çıkardığın sesi çoktan duydum," diyor, sesi derin, hışırtılı, biraz dumanlı ve fazlasıyla seksi. Yemekten bahsediyoruz ama bana sanki hava karardıktan sonra dokunsa nasıl ses çıkaracağımı biliyormuş gibi bakıyor. Parmaklarını çenemde, boğazımda, köprücük kemiğimin üzerinde gezdirse. "Demek istediğim... hadi yeni bir suşi deneyelim," diye ekliyor.

Doğru. Evet. Tabii ki. Menüü askıdan alıp tekrar tarıyorum. Ama hala içimde alevlenen sıcaklıkla odaklanmak zor. Gece Yarısı Alevi kolonyasının hafif kokusunu bile alıyorum ve tekliflere bakarken zihnimi biraz bulanıklaştırıyor, onları zar zor okuyabiliyorum.

Odaklan, kızım.

"Hiç ahtapot yedin mi?" diye soruyor.

Bu soru beni şaşırttı. "Aslında ben balık yemem. Ya da et," diyorum.

Sipariş ettiğim yiyeceklere hızlıca baktı. Avokado ruloları ve salatalık ruloları.

Hızlıca başını sallayarak bir sonraki sayfaya geçer, sonra kaşlarını çatar. "Kahretsin." Başını kaldırıp tekrar gözlerime bakıyor. "Sadece avokado, salatalık ve kuşkonmaz ruloları var. Bir de tamago. Yumurta yer misin?"

"İstiyorum."

Sonra, geldiğini görmediğim bir çabuklukla, saniyeler içinde burada olan sunucumuzu işaret ediyor. "Sana bir sorum var dostum. Şef bunların dördünü bir araya getirebilir mi? Özel bir rulo halinde? Eğer yapabilirsen, bu harika olur." Max sunucuya nadiren gülümsüyor.

"Sanırım öyle. Şefe sorarım."

"Teşekkürler. Çok memnun olurum."

Servis görevlisi gittiğinde, Max'e bilmiş bir bakış attım. Belki biraz da *haklıydım* gülümsemesiyle.

"Bu ne için?"

Bakışlarımın sunucuya doğru kaymasına izin veriyorum, sonra Max yakalanmış gibi tekrar ona dönüyorum. "Çekici olabilirsin."

O pffts.

"Bana pfft yapma,"

diyorum. Tekrar pfft

yaptı.

"Büyüleyiciydin," diyorum onun büyük, geniş göğsünü işaret ederek. "Çirkin'in akşam yemeğinde Belle'in kitap okumasına müdahale etmemesi gibi."

Çenesini kaşıyor, tamamen rahat. "Aynı filmleri izlediğimizi sanmıyorum. Akşam yemeği için ona katılmasını, aksi takdirde ona bağırdığına eminim."

"Ve sonra çekiciydi. *Sonunda*," diyorum.

"Peki," diye rahatlıyor. "Sunucuyla aram çok iyiydi. Bu geçtiğim ve beni mezun edeceğiniz anlamına mı geliyor?"

Gülüyorum. "Hayatta olmaz, Lambert."

"Emin misin? Kibarca bir şey istememden oldukça etkilenmiş görünüyordun. Neden takım yönetimine iyi bir şeyler söylemiyorsun, biz de buna iyi diyelim?" Sandalyesini hafifçe geriye itiyor.

"İyi denemeydi ama hokey kışını oturt."

İç çekerek olduğu yerde kalır. Rekabetçi elit bir sporcudan, bu durumdan daha hızlı bir şekilde sıyrılmaya çalışmasından daha azını beklemezdim. Bir golü engellemek için vücudunu farklı yönlere doğru uzatması, kalenin önünde sıçrama hareketleri yapması gibi. Hmm. Vücudunu başka hangi yaratıcı şekillerde hareket ettirebilir? Ya da, gerçekten, benimkini.

Önemli mi? Ben de esnekim, pole sayesinde. Onunla esnek olmak nasıl bir şey olurdu? Bazı açılardan hayal etmesi kolay ama bir o kadar da zor. Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman oldu. Ya da gerçekten, biriyle tüm kıyafetlerimi çıkarmayalı uzun zaman oldu. Son kişi Gunnar'dı; kazadan yaklaşık bir buçuk yıl sonra çıktığım bir adamdı. Bir mimardı, ilk buluşmamızda düşünceli ve zeki görünüyordu, ilginç sorular soruyor ve asla sohbeti bölmüyordu. Birkaç buluşma ve birkaç giyinik öpüşme seansından sonra, sonunda ona vücudumdan bahsedecek kadar rahat hissettim. "Birkaç yara izinden korkmuyorum," demişti alaycı bir gülümsemeyle. Ama yine de tişörtümü çıkardıktan sonra onlara bakmaktan kendini alamadı. Onlar hakkında tek kelime etmedi ama gözleri yeterince şey anlatıyordu.

Yazık.

Davranışları daha fazlasını söylüyordu. Bir saat sonra beni hayaletledi.

Kısaca Lucas'ı ve planladığımız ikinci randevuyu düşünüyorum. Yaralarımı, ameliyatlarımı, vücudumdaki izleri bildiği için onun da aynı nedenlerle beni hayal kırıklığına uğratacağını sanmıyorum. Son zamanlarda Lucas'la ilgili seksi düşüncelerim olmadı ama yine de onu birkaç aydır görmedim. Max her gün gözümün önünde.

Sunucu vejetaryen olan her şeyden oluşan yepyeni bir kombinasyonla döndüğünde her iki adam hakkındaki düşüncelerimden kurtuluyorum. Max yemek çubuklarıyla işaret ediyor. "Önce vejetaryenler" diyor.

Bir rulo alıp soya sosu ve wasabi tabağından geçirdikten sonra dudaklarıma götürüyorum. Bir ısırık alıyorum ve fena değil. İnleme isteği uyandırmıyor ama oldukça lezzetli. Isırığı bitirdiğimde Max beklentiyle bana bakıyor.

"Bu alışılmadık bir şey. Ve eğlenceli. Suşinin eğlenceli olması garip mi?" diye soruyorum. "Hiçbir fikrim yok," diyor ama sesi eğlenmiş gibi çıkıyor.

Bir parça koparıyor, daldırıyor ve çiğniyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, anında icat edilen bu durumun meraklısı olmak üzere değil, ama birkaç kez başını sallıyor. "Ağzımda vejetaryen bir parti gibi."

Ve beklediğimden daha uzun süre gülerek çıldırıyorum. Sonunda nefesimi tuttuğumda, memnun görünüyordu.

Ama yüzündeki ifadeyi çabucak sildi. "Pekâlâ. Sen yeni bir şey denedin. Sanırım şimdi ben de bir tane denemeliyim." Yanımdaki tablete başıyla işaret ediyor ve artık gözlerinde istifa yok, ama oyun suratını takınıyor. Sanki buza çıkmaya hazırmış gibi. "Benim için neyin var, tatbikat eğitmeni?"

Kapağı açıyorum ve sonunda işe koyuluyoruz. Max'le lafı dolandırmaya gerek yok. "Tek bir amacımız var, seni tekrar satılabilir hale getirmek."

Çenesi titriyor ama sevimsiz biri olduğunu duymanın kolay olmadığını bilsem de başını sallıyor. "Kalede ne kadar iyi olursan ol, bu sporu ne kadar seversen sev, bugünlerde pazarlanabilir olmalısın," diyorum. "Bunu nasıl yapacağınıza dair bazı fikirlerim var. İsterseniz üç adımlı bir plan da diyebilirsiniz. Bir dizi sosyal yardım etkinliği, hayır işleri ve diğer eğlenceli şeyler yapmamız gerekecek."

Homurdanıyor. "Eğlencenin farklı tanımlarına sahip olabiliriz."

Muhtemelen öyle, ben de devam ediyorum. "*Max Makyaj Turu*'na çıkmadan önce," diyorum, tek kişilik dinleyici kitlem için pek de inandırıcı olmayan, göz kamaştırıcı bir gülümseme takınarak, "sosyal medyada tekrar yer almanız gerekecek."

Kendimi hayvani bir böğürtü için hazırlıyorum. Onun yerine alnını büyük avucunun içine bırakıyor ve şimdi inleyen o. Hiç orgazmik inleme yok. Sadece saf bir korku. Yüzünü kaldırdığında gözleri yorgun görünüyor. "Gerçekten mi?"

Sesi acı gelmiyor. Sesi... ölü gibi. Kalbim onun için sıkışıyor. "Lyra'nın travma sonrası stres bozukluğu mu?" Nazikçe soruyorum.

Güzel dudaklarından uzun bir iç çekiş dökülüyor. "Evet, ve sonrasında gelen her şey. Serpinti." Bir süre sessiz kaldıktan sonra nadir görülen bir kırılganlıkla ekliyor: "Son buçuk yıldır hayatımı çevrimdışı yaşamak güzeldi. Beklenmedik bir yan etki."

Bunu görebiliyorum. Daha sorgulanmamış bir hayat yaşamamanın rahatlatıcı olduğunu hayal etmek zorundayım. Geçmiş yazıları araştırdım. Birlikteyken onun hakkında neler söylediğini gördüm. Kadın yaltaklanıyordu, tatlıydı ve adam da mükemmel bir atlet ve pop yıldızı çiftini işaret ediyordu.

Ta ki öyle olmayana kadar. Ve bu çirkin ayrılıktan birkaç ay sonra, ne kadar incindiğini anlatan bir şarkı yayınladı ve dünya yeni sevgilisi yerine onu suçladı. Sonuç? Max, ormanda bir kulübeye çekilip kendi halinde yaşayan ve mobilya yapan huysuz bir dağ adamı gibidir.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. Ancak kariyerinin bu kritik döneminde medyadan kaybolması onun için gerçekçi değil. Ne takımın beklentileri ne de *The Ice Men* belgeselinin potansiyeli göz önüne alındığında. "Ama yine de, bu halk önünde görünme ve fotoğraf çekirme yoluna girmeden önce, bence *senin* sosyal medyayı yeniden başlatsak iyi olur. Ya da gerçekten, *senin* için yeni bir tane." Eskisini kapattı ve onu öldürdü.

Yüzü taş kesildi. "Başka yolu yok mu?"

Başımı sallarken güçlü duruyorum. "Yok, Max. Dünya artık böyle işliyor." Gözlerini deviriyor. "Ben beş yaşında değilim."

Ve işte yine huysuzluk. Tatlılık hiç de uzun sürmedi. Bu da ortak bir noktada buluşarak daha da tatlı olmam gerektiği anlamına geliyor. "Bakın, keşke hayatlarımızı bir fanus içinde yaşamasaydık. Ama yaşıyoruz. Yine de söz veriyorum, acı verici olmak zorunda değil."

"Daha çok ruh emici gibi," diye mırıldanıyor.

"Bunu daha eğlenceli hale getirebilecek bazı fikirlerim var."

"Mesela gözüne bir disk almak zevkli mi? Bu seviyesi zevki? Çünkü tüm bu savaş planı kulağa böyle geliyor."

Ve çoğunu duymadı bile. Ama ben neşemi koruyorum. "Daha çok vejetaryen suşi gibi keyifli olacak. Kimseyi çok derine sokmadan senin hakkında daha fazla şey paylaşabiliriz," diye başlıyorum. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Erkek gribine yakalanmış gibi davranmayı bırakırsa, bunu açıklayabilirim. "Sekiz yıldır spor sektöründe çalışıyorum. Bir planım var. Ve işte burada-"

"Neden sadece takımın sosyal medyasında paylaşım yapmıyoruz? Neden benim de bir sosyal medyam olmak zorunda?"

Pençesindeki ufacık bir kıymık için ağlayan bir aslan gibi. Parçayı çıkarmaktan başka yapacak bir şey yok, bu yüzden nazıkçe deniyorum, "Elbette takımın sosyal medyasında da senden daha fazla yayın yapacağım. Ama genel müdürün senden istedikleri için bu yeterli değil. Ve ajansının istedikleri için. *Senin* de istediğin bu. Sosyal medyayı yeniden inşa etmeliyiz ki taraftar etkileşimi olsun. Bu ajansınız için önemli ve bu birinci adım. İkinci adımda, bazı anlamlı topluluk erişimlerine başlayacağız. Fotoğraflar için poz vermeniz gereken etkinlikler ve benzerleri ve"-duraklıyorum, nefes alıyorum ve ateş püskürmesi için kendimi hazırlıyorum-"basınla konuşun."

Bir elini yüzünde gezdirerek dünyanın en mağdur iç çekişini yapıyor. *Ne? Sessiz kalarak bunu başarabileceğini mi sandın?* Ama balla daha çok sinek yakalarsınız, bu yüzden ekliyorum, "Ama ben orada olacağım. Her şeyde seninle olacağım."

etkinlikler ve basın fırsatları. Gafıl avlanmadığınızdan emin olacağım." "Keşke bu bir garanti olsaydı."

Güzel. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur. Yine de , "Elimden gelenin en iyisini yapacağım ve işimde çok iyiyim."

Bana alaycı bir gülümseme sunuyor. "Biliyorum. Acımasısın."

Bu küçük bir itiraf ama azmimi kabul etmesine sevindim. "Öyleyim." Sonra asımı oynadım. Ona bu kartı henüz göstermedim çünkü biliyordum ki

geri adım atacaktı. Ona *bunu* teklif etmeden önce protesto gösterisini yapmasını istiyordum. "Ve senin için sosyal sigortanı çalıştıracam. Dokunmak ya da bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın. Her şeyi ben halledeceğim."

Sertleşmiş ifadesi kenarlarından yumuşuyor. "Gerçekten mi? Çalıştırabilir misin?" Sesi temkinli ama biraz da umutlu. Kahretsin, bu adamın bir mil genişliğinde ve on mil derinliğinde güven sorunları var. Bunu unutmamalıyım. Onunla çalışırken bana yardımcı olur. Sonunda canavara ulaşabiliyorum gibi görünüyor.

"Kesinlikle. Dokunmana gerek yok. Her şeyle ben ilgilenebilirim. Beni sosyal medya koruman gibi düşün." Ona parlak, neşeli ve zeki bir gülümseme gösteriyorum. Bu işi kontrolüm altında tuttuğumu söyleyen bir gülümseme.

Dudakları hafif bir sırıtişla kıvrılıyor. Evet! Ona ulaşmaya çalışıyorum. "Tamam," diye mırıldandı.

Bu bir onay değil ama bir hayır da değil ve önemli olan da bu. "Üçüncü adım nedir?"

Mutlu bir şekilde omuz silkiyorum. "En kolay . *Buz Adamlar* doktorasını yaparsın." "Senin için söylemesi kolay," diye homurdandı. "Mikroskop altında olacağım."

Bunu söylemek benim için kolay, çünkü birinci ve ikinci adımları doğru yaparsam işim biter. Almak için can attığım terfiyi alabilir ve her gün benimle didişmeyi seven aptalca ateşli, sinir bozucu derecede huysuz, olağanüstü derecede huysuz bir adamla uğraşmak zorunda kalmadan hayatımı geri kazanabilirim. "Ama o zamana kadar bu işte profesyonel olacaksın. Önce yapacağımız iş sayesinde. Sana şimdiden yeni bir kulp ve her şeyi aldım. Gerçek Max Lambert," diyorum.

"Bunu ciddiye alıyorsun" demeden önce biraz düşünmüş gibi görünüyor.

"Elbette öyleyim. Bu benim işim. İşimi çok seviyorum. Çok sıkı çalışıyorum ve her gün elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Ve terfi için sıradayım," diyerek kartlarımı masaya koyuyorum. Kolay kolay ya da hiç güvenmediği için, anlaşılamaması bilmesi daha iyi olur. Sonradan şaşırmasını istemiyorum.

Kararlı bir şekilde başını sallayarak, "O zaman seni terfi ettirelim, Everly." diyor. Bu projeden çıkmak için çabalamasından hoş bir değişiklik.

O bir rulo daha kaparken, ben devam ediyorum. "Harika. Şöyle başlamanız gerektiğini düşünüyorum. Topluma erişim adımına geçmeden önce sosyal ağınızı yeniden başlatmak çok uzun sürmez. Yapmanız gereken tek şey sosyal ağınızı yeni içeriklerle donatmaksa bir hafta kadar sürer diye tahmin ediyorum. Çok yorucu bir şey olmasın. Sadece en sevdiğiniz şeylerin fotoğrafları."

"En sevdiğim fincanla yağmurlu günler gibi mi? Yumuşak battaniyeler ve sabahları leylak kokusu gibi mi?" Kirpiklerini tamamen alaycı bir tavırla kırıştırıyor.

Ama bu sefer ateşe ateşle karşılık veriyorum. "Elbette. Papatya çayı içerken cumbalı pencerenizden dışarı bakıp şehrin akıp gidişini izlerken bir fotoğrafınızı çekebiliriz. Sonra da çiftçi pazarında balkabağı alışverişi yaparken fotoğrafını çekeriz. Ve belki eve döndüğünde bir mum bile koklayabilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

İğneleyici mi oldu? Benim hatam.

"Pazartesi başlayalım. Aslında mum yapımı dersim var," diye karşı çıkıyor.

"Harika. Fotoğraf çekmek için orada olacağım."

"Çiftçi pazarı da ertesi gün. En sevdiğim hasır sepetimi yanıma almayı unutmayayım."

"İçinde kırmızı pötikareli kumaş olan mı?"

"Nereden biliyorsun? Geçen gün el sanatları fuarından aldım. Sonra da güzel şeyler günlüğüme yazdım. O pötikareli kumaşa bayılıyorum."

"Tam senlik, değil mi? Neşeli ve neşeli?" Çenemi elimin arasına aldım ve oynamaya başladım.

Sıfır dış göstererek gülümsüyor ve ardından "Tam benlik" diyor.

Henüz işimiz bitmedi. İlk resim için programda bir tarih belirlememiz gerekiyor. "Mum yapımı o zaman? En sevdiğin şeylerle böyle mi başlamak istiyorsun?"

"Ya o ya da sirk," diye karşılık veriyor.

Ve oh. *Aman Tanrım*. Az önce ne yaptığının farkında değil, değil mi? Bana verdiği fırsatın üzerine atladım. "Mum yapımını seçiyorum," dedim.

Kaşlarını çattı, başını eğdi, beni inceledi. Doğal olarak, her şeye hayır diyen biri olarak, "Hayır, sirkte yapalım" diyor.

Sana tuzak kurduğumu söyleyen bir gülümsemeyle *savaşıyorum*, *Max Lambert*.

Benim seçimimin tam tersini seçeceğini biliyordum. Ve Bay Zor'un ring kenarındaki fotoğrafını çekmek için sabırsızlanıyorum. "Büyük üst o zaman," dedim.

Gülümsemesi kendini beğenmiş ama kiminle uğraştığını bilmiyor.

İLK HAREKET

Maksimum

Bu küçük numara bana bu mahremiyet ihlaline alışmam için biraz zaman kazandıracak. Her şeye rağmen bir sirki nereden bulacak? Her yerde ortaya çıkmıyorlar ya. Sirklerin devri bitti. Yani bu adam için bir puan.

"Artık sirkler var mı ki?" Pazartesi öğleden sonra bu akşam Chicago'ya karşı oynayacağımız maç için piste giderken Asher'a sordum. Ona üç adımlı kürdanla gözlerini oyma savaş planını anlattım. "Cirque du Soleil dışında." Oh, kahretsin. Sinyalimi yakarken inledim. "Hay sikeyim. Ya beni bu hafta Vegas'taki Cirque du Soleil'e götürürse?"

Bir sonraki deplasman maçımız için oraya gidiyoruz, önce Vegas'a, sonra Denver'a.

Yolcu koltuğundan bana bir bakış fırlattı. "Ve bu bir nedenden dolayı sorun olur mu? Cirque du Soleil'in nesi var? O şey harika. Ayrıca, senin olayın ne?"

"Ne demek istiyorsun?" Oyuncuların olduğu yaklaştığımızda ona sordum. "Bunu yapmak istiyorsun, değil mi? Tüm bu itibar rehabilitasyonunu." "Ben buna *istemek* demezdim," diyorum kuru bir sesle.

Ben kapıya yanaşırken elleriyle bir yuvarlanma hareketi yapıyor. "Doğru, doğru. İstemiyorsun. Yapmak zorundasın. Her neyse. Mesele şu ki

yapıyorum. Neden bu işin üzerine eğilip halletmiyorsun?"

Belli değil mi? "Sosyal medyadan nefret ettiğim için mi? Sahte şeylerden nefret ettiğim için mi? Her şey berbat olduğu için mi?" Arabayı otoparka doğru yönlendirirken işaret ediyorum.

"Ama bunu kariyerin, geleceğin ve ailen için potansiyel faydaları nedeniyle yapıyorsun," diyor ve ben de bir yer kapıp motoru durduruyorum.

. "Doğru. Evet. varmaya çalışıyorsun?"

Gülümsemek, el sallamak ve tokalaşmak hiç de zor bir şey değilmiş gibi, "Bu yüzden ona zorluk çıkarmak yerine bunu yap," diye öneriyor, çünkü ona göre bu çok kolay. Bu işlerde doğuştan yetenekli. Asher'da Midas dokunuşu var.

"Herkes sen değil, sık kafalı. Hepimiz doğuştan iyi değiliz," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Mesele bu değil, *sık kafalı*. Mesele şu ki, bunu yapman gerektiğini biliyorsun. Geçen sabah kararlı görünüyordun. Neden ısınma hareketleri yapıyormuş gibi davranıp bu işi bitirmiyorsun? Bunun yerine, Everly ile oynamak için sirk randevuları ayarlıyorsun. Sanki bir oyunmuş gibi. Kaçış odası gibi bir şey ama ipuçlarını çözmiyorsun. Dalga geçiyorsun ve zorluk çıkarıyorsun."

"Ben buna randevu demezdim."

"Bir randevu gibi yürür, bir randevu gibi konuşur..." "Ama bu bir randevu değil," diye ekliyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et. Tek söylediğim, bunu olması gerekenden daha zor hale getirdiğin."

Ama Everly Cuma gecesi suşi restoranında bana sataşırken, en sevdiğim şeyler için seçenekler sunarken orada değildi. Kadın teke tek oyunumuzu bir oyun haline getirdi. Profesyonelce didişiyoruz. Muhtemelen bir yerlerde dikenlerimiz ve oklarımızdan oluşan bir liderlik tablosu vardır. "Öylece pes edemezdim. Anlamıyorsun. Benden-"

"Pislik mi?"

Parmağımı burnuma dokunduruyorum. "Bingo."

"Ah. Anladım," diyor başını sallayarak. "Şimdi her şey çok mantıklı geliyor. Onunla geçirdiğin zamanı uzatıyorsun."

Gülümsemem yaz sıcağında bir sinek gibi düşüyor. "Ne oluyor lan?"

"Öyle sayılırsın. Onunla sirke gidiyorsun..." Etkili olması için duraklıyor, sonra ağzını kapatıyor. "Bir sosyal medya paylaşımı için."

Lanet olsun. Biraz tetiklenmiş hissediyorum. "Çünkü buna mecburum," diye savunmaya geçiyorum.

"Ve sen de oflayıp puflamak ve ayak sürümek için mümkün olan her yolu buluyorsun."

"Bak, her şeyi seviyor olabilirsin ama hepimiz yatağın sağ tarafında, kahve fincanının yarısı dolu olarak uyanmak üzere yaratılmadık. Bir şeyi yapmam *gerektiğini* bilmem, onu sevmem *gerektiği* anlamına gelmez. Kedi kumunu değiştiriyorum ama bunu sevmiyorum," diyorum oyuncuların giriş kapısına yaklaşırken.

"Everly ile sirke gitmenin kedi kumu değiştirmekten daha iyi olduğunu düşünürdüm," diyor kuru bir sesle.

Ona doğru şüpheli bir kaş kaldırıyorum. "Hiç bir palyaçoyla tanıştın mı?"

"Bekle. Dallas Bright'la aynı sorunu mu yaşıyorsun?" diye soruyor, Toronto Terror'daki forvetten bahsederek. "Adam palyaçolardan çok korkuyor."

"Makul. John Wayne Gacy palyaço katili olarak bilinirdi. Bright'ın nereden geldiğini anlıyorum."

"Sen de mi palyaçolardan korkuyorsun? Doğruyu söyle," diyor Asher.

Alay ediyorum. "Hayır. Sadece hokkabazları izlemek istemiyorum. Ya da akrobatları. Ya da palyaçoları. Ya da mutlu gibi davranan insanları."

Asher uzun ve anlayışlı bir şekilde başını sallıyor. "Doğru. Şimdi anlıyorum. Nefret ettiğin şey mutluluk. Bu çok mantıklı. Eminim sen de piknikten ve gün doğumundan nefret ediyorsundur."

Şafak düşüncesiyle ürperiyorum. "Ben sabah insanı değilim."

"Söylemiştim," diyor.

İçeri giriyoruz ve soyunma odasına giden yolun geri kalanını yıldızları seyretmekten, parklardan, patlamış mısırlı film gecelerinden nefret ettiğimi düşündüğü şeyleri sıralayarak geçiriyor. Aslında sonuncusu kulağa şaşırtıcı derecede iyi geliyor.

"Bekle. Bu bir gülümseme miydi?"

"Siktir git. Hayır."

"Dostum, ben de patlamış mısırı severim," diye fısıldıyor Asher.

Ama oyun öncesi ritüelimi yerine getirirken - koşu bandında hafif bir koşu yaparken hard-rock listelerimden birini dinliyorum - aklım onun gözlemine geri dönüyor - Everly ile geçirdiğim zamanı uzatmaya çalıştığım saçma fikrine. *Lütfen*. Bu makyaj zaten işkence. Hiçbir şekilde uzatmaya çalışmayacağım. Ve hiçbir şekilde hoşuma gidiyormuş gibi davranmayacağım. O gerçeği biliyor. Benden olduğumdan daha azını beklemez.

Ama senin kim olduğuna ulaşamaz, diye fısıldıyor bir ses. Lanet kafatasımın içinden gelen kendi sesim. Can sıkıcı ses.

Koşu yaparken ailemle mesajlaşırken beni takip ediyor. ***Hâlâ geçen haftaki mektupları düşünüyorum. İyi bir evlat onları her gün gönderirdi, baba.***

dalga geçiyor. Annem şöyle cevap verir: "*4 büyük oğlum akşam yemeği için en sevdiğim İtalyan yemeğini gönderirdi.*"

Tek kelimeyle cevap yazıyorum: *Bitti.*

Sonra annem sadece şaka yaptığını ve bu gece kış tekmelememi söyledi.

Her zaman yaparım, diye cevap veriyorum, sonra antrenmanımı bitiriyorum, pedlerimi takıyorum ve bağcıklarımı bağlıyorum. Ama ısınma hareketleri için buza çıktığımda bu ses peşimi bırakmıyor; kaslarımı, kalçalarımı ve iç uyluklarımı esnetiyor, sonra takım arkadaşlarım kaleye kolay şutlar çekmeden önce saha içinde bir ileri bir geri gidip geliyorum.

Onlar bana ateş ederken gülümsemiyorum. Neden gülümseyeyim ki? Kimse yaklaşılabılır bir kaleci istemez. Golleri yaklaşılabılır olarak durduramazsınız. Cesaret, öfke, kararlılık ve kesinlikle yaklaşılmazlıkla durdurursunuz.

Takım bana bunun için para ödüyor ve ben de bu gece bunu yapmaya niyetliyim. Disk düştükten sonra yaklaşılmazlığı 10'u geçecek şekilde ayarlayacağım.

İkinci periyotta bir kişi eksikken, defans oyuncularımızdan biri, Hugo Bergstrand, top tuttuğu için ceza sahasına girdiğinde kimse kaleyi iyi bir adamın korumasını istemez.

Bu Chicago'nun en aç olduğu an. Güç oyunu başlar başlamaz Chicago'nun pivotu kaleye saldırıyor ama ben pakı ayağımla temiz bir şekilde engelliyorum. Pak hızla kanat oyuncularına sekiyor, o da kalenin arkasına doğru kayıyor ve ben de onu bir şahin gibi takip ediyorum.

Sadece dene beni, sikik.

Tekrar döndüğünde bir atış yapıyor ama hiç şansı yok. Ona doğru hamle yapıyorum, bölgedeki hareketliliği tararken direkleri itiyorum. Yakınlarda Ryker Samuels var, ama orta sahada Bryant var.

Açık. Hazır. Uzun bir atış.

Siktir et. Puck'ı tokatlayıp ona uzun bir pas atarak devam ediyorum. Neredeyse hiç şansı yoktu ama zeki bir orospu çocuğu gibi Bryant pası kaptı ve buzda ilerleyerek rakip kaleye doğru ilerledi, sopasını kaldırdı ve kahretsin.

Kalecilerinin yanından hızla gönderiyor. Lamba

yanıyor. "Evet! Kahrolası evet," diye bağırıyorum.

Asher uçarak geçiyor. "İyi asistti!"

Maçı kazanarak ne demek istediğimi kanıtladık. İş bitirmek için iyi olmaya gerek yok. Tünelde kaskımı çıkarırken, yemin ederim ki fazladan zaman geçirmeye çalışmadığım güzel sarışın bana doğru adım atıyor.

"Ortalama bir kalecinin bir sezonda sıfır ila üç asist yaptığını biliyor muydunuz? Bir sezon, Lambert," diyor araştırmasından memnun bir ses tonuyla.

"Öyle mi?"

"Bir kalecinin böyle bir şey yaşaması o kadar nadir ki, basına demeç vermeye degecek türden bir şey." Sesi umutla yükseliyor. , umutlu olduğunda çok seksi oluyor. Bu da her zaman seksi olduğu anlamına geliyor. Başını eğiyor, şık atkuyruğu yana doğru sallanıyor. "Hatta az önce onlara söylediklerimin aynısını söyleyebilirsin. Sadece benim kelimelerimi kullan. Çok kolay."

Şarkı söylüyor, basınla konuşma fikrini bana satıyor.

Sanki o kadar kolay boyun eğecekmişim gibi. Ayrıca, Everly bunu yapmamı istemezdi. Everly yaylım ateşi bekler. Ona vahşi bir pinpon oyunu oynamazsam sahtekâr olduğumu düşünür. Bu kadar çabuk geri adım atmamın imkanı yok.

Takım arkadaşlarım koridorda etrafımızda yürürken ona bir gülümseme gösteriyorum. "Ama sosyal medya hesabıma benim ve erkeğim Bryant'ın fotoğrafını koyup tam da bunu söylemeyi tercih etmez miydin?" Golü atan arkadaşşıma kolumu doluyorum.

Ofluyor, sonra telefonunu kaldırırken "peki" mırıldanıyor.

Ha. Bu raundu kazandım, gerçekten konuşmam gerekirken bile basınla konuşmaktan kaçındım. Ne de olsa bu mavi ayda bir gerçekleşen bir hokey etkinliği. Ama onun yerine Bryant'la poz verdim.

Çıkarken biraz ukala hissediyorum. Tamam, çok. Bu yüzden ona "Kaleciye bir gol at." dedim.

"Neye, Max?" diye soruyor tatlı ve masum bir şekilde.

Güzel pembe dudakları ve binlerce hikâye barındıran o büyük, kahverengi gözleri dikkatimi dağıtmamaya çalışarak etrafımda dönüyorum. Şu anda, saklayamadığı bir merakla kazanmış durumdalar.

"Reklamcıyla oyunda," diyorum. "Oh, şimdi de oyun mu oynuyoruz?"

"Günüşığı, biz hep oynuyorduk ve sen de bunu biliyorsun," diye karşılık veriyorum.

Wesley başparmağıyla soyunma odasını işaret etti. "Ben . Siz ikiniz belki de bir oda tutmalısınız."

Koridordan aşağıya doğru yürürken bu yorumu görmezden gelmek en iyisi. tekrar Everly'ye veriyorum.

"Oyun oynadığımızı sanıyordum, o yüzden bu hamleyi yaptım." Parlak gümüş bir tırnağını telefonun üzerinde gezdiriyor, sonra cihazı döndürerek bana *Gerçek Max Lambert*'i gösteriyor.

Kurduğu yayın. Bryant'la benim taze fotoğrafımız oradaki tek şey. Kaşlarımı çatıyorum. "Doğru. Amaç buydu," diyorum, sanki çok açılmış gibi.

Gülümsüyor, benim zevkime göre fazla Mona Lisa tarzı. "Skor berabere, huysuz. Sosyal medyada bir fotoğrafın var ve en sevdiğin şeylerden birini almak için seni bir yere götürmeme bile gerek kalmadı. Ayrıca, bu *gerçekten* en sevdiğin şey," diyor gördüğüm en kendinden emin, kazanan gülümsemeyle - vücuduma ısı yayan bir gülümseme. Ona olan çekimim sinir bozucu. O kadar sinir bozucu ki karşılık verecek bir şeyim bile yok.

Ama yapıyor. El sallıyor, sonra diyor ki, "Bu arada, Vegas'taki sirkte görüşürüz. Takımdan önce erken bir uçuş yakalayacağız."

Lanet olsun ona. O iyi biri. Hayır, iyiden de iyi. "Cirque du Soleil mi?" diye sordum. Hiç görmedim ama Asher beğenirse belki gitmeyi göze alabilirim.

Bir bakışıyla beni dağladı. "Rüyanda görürsün."

Ama dün geceki rüyamda bacaklarını trapez üzerinde açıyordu, yani haklı olabilir.

KOBİ İŞKENCESİ

Maksimum

"Vegas'ın En Muhteşem Küçük Sirkine Hoş Geldiniz." Kısa boylu, bıyıklı ve silindir şapkalı beyaz bir adam, altında durduğu büyük tepeye doğru görkemli bir şekilde el sallıyor.

Ya da, gerçekten, küçük üst.

Everly beni götürmek için Vegas'ın eteklerinde küçük bir sirk buldu. O şeytani bir dahi. Sıkışık metal tribünlerde dizlerimi gözlerime dayayarak oturduğum için, makyaj planlamasında Einstein'a benziyor.

Bu kadın bana işkence etmek için yaşıyor.

"Ben sirk yöneticiniz Victor Valenti. Gerçekliğin illüzyonla bulanıklaştığı ve hayallerin gözlerinizin önünde mucize ve sihir gösterileriyle gözlerinizi kamaştırmaya hazır olun." diye gürliyor, sesi küçük çadırın her yerinde yankılanıyor. Öğleden sonra erken saatlerde hava patlamış mısır ve pamuk şeker kokusuyla doludur.

Yaklaşık yüz kişilik kalabalık tezahüratlara boğuldu. Everly yanımda oturuyor, gözlerinde muzip bir parıltı dans ediyor. Bu sirki ziyaret etmemizi önerdiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ama onun kurnazlıklarından ne kadar rahatsız olmak istesem de, çok etkilendim. Burada 1.80'lik bir adama yer yok ve bu bana acı çektirmek için harika bir yoldu.

O kadar güzel bir şekilde kaba ki, benden öfkeden başka bir şey beklemediği için, "Bu koltuklar ekonomi sınıfından daha küçük" diye mırıldanıyorum.

Kaşlarını kaldırıp fısıldıyor: "Peki sen nasıl yapılacağını biliyor musun?" Bu adil. "Doğru. Yıllardır ekonomi sınıfında uçmadım."

"O zaman gerçekten çok acı çekmiyorsun, değil mi?"

Sevindim. O konuda da beni yakaladı. Yine de, "Acıyı tanımla." diye karşılık veriyorum.

Ring şefi birazdan tanık olacağımız ölüme meydan okuyan gösteriler hakkında konuşurken, bana seksi olduğu kadar alaycı bir bakış fırlatıyor. "Bu," diyor yüzünü işaret ederek. "Bu şu anda acı çekiyor."

Sırıtiyorum. "Güzel."

"Hoşuna gideceğini hissetmiştim."

"Tıpkı senin benim acımdan zevk aldığın gibi," diye karşılık veriyorum. Kalçamı okşuyor. "Daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Bacağımdaki kotun üzerindeki eline bakıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse *bu* daha iyi. Ona karşı verdiğim bu tepki rahatsız edici olsa da vücudum onun dokunuşu altında cızırıyor. Ama özellikle elini çektiğinde ve ben onu özlediğimde rahatsız edici oluyor.

Nasıl oluyor da bir insan aynı anda hem beni sinirlendirip hem de sinir bozucu bir şekilde tahrik edebiliyor? Asıl mucize ve gizem de bu işte; yanımda oturan, kısa kollu, dar mavi düğmeli bluzlu kadın her saniye canımı sıkıyor.

Everly, alametifarikası olan at kuyruğunu sallayarak bakışlarını tekrar sahnenin ortasındaki adama çeviriyor ve "Ve şimdi, Muhteşem Valentis" diyor.

Işıklar sönüyor, kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor. Seyircilerin geri kalanının yanına sıkışmış durumdayız. Bir spot ışığı orta ringi, bir trapezin indiği çadırın tepesine kadar aydınlatıyor. Işığı yakalayan parlak mor payetler ve beyaz tüyler giymiş bir kadın, bir dizini çubuğun üzerine koymuş. Geri kalanı baş aşağı zarifçe asılı duruyor. Yavaşça sallanıyor, sonra bir başka trapez aşağı inerken hızla sallanıyor. Bir adam bardan sarkarak ona doğru sallanıyor ve çok geçmeden ona ulaşıyor.

Kız adamın ellerini tutuyor ve adam da yakalıyor, böylece kız adamın altına giriyor.

Everly'nin nefesi kesildi. Beni bir akupunkturcudan daha iyi iğneleyen küstah kadın gitti. Onun yerine bir çift trapezcinin ölüme meydan okuyan her hareketinden etkilenen bir kadın var. Hareketleri mükemmel bir şekilde yapıyorlar, sonra kollarını havaya kaldırarak bir minder üzerine iniyorlar.

Everly yüksek sesle alkışlıyor, onları ayakta alkışlamak için ayağa fırlamak ister gibi görünüyor.

Sirk yöneticisi bir sonraki gösteriyi sunuyor; alevli copları havaya fırlatan bir hokkabaz. O gittikçe daha yükseğe fırlatırken, arkadaşşıma yaklaşıyorum, omzum onunkine çarpıyor. "Demek gizli bir sirk hayranısın. Şimdi anlıyorum, Rosewood."

Omuzlarını dikleştiriyor, meydan okurcasına. "Hayır. Sadece etkileyici." "Doğru. Elbette," diyorum, kuşkuyla. "Hepsi bu kadar."

Bana gözlerini deviriyor. "Sıra dışı olana karşı gizli bir takdirim olduğu gerçeğıyle başa çıkamıyorsun."

"Bir bakmışsın, sirke katılmak için kaçıyorsun." "Beni kışkırtma. Seni ve Max'in makyajını bırakıp geride."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. ". Benimle vakit geçirmeyi çok seviyorsun."

Alay ediyor. "Kendine bunu söylemeye devam et." "Söylemene gerek yok. Bu sadece bir gerçek."

Kuşkulu bir iç çekişle hokkabazdan uzaklaşıyor, kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Peki. Yemi yutacağım. Bu neden bir gerçek?"

"Çünkü sen, günışığım, işkenceyi seviyorsun."

"Bu işkence mi, Max? Bu gerçekten tatlı bir işkence mi?" diye soruyor daha da yaklaşarak.

Parfümü etrafımda dönüyor, baştan çıkarıcı, çekici. Boğucu geceler ve hiç bitmemesi gereken uzun, yavaş öpücükler vaat ediyor. Ve cevabım var. Evet, bu bir işkence. Onun kokusuyla dikkatim tamamen dağılıyor. Ve bir fırt çekmeden duramıyorum. Ona doğru kayıyorum, çakıllı bir sesle "En tatlısı" diye fısıldarken bir kez daha yakalıyorum.

Yutkunuyor, sonra gözlerini kırıştırıyor, sanki dengesi bozulmuş gibi. "İyi," diyor ama sesi biraz titrek çıkıyor.

Sadece bu kadının yanında olduğum için nabzımın daha hızlı attığını hissetmem gibi. Bu cazibe iş yerinde ciddi bir tehlike olmaya başladı.

Bu şehveti kontrol altına almalıyım. Bakışlarımı ondan ayırıp, ateşten copları daha da yükseğe çeviren hokkabaza odaklanmaya zorluyorum.

Everly de yüzüğe dikkatle bakıyor, sanki o da odak noktasını yeniden belirliyor. İlginç.

Yine de bir noktada rahatlıyor, hokkabazı önce hevesli, sonra keyifli gözlerle tekrar izliyor. Everly mest olmuş durumda. Bu biraz sevimli, onun neşesi

Şov. Bu sert, ateşli, acımasız halkla ilişkiler tanrıçasından beklediğim bu değildi. Ama yine de Everly her şeyin iyi yanını bulur, sirklerin bile. Çenemi ona doğru eğiyorum ve "Hokkabazlara karşı bir ilgin var mı?" diye sorarken gözlerini yakalıyorum.

"Gösteri sırasında konuşmak gibi bir huyun mu var?"

"Evet," diyorum, çünkü çok güzel kokuyor. Ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bu tribünlerde neredeyse hiç yer yokken, bu çok küçük bankta çok az yerle ona tamamen çok yakınım ve beni çıldırtan kokusunu solumak zorundayım. Ağzımdan çıkanlar için parfümü suçluyorum. "İtiraf et, beni dışarı çıkarmak için gizliden gizliye can atıyordun."

Bana dönüyor ve *az önce bunu söylemedin* der gibi bakıyor. Ama kızmış gibi değil. Daha çok çok merak ediyor gibi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Belki de bu başından beri planının bir parçasıydı," diyorum olabildiğince soğukkanlı bir şekilde. "Sirkte bir randevu."

Gözlerini deviriyor. "Max, buraya sosyal medya hesabın için bir fotoğraf çektirmeye geldik.

Birinci adım, hatırladın mı?"

"Ama yine de bir tane aldığını görmüyorum," diyorum, onu teknik bir konuda sıkıştırıyorum, çünkü ona zor anlar yaşatmadan duramıyorum.

Sanki varoluş nedenimizi unuttuğunu yeni fark etmiş gibi gözleri açılıyor. "Bunu biliyorum. Bir planım var," diyor savunmacı bir tavırla.

"Elbette biliyorsun," diye takılıyorum.

"İstiyorum," diye ısrar ediyor sessizce ama sanki bir şeyi kanıtlamak istermiş gibi aceleyle çantasından telefonunu almakla meşgul. Telefonu kaldırıyor ve benim hızlı bir fotoğrafımı çekiyor. Sonra da hokkabazı. Ama titrek görünüyor.

Sırıyorum. Evet. Kendine rağmen eğleniyordu. O kadar iyi vakit geçiriyordu ki görevini unutmuştu. Çünkü ben, Max Lambert, ulaşılmaz bir pislik olabilirim ama aynı zamanda çok iyi vakit geçiririm. Bir kez daha yaklaştım, bu sefer elimi omzuna koydum. Nefesi kesiliyor ama hızlı bir nefesle bunu gizlemeye çalışıyor.

"Bunu sevdiğini kimseye söylemeyeceğim," diyorum kulağına alçak sesle ve dumanlı bir şekilde.

Dudaklarını birbirine doluyor, sanki bana fırlatmak istediği kelimeleri içinde tutuyormuş gibi, kendi seksi alaycılığına batırılmış kelimeler. Beni aşağılamak için söylenmiş ama benim ondan duymaya karşı koyamadığım sözler.

"Bu bizim sırrımız olacak," diye devam ediyorum, daha da alçak sesle, daha da hırıltılı.

Soğukkanlı, bakışları sahnedeki oyuncuya odaklanmış... Ne yaptığını bile bilmiyorum. Umurumda bile değil. Ona takılmadan duramıyorum. "Bu sadece

Biz," diye ekliyorum.

Kısa bir süreliğine gözlerini kapatıyor. Dikkatim çıplak kollarına takılıyor. Oh. Oh. Soluk teninde tüylerim diken diken oluyor, bu da tahrik olduğunu gösteriyor. Bu yeni bilgiyle başım dönüyor. Zihnim kısa devre yapıyor. Everly Rosewood sirkte kulağına fısıldadığım şeyler yüzünden mi tahrik oldu? Yüzümü yavaşça kaldırıyorum, boynuna, boğazına, lacivert bluzunun üst kısmındaki açıkta kalan tene bir göz atıyorum.

Sifon çekildi.

Gözlerini açıyor ve ben arkama yaslanıyorum, çok memnunum, çok tatmin olmuşum. Kollarımı kavuşturdum, *her şeyin* tadını çıkarıyordum.

Akrobatlar havada süzülür ve ateş püskürten kişi seyircilerin dikkatini çeker. Siyah deri giymiş bir adam, dar ve şık bir catsuit giymiş bir kadına bıçak fırlatır. Gösteri sona ererken hokkabaz geri döner, bu kez kılıç yutmaktadır.

Bu da beni korkutuyor. Ona bakmaktan boğazım ağrıyor. "Bunu nasıl yapabiliyor?" Fısıldıyorum. Bu sefer alçak, baştan çıkarıcı kelimeler yok. Sadece şok.

"Öğürme refleksi yok," diyor Everly, deadpan.

Harika. Sadece harika. Aklım başımdan . "Gerçekten mi?"

Bir süre sessiz kalıyor, o güzel dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve mırıldanıyor: "Duyduğuma göre... yutkunmaya yardımcı oluyormuş."

Göğsüm yanıyor, alevler kanımı yalıyor. Oraya gitti. Oraya gitti ve şimdi Everly Rosewood'un güzel ağzının sikime kutsal olmayan şeyler yaptığını hayal ederken bir volkanım.

Gözleri açılana kadar yemyeşil dudaklarına bakmam gerekenden daha uzun süre bakıyorum ve bir şeyin işareti olarak kendi çenesini hafifçe sıvazlıyor.

"Ne?" Soruyorum, sesim sert çıkıyor.

Fısıltıyla, "Ağzın. Açık duruyor."

Yakalandım. Ama umursadığımdan bile emin değilim.

Sirk sona erdiğinde, tribünlerden inip yerdeki talaşın üzerinden geçiyoruz. Çadırdan çıkarken Everly, Lyft'in bizi bıraktığı sokağın aksi yönünde başını sallıyor. "Sirk müdürüyle tanışmanı ayarladım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Sen mi yaptın?"

"Tabii ki. Bu bir PR . Sosyal medya için" diyor.

Haklısın. Tabii ki. O anın benden uzaklaşmasına izin verdim. Düşüncelerimin çok uzağa gitmesine izin vermiştim. Beni fuar alanından geçirip küçük bir

Ring şefinin bizi beklediği karavan, bıyıkları biraz terle kıvrılıyor. Gösteri yönetmek zor iş.

"Merhaba Bay Valenti. Ben Everly Rosewood," diyor elini uzatarak. "E-posta gönderdik."

"Elbette," diyor Victor, sahnede olduğu kadar neşeli bir şekilde el sıkışırken. Bana döndü. "Sen Max Lambert olmalısın. Hokeyci çocuk, değil mi?"

"O benim," diyorum.

"Everly buz üzerinde oldukça iyi olduğunu söylüyor. Ben daha çok bir tiyatro adamıyım ama paten üzerinde numaralar yaparsan bana haber ver."

Ve her şeyin bir ilki vardır. Sirke katılmam için davet edildim. "Teşekkürler. Katılacağım. Harika bir gösteri," diyorum, daha nazik, daha cana yakın, daha dışa dönük olmaya çalışarak, "Hepiniz sirk sanatları üzerine eğitim alıp çalışıyor musunuz?" diye ekliyorum.

Buna böyle mi deniyor? Hiçbir fikrim yok ama kulağa mantıklı geliyor.

"Var. Ben uzun bir sirk sanatçısı soyundan geliyorum. Ben de yedinci kuşağım," diyor göğsünü haklı bir gururla kabartarak ve ailesi hakkında daha fazla sohbet ederken Everly birkaç fotoğrafımızı çekiyor. Sanırım her şeye rağmen hazırlıklıydı.

"Peki ya sen Max? Ailen hokey yapıyor mu?" diye soruyor. "Aslında benim ailem öğretmen," diyorum.

Bu onun ilgisini çekmiş gibi görünüyor. "Ne öğretiyorlar?"

"Babam drama öğretmenini ve annem de dans öğretmenini. Bu şekilde tanışmışlar. -Seattle'da küçük bir tiyatrodan aynı mekânı paylaşmak zorunda kaldılar; adam bir oyun yönetiyordu, kadın da bir resital veriyordu. O zamandan beri birlikteler. Bay Area'daki bir sahne sanatları okulunda da birlikte ders veriyorlar."

"Birlikte çalışmaları çok güzel."

"Evet, gerçekten öyle. Otuz yılı aşkın süredir evliyiz ve hala güçlü bir şekilde devam ediyoruz. Açıkçası, arada sırada beni hokey oynarken izlemelerine aldırmadıkları için memnunum," diyorum, sonra neredeyse özür dilercesine omuz silkiyorum, "bir oyun ya da müzikal olmasa bile."

"Eminim bunu hiç umursamıyorlar," diyor gururlu bir baba gibi. "Çocuklarımla neyi sevdiğini görmek her zaman hoşuma gider. Neyse ki onları her gün hokkabazlık yaparken görebiliyorum."

"onlar mı?" Kendime rağmen biraz şaşırılmış bir halde soruyorum.

"Onlar," diyor gururla.

"Yok . Bu harika," diyorum. "Ben de öyle düşünüyorum," diyor.

Birkaç dakika sonra toparlanıyoruz ve Lyft'e bindiğimizde Everly çenesini kaldırıp "Haklıymışım" diyor.

"Ne hakkında?"

"Sirkler senin en sevdiğin şey."

Alay ediyorum. "Öyle değiller. Ben sirk adamı değilim."

Yüzündeki sırıtiş kaybolmuyor. "Ama yanıliyorsun." "Sanırım en sevdiğim şeylerin ne olduğunu biliyorum, günüşığım."

O koz gibi gülümsemesiyle bana dönüyor. "mi?" "Elbette var ve bunlar sirk değil."

"Ama aileni seviyorsun. Ve Bay Valenti ile ailesi hakkında konuşmak hoşuna *gitti*. Yani aslında sirke gitmek hiç de zor değildi. Hatta onunla aileniz hakkında sohbet etmek hoşunuza *gitti*. Bu da en sevdiğin şeylerden biri."

Vay canına. Lanet olsun.

Şeytani dehayı unut. O bir üst seviye. Sinirlenemiyorum bile. Oyunu oynayışından çok etkilendim.

"Sana Makyavelist olduğunu söyleyen oldu mu?" Araba takım oteline doğru giderken soruyorum. Maç için hemen hazırlanmam gerekecek. Maç günü atladım. Onları severim ama bu sabah erken kalkan uçakta uyudum, o yüzden iyi olacağım.

"bakarsanız, evet. *Sen*. Az önce yaptın."

"Şey, öylesin."

Gülümsüyor. "Biliyorum."

Araba Strip'e girdiğinde telefonum çalışıyor ve kontrol ediyorum. Annemden bir mesaj.

Bil bakalım yavru kedini nerede buldum?

Athena'nın maskaralıklarına karşı kendimi hazırlayarak inliyorum.

Buzdolabının üstü mü? Çamaşır sepetinin dibi mi? Kurutucunun içinde mi?

Umarım ikincisi değildir. Ama eminim öyledir. En sinsisi o.

Dolabın. Üst raf. Kravatın üzerinde uyuyor.

Ekte, minik tüy yumağının safır mavisi bir boyunluk üzerine kıvrılmış bir fotoğrafı var. Kahretsin, çok şirin.

Everly bana meraklı bir bakış atıyor, sanki telefonumda ne olduğunu bilmek istiyormuş gibi. "Her şey yolunda mı?"

Ama yavru kedi beslediğimi söylersem, ondan bir daha asla haber alamam. "Evet," diyorum ve mesajı kapatıyorum.

Telefonuna dönmüş, yazmaya devam ediyor. Gülümsüyor da. Bir kadının randevu ayarlarken gülümsemesine benziyor. Göğsümde bir yangın çıkıyor, saniyeler içinde kontrolden çıkıyor.

"Randevun var mı?" diye sordum. Sesi boğuk çıkıyor. "Belki," diyor, biraz çakmak çakmak.

Alevler daha yüksekte yanıyor. Daha parlak. Daha sıcak. Saniyeler içinde, içimde ormanı canlı canlı yiyen bir orman yangını var. "O senin tipin mi?"

"Sanırım . Pazar günü öğle yemeği yiyeceğiz," diyor. "Öğle yemeği mi?" diye alay ediyorum. "Bu çok zayıf."

"Öğle yemeği neden zayıf?"

"Çünkü bu öğle yemeği. Kim bir kadını öğle yemeğine çıkarır ki?" "İyi bir adam," diyor.

Dişlerimi , sonra pencereden dışarı bakıyorum, bu hafta sonu onun öğle yemeğini düşünürken çenem geri kalan yolu tıkırdatıyor.

* * *

Birkaç saat sonra Vegas arenasına doğru giderken, telefonuma ondan bir mesaj düştü. Sosyal medya hesabıma bir bağlantı.

Sirkten bazı resimler bıraktı. İzlerken çekilmiş bir fotoğrafım, kılıç yutarken çekilmiş bir fotoğrafım ve son olarak da sirk yöneticisi ve benim fotoğrafım.

Başlıkta şöyle yazıyor: ***Eğer hokey işe yaramazsa, kaçıp sirke katılabilirim.***

Başımı sallıyorum. O çok zeki. Hem de çok zeki. Ve bahse girerim birlikte yemek yediği bu sık kafalı onun zekâsını takdir etmeyecektir.

Bunu yapan bir erkeğe ihtiyacı var. Onu yemeğe götürmekten fazlasını yapan bir erkeğe.

Bir arkadaş sizi öğle yemeğine götürür. Bir randevu sizi Pazar günü yemeğe .

Bekle. Bu pazar. Bu pazar öğlen saatlerinde bir şey olacağını biliyorum. Ona bir mesaj gönderdim.

Max: Bir sonraki favori şeyim için harika bir fikrim var. Bu hafta sonu şehirde eğlenceli bir bisiklet turu var. Pazar günü öğlen başlıyor.

Başka bir fotoğraf çekebilirsin.

Şimdi kim şeytani dahi?

TÜM ÇIPLAK İHTİŞAMIYLA

Everly

Kırmızı bir dağ bisikletinin üzerinde bir adam uzun boylu ve gururlu bir şekilde oturuyor, tüylü göğsü tümüyle sergileniyor, şehirde pedal çevirirken kalçalarına bir çift parlak yeşil bisiklet şortu boyanmış. Adamın yanında elektrikli bisiklete binen bir kadın var; kadının üzerinde sadece göğüslerine ve kalçasına boyanmış pembe bir bikini var.

Göğüslerinde Superman logoları ve penislerine boyanmış sıkı kırmızı tangalar bulunan bir grup erkek, Çıplak Boyalı Bisiklet Sürüşü'nde Hayes Caddesi boyunca pedal çeviriyor.

Max'in bugün beni bu noktaya getirdiğine inanamıyorum ama onun iyi olduğunu kendime istemeyerek de olsa itiraf ediyorum. Bu oyunda çok iyi. Ama bunu ona asla belli etmeyeceğim. "En sevdiğin şeylerden biri bu mu?"

"Büyük zaman," diyor kaslı kollarını kaldırımdaki geçit barikatına dayayarak, Pazar öğleden sonra şehre geri döndüğümüz için burada diğer izleyicilere katılıyoruz. Kısa bir deplasman maçından sonra - Sea Dogs Vegas'ta ve Denver'da kazandı - her sonbahar San Francisco geleneği haline gelen bu maç için tam zamanında eve döndük. "Her yıl buraya gelin. Harika bir amaç, sizce de öyle değil mi?"

"Elbette öyle," diyorum, ciddi bir şekilde. Bisikletçilerin boyalı kostümlerinin altına hiçbir şey giymedikleri bu bisiklet sürüşü, şehirde daha fazla bisiklet yolu için para toplamaktadır. Bu, kısmen şehrin en iyileri tarafından finanse edilen şehrin yeşil girişimlerinden biri-

tanınmış milyarder, futbol takımı sahibi Wilder Blaine, aynı zamanda tanınmış bir yeşil hayırsever. "Bu kadar destekçi olduğunu fark etmemiştim."

"Kesinlikle. Her yıl bağış yapıyorum ve yürüyüşe katılıyorum," diyor Max ve beni kolay bir hedef haline getiriyor.

Ateş ediyorum. "O zaman neden dışarıda ata binmiyorsun?"

Beni makyaj projemiz için çıplak bisiklet gezisine götürme randevumu sabote edecekse, ben de onu kızdırabilirim.

Ama o boşuna acımasız bir rakip değil. Dikkatsizce çenesini kaşıyor. "Vücut ressamım bu yıl çok meşguldü. Ne yazık. Deniz Köpeği olarak katılacaktım. Bu takımın imajı için harika olurdu, değil mi? Ben, çıplak, sadece boyalı bir köpek kuyruğu aletimi örtüyor?"

Bu adam. Şu anda onun sikini düşünüyorum ve bu hiç adil değil. Bakışlarını bana çeviriyor, gözleri sorunla parlıyor. Ben de ona karşılık veriyorum. "Kesinlikle. Çıplak bir hokey yıldızı sosisiyle özgürce uçarken bağış topluyor," diyorum.

"Gelecek yıl. İşine yaradı mı? 'Yeni şeyler dene' mantrası falan."

"Neden bekliyorsun? Vücut boyacısına ihtiyacın yok. Doğal bir şekilde gidebilirsin," diye meydan okuyorum. "Gidip senin için birinin bisikletini getireyim. Soyunmaktan çekinme."

Elini bisiklet geçidine doğru uzatıyor. "Hadi yapalım şunu. Yeni şeyler denemekten yanayım."

Blöfünü görmek için barikatın kenarına doğru yürüdüğümde elini uzatıyor ve beni geri, tam yanına çekiyor.

"Şaka yapıyorum," diyor, eli hâlâ kolumu tutuyor. Göğsü benimkine yakın. birkaç santim mesafe var ve öğle güneşinin altında birkaç sessiz saniye boyunca beni öpeceğine yemin ediyorum. Ağzıma bakıyor. Başka bir yere bakacak gibi görünmüyor. Ve ben de bakmasını istemiyorum.

Ama sonra silkeleniyor, belki de "Gelecek yıl kesin" diyerek yönünü değiştiriyor.

"Kesinlikle," diyorum tüy gibi bir nefesle. "Şimdi takvimime ekliyorum."

Orman yaratıkları gibi giyinmiş bir grup atlı, vücutlarını süsleyen renkli yapraklarla yanımızdan pedal çevirerek geçiyor. Bakışlarım, rüzgârda dalgalanan gökkuşağı pelerininin başka bir şey giymeyen, özellikle eksantrik bir sürücüye takılıyor. Ama rüzgârda dalgalanan ne? Adamın taşakları.

Bağış toplamayı takdir ediyorum ama bunu nasıl yapıyorlar? Şeftali gibi boyanmış, göğüsleri sallanan bir kadın pedal çeviriyor. "Nasıl böyle oturabiliyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Max, sanki izlemek ona acı veriyormuş gibi.

Ben de öyle. Kadınlık organlarımı düşününce biraz irkiliyorum. Serbest dolaşan vajinamın hiçbir yerde bir bisiklet selesine tünemesini istemem. Bırakın halk içinde olmayı. Ama daha çok, yaralarımı dünyaya göstermek istemezdim. Omzuma uzanıyorum, solmayacak olana kısaca dokunuyorum.

Max fark etmiş olmalı ki kaşlarını kaldırıp bana soru sordu. Belki de endişeyle. "İyi misin?"

"Tabii ki."

Başını eğiyor, buzun üzerindeki her şeyi gören keskin gözleri şimdi beni katalogluyor. "Omzunu... bir noktada incittin mi?"

Adam bir şahin. Hiçbir şeyi kaçırmıyor. Bu tam anlamıyla onun işi, ama yine de şaşırdım. "Neden sordunuz?"

"Bazen dokunuyorsun," diyor nazikçe. "Sanki onu yaralamışsın gibi. Bu bana da oldu. Geçmişte birkaç darbe aldım-dirsek, diz. Hâlâ yaralı mı diye sürekli kontrol ediyorum."

Kaza, yaralanmalar ya da ameliyatlar hakkında herkesin içinde konuşmak istemiyorum. Duygularımın boğazımda düğümlenmesi ve anılarımın beni dibe çekmesi riskiyle karşı karşıyayken olmaz. Ama yalan söylemekten de hoşlanmıyorum. "Araba kazası," diye itiraf ediyorum, sonra da hızlıca "Sorun değil ama. Ben iyiyim."

Gözleri endişe ve anında anlayışla dolup taşıyor. "Aynı kişi mi?"

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Kendimi zamanın içinde kaybetmek istemiyorum. O geceden görüntüler gözümün önünden geçerken o rahatsız edici endişe dalgasını hissetmek istemiyorum. Eğer gelirlerse onlarla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Ama şu anda, çalışırken onlarla başa çıkmak istemiyorum. Kendimle ilgili her şeyi açıklamak da istemiyorum. Bunu en son bir erkeğe açıkladığımda beni olabildiğince çabuk dışladı.

"Evet, ama ben iyiyim. Sorduğun için teşekkür ederim," diyorum, nazik olmaya çalışarak, çünkü çoğu insan için zor şeylerden hiç bahsetmemenin daha kolay olduğunu biliyorum. Max'in hakkını vermeliyim. En azından çekinmiyor.

"Eğer bu konu hakkında konuşmak istersen..." diye ekliyor. Teklifi çok nazik ve ben de kabul etmek istiyorum. Ama bunun bir yeri ve zamanı var ve şimdi ne yeri ne de zamanı.

"Teşekkürler. Belki," diyorum, iyimser, ama kesin konuşmadan. Bir bisikletçi sürüsüne doğru başımı sallayarak konuyu hızla değiştiriyorum. "Madem bu kadar müdavimsin, en sevdiğin manzara hangisi? Önden mi arkadan mı?"

Belki bir çıkışa ihtiyacım olduğunu hissedince, top değiştirmeye atlar. "360 derece görüş, Everly."

" gibi," diyorum, yanımdan geçen, muhtemelen dedem yaşındaki yaşlı bir adamı işaret . Yumuşak bir göbeği ve sarkık bir teni var, taşakları çıplak, gülümsüyor ve ata biniyor.

Max ayaklarının üzerinde kayıyor, rahatsız görünüyor. Ona işkence etmeyi çok seviyorum ama belki de onu rahat bırakmalıyım. Sokağın yukarısındaki bara doğru başımı sallıyorum. Sticks and Stones'un camındaki tabelada şöyle yazıyor: **Çıplak sürüşünüzden sonra giyinik bir içki için!**

"Bir şeyler içmek ister misin?" Ben sorarım.

Çok iyi tanıdığım o ukala sırtışıyla omuz silkiyor. "Eğer manzaraya daha dayanamazsan..."

Telefonumu kaldırıyorum ve arka planda doğum günü kıyafetleri içinde bir zombi sürüsü geçerken onun fotoğrafını çekiyorum. "İşte bu kadar. Beni çözdün."

"Anlıyorum. Çok fazla çıplak var. Senin için çok fazla olduğunu anlıyorum."

Hayır. Şu anda kazanmıyor. Yerimde duruyorum, bisikletlilere bakıp düşünüyorum. "Yine de düşünmeden edemiyorum... tam şu anda bisiklet koltuklarının nasıl olduğunu."

Kaşlarını , yüzünü buruşturuyor. "Dostum. Sen kazandın. ediyorum." Yumruğumu sıkıyorum. "Zafer benimdir."

"Bu tavuk oyununda çok iyisin, kadın." "Tavuk mu?

Tavuk mu oynuyoruz? Hiçbir fikrim yoktu."

Bara doğru yürürken kuru bir sesle "Ne sürpriz, değil mi?" diyor. Benim için kapıyı açıyor ve içeri giriyoruz.

Tıngırdayan kadehlerin ve canlı sohbetlerin sesi havayı dolduruyor ve dışarıdaki geçit törenindeki bağırış çağırışlarla tam bir tezat oluşturuyor. Rahat bir kabine yerleştiğimizde, loş ışık Max'in yüzüne gölgeler düşürüyor ve o nefis sakalla kaplı çenesinin keskin çizgisini vurguluyor. O sakala dokunmak nasıl bir his olurdu? Parmaklarımı onun yakışıklı yüzünde gezdirmek için mi? Sakalını yüzüme sürttüğünü hissetmek...

Max güçlü kollarını kabinin arkasına doğru uzatırken, tamamen profesyonel olmayan düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Bu da zihnimi tam olarak temizlemiyor. Bu hareket göğsündeki kasları ortaya çıkarıyor, giydiği gri tişörtü geriyor. O kadar aptalca seksi ki beni acıtıyor. Her yerim karıncalanıyor.

"Ee Everly," diye başlıyor. "Bugün bir sosyal medya paylaşımında beni nasıl giydireceksin?"

Onu soymak isterdim.

Ama bu uygunsuz düşünceyi de görmezden geliyorum. "İyice, Max," diye takılıyorum, parmağımla ahşap masanın üzerinde desenler çiziyorum. "Tanık olduğumuz tüm etlerin heyecan verici bir takdiriyle."

İnliyor, açıkça mağdur olmuş. "Doğru, elbette. Kiminle uğraştığımı unutamam."

"Korkusuz olduğumu asla unutma."

"Bana asla izin vermezsin," diyor ama etmiyor ya da dalga geçmiyor. Sanki tamamen başka bir şeyden bahsediyor. Ama ne olduğunu anlamaya zaman yok çünkü bir garson siparişimizi sormak için geliyor.

Ben buzlu çay tercih ediyorum, o da bira seçiyor ama sonra alnını bana doğru eğiyor. "Aç mısınız?"

"Elbette," diyorum ve o tavuklu sandviç seçerken ben de ıspanaklı salata seçiyorum. Servis görevlisi gittiğinde, "Pazar günü öğle yemeği. Dediğin gibi zayıf değil mi?"

"Hayır. Çünkü bu bir randevu değil."

Şaka yapmıyorum. "Randevularım hakkında çok fazla fikrin var," diyorum. Ama Seattle'da Joe'yu benim için geri çevirmesi, sonra da Lucas'la randevum olduğu sırada fotoğraf çektirmek istediğini söylemesi üzerinde durmamalıyım.

Sanki Max bir randevu yerine işe öncelik vereceğimi biliyordu.

"Pek çok konuda pek çok fikrim var," diyerek soruyu geçiştiriyor. Belki de *neden* sorusu üzerinde durmak istemiyordur.

Etrafıma bakındım, birkaç masa ötede randevulaştıkları belli olan bir çift gördüm. "Eminim burada olup olmamaları konusunda bir fikrin vardır. Bunun ilk randevu için kötü bir fikir olduğunu söylemek ister misin?"

"Hayır. Hasar çoktan verildi," diyor, sonra boğazını temizliyor. "Peki randevun seni nereye götürüyor? Bingo mu? Briç mi? Mahjong?"

Onun tatlılığı asla uzun sürmez. "Hayır Max, önümüzdeki pazartesi akşamı bir şeyler içeceğiz. The Spotted Zebra'da. Onaylıyor musun? Yoksa yeniden planlamamı mı istersin?"

Kaşlarını çatıyor ama sonra . "Bu daha iyi."

"Onayınızı aldığuma sevindim."

"Ben buna onaylama demezdim,"
diyor. "Siz ne derdiniz?"

Ama cevap vermiyor. Onun yerine ciddi bir bakışla yüzümü süzüyor, gözleri yüzümü arıyor, çenesi titriyor. "Kim bu adam?"

Sanki ikinci randevu için eski terapistimle görüştüğümü bilmesi gerekiyormuş gibi. "Sadece bir adam."

"İyi bir adam mı?" Sanki bu korkunç bir şeymiş gibi soruluyor. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Bu çok mu kötü?"

"Eğer senin tipin buysa."

"Ulaşılmaz erkekleri tercih ettiğimi mi düşünüyorsun? Zor erkekleri mi? Huysuz erkekleri mi?" Daha iyisini düşünmeden önce karşı çıkıyorum.

Dudaklarında bilmiş bir sırıtışın titreşimi beliriyor ama sonra kayboluyor. "Hiçbir fikrim yok." Bakışlarımı tutuyor, yeni bir tavuk biçimi, yeni bir meydan okuma türü. Kalp atışlarım hızlanıyor. Tenim ısınıyor. Gözleri üzerimde geziniyor, sonra dişlerini alt dudağında gezdiriyor ve ekliyor: "Söylemesi zor, günışığım."

Kendimi toparlamaya çalışarak sertçe yutkunuyorum. Bana böyle baktığında Lucas'la randevumu tamamen iptal etmem gerektiğini hissediyorum.

Ama Max'le çıkacak değilim ya. Böyle bir şey olamaz, bu yüzden telefonumu kaldırıp çalışma moduna geçiyorum. "Birkaç fotoğraf göndermeliyim," diyorum.

"Al bakalım," diyor, şu anda ışıklandırma, rahat tişört ve dünyayı umursamayan tavırla özellikle nefis görünüyor.

"Burada bir fotoğrafınızı çekebilir miyim?"

Karar vermesi biraz zaman alıyor, sonra "Elbette" diyor.

Bir fotoğraf çektim ve bana göre fazla iyi görünüyordu. Düşünceli ve yoğun, ama bir şekilde... yaklaşılabılır de. Ofisteki kaleci. Ama bu adam gerçekte kim? Benimle alay eden pislik mi, yoksa her zaman nazıkçe konuşmayı teklif eden adam mı?

Bilmiyorum.

Ben de
istiyorum.

Ben yazıyı hazırlarken, sunucu buzlu çayımınla geri döndü. Çabucak bir şeyler içiyorum, sonra da Max'e bugün çekilen fotoğrafları yüklemeyi önce gösteriyorum. Binicilerin çıplak kısımlarını hokey disklerinin çıkartmalarıyla kapattım ve buraya onun fotoğrafını ekledim. Başlıkta şöyle yazıyor: ***Bugün bir arkadaşım beni bu etkinliğe getirdi.***

Merakla kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi arkadaş mıyız?"

"İnternette okuduğun her şeye inanma," diyorum. "Uyarın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," diyorum ve postaya basıyorum. Ama onun gerçekte kim olduğunu merak etmeye devam edemem. Bunu yapmayacağıma yemin etsem de yine de yapıyorum. Gardımı indirdim. "Bak, hakkını vermeliyim. Sirkten çıplak geçit törenine kadar, gerçek benliğini sosyal hayattan ve benden uzak tutarak harika bir iş çıkardın." Sonra şansımı denedim. "Ama gerçekte nasıl biri olduğunu bilmek isterim."

Max bir süre sessiz kalır, kaşları çatılmıştır, çarklar dönmektedir. Derin bir nefes alır. "Perşembe öğleden sonra boş musun? O gece maçımız yok. Sana gösterebilirim."

Lucas'la benim gecemi seçmedi, ben de hemen evet dedim.

RAINCHECK

Everly

Salı gecesi maçtan önce arenada yeni iletişim asistanımızla sohbet ederken, basın tribününden sert bir ses bana seslendi. "Sakatlık raporunu aldın mı, Rosewood?"

Jenna Nguyen'den, benim yaşadığımdan daha uzun süredir hokey haberciliği yapan Gus Mitchell'e doğru dönüyorum -Onu neredeyse her gördüğümde bana hatırlatmaktan hoşlandığı bir şey. Yüzü yıpranmış ve sesi çakıl taşına benziyor.

Sert ama adil biri, tek istediğim de bu zaten. "Her zaman öyle değil miyim, Gus?" Diyorum, sonra tabletimi sallıyorum ve parmağımı ekranda kaydırarak bir gösteri yapıyorum. "E-postanda."

Kurnaz gözlerini kısarak başını sallıyor ve "Neden eski günlerdeki gibi bir kağıt parçasına yazamıyorum?" diye homurdanıyor.

"Çünkü artık eski günlerde değiliz, Gus," diyorum gülümseyerek. "Sana eterde gönderebilecekken neden bir ağacı keseyim ki?"

"Eterden nefret ediyorum," diye homurdanıyor ama okuma gözlüğünü boynundaki ipten alıp yüzüne takıyor ve dizüstü bilgisayarının üzerine eğiliyor. "Senin hayatta olduğundan daha uzun süredir bu konuyu takip ediyorum," diye mırıldanıyor, sanki bir işaretmiş gibi.

Jenna'ya gülümsüyorum. "Bu onun sevgi dili."

Garip bir şekilde gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

"Söz veriyorum. Isırmaktan çok havlıyor."

Gus, "Seni duyabiliyorum Rosewood," diye azarlar.

"Biliyorum Mitchell. Bu bir sır değildi. Tüm medya ekibi için yeni bir departman asistanını eğitiyorum."

Asık suratlı bir karşılık bekliyorum ama onun yerine bakışlarını bana çeviriyor. "Volkov yok mu? Yine mi bileği burkuldu?"

Jenna yutkunuyor, bileklerindeki gümüş bileziklerle oynuyor. Pivotumuz Alexei Volkov'un bir yıl içinde ikinci kez ayak bileğini burktuğunu biliyor. Birkaç maç içinde dönmesi gerekiyor.

"Sadece küçük bir alt vücut yaralanması," diyorum gülümseyerek, hiçbir şey belli etmeden.

"Yani yine onun bileği mi?" Gus iter.

Ona dik dik bakıyorum. "Gus, onun bileği olduğunu söyledim mi? Demedim. Rapor sende. Vücudunun alt kısmından sakatlanmış. Ve önemsiz. Başka bir şey var mı?"

Öfkelendi. "Evet, medya yemeğinin yanında şu tuzlu cips paketlerinden bir tane almamı sağlayabilir misin?"

"Tuzluya tuzlu," diyorum, sonra Jenna'ya dönüyorum. "Bay Tuzlu'yla başa çıkabilir misin?"

"Yapabilirim," diyor hevesle.

Gözlerini deviriyor. "Onları ekstra tuzlu yap."

"Sanki başka bir şey yapacaktınız gibi," diyorum ve birkaç muhabirle daha görüşükten sonra ayrılıyoruz.

Koridorda Jenna kalbi çok hızlı atıyormuş gibi elini göğsüne götürür. "Bizi sorguya çekeceğini düşünmüştüm ama sonra sen sert bir patron gibi davrandın bebeğim."

İçten içe hoşuma giden bu iltifatı hafife alarak gülüyorum. "Teşekkür . Basın sizi sakatlığınızla ilgili sorguya çekse bile onlara detayları anlatmak zorunda değilsiniz."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Sakatlıkları lige ve kamuoyuna açıklamamız gerekse de tam türünü belirtmek zorunda değiliz, bu nedenle genellikle üst veya alt vücut sakatlıklarını paylaşıyoruz. Oyuncu mahremiyeti bir sorun ama aynı zamanda diğer takımların zayıflıklarını da ortaya çıkarmak istemiyoruz. Muhabirler zorlamaya çalışacaktır ama her şeyin bir yolu var."

"Senin yaptığın gibi. Böyle bir şey başıma gelirse seni taklit edebilir miyim?" diye soruyor umutlu bir gülümsemeyle.

"Elbette. Ve ne söyleyeceğinizden emin değilseniz, her zaman her soruya genel bir cevap verebilirsiniz, *size geri döneceğim*. Bu her şeyi kapsar."

"Bildiğim iyi oldu," diyor koridorda yürürken, sonra köşeyi döndüğümüzde Zaire -patronum- bize doğru yürüyor, başı dik, koridorda ilerlerken güçlü bir görüntü çiziyor. "Her şey nasıl gidiyor?"

"Harika. Biz de maçtan önce basın tribününü kontrol ediyorduk," diyorum ve ona ulaştığımızda duruyorum.

Zaire Jenna'ya döner. "Ve sen de ipleri öğreniyorsun?"

Hevesle başını sallıyor. "Everly bana basından gelen sorularla nasıl başa çıkacağımı öğretiyor."

"Mükemmel," diyor Zaire alaycı bir sırıtişla, sonra bana dönüyor. "Sea Dogs'ta sevdiğimiz şey de bu. Akıl hocalığı tarzı bir çalışma ortamımız olduğu için kendimizle gurur duyuyoruz. En büyük ipucu da muhabirlerle çalışmanın hokey oyuncularıyla çalışmaktan çok da farklı olmaması. Her şey büyük egoları yönetmekle ilgili."

"Kesinlikle öyle," diyorum.

"Lafı açılmışken," diyor Zaire, odağını bana çevirerek. "Sosyal medya kuruluşunda şimdiye kadar harika iş çıkardın. Daha önce gönderdiğin güncellemeleri inceledim. Birinci adım harika görünüyor. Şimdi ikinci adım için hazır olduğunuza göre, Max'in menajeri ve benimle bir akşam yemeği yiyelim. İkinci adım için her şeyin hazır olduğundan emin olabiliriz."

"Oradayım," diyorum hiç düşünmeden.

"Pazartesi gecesi mi?"

Zamanı o belirliyor ve ben yine de Lucas'la önceden bir şeyler içebileceğim. En azından Zaire'in beni engellemeye çalışmadığını biliyorum.

O ayrıldıktan sonra Jenna odasına doğru yola çıkıyor, ben de ofisime dönüyorum. Yolda bana doğru yürüyen promosyon müdürünü fark ediyorum. Temiz, sarışın bir adam olan Elias, Massachusetts'teki yatılı okulunda ve üniversitede de bir yıl hokey oynamış; bunu bana hatırlatmayı çok seviyor. O, takımın genel danışmanı olan amcaları olan Doğu Yakası hazırlık okulu çocuklarının poster çocuğu. Oxford kumaşından bir gömlek ve hakiler giyiyor ve onu her gördüğümde golf oynamaya gidiyormuş gibi görünüyor.

"Hey, Ev. Com'da işler nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Harika," diyorum. "Promosyon sana nasıl davranıyor?"

"Hayranlık uyandırıcı. Bu en iyisi. Çooooook eğlenceli şeyler oluyor. Yakında hepsini anlatacağım" diyor. "Kaptanın Vegas'ta attığı şutu gördünüz mü? Yapması kolay bir şey değil ve bunu bilmiyor muyum?"

"Eminim öyledir," diyorum gülümseyerek.

Nedense bana parmak tabancaları veriyor, sonra onları piste doğru doğrultuyor. "Bu gece tişört topu yapıyoruz. Bam, bam!"

İç saha maçlarımızda her devre arasında taraftar tanıtım etkinliklerini sunucu Donna ile birlikte çalışıyor. "Taraftarlar topa bayılıyor," diyorum.

"Her şeyden çok," diyor.

Hokeyden fazla değil ama onu düzeltmiyorum. Gitmek için döndü, sonra tekrar arkasını döndü. "Hey, yeni müdür açıldığını duydun mu?"

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Daha fazla tecrübem var. Harika bir geçmişim var. Onun sadece birkaç yılı var. O gülünç tabanca parmaklarıyla makam peşinde mi koşuyor? "Evet," diyorum, neden bu konuyu açtığını bilmediğim için cevabımı basit tutuyorum.

"Bahse girerim bu işte harika olursun," diyor, sonra gidiyor ve ben de bunu mu kastettiğini yoksa onun da mı bu işi istediğini merak ediyorum.

Ama onu aklımdan çıkarmak zorundayım, çünkü düşünmem gereken milyonlarca başka şey var. İş kapmamın anahtarı olan Max'in makyajı gibi.

* * *

O gece maçın bitimine üç dakikadan az bir süre kala Max, Montreal'den gelen acımasız bir şutu durdurmak için kaleye doğru hamle yapıyor. O kadar uzanıyor ki, bir kasını nasıl çekmediğini ve bir sonraki maç için sakatlık raporuna nasıl girmediğini bilmiyorum. Ama sorunsuz bir şekilde ayağa kalkıyor ve vücudumda taze bir heyecan dolaşüyor, ardından omurgamda beklenmedik bir karıncalanma başlıyor. Tezahürat yapmak istiyorum. Kollarımı havaya kaldırmak. Bu önemli bir oyundu. Ama bu gece basın tribününde çalışıyorum ve burada tezahürat yapmak hoş karşılanmıyor. Ben de kendime kızıyorum, çünkü takım için çalışırken neden bir adamı desteklemek isteyeyim ki?

En iyisi bunun üzerinde fazla düşünmemek, iki dakika kala ayrılıp buz seviyesine doğru yol alırken. Oyun kısa bir süre sonra

Sea Dogs zafere ulaştığında tünelin dışında bekliyor, maç sonrası röportajlar için ekibi topluyordum. Max bana doğru yürüyor, kaskını çıkarıyor ve saçlarını silkeliyor. Şakakları terlemişti.

"İyi kurtarış," diyorum, gördüğüm son oyundan dolayı hâlâ biraz heyecanlıyım, ki bu oyunun son kurtarışı oldu. "Bu sonuncusu."

"Teşekkürler," diyor ve sonra bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Hepsi bu kadar mı?"

Onunla tartışmamı bekliyor. Basına konuşması için onu ikna etmemi. Ama onu diken üstünde tutmayı severim, o yüzden bu gece bunu yapmayacağım.

"Hepsi bu kadar. Asher'a yetişmem lazım," diye cevap veriyorum ve birkaç metre ilerideki sol kanat oyuncusuna ulaşana kadar hızımı artırıyorum. "Quinn'le idman arkadaşı duydum." Quinn ekipman müdürü ve büyük bir beyzbol hayranı.

Asher başını sallıyor. "Neredeyse Reddit grubu üyeleri kadar gaddar."

"İstediğin bu mu? Seninle beyzbol konusunda kavga edecek birini mi?"

"Elbette. Ben bir hokey oyuncusuyum," diyor. "Dövüşmek için yaşıyorum."

"Artık kullan-at hesabınızdan çevrimiçi savaştığınız sürece."

"Öğrenebilirim Everly," diyor.

"Size çok minnettarım," diyorum ve koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Max'in ben giderken beni izlediğinden oldukça eminim. Kontrol ama dayanamıyorum. Başımı çeviriyorum ve evet. Soyunma odasına girmeden önce bana son bir meraklı bakış atıyor, sanki benden ne çıkaracağından emin değilmiş gibi. Ben de emin değilim, özellikle de Perşembe gününü olması gerekenden daha fazla iple çektiğim için. Ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bilmek istiyorum.

onu daha iyi.

* * *

Perşembe öğleden sonra, Max beni loş soyunma odalarının yanından geçirip buz pistine doğru götürüyor ve tribünleri işaret ediyor. Burası, her sırada yüksek arkalıklı vegan deri koltuklarıyla Sea Dogs'un son teknoloji arenasına hiç benzemiyor. Oakland'ın kenar mahallelerindeki bu köhne pistte sadece tribünler var. "Ön sıra koltuklar," diyor alaycı bir sırtışla. "Tabii bugün koçluk yapmama yardım etmek istemiyorsan?"

Ses tonunda bir meydan okuma var. Bir alay. "İzleyeceğim, teşekkürler."

Ben ilk sırada yerimi alırken, "Sen yap," diyor. Kapüşonlarını giymiş, telefonlarına ya da kitaplarına gömülmüş bir grup ebeveyn ve bakıcı burada. Diğerleri ise altı, yedi ve sekiz yaşındaki çocukları bağcıklarını bağlarken buzdaki aksiyonu izliyor.

Max koşarak yedek kulübesine gidiyor ve orada da hızla bağcıklarını bağlıyor. Isınma kıyafeti giyiyor, koçların genellikle oyuncularla sabah pateni yaparken giydiği gibi, çünkü genç oyunculara koçluk yaptığı ortaya çıktı. Hiçbir fikrim yoktu. Tabii ki bilmiyordum. Ama şimdi bana gösteriyor ve ben biraz şaşkırım.

Uzun, siyah saçlı bir kadın onun yanında oturuyor ve benim duyamadığım bir sohbete dalıyor. O da benzer bir kıyafet giymiş ve patenlerini bağlıyor. Bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyorum, bu yüzden öne doğru eğilip rahatsız, metal koltuğa tünüyorum, Max buzun üzerinde yaklaşık bir Bir düzine kadar çocuk.

"Bugün kim en iyi oyununu sergiledi?" diye soruyor pek de korkutucu olmayan bir sesle. Genç bir çocuk hokey sopasını sallayarak "Ben!" diye bağırır.

Aynı yaşlarda bir kız "Ben de" diye bağırıyor. Başka çocuklar da "*ben de*" diye bağırır.

Kadın buzun üzerinde süzülüyor. "Koç Lambert ve ben bunu duymak istiyoruz. Sen de biliyorsun."

"Isınma zamanı," diyor Max, sonra patenlerini geriye doğru itiyor. Bu zahmetsiz bir hareket - onu buz üzerinde binlerce kez yaparken görmüştüm. Ancak şimdi bunu profesyonel bir pistte, en yüksek parayı ödeyen yirmi ya da otuz bin taraftarın önünde yapmıyor. Bunu çocuklar için yapıyor. "Geriye doğru kaymak, ileriye doğru kaymak kadar kolay olmalı."

"Ama ileriye doğru kaymak çok daha kolay," diyor çocuklardan biri, tam olarak sızlanmasa da çok yaklaşarak.

"Tabii ki öyle. Çünkü beynin o yöne gitmek istiyor," diyor Max, başının yan tarafına vurarak, geçen hafta yeğeniyle konuştuğu gibi onlarla çok kolay konuşarak. "Ama bunu ne kadar çok yaparsan, beynin de geriye doğru aynı şekilde davranır, ta ki sen de aynı şekilde yapana kadar."

"Beynimin böyle düşündüğünü sanmıyorum Koç Lambert," diyor kaskının altından kırmızı bukleleri uçuşan bir kız.

Koç Lambert. Bu çok sevimli. Kocaman gülümsüyorum.

"Onu eğiteceksin, Hannah," diyor. "Ve vücudunu da. Hazır mısın?"

Bazıları beceriksizce, bazıları sorunsuzca dönüyorlar ve geriye doğru kayarken Max ve kadınla birlikte alıştırma yapıyorlar. Her çocuğa karşı sabırlı ama aynı zamanda sert. Oyunun ne kadar zor olduğunu ballandıra ballandıra anlatmıyor. Yine de ödüllere bahsediyor - takım çalışması, eğlence, başarı.

"Merak etmeyin. Hepiniz alışacaksınız," diyor, etrafında dönüyor ve hızla çapraz geçişlere geçiyor, sonra duruyor. Temel paten alıştırma yaparken, Max onları ısıtmak için bayrak yarışlarına sokuyor.

Bu öğleden sonra beni nereye götüreceğini bile söylemedi. Sadece beni işten alacağını, otuz dakikalık bir yol beklediğini ve kapüşonlu bir tişört giymemi söyledi. Ama Max yıkık dökük bir paten pistinde çocuklara işinin püf noktalarını mı öğretiyor? Hayır. Radar ekranımda hiç böyle bir şey yoktu. Onlar pak tutma alıştırma yaparken, sopalarıyla konilerin yanından manevra yaparken gözlerimi buzdan ayırmak istemiyorum.

Kim bilebilirdi ki?

Başımı sallıyorum, biraz hayret, çokça şok. Bana karşı Max gibi değil, alay ediyor, kışkırtıyor, zorluyor. Burada farklı bir adam; doğrudan, cesaretlendirici, tamamen ulaşılabilir.

Telefonumu elimde tutuyorum, biraz sersemlemiş, hatta biraz başım dönmüş hissediyorum. İnsanlar onun bunu yaptığını bilselerdi, bu çok uzun bir yol olurdu. Bunu nasıl saklayabiliyor? Neden menajerine söylemiyor? Ya da Thrive'a? Ya da takıma?

İş başındayken fotoğrafını çekmek için telefonumu kaldırıyorum - Max Lambert'in cana yakın tarafı. Max çocuklara pakı nasıl yakın tutacaklarını gösterirken kadın koç bir grup çocukla denge alıştırma yapıyor. Bir boğaz temizlenene kadar bunu ve birkaç tanesini daha yakalıyorum. Arkamdaki biri yer değiştiriyor, sonra iki sıra aşağı inip yanıma park ediyor.

-Polar giymiş, gözleri yorgun ama gülümsemesi nazik bir kadın. "Merhaba, ben Becca. Sadece fotoğraf çekmememiz gerektiğini bilmeni istedim."

"Oh," diyorum, sakınlaşarak ve telefonumu yere bırakarak. "Bilmiyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden paylaştım. Hangisi senin? Benimki Hannah. Kızıl saçlı olan. Bir gün profesyonel bir kadın takımında kaymak istiyor ama önünde uzun bir yol var."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diyorum ve sonra onun sorusuna dönüyorum. "Ve benim çocuğum yok. Max'in ekibiyle çalışıyorum."

"Ah," diyor, anladığını belli ederek. "Anladım. Şehirdeyken bunu yapması harika bir şey. Koç Gupta tüm antrenmanlarda buradayken bile." Buzun üzerindeki kadına doğru başını sallıyor. O daimi koç olmalı. "Ama o olmadan bunu karşılayabilmemizin imkânı yok."

İlgimi çekti. "Bütün bunların parasını o mu ödüyor?"

"Her şeyi kapsıyor. Buz zamanı, teçhizat, antrenman, her şey. Koç Gupta'nın zamanı da."

"Vay canına," diyorum.

Başını öne eğiyor. "Bunu bilmiyor muydun?"

Soğukkanlı davranmanın bir anlamı yok.

"Bilmiyordum."

"Her gün yeni bir şey öğreniyorsun," diyor eğlenmiş gibi görünerek. Ama sonra bakışları temkinli. "Burada bir şeyler mi değişiyor? Seni bu yüzden mi gönderdiler?"

Sesinde gerçek bir endişe var. Sanki bunu alıp götürebilirmişim gibi. Kıyafetime bakıyorum - Sea Dogs yünlüsü ama aynı zamanda kömür grisi pantolon, alçak topuklu ayakkabılar ve elimde bir tablet. Kısaca onun için neyi temsil ettiğimi merak ediyorum. Kurumsal Amerika'yı mı? Kuralları mı? Uygun kamu imajını mı? Her neyse, bu onu endişelendiriyor. Bir şekilde onun gözünde, yaptığı bu güzel şeyi sona erdirebilecek düşman ben olabilirim.

Başımı iki yana sallıyorum. "Beni o davet etti," diyorum, en kolay cevabı seçerek. Kaşları , sonra yavaşça, güneşin doğuşu gibi dudakları aralanıyor.

"Oh.

Oh. Sen onun-?" Noktaları benim doldurmamı bekliyor.

Yüksek sesle başımı sallıyorum. "Hayır. Tanrım hayır. Biz sadece birlikte çalışıyoruz. Hepsi bu. Aslında bir oyuncuyla çıkmak hoş karşılanmaz. Her türlü yanlış gidebilir. Yönetim bundan hoşlanmaz. Bu bir kural. Yazılı olmayan bir kural ama onlar da bir o kadar güçlü. "İtibar önemli olduğuna göre," diyorum, gerçekten halkla ilişkiler işinde miyim? Profesyonel bir spor organizasyonu bana gerçekten imaj ve mesajlar oluşturup şekillendirmem için mi ödüyor, çünkü sesim daha önce hiç topluluk önünde konuşmamışım gibi çıkıyor.

"Öyle mi?"

Bu Max'in derin, seksi sesi. Bakışlarımı pistin kenarına çeviriyorum, benden sadece bir metre ötede, tahtaların yanında duruyor, Koç Gupta çocuklarla çalışırken gözlerinde eğlence dans ediyor. "Yani bu yasak mı Everly? Sen ve ben böyle takılmak?"

Becca kıs kıs güler.

"Evet," diye geveliyorum, sonra başımı sallıyorum çünkü bu yanlış cevaptı. Beni telaşlandırdı. *Tekrar*. "Hayır. Öyle değil. Yani, biliyorlar. Tabii ki seninle vakit geçirdiğimi biliyorlar. Bana bu görevi verdiler. Çünkü bu bir iş. Hepsi bu."

Becca eliyle ağzını kapatıyor, bu sırada kıkırdıyor ve sonunda elini indirerek Max'e, "Sanırım biri hoşlanıyor," diyor.

Ama sanki ben onun bilmiyormuşum gibi beni işaret ediyor.

Yapmıyorum, ona bağırarak istiyorum ama bu durumu daha da kötüleştirir.

Onun yerine Max araya girerek, "Merak etme Becca. Aslında benden nefret ediyor."

Sonra bana göz kırptı. Göz kırıyor ve geriye doğru kayıyor, el sallıyor ve bana bir öpücük gönderiyor.

Ben... mahcup

oldum.

Becca gülüyor.

Ve kendimi tamamen yersiz hissediyorum.

Antrenman devam ederken, Becca muhtemelen tuvalete gitmek için izin istiyor. O gittikten sonra kızıl saçlı, çilli yüzlü bir adam benim sıramda beliriyor. "Merhaba. Ben Flynn, Jonah'ın babasıyım," diyor ve Max'in koçluk yaptığı çocuklardan birine başıyla işaret ediyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum Flynn," diyorum ve daha tek bir kelime bile edemeden bir buz püskürmesi oluyor ve hemen yanımdaki panolarda dev bir hokey oyuncusu beliriyor.

"Flynn," diyor Max pek de inanmadığım bir gülümsemeyle. "Bugün bana yardım etmek ister misin?"

Flynn'in yüzü aydınlanır. "Evet, tabii. Tabii. Ben de istiyordum." "Biliyorum. Bu mükemmel bir zaman gibi geldi," diyor.

Flynn bana döndü. "Sonra görüşürüz."

Max kıkırdıyor. "Oldukça meşgul olacağız," diyor dirseğini park edip Flynn'in tribünlerden ayrılıp buza doğru yönelmesini bekliyor.

Bana bir kez daha gülümsedi, *kazandığımı* söyleyen türden. Bu adam bazen bir köpek gibi oluyor. Ne yazık ki köpekleri çok seviyorum.

* * *

Çocuklar biraz sonra işlerini bitirdiğinde, Flynn buzun üzerinde birkaç koninin yerini değiştirmekten başka bir şey yapmamıştı. Ama Max onu konileri kaldırmakla meşgul ediyor. Becca eşyalarını topluyor, sonra bana veda ediyor ve ekliyor: "Sadece takılıyordum. Ama Max'e aşık olsaydın anlardım."

," diyorum hemen. "Bu kesinlikle profesyonel bir iş." "Elbette."

Sesi beni yatıştırmaya çalışıyor gibi geliyor ama onunla tartışmanın bir anlamı yok, bu yüzden o pistin içinde kaybolurken ben de zayıf bir şekilde gülümsüyorum. Koç Gupta da gitti. Ve Flynn de ortadan kayboldu.

Sonra sadece Max ve ben kaldık. Tahtaların üzerinde duruyor, dirseklerini tahtalara dayamış, kendini beğenmiş bir şekilde bana doğru gülümsüyor. "Bu çok profesyonelce ve kesinlikle senin... *braletlerini* bilmiyorum." Sanki seksi bir sihirli gibi söylüyor. Evet, öyleler. Meraklı bir kaş kaldırıyor. "Bugün bir tane mi giyiyorsun? Ya da suşide yaptığın gibi lavanta rengi bir sütyen?"

Kartal gözlerinin yanı sıra kartal kulakları da var mı? "Giydiğim sütyeni hatırlıyor musun?" Asıl soru *hangisini giydiğimi nereden bildiği* olmalıyken soruyorum.

"Evet amina koyayım," diyor, özür dilemeden. "Nasıl?"

"Bu gerçek bir soru mu?" Gözleri beni bir aşağı bir yukarı dolaşırken hararetleniyor. "En sevdiğim şeyleri hatırlıyorum."

Benim iç çamaşırlarım gibi mi? Ya da tüm iç çamaşırlarını? Ama bunlar sorabileceğim sorular değil. "Hangi sütyeni giydiğimi nasıl bildin?" demek istedim. Sonra bir elimi kaldırdım. Bu bilgi için balık avlamaya gitmemeliyim. Benim onu istediğim gibi onun da beni isteyip istemediğini bilmemeliyim. Bunu öğrenmemem daha iyi. "Unut gitsin. Sormamalıydım."

"Sakin ol, günüşiğim. Suşi yerken tişörtün bir an için omzundan aşağı eğildi. Kayışına bir göz attım, hepsi bu." Bir süre sonra ekledi, "Sağ omzun."

Bazen dokunduğum yerin sol taraf olduğunu biliyor. Ama yara izi olduğunu bilmiyor. Ama bu konuda temkinli olduğumu hissetmiş gibi görünüyor. "Tamam," diyorum, neden bilmiyorum ama kendimi dalgali sularda bir geminin güvertesinde yürüyormuş gibi hissediyorum.

"Güzeldi," diye ekliyor, ama *güzel, ateşli* gibi çıkıyor. Ya da belki *seni becermek istiyorum* gibi. Ya da belki de beynim son zamanlarda onunla bu noktaya gidip duruyor. Bu şehvet bulanıklığını üzerimden atmak için elimden geleni yapıyorum. Kendimi toparlamaya çalışarak neden burada olduğuma odaklanıyorum ve telefonumu kaldırıyorum. "Fotoğraf çekmeme kuralı olduğunu söyledi. Becca söyledi," diye ekliyorum.

"Bu doğru."

Bu da kafamın daha da karıştığı anlamına geliyor. geliyor. "Beni neden davet ettin?"

"mi?" Sesi gerçekten incinmiş gibi geliyor.

"Sevdim. Bayıldım," diyorum dürüstçe. "Ben sadece..." Omuz silkiyorum. "Şaşırdım. Bana yapabileceğimiz bir şey gösterdiğini sanıyordum..." Ama *kullanmak* kelimesini yutuyorum. Şu anda bunu söylemek yanlış geliyor.

"Kullanmak için mi?" diye soruyor, ses tonunda bir miktar kızgınlık var.

"Bu projede sana yardım etmek istiyorum," diyorum biraz da yalvararak. Elbette sinir bozucu biri ama onun imajını düzeltmeyi gerçekten istiyorum. "Mesele de bu zaten."

"Yapmanı istiyorum," diyor koca ellerini tahtaların üzerinde kıvrarak. "Seni bu yüzden buraya getirdim."

Ellerimi kaldırıyorum, çaresiz. "Anlamıyorum."

Bir elini o vahşi, dağınık saçlarında gezdiriyor. "Bana gerçekte kim olduğumu sordun. Ben de sana göstereceğimi söyledim. Bu yüzden seni buraya getirdim," diyor, sesi çıplak. Bir nefes üflüyor, sonra etrafına bakıp boşluğu işaret ediyor. "Ben gerçekte buyum, ama bunun kullandığın bir şey olmasını istemiyorum. Bunun kendim için sakladığım bir şey olmasını istiyorum. Bunu imajımı düzeltmek için yapmıyorum. Bunu o çocuklar için yapıyorum" diyor ve çocuklar çoktan gitmiş olsa da çıkışlara doğru bakıyor. Bakışlarını bana çevirdiğinde, mavi gözlerinde yeni bir kırılma var. "Aileleri spor masraflarını nasıl karşılayacakları konusunda endişelenen o çocuklar olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Artık o endişelere sahip değilim. Bu yüzden bunu yapıyorum." Birkaç saniye duraklıyor, sonra daha sakın bir sesle ekliyor: "Açık gerektiğini biliyorum. İnsanların kim olduğumu görmelerine izin vermek için. Ve bunu anlıyorum. Bu çukuru ben kazdım. Baktan bir sevinebilirlik katsayım var. Bunu düzeltmeliyim, deniyorum. Ama bu bana ait olan tek şey. Pazarlığa açık değil. Bu çocuklar için."

Beni neden buraya getirdiğini anlıyorum. Onun bu yanını bilmemi istedi. Dünyayla paylaşmayacağı kısmını. Kalbim uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde yumuşacık. Telefonu elime aldım ve resimleri tek tek sildim ama sonuncusunda durdum. Geriye *doğru* kayan küçük bir çocuk, yıldız kaleciye bakıyor, sanki "*Doğru mu yapıyorum?*" der gibi.

Max'e gösterdim. "Bunu kendime saklayabilir miyim?"

"Hıyarın teki olduğumda ve öyle olmadığımı hatırlatmak istediğinde kullanmak için mi?" "Onun gibi bir şey," diyorum.

"Elbette," diyor, sonra çıkışa doğru başını sallıyor, işimizin bittiğine dair bir işaret. Ama onun yerine, "Flynn iyi bir adam." dedi.

Hafifçe gülüyorum. "O zaman onunla öğle yemeği yiyeyim mi?" Gülümsemesi binayı terk ediyor. Gözleri kararıyor. "Hayır."

Bu şimdi daha da açık. Hoşlanmadığı ve onayladığı erkeklerle çıkmayı bırakacak. Max buza doğru başını sallıyor. "Kaymak ister misin?"

Başımı salladım. "Oh, hayır. Hokey oyuncularına bakıcılık yapıyorum. Paten kaymam." "Hadi ama," diye kışkırtıyor.

Tekrar sallıyorum. "Hayır."

"Denemek için yeni bir şey. Evet de Everly," diyor ve bir anda zamanda geri dönüyorum. Marie'nin en sevdiği sözler. Onunla birlikte direk dersine girmemi istediğinde söylediği şey bir post-it nota yazılmıştı. Paylaştığımız dairenin etrafına hep post-it notları bırakırdı.

Bu gece sinemaya gitmek ister misin? Evet de.

İşten sonra bir kadeh şarap içmek ister misiniz?

Evet de. Direkt dansı dersi almak ister misin? Evet de.

Evet dedim.

Ve sonra ben sola dönerken bir araba bize çarptı, yolcu tarafına korkunç bir çatırtı ile kafa kafaya çarptı, başımı geriye attı ve araba bir kamyonu çarptı. Sesler, sirenler, makineler ve hastane sanki her şey yeniden oluyormuş gibi aklıma geliyor. Sesler, ameliyathane, yanıklar ve haberler.

Korkunç, dehşet verici haberler.

Max'ten uzaklaşıp nefesime odaklanıyorum. Etrafı katalogluyorum.

Ağ sicim ve kırmızı metalden yapılmıştır.

Buz soğuk ve antrenmanlardan dolayı kazınmış. Metal sıraların üzerinde oluklar var.

Skorbord. Koyu kırmızı renkte, *ev sahibi* ve *ziyaretçiler* kalın beyaz yazılarla boyanmış.

Ve görebildiğim bir şey daha var. Tam karşımda Max, gözlerinde gerçek bir endişe var. Ama ben iyiyim. Buradayım. Hayattayım. O arabada sıkışıp kalmadım ya da benim için bir kız kardeş gibi olan kişiye veda ederken kalbimin söküldüğünü hissetmiyorum. Onun tüm notlarını yatak odamdaki küçük tahta kutuda saklıyordum.

Max'in paten teklifine evet demek istiyorum. Suşiye evet dedim. Çıplak bisiklet sürmeye evet dedim. Ama pratik meseleler var. "Evet ama patenlerim yanımda değil," diyorum topuklularımı göstererek.

Dudakları sanki bu cevabı beklemiyormuş gibi yukarı kıvrılıyor. "Patenlerin mi var?" Soru şaşkınlıkla soruluyor. Belki de merakla.

"Max, ben bir hokey takımı için çalışıyorum. Tabii ki patenlerim var." "O zaman... yağmur çeki?"

Göğsüm ısınıyor. "Raincheck."

KÜÇÜK BİR BAYAN EREKSİYONU

Everly

Beni şehre geri götürüyor, Bay Köprüsü'nden ve aşağıdaki ışıltılı mavi sudan geçerken bana bir bakış fırlatıyor. "Benim için yaptıklarını takdir ediyorum," diyor ciddiyetle. "Çok fazla göstermediğimi biliyorum."

"Çok mu?"

"İyi. Hem de hiç," diye itiraf ediyor ve sonra iç geçiriyor. "Bunu senin için kolaylaştırmadığımı biliyorum."

"Tavuk oyunuyla mı?"

"Bizim oyunumuz," diye karşılık veriyor köprüden çıkıp şehre doğru ilerlerken.

"Tamam. Bu bizim oyunumuz."

"Ve sen de çalılıyorsun, günışığım."

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. " ediyorum."

Bir ışıpta yavaşladı, sonra bana doğru baktı. "Söylemeye şey, bunun senin için fazladan bir iş olduğunu biliyorum... Sadece bir pislik olmadığımı bilmeni istedim."

Kulağımı kapatıyorum. "Az önce ne dedin sen?"

"Ben sadece bir pislik değilim," diye

homurdanarak tekrarlıyor. "O zaman nesin sen?"

Sessiz, konuşmayı reddediyor.

Biraz daha yaklaşıp, "İyi bir adam mı?" diye fısıldıyorum.

Bakışlarını bana çeviriyor, gözleri beni süzerken için için yanıyor. "Kibar olmamı istemiyorsun."

Nefesim kesiliyor. Kalçalarım sıkışıyor. Belki de istemiyorum. Ama bunu ona söylemeyeceğim. "Yine de beni içeri alman çok hoştu."

Işık değişiyor ve birkaç blok boyunca hiçbir şey söylemeden arabayı sürüyor. Russian Hill'deki evime yaklaştığımızda, zor bir şeye hazırlanıyormuş gibi boğazını temizliyor. "İnsanları içeri almak benim güçlü yanımdır değil. Özellikle de Lyra'dan sonra."

Kalbim ona doğru atıyor. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Alay ediyor. "Sikeyim hayır."

"Onu özlüyor musun?"

"Hiç de bile," diyor kararlı bir şekilde. "Ama yaptığımız her şey o kadar aleniydi ki. Her şey ortadaydı. Bane onu nereye götürdüğümü biliyordu. Neyin peşinde olduğumuzu biliyordu. Onu ne zaman ziyaret ettiğimi, ne zaman ayrıldığımı. Aldatan oydu ama benim hakkımda bildiklerini bir fırsatı değerlendirmek için kullanan da oydu. Bu yüzden gerçek kimliğimi ortaya koymak istemiyorum."

Fletcher Bane. Los Angeles takımında bir forvet. Kavga ettiği adam. O gece ilk yumruğu atan adam. Birkaç gün sonra Lyra'yla çıkarken görülen adam.

Bane ve Max'in geçmişi çok eskiye dayanıyor. Aynı yıl draft edildiler. Birlikte ligin en iyi potansiyel adaylarıydılar - son yılların en iyi kalecisi, son yılların en iyi forveti. Farklı pozisyonlarda oynamalarına rağmen medyanın ilgisini çekmek için birbirlerine rakiptiler.

Lyra ve Bane'in ilişkisini biliyordum ama Max ilk kez eski kız arkadaşının kendisini uzun süredir birlikte olduğu rakibiyle aldattığını yüksek sesle söyledi. Şimdi onu daha iyi anlıyorum. Halkın gözünden uzak durması daha önce olduğundan daha da mantıklı ve onun adına beni de kızdırıyor.

"Bu korkunç bir şey," diyorum, olanlardan dolayı içimde yükselen öfkeyle.

Max'in sesi kızgın gelmiyor. Binamın önüne yanaşıp motoru durdurduğunda sesi son derece iyi geliyor ve şöyle diyor: "Öyle ama ben bunu aştım. Yine de dersimi aldım."

Ve onu halka açık olması için zorluyorum. Evet, zorlamalıyım. Evet, daha ulaşılabilir olması gerekiyor. Ama şimdi neden bu kadar direndiğini anlayabiliyorum. "Bazı şeyleri neden gizli tutmak istediğini anlıyorum. Aslında çoğu şeyi," diyorum ama bir düşünce beynimi kurcalıyor. "Kimse onun sadakatsiz olduğunu gerçekten bilmiyor."

Herkes o şarkı yüzünden senin bir pislik olduğunu düşünüyor-'Surprise Me.' Bu düşünceyi hiç düzeltmedin. Neden?"

Omuz silkiyor, *ne* ki der gibi. "Şarkı o aldattıktan üç ay sonra çıktı. İnternete girip '*hey dünya, başka bir adamla yattı*' diyemezdin. Bu durumda kazanacak bir şey yoktu."

Başımı sallıyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Anlıyorum." Bir elimi koluna koydum. "Ben senin arkadayım."

Sertçe yutkunuyor, başını sallıyor. "Öyle olduğunu biliyorum."

Sonra bakışları pazılarına dolanmış elime, sonra tekrar yüzüme kayıyor. Ağzıma bakıyor, nefesi dudaklarında geziniyor, öyle görünüyor. Gözlerimle buluştuğunda, gözlerinde bir şey titreşiyor.

İstiyor

um.

Sıcak

.

Bir dilek.

Ya da belki de sahip olamayacağım şeyleri dileyen benim. "Gitmeliyim," diyorum ve kapının kilidini açıp içeri girerken, gelecek hafta Lucas'la randevuya gidip gitmemem gerektiğini düşünüp duruyorum.

Bu da kız kıza vakit geçirmem gerektiği anlamına geliyor. İyi ki yarın akşam direk dersine gitmeyi planlamışım.

* * *

Yalan söylemeyeceğim - bir buçuk yıl önce bir pole sınıfına ilk girdiğimde zorlanmıştım. Birçok nedenden dolayı. Birincisi ve en önemlisi, Marie ile gitmem gerekiyordu. Araba bize çarptığında onun seçtiği stüdyodan beş blok uzaktaydık. Tekrar denemeye karar vermem on sekiz ayımı ve ciddi bir terapiyi aldı.

Ama denemem gerektiğini biliyordum.

En iyi arkadaşımdan gelen o not sadece beynime değil, kalbime de kazındı.

Direk dansı dersi almak ister misiniz? Evet de.

Stüdyoya hiç ulaşamadık ve içeri birlikte girdik. Bu stüdyoya ilk kez yalnız girdiğimde, kapıdan geçebilmek için topraklama egzersizlerimden birini yapmak zorunda kaldım. Gördüğüm beş şey nedir? Kapı, stüdyonun adı, merdivenlerdeki korkuluk, stüdyodaki krom direkler ve diğer kadınlar. Duyduğum dört şey nedir? Hafif bir müzik sesi.

İçeriden gelen müzik, caddeden geçen otobüsün gürültüsü, insanlar yürürken kaldırımdaki ayakkabıların tıkırtısı ve biri stüdyodan çıkarken kapının gıcırtısı. Hissettiğim üç şey, kokladığım iki şey ve tattığım bir şeyle yoluma devam ettim ve kalbim bir sonraki ilçede atarken, içeri girecek cesareti buldum, sonra bir direğin etrafında yürüdüm.

Direğe hemen aşık olmadım. Ama devam ettim ve ilk ön kanca dönüşümü yaptığımda şaşırtıcı bir düşüncem vardı - bu eğlenceli.

Sonra bir daha düşündüm, bunu tek başıma yapmamam gerekiyordu.

Bu yüzden Josie'yi davet ettim, içten içe direğin arkadaşlarımla yapmam gereken bir şey olduğunu biliyordum. Sırtımı dayadığım ve bana sırtını kadınlarla. Josie'yi ikna etmek çok zor olmadı. Benim kadar sık gelmiyor - belki haftada bir kez benim üçüme geliyor- ama artık müdavimlerimden biri oldu.

Yakında muhtemelen benim yapamadığım hareketleri yapabilecek. Düzeltme: *yapamayacak*.

Upside Down'a girdiğimde pole hakkında fark etmediğim şey, bunun utangaç vücutlar için bir spor olmadığı. İleri seviye numaraların çoğu bolca ten teması ve özellikle de koltuk altınızla temas gerektiriyor.

Ama hayatımda, işimde ve şimdi de pole'da her zaman geçici çözümler buldum. Tutunmak için yanlarımı veya koltuk altımı kullanmamı gerektirmeyen yapabileceğim çok fazla numara var. Sırtımı göstermemi gerektirmeyen o kadar çok şey var ki.

Stargazer gibi. Tanrı bu numarayı kutsasın. Her şey merkez, bacaklar ve güçten ibaret ve ben de bacaklarımı ve bir elimi direğe tutturup diğer elimi arkamdaki duvara doğru uzatırken, gözlerimi tavana dikmiş bir şekilde geriye doğru uzanırken bunu yapabiliyorum.

"İyi iş," diyor eğitimci Kyla yanımda dururken. "Yasemininize de bayıldım."

Orta seviyedeki numarayı başardığımda bana bunu zaten söylemişti - diz arkası teması, eller ve merkez gerekiyor. Ama övgüyü severim, bu yüzden yıldız bakıcısı pozundan çıkarken "Teşekkürler. Bir süredir yasemin üzerinde çalışıyordum."

"Biliyorum ve başardın Everly," diyor, her zaman tüm öğrencileri için olduğu gibi gururla.

Yine de on sekiz ay sonra neden böyle giyindiğimi soracağına dair aptalca bir endişem var. Neden bu kadar dar bir tişört giydiğimi merak ediyor mu?

Ben hareket ettiğimde, sınıfın geri kalanı spor sütyeni giydiğinde hareket etmek mi? Josie gibi.

Maeve gibi, o da bizimle birlikte.

Zaman zaman bize katılan Fable gibi. Ama yaralarım yüzünden hâlâ tişört giyiyorum.

Kyla da hiç sormadı. Olmama izin veriyor. Her vücut tipinden tüm öğrencilere yaptığı gibi, numaraları kendi hızımda almama izin veriyor. Ama Kyla başka bir öğrenciyi, kelebeğin içinde baş aşağı duran mavi saçlı ve güçlü omuzlu bir kadını tespit etmek için hareket ettiğinde, göğsüme bir özlem acısı sapanıyor. Eminim bıraksam ben de yapabilirim. Bunu yapmak *istiyorum*.

Belki de evim için kendi direğimi almalıyım. Orada yapabilirim.

Tek sorun bir gözcüye ihtiyacım olması.

Şimdilik bunu düşünmemek en iyisi. Bu kızı bir süre meşgul edecek çok sayıda geri dönüş ve dönüş var.

Umarım.

Ders bitiyor ve aceleyle spor çantama gidip eşofmanlarımı giyiyorum, egzersiz tişörtümü bırakıyorum. Bu gece topuklu ayakkabı yok, bu yüzden sadece spor ayakkabılarımı giyiyorum, Kyla'ya teşekkür ediyorum ve arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum.

Neden böyle giyindiğimi biliyorlar. Onlara araba kazasından ve vücudumun sol tarafında, sırtımın büyük bir bölümünü, kalçamı, kolumun üst kısmını ve omzumu kaplayan yara izlerinden bahsettim.

Onlardan nefret etmiyorum. Sadece insanların onları görüp bakmasını istemiyorum. Onları görüp benim için üzölmelerini. Bana acımalarını istemiyorum. Olaydan sonra kendi ailemden yeterince acı çektim. "böyle bir şey geldiği için kendimi çok kötü hissediyorum. En iyi arkadaşımı ve derimin bir kısmını kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum" demişti annem.

Sağ ol anne.

Ayrıca, imajın önemli olduğu bir dünyada çalışıyorum. İnsanların benim için üzülecekleri biri olarak kendi imajlarını oluşturmalarını istemiyorum.

Bir de basit bir kendini koruma var. Onları ne kadar çok insan görürse, *nedenini* o kadar çok anlatmak zorunda kalıyorum. Zamanda geriye gidip hayatımın en kötü gecesini yeniden yaşamak ve o acıyı tekrar tekrar hissetmek zorunda kalıyorum.

Bazen -hayır, çoğu zaman- bunları örtbas etmek ve yolumuza devam etmek daha kolaydır.

Ekim gecesinde, genellikle dersten sonra gittiğimiz yakındaki bir lokantaya doğru yola çıktık.

Maeve kapıyı açarken, "Beni direğe bağımlı hale getirdiğine cidden inanamıyorum," diyor.

"Gerçekten mi? Buna inanamıyor musun?" Josie Maeve'e sorar. "Kutup senin için yapıldı."

"Nedenmiş o?" diye sordum.

Josie, "Çünkü sevgili dostumuz Maeve, sizin de söyleyebileceğiniz gibi, utangaç değildir," diyor.

"Gerçekler," diyorum ve hostese dört kişilik bir masaya ihtiyacımız olduğunu söylüyorum. İçeri girerken, onlarla dersten sonra sık sık olduğu gibi biraz duygusal hissediyorum, çünkü bunu birlikte yapabileceğim arkadaşlarım olduğu için çok minnettarım, bu yüzden ekliyorum, "Ve hiçbirinizin utangaç olmamasına da sevindim. Benimle bu dersi almaya evet dediğiniz için gerçekten çok mutluyum."

"Elbette isteriz," diyor Josie, içtenlikle.

"Şaka mı yapıyorsun? Sanki fiziksel olarak kendimi aptal yerine koyma fırsatını kaçıracaktım gibi," diyor Fable.

"Lütfen. Harika gidiyorsun. Çok büyük adımlar atıyorsun," diyorum kızıl saçlı arkadaşşıma.

"Adım atmaktan kastınız topuklu ayakkabıyla bir direğin etrafında takılmadan yürüyebilmemse, evet, elbette yürüdüm."

"Takılmamayı hafife almayın," diyorum.

"Doğru söze ne denir?" diye ekliyor Maeve, sonra menülerimizi açıyoruz ve sunucu geldiğinde siparişlerimizi veriyoruz.

O gittikten sonra Josie gözleri heyecanlı bir şekilde masaya vurur. "Pekâlâ, güncelleme zamanı. *Yakışıklı* olduğunu *itiraf eden* adamla makyaj projesi nasıl gidiyor?"

Maeve elini sallayarak alay ediyor. "Sik projesinin nasıl gittiğini bilmek istiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Max bir pislik olduğu için mi demek istedi? Yoksa başka bir şey mi? "Sik projesi mi yapıyorum?"

Sanki bilmem gerekiyormuş gibi bana bakıyor. "Adamın aletini kontrol etmen gerekiyordu. Fizyoterapistin."

İçimden bir kahkaha patlıyor ama onu bugün hissettiğim suçluluk duygusu kovalıyor. Bununla nasıl başa çıkacağımdan bile emin değilim ama onlardan bir şeyler saklayacak arkadaşlarım yok. "Birkaç gün içinde Lucas'ı göreceğim. Ama kendimi biraz belirsiz hissetmem garip mi?"

"Hayır, bu bir randevu. Belirsiz hissetmeseydin bu garip olurdu," diyor Josie.

Ama mesele bu değil. Normal bir randevu gerginliği yaşamıyorum. "Daha çok..." Duraksıyorum, nefes alıyorum ve itiraf ediyorum: "*Yakışıklı olduğunu kabul ettiğim* adamla ilgili gerçekten uygunsuz düşüncelerim var."

Maeve çenesini ellerinin arasına alır. Josie kirpiklerini kırpıştırıyor.

Fable hevesle bana bakıyor. "Vay, vay, ."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Lucas'la görüşmeyi iptal edeyim mi?" "Max'le aranızda bir şey mi var?" Josie soruyor.

Başımı sallıyorum. Sadece gece fantezilerimde. Ve gündüz düşlerimde. "Sadece şurada," diyorum şakağıma vurarak. "Ama hepsi bu kadar."

"Peki bir şey olacak mı?" Fable soruyor.

Zaire'in beni terfiye başvurmam için cesaretlendirdiğini hayal ediyorum. Clementine'in bana bir oyuncuyla çıkmanın kötü bir fikir olduğunu söylediğini hayal ediyorum, çünkü öyle. Yazılı olmayan kuralı düşünüyorum. Bir sporcuyla girmemem için pek çok neden var; bunların başında işimi yapmamı engelleyebilecek olması geliyor.

İşler kötüye giderse ne olur? Haber yayılırsa medya beni nasıl algılar? Bana hala güvenirler mi, saygı duyarlar mı, benimle konuşurlar mı?

Profesyonel spor dünyasında bu gibi durumlarla ilgili pek çok ibretlik hikâye vardır ve spoiler uyarısı: Kadın nadiren yara almadan kurtulur. Neredeyse her zaman erkek kurtulur.

Sahip olduğum için şanslı olduğum geleceğimi görüyorum. Kavramak ve tutunmak istediğim. Öğrenmek, büyümek ve gelişmek istiyorum. Hayatta olduğum için çok şanslıyım.

Kazadan sonra hastane odasında uyandığımda, hayatımı en iyi şekilde yaşayacağıma dair bir söz verdim. Hem kendim için, hem de yaşayamayanlar için.

Bu, uğruna çalıştığım şeyleri bir kenara atmamak demek. İnşa ettiklerimi gözden kaçırmamak. İşleri doğru yapmalıyım. Doğru şeylere evet demeliyim. -Cazip şeyler değil. Çalıştığım takımdaki bir hokey oyuncusuyla *herhangi bir şey* yapmak çok riskli olur. Max zaten yeterince karmaşık bir proje.

Göğsümdeki birkaç karıncalanma yüzünden bu işi batıramam. "Hayır," diyorum, emin ve güçlü bir şekilde.

Josie, "O halde, bir başkasına karşı biraz ereksiyon halinde olsanız bile, bunun ne olabileceğini keşfetmek için başka biriyle çıkmanın iyi bir fikir olduğunu söylüyorum" diyor.

Maeve kuru bir sesle, "pek de *küçük* bir kadın ereksiyonu değilmiş gibi geliyor," diyor. Gözlerimi deviriyorum ama haksız da değil. "Ama Max'le hiçbir şey olmuyor. Ve onunla hiçbir şey olmayacak."

Fable başını öne eğer. "Bu randevu tam da ihtiyacın olan şey o zaman."

Bunu düşündükçe haklı olduğuna daha çok ikna oluyorum.

O günün ilerleyen saatlerinde evdeyken annemle hoparlörden arıyor ve annemin ilk sorusu önümüzdeki hafta sonu kahvaltıya devam edip etmeyeceğimiz oluyor (tabii ki). İkinci sorusu işlerin nasıl gittiği (harika), üçüncü sorusu ise yeni biriyle görüşüp görüşmediğim.

İyi ki FaceTime'da değilim. "Hayır, meşguldüm" diyorum. "Aşk için asla çok meşgul olmazsın," diye cıvıldıyor.

"Doğru değil tatlım," diye düzeltiyor

babam. Omuzlarım geriliyor. Her hücrem geriliyor.

"Russ, bu doğru," diyor annem neşeyle ona, sanki ben burada değilmişim gibi, ama sorun değil. Kesinlikle sorun değil.

"Akıllıca seçim yaparsan doğru," diyor babam. "Bunu herkes yapmaz. Öyle değil mi Everly?"

Ne yönlendirici bir soru. Nasıl bir kazı. Acıyı yutuyorum ama nasıl kestiğini kabul etmiyorum. "Şirkette işler nasıl baba?" diye soruyorum ve konuşmayı tekrar ona çeviriyorum.

Onlarla romantizm konuşmak istemiyorum. Asla. Ya da herhangi bir şeyden.

* * *

Pazartesi gecesi iç çamaşırı çekmecemi inceliyor, bu gece için seçeneklerimi değerlendiriyorum. Lucas onları görmeyecek ama mesele bu değil. İç çamaşırları benim için. Birkaç dantelli sütyen alıp yatak odamdaki taraklı aynada vücudumun önünde tutuyorum. Kenarları mor dantelli, soluk sarı, şeffaf bir tül demi sütyen. Alışılmadık bir şey. Koyu mavi bir büstiyer. Bu zarif. Sonra, soluk su rengi bir demi sütyen, o kadar transparan ki rengi neredeyse hiç önemli değil. İşlemeli güllerle kaplı ve buna balconette deniyor. Neden bu ismi aldığını bilmiyorum ama umurumda değil.

Kendimi güzel ve güçlü hissettiriyor, bu yüzden seti giyiyorum, ardından siyah ipek bir bluz ve koyu gri bir etek alıyorum. Daha sonraki iş yemeğim için mükemmel,

ve randevu için de işe yarayacak. Benekli Zebra'ya giden bir Lyft yakaladım, göğsüm sinirden çalkalanıyordu.

Tarih bu sefer sinirleri bozuyor.

Bir randevudan önce gergin olmak normaldir. Tabii ki normal. Sadece bir saatimiz var ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum. Sonra Max, menajeri ve patronumla yemeğe gitmem gerekecek. Bir başlangıç ve bir son olması iyi olacak. Hem Lucas hem de benim için iyi olur.

Hayes Vadisi'ndeki gözde bara ulaştığımda düşüncelerimden arınıyor, kapıyı açıp hızla Lucas'ı bulurken sadece şimdi ve buraya odaklanıyorum.

Gülümsüyor, parlak, sıcak bir selamlama. Köşedeki bir masada oturuyor ve ayağa fırlayıp bir elini kumral saçlarında gezdirdikten sonra yanına vardığımda elini selamlamak için uzatıyor. "Aslında, bekle. Tokalaşmak yerine sarılabilir miyiz?"

Gülümsüyorum. "Sanırım birbirimizi sarılacak kadar iyi tanıyoruz."

Sırtımı sıvazlayarak bana hızlıca bir tane veriyor. Bu sarılma çok hoş. Kıvılcım hissetmiyorum ama kim sarılınca kıvılcım hisseder ki?

Oturuyorum, çantamı yanımdaki zebra desenli standın sokağa bakan penceresine koyuyorum. "Daha sonra işle ilgili bir şey yapmam gerekiyor," diyorum büyük iş çantasını açıklarken.

"Kesinlikle anlıyorum," diyor. "Bende de bir şey var."

Öyle mi? Geceleri ne içiyor olabilir? Ama sonra kendime şüpheli olmamamı söylüyorum. Hazır olmamı. Nişanlı olmaya.

İçecek bir şey isteyip istemediğimi soruyor, ben de iş yemeğine çakırkeyif gitmek istemediğim için buzlu çay tercih ediyorum. Siparişi verdikten sonra bana sırtıttı. "Her şey nasıl gidiyor? Neler yapıyorsun?"

Birkaç dakika sohbet ediyoruz, hayattan konuşuyoruz, sonra kitap ve film tavsiyelerini değiş tokuş ediyoruz, ama ona *The Dating Games*'in en yeni bölümünü izleyip izlemediğini sormak üzereyken - onunla çalışırken ikimiz de bağımlısı olduğumuz bir dizi - kelimeler dilimde ölüyor.

Bakışlarım karşıya geçen bir adama takılıyor. Bu Max ve bu tarafa doğru geliyor.

SADECE KÜÇÜK BİR SABOTAJ

Maksimum

Neredeyse geldik.

Hedef benim nişangahımda.

Caddenin karşısına geçerken kız kardeşim bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Sadece bir içki alacağım. Hepsi bu," diyorum gizli görevimi göz önünde bulundurarak elimden geldiğince rahat bir şekilde.

Şüpheyle mırıldanıyor. "Hafta içi rastgele bir gecede beni arayıp bir şeyler içmek istemezsin."

"Bir erkek kardeş işten sonra kız kardeşini dışarı çıkaramaz mı? Uzun bir gündü, değil mi?"

"Ben bir hemşireyim. Her zaman uzun bir gün" diyor.

"O zaman iyi ki aramışım," diyorum. "Kade'in oyun randevusunda olması daha da iyi."

Daha da iyisi, Sophie'nin bir saat daha şehirde takılacağı anlamına geliyor ki bu da benim yemek öncesi toplantı planlarımla mükemmel bir uyum sağlıyor. Daha da iyisi, çünkü bir kanat kadını var. "Aslında ben buna kismet derdim."

Kıs kıs gülüyor. "Kismet mi, Max? McCoy's yerine Benekli Zebra'ya gitmemi istemen kismet mi?"

Çalıştığı acil servisin yanındaki bar. Ona şaka yapma der gibi baktım. "Meslektaşlarınla karşılaşmak istemezsin, değil mi?"

Şu anda yirmi ya da otuz adım ötede bulunan The Spotted Zebra'nın pembe neon tabelasını işaret ediyor. "Burası son moda bir bar. Bir randevu barı. Süslü kokteylleri var. Kız kardeşinle takılabileceğin bir bar değil. Bir şeylerin peşindesin, Max Lambert. Sözlerimi bir kenara yaz. Öğreneceğim," diyor.

O haklı. Muhtemelen . Ama umurumda değil. Şu anda tek bir şeyi önemsiyorum. Everly'nin randevusunu kontrol etmek. Onun için doğru adam olmasına imkan yok.

Buzun üzerindeyken olduğu gibi, at gözlüklerim var. Görevimde tek fikirliyim.

Dur. Şu. Tarih.

Benekli Zebra'nın kapısına ulaştığımda kapıyı çekip açıyorum, sonra da mekânı tarıyorum. İşte oradalar, cam kenarında bir masadalar. Çenem titriyor. Azı dişlerimi sıkıyorum. Çok hoş görünüyor ama prensip olarak ondan nefret ediyorum.

Hostese doğru yürüyorum. "Barda oturalım lütfen," diyorum. *Doğal olarak önce onun masasına uğrayacağım ama detayları hostese gerek yok.*

"Elbette," diyor, ama oraya doğru ilerlerken sürekli Everly'nin masasına bakıyorum, bekliyorum, sadece gözüme çarpmasını bekliyorum.

Bana doğru bakması uzun sürmedi, sadece iki saniye sürdü.

Sanki beni taşaklarımdan tekmelemek istiyor. Onun kızgınlığı sadece içimdeki ateşi körüklüyor.

Bir el ön koluma dolanıyor. "Max." Kız kardeşimin sesi alçak ve suçlama dolu. "Buraya gelmenin sebebi o."

Ona dönüyorum, sinsî bir tilki gibi sırıtiyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?" Başını sallıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece selam veriyorum," diyorum, sonra en iyi halkla ilişkiler gülümsememi göstererek masaya doğru ilerliyorum, kız kardeşim de peşimden geliyor. Bonus mu? Everly'ye basın için iyi bir adam olabileceğimi kanıtlayabilirim. Rol yapabilirim. Memnun olacak.

Asher'ı ya da Miles'ı kanalize ederek "Selam Everly. Nasılsın bakalım?"

Dudakları aralanıyor ama hiçbir şey söylemiyor, sadece sıkı ve öfkeli bir gülümsemeyle kapatıyor. Ama aynı zamanda iyi bir yüz takınmanın da kraliçesi, çünkü saniyeler içinde mutlu maskesini takıyor. "Harika. Nasılsın, Max?"

"Harika," dedim jüriye satarak. "Sizi burada görmek ne güzel bir sürpriz. Kız kardeşim ve ben sadece bir şeyler içiyorduk."

Kız kardeşimin bunu görmek yerine gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. Düşmanıma dönüyorum. "Max Lambert. Deniz Köpekleri'nden. Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ve elimi, hakkında çok fazla düşündüğüm kadının yanındaki adama doğru uzatıyorum.

Ayağa kalkar ve el sallar. "Tanıştığımıza sevindim Max. Lucas Evans... Golden Gate Sağlık Merkezi ve Hizmetleri'nden."

İrkildim, ama sadece bir saniyeliğine. Adam sağlık işinde. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Ayrıca, kolay kolay korkmaz. Ama bu onunla çıkması gerektiği anlamına gelmez. Hiçbir şey ifade etmiyor. Bu düşünceleri bir kenara itip masaya bakıyorum. Adamın birası var, kızın da... Arnold Palmer mı?

"İçkin güzel görünüyor. Orada ne var, Ev?"

Omuzlarını dikleştiriyor. "Buna buzlu çay deniyor. İçinde... çay ve buz var," diyor sahte bir hoşlukla. Düşündüğümünden daha kızgın.

Ama kolay kolay caymam. "O zaman bir tane denemeliyim," diyorum, sonra etrafıma bakıyorum. "Burası çok güzel bir yer. Buraya daha önce hiç gelmemiştim."

"O zaman nasıl duydun?" diye soruyor, zeki dahi beni yakalamaya çalışıyor.

Omuz silkiyorum, sonra sakalımı kaşıyorum. "Google'da yakınlardaki yerleri araştırdım."

"Ne kadar da uygun," diyor alaycı bir tavırla. Sonra kız kardeşime dönüyor, "Seni görmek güzel Sophie," derken ses tonu samimiydi.

"Sen de," diyor kız kardeşim.

Everly ile çıkan altın adama dönüyorum. Belki de doktordur. Anında ondan daha çok nefret ettim. Demek ki vücutlarıyla çalışan erkeklerden ziyade zeki erkeklerden hoşlanıyor. "Demek sağlık sektöründe çalışıyorsun?"

Kaşlarını çatıyor, belki de şaşırmış. Belki de zorlama bir soruydu ama neyse. Adam hemen gülümsemeye başlıyor ve kolayca cevap veriyor: "Evet, ben bir fizyoterapistim ve hastaların yaralanma veya ameliyat sonrası iyileşmelerine yardımcı oluyorum."

Fuuuuck. Araba kazasında ona yardım eden adam mı? Eminim öyledir. Ve bu resmi. Reddit'e sormaya gerek yok. *Pislik benim*. Yutkunuyorum, sonra başparmağımı arkama atıyorum. "Sana izin vereceğim-"

"Bize katılmak ister miydin?" Lucas başını eğerek sordu. "Birbirinizi iyi tanıyor gibisiniz."

Everly haklıydı. O iyi bir adam. Ama bunu söylemesi *-bize katılmak istemesi-* onun için doğru kişi olmadığı anlamına da *geliyor*. Pislik olan ben miyim yoksa

değil, bir pakı kaleden uzaklaştırmaktan daha hızlı bir şekilde bu şansın üzerine atlıyorum. Everly hayır diyemedi, "Evet," diyorum.

Everly'nin randevusuna katılıyoruz. Randevu bozma başarılı.

Masanın karşısındaki büyük kahverengi gözlü sarışın güzel bana öldürmek ister gibi bakıyor. Zaten benden nefret ediyor, yeni ne var ki? Ama şunu biliyorum ki ona katılarak doğru şeyi yaptım.

"Neden sunucuyu çağırmiyorum? Böylece siz ikiniz sipariş verebilirsiniz?" Lucas öneriyor. "Harika fikir," diyorum.

Lucas kadına işaret ediyor ve Sophie soda tercih ederken ben de bir pale ale sipariş ediyorum. Servis görevlisi gittiğinde Sophie özür dileyerek gülümsüyor ve masadakilere, "Birazdan oğlumu almam gerekiyor. Oyun randevusu var."

"Kade ?" Everly tüm enerjisini kız kardeşime odaklayarak soruyor. "O harika. Ev yapımı oyun hamuru yapıyorlar, sanırım bu hafta sonu onunla ev yapımı oyun hamuru yapacağım anlamına geliyor." diyor.

"Ben olsam buna kesinlikle güvenirdim," diyor Lucas ve sonra bana dönüyor. "Peki, takımın bu sezon şu ana kadar nasıl gidiyor? Hokeyi o kadar yakından takip etmediğimi itiraf etmeliyim. Ben daha çok futbol taraftarıyım."

"Futbola bayılıyorum," diye Everly. "Hokeyden çok daha stratejik, sence de öyle değil mi Lucas?"

Gözlerini kırıştırıyor, bir hokey takımının reklamcısının böyle bir şey söylemesine şaşırmış olabilir. Ama ben şaşırmadım. Bu yorum benimle dalga geçmekti ve buna bayılıyorum çünkü onun derisinin altında olduğumu söylüyor. Güzel, çünkü o benimkinin çok derinlerine inmiş.

Lucas diplomatik bir dille, "Futbolda kesinlikle harika oyunlar var," diyor.

"Ama hokey daha çok bir heyecan," diyorum Everly ile göz göze gelerek. "Adrenalin patlaması. Daha hızlı tempo. Baş döndürücü hız."

"Hız her şey demek değildir," diye karşılık veriyor Everly, kahverengi gözleri daha sonra bana saldıracağını söylüyor.

Hadi bakalım, günüşiği.

"Doğru söze ne denir," diyor Sophie, araya girip uzlaştırıcı rolü oynayarak. "Ama ben ikisini de seviyorum. *Eşit derecede.*"

Kız kardeşimi görmezden geliyorum. Beni çılgına çeviren kadınla kazanmam gereken bir oyun var. Bakışlarımı tamamen Everly'ye kilitliyorum. "Ortalama bir futbol oyununun dört saniye sürdüğünü söyleyen bir makale okumuştum. Ama ortalama oyun süresi

Hokeyde kesintisiz oyun kırk saniyedir. Bu da demek oluyor ki... hokey daha uzun sürer," diyorum imalı bir şekilde.

"Ama öte yandan," diye karşı çıkıyor Everly, "futbol oyuncuları liseden mezun olalı üç yıl olmadan askere alınamazlar. Bu da onların hokey oyuncularına göre daha *yetişkin* oldukları anlamına geliyor," diyor tatlı bir gülümsemeyle ve güzel bir vuruş yapıyor.

"Hokeyde hakemler futbolda olduğu gibi diğer takım sayı yaptıktan sonra diski asla vermezler. Buzda, onun için savaşmak zorundasınız," diyorum ve bu adam? Onun için asla savaşmaz. Bunu kesinlikle biliyorum.

"Hokeyde fazla beceriye ihtiyacınız yoktur. Tek yaptığınız bir sopa sallamaktır," diye karşı çıkıyor Everly.

Teklifini görüyorum ve çıtayı bir kez daha yükseltiyorum. "Ve son olarak, hokey sezonu playofflar hariç yirmi altı hafta sürer. Futbol ise on sekiz hafta. Dolayısıyla hokey oyuncularının dayanıklılığı daha fazladır." Kollarımı kavuşturarak iddiamı geri çekiyorum.

Servis görevlisi içeceklerle döndüğünde Sophie, "İkiniz de harika noktalara değindiniz," diyor.

Ona teşekkür ettikten sonra biramdan bir yudum alıyorum.

Lucas önce Everly'ye, sonra da bana ciddi bir bakış atıp nefesini üflüyor. "Sormak zorundayım," diyor, dudaklarını yalamak için duraksıyor ve sonra neredeyse özür dilercesine gülüyor. "Siz ikiniz çıktınız mı?"

Neredeyse tükürecektim.

Biramı al. Everly öksürüyor.

"Hayır. Asla."

"Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle," diye karşı çıkıyorum. "Çünkü bir titreşim alıyorum," diye ekliyor Lucas.

"Komik, Lucas. Ben de o hissi alıyorum," diyor Sophie dikkatle.

Everly, "Kesinlikle çıkmadık," dedikten sonra çayını bitirip bir nefes alıyor ve buluşma merhametli bir şekilde sona erene kadar, sonraki otuz dakika boyunca Sophie ve Lucas'ı sorulara boğuyor.

Önce geri itiyorum, masanın hesabını ödemek için bir yüzlük atıyorum, sonra vedalaşıp kız kardeşimle sokağa çıkıyorum. Dışarı çıktığımızda göğsümü dürtüyor. "Yaptığın şey hakkında konuşacağız."

"Evet, anne," diyorum ama onu Kade'in arkadaşının evine bırakmak için henüz ayrılmak üzere harekete geçmiyorum. Everly'yi bekleyerek kapıya bakıyorum. Birkaç saniye sonra garip bir şekilde el sallayarak ayrılıyorlar, sonra Lucas diğer tarafa doğru yürüyor.

Sophie beni beklerken, Everly'ye doğru koştum ve sokağın aşağısındaki arabamı işaret ettim. "Akşam yemeğine bırakmamı ister misin?"

Ateş püskürüyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Beni bırakmanı istemiyorum. Lyft'i arayacağım."

"Benim arabam var. Seni ben götürüyüm."

Uygulamayı açarken "Yalınayak yürümeyi tercih ederim," diye söyleniyor. "Everly," diyorum. "Aynı restorana gidiyoruz."

"Bana *Everly* deme," diye tıslıyor arabasını çağırırken, sonra gözlerini bana diyor. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü o senin için yanlış biri," diyorum hiç pişmanlık duymadan. "Ve beni sana katılmaya davet ettiğİ anda bunu anladım."

"Sanırım artık öyle olup olmadığını asla bilemeyeceğim," diye tersliyor ve saniyeler sonra kırmızı bir Honda yanaşıyor. İçeri girer ve kapıyı kapatır.

Bir yandan, benden sadece nefret etmiyor. Zamanın sonuna kadar benden nefret edecek. Diğer yandan, onunla ikinci bir randevuya çıkmıyor.

Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum.

MAX ETKİSİ

Everly

O kadar sinirliyim ki, Max Etkisi yaşıyorum. Sizin için neyin iyi olduğunu bildiklerini düşünen otoriter, zorba erkeklere uzun süre maruz kalmanın yan etkileri arasında öfke sarmalı yer alabilir.

Ama öfke sarmalına girmeyi göze alamam. Patronum ve Max'in menajeriyle akşam yemeğinden önce sakinleşmeliyim. Yıldız sporcunun boğazını yumruklamak istemiyormuş gibi davranmalıyım.

Yolda gözlerimi kapatıyorum ve geldiğince kızgınlığımı üzerimden atmaya çalışıyorum. Bir blok öteye gittiğimde kendimi biraz insan gibi hissediyorum ama beynim Max'in sözlerini döngü halinde çalmaya devam ediyor: *Çünkü o senin için yanlış kişi.*

Haklı olmasından nefret ediyorum.

Max bara dalmadan ve gecemi sabote *etmeden önce* Lucas'la aramızda bir elektrik hissetmemiş olmaktan nefret ediyorum. O gelmeden önce üçüncü bir randevu zaten biliyordum ama Max geldiğinde içten içe heyecanlanmış olmaktan da nefret ediyorum.

Neyim var benim? Babamın sesini duyabiliyorum, bir cevapla kulağıma geliyor. *Erkekler konusunda her zaman kötü bir zevkin olmuştur, tatlım.*

Son aşkım birkaç ay içinde kötüye gittiğinde yaptığı yorumu bastırmaya çalışıyorum. Yine de babam haklı. İyi seçemiyorum. Bende

başarısız bir romantizm geçmişim var. Neredeyse otuz yaşımdayım ve hiç zehirli olmayan bir ilişkim olmadı.

Ama en azından işimde iyiyim, bu yüzden Finans Bölgesi'ndeki lüks bir füzyon restoranı olan Kitchen Mosaic'e vardığımda buna odaklanacağıma söz veriyorum. Burası şehrin zenginlerinin anlaşmalar yapmak için müşterilerini götürdüğü türden bir yer. Şoföre teşekkür ettikten sonra arabadan inip içeri giriyorum ve ev sahibine dört kişilik Emerson partisine katılacağımı söylemeden önce derin bir nefes alıyorum.

Ama bana yedi kişilik bir parti olduğunu söyledi.

Üstü kalsın. Masaya vardığımda Max'in menajeri buradaydı ve ajanstan iki kişi getirmişti. Rosario adında bir kadınla John adında bir adamı hızlıca tanıştırdı. Zaire de burada. Clementine'in gelmesini beklemiyordum ama genel müdür de masada. Gerçekten sakın kalmalıyım.

"İkinizi de görmek güzel," diyorum otururken.

Clementine soğukkanlılıkla, "Gece boştum, ben de katılmaya karar verdim," diyor. Tercümesi: Bu toplantı kaçırılmayacak kadar önemliydi.

İşim de bir adam yüzünden kendimi kaybedemeyeceğim kadar önemli. "Onurlu adam hariç herkesin burada olmasına sevindim," diyorum ve belki de geç kaldığı için Max'i iğnelemekten kendimi alamıyorum. Ama o bunu hak ediyor.

Birkaç dakika sonra, güçlü bacaklarını saran özel dikim kömür rengi pantolonu ve güçlü göğsüne ve kalın kollarına haksızlık eden kraliyet mavisi gömleğiyle şık ve seksi görünen baş belası kaleci içeri giriyor. Takım renklerini giyiyor. Akıllıca bir hareket.

Barda kot pantolon ve polo giyiyordu. Tüm paydaşlarla birlikte akşam yemeği için daha da temizlendi ve ben sinir bozucu bir şekilde etkilendim. Sanki buranın sahibiymiş gibi, soğukkanlı bir özgüvenle ve neredeyse hiç gülümsemeden masaya doğru yürüyor - sadece alametifarikası olan yoğunluğu, vahşi saçları ve buz gibi gözleri. Maçtan önce arenadaki koridorda da böyle yürüyor, maç günü takım elbisesini giymiş, seksi ve güçlü görünüyor.

Nabzım daha hızlı atıyor. Bedenim tam bir hain.

Bize ulaştığında, "Beklediğiniz için teşekkürler. Kız kardeşimi oğlunun arkadaşının evine bırakmam gerekti."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Tabii ki sevimli yeğenimle empati kurmaya çalışıyor.

"Bunu duymak her zaman çok güzel," diyor Clementine.

Garrett ayağa kalkıp müşterisinin sırtını sıvazlayarak, "Seni görmek güzel, dostum," diyor.

Max karşımdaki boş koltuğu kaparak oturuyor. Sipariş verme zamanı gelene kadar yedimiz restoran, hava durumu ve menü hakkında havadan sudan konuşuyoruz.

Max'e bakmayı reddediyorum. Bakamıyorum. Onun kalbime ve bedenime getirdiği belayı kaldıramam. Servis görevlisi gittikten sonra Garrett boğazını temizliyor ve bana doğru bakıyor. "Everly, sen gelmeden önce hepimiz sohbet ediyorduk. Sosyal etkinlik harika görünüyor. Sadece birkaç hafta içinde burayı inşa ederek harika bir iş çıkardın."

"Evet, hatta eğleniyor gibi görünüyorsun Max," diyor Zaire memnun bir sırıtişla. Sirk, bisiklet gezintisi ve maç sonrası çekimlerine ek olarak, hafta sonu Renegades maçına gittiğinde futbol sahasının ve evinden Golden Gate Köprüsü manzarasının fotoğrafını çekmesini söyledim. Bana ikisini de gönderdi ve ben de onları yayınladım. Yüzünü göstermiyorlar ama sorun değil.

Rosario daha dik oturuyor ve müşterisine doğru kayıyor. "Ve bazı testler yaptık ve şimdiden sevillebilirlik katsayınız bir iki çentik yükseldi."

"Harika," diyor Max kuru bir sesle. "Bankadaki termometrenin daha da yükselmesini sağlamalıyız."

John gülümsüyor. "Bu umut verici bir başlangıç."

"Öyle. *Gerçek Max Lambert'a* bayılıyoruz," diyor Clementine Max'e. "Harika bir iş çıkardın."

Harika bir iş mi çıkardı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Hepsini ben yaptım. Ama bir reklamcı olarak benim rolüm arka planda kalmak, başkalarının parlamasına izin vermek, bu yüzden ben de yıldızı övmek için üzerime düşeni yapıyorum. "Max açık ve ulaşılabilir olma konusunda gerçekten çok yardımcı oldu. Bunu kolaylaştırdı."

Yalanlar, bana küçük tatlı yalanlar söyle.

Ama makyajı yapan adam bana kurnazca vurmanın bir yolunu bulmak yerine düşünceli bir gülümseme sunuyor ve diğerlerine dönüyor. "Aslında Everly harika bir iş çıkardı. Tüm övgüyü ona vermeliyim," diyor ciddiyetle. "Onunla çalışmak bir zevk. Her bir fikri o buldu. Etkinlikleri o düzenliyor. Fotoğrafları planlıyor. Yazıları o yazıyor. LQ'daki herhangi bir artış tamamen onun eseri."

Ne? Ne?

Zaman tüneline miyim? Az önce GM ve patronumun önünde bana iltifat mı etti? Sanki bir uzaylı vücudunu ele geçirmiş gibi ona bakıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, şaşırmış ama yine de memnun olmuş bir şekilde.

Zaire gururla gülümsüyor. "Everly yaptığı işte müthiş. Birlikte iyi çalışmanıza çok sevindim."

"İşleri kolaylaştıran o," diyor Max, sonra biraz özür dileyerek iç çekiyor. "Bu işi hepiniz için zorlaştırdığımı biliyorum ama Everly'yi bu projeye dahil ederek her şeyi bir araya getirdik. Tüm övgüyü o hak ediyor." Avuçlarını birbirine sürtüyor. "Peki sırada ne var?"

Vay anasını.

Ondan nefret etmek istiyorum ama onu öpmek de istiyorum. Neyim var benim böyle?

Yemeğin sonraki bir saatini, önümüzdeki ay onun için denetleyeceğim toplumsal yardımlar hakkında konuşarak geçirdik. Birlikte çalışmayı sevdiğim yerel bir hayvan kurtarma kuruluşuyla ilk etkinliği planladım bile ve bir hafta sonra, deplasman maçlarından sonra gerçekleşecek. Adını Buzdaki Köpekler koydum çünkü bu isme karşı koyamadım. Max'e etkinliğin detaylarını anlattım -kurtarma merkezinin sahiplendirilecek köpeklerine ev sahipliği yapacağız- ve her ne kadar eğlenceli olacak olsa da, halka açık olduğu için onun için her zamankinden zor, daha yoğun ve daha zorlayıcı olacak.

"Basınla konuşmak zorunda kalacaksın," diyorum ona hatırlatarak. Max başını sallayarak kabul ediyor. "Ben hazırım."

Ben hangi evrende yaşıyorum da Max kabullenici davranıyor? Ben bile bilmiyorum.

Yemeğin sonuna yaklaşırken, kendimi geri itip tuvalete gitmek için izin istiyorum. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra aynada rujumu tazeliyorum, sonra dar koridora geri dönüyorum ve Max'i gördüğümde kısa bir süre duruyorum. Onu gözden kaçırmak zor. Tuvaletin karşısındaki tuğla duvara yaslanmıştı.

Beni bekliyor. Yapmak istediğim her seksi hataya benziyor. "Everly," diyor, sanki söyleyeceği şey önemliymiş gibi.

"Bana kızgın olduğun için üzgünüm ama randevunu mahvettiğim için üzgün değilim."

İnliyorum. İşte yine sinir bozucu olmaya başladı. "Bunu neden yapıyorsun?" "Neyi yapıyorum?"

Elimi koridorun sonuna doğru sallayarak az önce işimiz için önemli olan herkesle bir araya geldiğimiz köşedeki masayı gösteriyorum. "Masada söylediğin gibi güzel bir şey yap, sonra bu şeyleri söylemeye geri dön? *Senin için neyin iyi olduğunu biliyorum* saçmalığı."

"Çünkü bu doğru. Sen ve Lucas birbirinizden hoşlanmıyordunuz bile." "Buna karar vermek sana düşmez," diyorum.

Yaklaşıyor, bakışları daralıyor. "Kız kardeşimi ve beni randevunuza davet etti."

"İyi davranıyordu! Hiç duydun mu?"

Max beni izliyor, ateşli gözleri gözlerimi tutuyor, vücudu o kadar tehlikeli bir şekilde yakın ki cesur ve baharatlı Gece Yarısı Alevi'nin bir ipucunu yakalıyorum. Acı biber, sedir ağacı ve vahşi geceler. Benekli Zebra'da bu kokuyu almamıştım. Arabayla gelirken üzerine mi döktü? Benim için mi yaptı? Daha da cazip görünmem için mi değiştirdi? Onu anlamıyorum. Ben de kendimi ve vücudumun ona neden tepki verdiğini anlamıyorum. Bana bakışı haksız bir şekilde çekici.

Ağrım var.

Lucas'ın iyi biri olduğunu söylediğime inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Max bir elini kaldırıp siyah bluzumun yakasına uzanıyor ve bir parmağını hafifçe ipek üzerinde gezdiriyor, tenime zar zor dokunuyor ama aynı zamanda beni aydınlatıyor. "Bilgin olsun, eğer seni dışarı çıkarırsam asla kimseyi seninle çıkmaya davet etmem."

Bu ifade, yoğunluğu ve tutkusu beni şaşırttı. Benim bir cevabım yok ama o devam ettiğine göre bir cevaba ihtiyacı yok gibi görünüyor. "Ayrıca, içki bir kaçış yolu. Seni yemeğe götürmeli. Seni eve bırakmalı. Seni kapına kadar geçirmeli. İçeri sağ salım girdiğinden emin olmalı. Ama bunu yapmadan önce, sanki seni öpmezse nefes alamayacakmış gibi bir öpücükle seni harap etmeli."

Ağrıyı unut. Aşırı derecede tahrik oldum. Nefesim kesiliyor. Ama gömleğimi bırakıp, "Seni asla paylaşmam," diyerek sözlerini bitirirken hiçbir şey söylemiyorum.

Çok dengesizim, çünkü Max bana çok yakın, koridor çok dar, patronum diğer odada ve yine de onunla ilgili çok kötü bir fikirden uzaklaşmıyorum. "Ya iyi erkeklerden hoşlanıyorsam?" Karşı çıkıyorum.

Bakışlarıyla beni iğneliyor. ". "Neyi sevdiğimi bilmiyorsun."

Sırıttırıyor. "Sanırım biliyorum."

Restoranın bir yerinden bir tabak tıkırdıyor ve hararetli anı bozuyor. Dönüp masaya dönüyorum ve yemeğin geri kalanında sahte bir görüntü sergiliyorum.

Sahte çünkü bu sözler zihnimde yankılanırken içimde seken dizginlenemez arzuyu gizliyor.

Seni asla paylaşmam.

* * *

Yemek bittiğinde herkesle vedalaşıyorum, sonra da bu uygunsuz şehvetin nesnesiyle arama biraz mesafe koyduğum için minnettar bir şekilde bir Lyft çağırmak üzere dışarı çıkıyorum.

Ama telefonum hızla tükeniyor. Araba seçenekleri açılırken şarjım yüzde bire düştü. Ölüm ekranı önce bir tane almaya çalışırken "Hadi," diye mırıldanıyorum.

Çok geç kaldım. Ama saniyeler sonra gece yarısının kokusu etrafımı sarıyor. "Seni eve bırakayım," diyor Max, Kitchen Mosaic'ten yeni çıkmış bir halde sokakta yanıma yaklaşıyor.

Çekiniyorum, onu ikna etmek istemiyorum. Kendime güvenmiyorum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Arkamı döndüm ve teslim oldum. "Tamam."

Beni arabasına götürürken elini sırtımın küçük kısmına koyuyor, beni asla paylaşmayacak bir adam gibi.

BENDEN BİR PARÇA

Maksimum

Columbus Bulvarı boyunca tüm yeşil ışıkları yakalayıp hızla ilerlerken araba birkaç blok boyunca sessiz. Normalde, bu tür bir trafik şansına sahip olmak isterdim. Ama bu gece her kırmızıya basmak istiyorum.

Biraz zaman kazandıracak bir şey. Bizi . Sonra ne yapacağımıza karar vermek için. Sessizlik arabada ağır bir şekilde asılı duruyor. Everly'ye bir şey söylemeliydim. Ama zaten özür diledim. Ayrıca, o adam hakkında tekrar konuşmak istemiyorum.

Konuşmam *gerektiğinden* emin değilim. Yeterince konuştum ve ne kadar kötü bir fikir olduğumuzu hatırlamalıyım.

Bu arzularla hareket etmek için ona çok ihtiyacım var. Kamu hayatımda yarattığım karmaşayı düzeltmek için ona ihtiyacım var. Sürüşe odaklanmaya çalışıyorum, çevreye

-Ona yakın olmak bile nabzımı hızlandırıyor.

Saat neredeyse 10. Kuzey Sahili'ne doğru ilerlerken, Everly'nin evine gittikçe yaklaşırken, kaldırım boyunca yürüyen, restoranlara, barlara ve kitapçılara girip çıkan, birbirleriyle sohbet eden insanların yanından geçerken şehir hala kalabalık.

Hâlâ konuşmuyoruz. Ona bir bakış attım, ama bu bir çaylak hatasıydı. Şimdi o eteğin içinde bacaklarının nasıl görüldüğünü düşünüyorum. Pencereden dışarı bakarken ay ışığının solgun teninde nasıl süzüldüğünü,

Sessiz de. Evinde nasıl görüneceğini hayal ediyorum, beni içeri sürüklüyor, gömleğimi tutuyor ve bir öpücükle onu susturmamı söylüyor.

Bu düşünceyle neredeyse inliyordum. Direksiyonu daha sıkı kavrayarak güvenli bir soru sormaya zorluyorum. "Biraz müzik çalmamı ister misin?"

Bir mil kadar yolumuz kaldı ama şu anda kendi düşüncelerime eşlik etmeye dayanamıyorum.

"Elbette," diyor.

Hiç düşünmeden, Wesley'nin benimle paylaştığı yeni çalma listesiyle arabayı patlatmak için konsoldaki çalma düğmesine basıyorum - *Sizi Kazanan Bir Ruh Haline Sokan* Rock Müzikleri şu anda bana iyi gelecektir.

"Ekonomik güçler denizciliğin ilerlemesinde rol oynamıştır ve bu derste bunu inceleyeceğiz-"

Sikeyim.

Bir pakı kaleden dışarı atmaktan daha hızlı bitiriyorum. Everly'nin restorana giderken dinlediğim şeyi duymasını istemiyorum. Bu çok kişisel.

Arabaya bindiğinden beri ilk kez bana dönüyor ve başını eğiyor. "Bu da ne?" Eğlenerek sordu.

Önümdeki ışık kırmızıya dönerken "Sadece bir ders," diye mırıldanıyorum. Harika. Artık istemediğim halde dileğim sonunda gerçekleşti. Benim hakkımda bunları bilmesini istemiyorum.

"Aldığın ders mi?" diye soruyor. "Ağırlık odasında bahsetmiştin."

Kahretsin. Yaptım. "Evet. İşte bu." Belki ne kadar az konuşursam o kadar mesajı alır.

Ağzı yumuşar. "Neyle ilgili? Merak ettim." "Yön bulma araçları üzerine," diyorum.

Ve mesajı hiç almıyor. "Haritacılıkla falan mı ilgileniyorsun?" diye sorduğu için benimle ilgili bu detayla çok ilgileniyor.

Bakışlarımı ona çeviriyorum, çenem titriyor. "Bunu bir şekilde kullanacak mısın? Bu imaj yenilemesinde?"

"Hayır," diyor, neredeyse gücenmiş gibi. Sesinin kızgın çıkmasını bekliyordum ama aslında hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Merak ediyordum. Senin hakkında, Max. Başka bir nedenle sormadım."

Kahretsin. Rahatsızca yutkunuyorum. Ama bütün konu rahatsız edici. "Özür dilerim. Düşündüm de..."

Ne düşündüğümü, bu bilgi konusunda ona güvenmediğimi bildiği için sözümü bitirmedim.

"Evet, ne düşündüğünü biliyorum" diyor hüzünle, sonra başını hafifçe pencereye doğru çeviriyor. Sanki gecenin mürekkepli gökyüzüne bakarken bana yer açıyor.

Yer istiyor muyum? Bilmiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum. Hayır, bu doğru değil. Ne istediğimi biliyorum, onu. Ama bu istekle ilgili bir şey yapmanın kötü bir fikir olduğunu da biliyorum.

Yine de en azından ona gerçeği söyleyebilirim. Direksiyonu kavrarken bir nefes veriyorum ve yanımdaki kadına bakıyorum, yüzü karanlıktan sonra şehrin ışıklarıyla parlıyor.

"Yerel bir üniversite tarafından sunulan çevrimiçi bir ders. Dinliyorum. Sezon başından beri bu dersi alıyorum. Gerçekten bencilce. Neden alıyorum?" diyorum.

"O zaman neden alıyorsun?"

Büyükbabamı, hayatının son birkaç yılını, ama özellikle son birkaç ayını hayal ediyorum. Artık nasıl kendisi olmadığını. Geçmiş olmayan, ailesi olmayan, anıları olmayan bir adamdı. Eskiden olduğu kişinin bir kabuğuydu. "Büyükbabamda bunama vardı. Bir yıl önce ölümüne yol açtı," diyorum ve ışık merhametli bir şekilde değişiyor. İyi oldu. Ona bakmak zorunda olmadığım zaman bu korkunç hikâyeyi paylaşmak daha kolay oluyor. "Seattle'a gidebildiğim her zaman onunla vakit geçirdim. Bazen onu randevularına götürürdüm. Bir keresinde onu nörologuna götürdüğümde oldukça kötü durumdaydı. Hemşireyle birlikte tahlillerini yaparken doktorla yalnız kalma şansım oldu. Ve hemen üzerine atladım," diyorum ve bu anla tam olarak gurur duymuyorum ama o sırada korkudan çılgına dönmüştüm. Geleceği görmüştüm ve korkunçtu. Bunu kendimle ilgili yapmak zorundaymışım gibi hissediyordum. "Bencilce bunamayı önlemek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordum."

"Bu bencillik değil," diyor, sesi güçlü ve tutkulu. "Bu akıllıca."

"Bilmiyorum. Bu biraz aptalca bir hareketti. Bu *onun* randevusuydu. Benim değil."

"Ama bu proaktif bir yaklaşım. Bir doktora sormak akıllıca. Bunu *şimdi* düşünmek akıllıca" diyor ve belki de haklı. Ama olan oldu.

"Her neyse, bana hiçbir garantinin olmadığını söyledi. Tedavisi yok. Ama bana beyin sağlığı için bir tavsiyede bulunacaksa, bunun üç anahtarının 'egzersiz yapmak, sosyalleşmek ve ezberlemek' olduğunu söyledi," diyorum caddede ilerlerken,

hafif bir tepeye tırmanıyordu. "Tabii ki bu sadece umut verici bir tavsiye," demişti. Herhangi bir şeyin hafıza kaybını önleyebileceğine dair tıbbi bir kanıt yok, ancak bu şeyler muhtemelen yardımcı olabilir. Egzersiz kısmında zaten başarılı olduğumu düşündüm, bu yüzden beynim üzerinde çalışmaya devam etmenin zararı olmaz," diye itiraf ediyorum, ona gerçekten kimseye açıklamadığım bir şeyi söylüyorum.

"Kaybınız için üzgünüm. Ve onun yaşadıkları için. Sizin için de," diyor sempati ile. "Bu herkes için çok zor olmalı."

Görünüşe göre paylaşmaya başladığımdan beri duramıyorum. İçimde bir kapakçık gevşedi, bu yüzden ekliyorum, "Ve belki bu beni de bencil bir pislik yapar, ama ona ne oldu? Bu benim en büyük korkum" diye itiraf ediyorum. Belki bir başkasına güvenmekten bile daha çok. Güvenebileceğimi kesin olarak bildiğim tek kişi kendimim. Ama ya bir gün kendimi kaybedersem? Bu düşünce beni ürpertiyor. "Umarım farklı bir kadere sahip olabilirim. Farklı bir gelecek. İşte bu yüzden bunları yapmaya çalışıyorum."

"Sosyalleşmek mi?" diye soruyor dudaklarını bükerek, şakacı bir şekilde beni sıkıştırarak. "Sosyalleşmeyi seviyor musun?"

"Arkadaşlarımla," diyorum sertçe. "Benim sosyal bir kelebek olduğum fikrine kapılmayın."

Ellerini kaldırdı. "Asla yapmam. Gerçi ezberleme kısmı. Bu, dersi yaptığınız, bilgileri ezberlediğiniz ve sonra testlere girdiğiniz anlamına mı geliyor?" "Evet," diyorum gülerek. "Her hafta bir sınava giriyorum. Sanki okuldaymışım gibi tekrar."

Bir süre sessiz kalıyor, belki de ben Filbert Sokağı'na yaklaşırken bunu içine sindiriyor. "Max," diyor usulca.

"Evet?"

Elini pazılarımın üzerine koydu. Araba kullanırken onun bu basit dokunuşu benim için neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla. O, "Bazı şeylerin kişisel olduğunu biliyorum," derken yola odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Her şeyi kullanmak istemiyorum. Çoğu şeyi kullanmak istemiyorum. Keşke bunu görebilsen."

Keşke ben de yapabilsen.

"Denerim." "Teşekkür ederim."

Evinden birkaç blok uzaktayız. Kolumu bıraktı, iç geçirdi ve sonra şöyle dedi: "Lucas benim fizyoterapistimdi. Araba kazası yüzünden bir süre hastanede yattım. Oldukça kötüydü. Bazı ameliyatlar geçirdim. Bazı yaralarım vardı. Rehabilitasyona ihtiyacım vardı. Bana çok yardımcı olan insanlardan biriydi."

Ona sormak istediğim o kadar çok soru var ki. Bilmek istediğim daha çok şey var. Ama çoğunlukla söylediklerini bir hediye kabul ediyorum.

Ona bir parçamı verdikten sonra.

"Yardım etmesine gerçekten çok sevindim," diyorum, onun sokağına yanaşıp evinin hemen dışında bir yere kayarken bunu kastederek. Motoru kapattım, sonra ona ukala bir gülümseme attım. "Ama ondan hoşlanmadığın için ben de memnunum. Senin tipin olmadığını biliyordum."

Koluma vuruyor ama gülümsüyor. "Hiç güzel bir anın olmasına izin veremez misin?"

Alay ettim. "Bunun cevabını biliyorsun, günışığım. Ve o da hayır." "Kesinlikle öyle."

"Sanki başka türlüünü istermişsin gibi."

Gözlerini deviriyor. Peki ya *bu*? Bu şakalaşma, bu iğneleme, bu enerji? Bu mahrem parçalarımızı birbirimizle paylaşmaktan milyonlarca kez daha güvenli.

Evine doğru başımı salladım. "Seni geçireyim," diyorum ve arabadan iniyorum. Aracın ön tarafına doğru ilerlerken kendime uslu durmam gerektiğini hatırlatıyorum. Ona kadar eşlik edip vedalaşacağım. Merdivenleri çıkarken, ön girişin kilidini açarken ve sonra güvenle içeride kaybolurken onu izliyorum.

Arabasının kapısını açarken planım buydu.

Dışarı çıkıyor ve kahverengi gözleri benimkileri tutuyor. Ama onunkiler merak dolu. "Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?"

Alnını yakındaki basamaklara doğru eğiyor. "On adım uzaktayken beni eve bırakıyorsun. Bir erkeğin bir randevuda ne yapması gerektiğini düşündüğünü bana göster."

"Öyleyim," diyorum, sahiplenerek.

"Neden?" Ses tonu biraz çaresiz, sanki bana gerçekten neler olduğunu bilmek zorundaymış gibi ve bunun için zorluyor, "Lucas'ın benim için yanlış olduğunu kanıtlamaya devam istediğin için mi? Max, o savaşı çoktan kazandın. Bunu neden yapıyorsun?"

Bu harika bir soru aslında. Adil de bir soru. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu söyleyebilirim. Ona sınırda takıntılı olmasaydım bile bunu yapardım diyebilirim. Arkadaşım bile olsa onu merdivenlerden çıkaracağımı söyleyebilirim. Bunların hepsi doğru. Bir erkeğin yapması gereken bu. Ama bunun yerine bir adım daha yaklaştım, çünkü Everly'nin çekim gücü karşı koyamayacağım kadar güçlüydü. "Dediğim gibi, çünkü seninle dışarıda olsaydım ben de öyle yapardım."

"Ama biz değiliz. Ve sen de demek istediğini daha önce anlattın," diyor kaldırarak, sesi bile güçlü kalmaya çalışıyormuş gibi. Sanki

incindim. Benim açımdan mı? Lucas tarafından mı? Hiç emin değilim. "Lucas benden senin düşündüğün gibi hoşlanmıyor."

Ama ben öyleyim. Ve bu büyük bir sorun. "Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım. "Seni kapıya kadar geçirmeme izin ver."

"Peki," diyor, avuçlarını teslimiyetle kaldırarak.

Elimi tekrar sırtına koyuyorum. Ona dokunduğumda içinden hafif bir ürperti geçiyor gibi. Bunun kafama girmesine izin vermemeye çalışıyorum. Ya da sikime.

Ama ilerlerken, parmaklarımı gömleğinin ipeği üzerinde daha geniş açıyorum. Biraz daha bastırıyorum. Biraz daha ovuyorum. Başparmağımı beline doluyorum. Nefesinin her titreyişini kaydediyorum.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda, elim onun sırtında bırakılamayacak kadar iyi hissediyor. "Demek istediğimi anlatabildim *mi* emin değilim Everly."

Bana dönüyor, yüzünü bana dönüyor, böylece elimi sırtından çekmek zorunda kalıyorum. Bakışları temkinli ama meraklı, gözleri sorularla titreyiyor. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Daha önce de gibi, eğer bu bir randevu olsaydı seninle kapıya kadar yürürdüm."

"Ama değil. Bana olmadığını söyleyip duruyorsun." Sanki beni teknik bir konuda yakalamaya çalışıyor ya da belki de bir şeyi itiraf etmem için beni zorluyor. İçeri girmek için bir hamle yapmıyor. Bakışları benimkilere kilitlenmiş durumda ve aramızdaki hava . Beklentiyle çatırdıyor.

"Haklısın. Değil," diyorum, ne kadar ileri gideceğimi tartarak. Neye mal olacağını Ben.

Dudaklarını birbirine doluyor, sonra nefes veriyor, sanki kendini merkezliyor. "Ve sen yine de yaptın."

"Doğru," diyorum. Sanki onunla başka bir şey yapabilmişim gibi. İstesem de kendimi bu gece The Spotted Zebra'ya gitmekten alıkoyamazdım. Onu eve bırakmaya karşı koyamazdım. Onunla merdivenlerden yürümekten kendimi alıkoyamazdım. Şimdi ılık Ekim havasında duruyoruz, Golden Gate Köprüsü uzakta, okyanus bizi kucaklıyor. Ve ben gitmiyorum, o bana hiç olmadığı kadar yakınen gitmiyorum. Yemyeşil ağzına bir kez daha bakıyorum, sonra muhteşem gözlerine. "Ve eğer bu bir randevu olsaydı seni kapıda öperdim."

Sessiz ama dudakları yukarı kıvrılıyor. "Restoranda söylediğin bu değildi."

Bekle. Şimdi kafam karıştı. "Ben de öyle dedim," diye belirttim.

Kollarını kavuşturuyor, başını sallıyor ama gülümsüyor ve bu flörtöz bir tavır. Davetkar. "Hayır, Max. Bir öpücükle beni mahvedeceğini söylemiştin."

İşte bu kadar. Bu kadar yeter. Siktir et. Her şeyin canı cehenneme.
"Sanırım başlasam iyi olacak."
Meydan okurcasına gömleğimin yakasını tutuyor. "Ne ?"

HER TÜRLÜ FIKRİM VAR.

Everly

Max yüzümün yan tarafını tutuyor ama beni pmyor. Başparmağını ene izgim boyunca kaydırıyor ama ağzını benimkine daldırmıyor. Bir adım daha yaklaşıyor ama yine de öpücük almak için bir hamle yapmıyor.

Onun alayına kapıldım. Kendimi sabitleyecek bir şeye ihtiyaç duyarak parmaklıklara yaslanıyorum. O da benimle birlikte hareket ediyor, hâlâ açgözlülükle ağzıma bakıyor. Sonra gözlerime. "Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyor.

Bu dört kelime bir süpernova gibi kan dolaşımına karıştı. Işıldıyorum, her yerim parlıyor ve beni tatlı ıstırabımdan kurtarmadı bile.

"Ne hakkında fikrin yok?" diye soruyorum, sesim ihtiyaçla, arzuyla tyleniyor. "Seni ne kadar istediğimi."

İtiraftan rperdim. "Ne kadar?"

Bana anlatmıyor. Bana gösteriyor. Sanki beni ezberliyormuş gibi başparmağını çenemde gezdiriyor. Sonunda yüzünü yaklaştırıyor ama yeterince değil. Beklentiye kapılıyorum. Sıcak nefesi tenimde ipek gibi geziniyor. Boynundaki damar nabız gibi atıyor. Güçlü bedeninden ısı yayılıyor. Gözlerimi kapatıyorum. O kadar çok ki -sözleri, dokunuşu, ihtiyaı.

Çok titriyorum. Çok tahrik oldum. Neye tutunacağımı bile bilmiyorum. Direncimin tüm kırıntılarını kaybettim, bu yüzden buna tutunamıyorum. Ama gözlerimi açtığımda,

O mavi gözleri alev gibi. Ve ben hiçbir şeye tutunmak istemiyorum.

Bırakmak istiyorum.

Başparmağını çeneme doğru kaydırarak yüzümü yukarı kaldırıyor, sanki mükemmel pozisyonu buluyormuş gibi.

Max'i öpmeyi sayısız kez düşünmüştüm ama *bunu* hiç hayal etmemiştim. Acele etmeyeceğini hiç düşünmemiştim. Bir öpücüğü yavaşça yakmasını hiç beklemiyordum.

Ama başparmağını ağızma götürüp alt dudağımda gezdirirken beni öldürüyor. Nefesim kesiliyor ve inliyorum. İçimdeki her şey ağrıyor. "Sadece öp beni," diye mırıldanıyorum, sessiz bir talep.

Ukala bir pislik gibi gülümsüyor. "Merak etme. İsteddiğini biliyorum"

Gözlerimi deviriyorum. "Neden konuşarak bunu mahvetmek zorundasın-"

Sonra nefes nefese kalıyorum, titriyorum, beni kesiyor, dudakları sonunda benimkilerle buluşuyor. Öpücüklerin en yalınıydı. Bana neredeyse hiç dokunmuyor. Sadece o dolgun dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor.

Ama dizlerimin bağının çözülmesi için yeterli. Parmaklarımı gömleğinin yakasına doluyorum. Diğer elim de onu tutuyor, avucumu güçlü göğsüne koyuyorum ve ilk kez sert kaslarına dokunurken keskin bir nefes alıyorum.

O çok sağlam. Çok sağlam. Ve benim bu güce çok ihtiyacım var.

Max bana en yumuşak öpücüğü verirken yüzümü en şefkatli şekilde tutuyor. Sakalı tenimde fısıldıyor. Ahududu aromalı dudak kreminin tadını alabiliyorum.

Uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Sanki ben de eriyorum. Max Lambert sözünü yerine getirirken ben sıvı bir kadını - *sizi öpmezse nefes alamayacakmış gibi bir öpücükle sizi harap etmeli.*

Max tam da bunu yaptı. Hiç tahmin etmediğim bir öpücükle beni mahvediyor.

Çünkü kaba ve sert öpeceğini hayal etmişim. Biraz ısrarcı. Bolca dil. Ama bu öpücük? Yumuşak, yavaş ve büyüleyici.

Beklentilerimin tam tersi, ancak aşıyor.

Bu anın her saniyesini hissetmeme izin veriyor. Ağızımı tanımaya çalışıyor. Acele etmeyip öpücüğü derinleştirmesi sarhoş edici. Sanki bu öpücüğün içine düşüyormuşum gibi hissediyorum, sanki dudaklarının bir fırçası, dilinin nazik bir darbesi, yüzümü tutan kendinden emin bir el ile beni baştan çıkarıyormuş gibi.

Aynı anda hem sihirli, hem harika, hem de korkutucu, çünkü bir öpücükle bağımlısı oluyorum. Durmasını istemiyorum. Beni parçalara ayırmasını istiyorum.

Yakasını daha sıkı kavriyorum, onu daha yakına çekiyorum ve sonra hissediyorum.

Her şeyini.

İri gövdesini bana doğru bastırıyor ve ereksiyonunun dış hatları yepyeni bir dünya gibi - sert, ısrarcı, aç. Yüzümü bırakıp vücudumu keşfederken bile öpücüklerinin şiddeti artıyor. Bir elini gömleğimin yakasından aşağıya, sonra yumuşak kumaşın üzerinden karnıma doğru kaydırıyor ve beni titretiyor. Diğer elini kalçama doladığında çıkardığım ses tehlikeli derecede yüksek.

Bir uyarı zili.

Öpüşmeyi kesip alnımı kapıya doğru eğiyorum. Bir davet. Kelimelere ihtiyacımız yok. Giriş kapısını açtığım anda beni takip ederek evet diyor. Merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum, o her adımda arkamda, arzularımız binamın havasında titreşiyor.

Evime varıyorum, kilidi açıyorum, sonra çantamı ve telefonumu aceleyle masaya bırakıyorum. Oturma odasındaki tek ışığı açıyorum ama kısıyorum. Gömleğimi çıkarmayı planlamıyorum ama bu gece hiçbir şey açıklamak zorunda kalmazsam daha kolay olur. Bazen hiçbir şey açıklamak istemiyorum. Kazara yara izlerimi ya da sol kalçamdakileri görürse diye burası çoğunlukla karanlık olursa daha kolay olur.

"öpüşeceğini düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum.

Kapıyı kapatıyor ve beni hemen yanındaki duvara yaslıyor, o soğuk gözleriyle bana bakıyor. "Beni öpmeyi düşündün mü?"

Bir sürü kez. Artık başka bir şeymiş gibi davranmanın anlamı yoktu. "Yaptım."

"Seni nasıl öptüm? Bana oral seks mı?"

İçimden bir kahkaha patladı. "Seninle yattığımı söylemedim."

Bana ağzı kapalı bir gülümseme fırlatıyor. "Bunu söylemene gerek yoktu." Gözlerimi deviriyorum. "Neden konuşuyorsun ki?"

Beni duvara yaslarken daha geniş gülümsüyor, sonra boynumda bir yol açarak kulağıma kadar öpüyor. "Seni neden böyle öptüğümü bilmek ister misin?"

Nefesim şaşırtıcı derecede hızlı geliyor. "Evet," diyorum çaresizce. Onun cevabı için ölüyorum.

"Çünkü senin tadını çıkarmaya ihtiyacın var, Everly. Çünkü seninle asla acele etmem. Çünkü sen hızlı bir ilişki değilsin."

Sözleri tüm bedenimi titretiyor, bakışlarıyla buluştuğumda her yerim karıncalanıyor. "Neyim ben?"

Geri çekiliyor ve bakışlarını benimkilere kilitliyor, gözleri çiğ bir dürüstlikle dolu gibi görünüyor. "Sen kötü bir fikirsin ve ben seni hâlâ çok istiyorum."

Gerçeklik bana çarpıyor. Durmalıyız. Gerçekten durmalıyız. Ama Max duvara yaslanmış, kolunun ön kısmına dayanmış, uzaklaşmam imkansızmış gibi bana bakıyor.

Evet de.

"Bu bir daha olamaz," diyorum kendim için olduğu kadar onun için de. "Biliyorum."

"Bu sadece bir seferlik."

"Kesinlikle öyle."

Konuşmam bitti, beline uzandım ve onu kendime doğru çektim. Önden ben gidiyorum ve onun gibi sabırlı değilim. Ben açım. Açlıktan ölmüyorum desem daha doğru olur. Onu açgözlü bir kız gibi öpüyorum. Dudaklarımızın her dokunuşunda, ellerinin her sıyrılışında daha da ateşleniyorum. İçimde her yerde bir nabız atıyor, en çok da kalçalarımın arasında.

Bundan sonra olacaklar için daha fazla bekleyemem. İdeal olarak, *ben*.

Büyük avucunu kalçamda gezdirdiğinde, elini tutup kendi elimle kapatıyorum. Öpüşmeyi kesiyoruz ve buz mavisi gözleri, elini eteğimin altına, sonra sağ uyluğuma doğru yönlendirirken ateşe dönüşüyor.

Bir iniltiyle ağzı açık kalıyor. "Çok yumuşaksın."

Dudaklarımın kenarını ısııyorum, sonra cesur hissederek "Ve ıslak." diyorum.

Parmaklarını dantelli külotumun nemli panelinde gezdirirken şehvetle inliyor. "Sırılsıklam desek daha doğru olur," diyor.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Sadece bu gecelik, bu arzuyla savaşmayı bırakıyorum. Sabah farklı bir hikâye olacak ama yarın kendi başının çaresine bakacak. Şu anda, umutsuzca benimle ilgilenmesini istiyorum. Parmaklarını içime sokmasını istiyorum. Beni boşaltmasını istiyorum. "Bunu telafi etmelisin," diyorum biraz talepkâr bir sesle.

Kaşları havaya kalktı. "Neyi telafi edeyim?"

"Randevumu nasıl mahvettiğinle."

"Ama üzgün değilim," diyor ve bu geri adım atmayı reddediyor.

"Özür dilemene ihtiyacım yok," diyorum ona. "Başka bir şey istiyorum. Özürden daha iyi bir şey."

"Anlat bana," diyor, bakışları benimkileri hiç kırmadan.

Acele etmem. O anın uzamasına izin veririm, sonra şöyle derim: "Bir randevunun nasıl geçmesi gerektiği hakkında büyük bir oyundan bahsettin. Neden bana göstermiyorsun?"

Vegas'taki tüm büyük ikramiyeleri kazanmış gibi, "İşte bir randevu böyle bitmeli" diyor. Ağzını benimkinin üzerine kapatıyor ve beni sertçe öpüyor. Acımasızca. Bir kez daha otoriter bir adam, parmakları bacaklarımın arasındaki dantel parçasının üzerinde kayarken acımasız öpücüğüyle ağzıma sahip oluyor. Ağzı vahşi, kumaşı çekiştirip sonra kenara çekerken beni yutuyor.

Bana dokunduğu an, vücudum sevinçle haykırıyor. Buna çok ihtiyacım vardı. Bunu ondan istedim. Öpüşmeyi kesiyorum, başım duvara yaslanıyor. "Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Gözleri kararıyor ve boynundaki kaslar geriliyor. "Çok yumuşak ve ıslaksın," diyor, amımı okşarken beni övüyor. "Sen mükemmelsin."

İltifatlar beni aydınlatıyor, tenimi karıncalandırıyor.

Eteğimi yukarı itiyor. Bir an için endişelendim. Ama kalçamı fark edemeyecek kadar aç ve tabii ki ışık da bir şey göremeyeceğim kadar düşük. Açıklama yapacak havada değilim.

Max benim zevkimin peşinden koşmaktan başka bir şey yapacak havada görünmüyor. Kalçamı kavıyor ve kalçasına yaslıyor. Bu şekilde, bir bacağına kalçasına dolayarak beni parmaklıyor. Beni duvara doğru itiyor, sabitliyor ve dokunuyor.

Bir parmağını içime sokarken öpüşmeyi yavaşlatıyor. Nefesim kesiliyor, sonra beni tek parmağıyla doldurup kıvırdıkça bir iniltiye dönüşüyor. Karnım sıkışıyor.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, bana dokunurken omuzlarına tutunuyorum. "Ne istersen."

Bir parmak daha ekliyor ve daha dolgun oluyorum ama yeterince değil. "Daha fazla," diye ısrar ediyorum.

Başparmağıyla klitorisimle alay ederken üç parmağıyla beni beceriyor. Göz kapaklarımın arkasında parlak ışıklar parlıyor. Tenimin üzerinde elektrik çatırdıyor. İçimde baskı oluşuyor, yetenekli parmaklarıyla serbest bırakılmamın peşine düşerken, beni becerirken ve ben devrilme noktasına gelene kadar onları kıvırırken acil gelme ihtiyacı, beni uçurumun kenarına gönderirken dünyam mutluluğa dönüşüyor.

Ben daha nefesimi tutamadan parmaklarını gevşetiyor, bacağıma yere indiriyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Eteğimi belime kadar sıyrıyor. Nefesimi tutuyorum ama yara izleri en soluk olanları ve onları görmek için gerçekten bakması gerekiyor. Şu anda *yapıyor*. O

Külotumu çekiştirerek indiriyor ve bir ayakkabımın üzerinden kaydırıyor, tamamen çıkarma zahmetine bile girmiyor. Bir ayak bileğime oturdular.

"Seni tatmam lazım. ," diye mırıldanıyor.

Sesindeki ihtiyaç bacaklarımı titretiyor. Beni daha sıcak, daha ıslak yapıyor. "Lütfen yap. Lütfen."

"Uzun zamandır seni yemeye ihtiyacım vardı," diye geveliyor dilini klitorisime değdirirken, ilk tattan sonra vahşice inliyor.

O bir görevde ve ben daha ilk orgazmımdan inlemeyi bırakmadan ağzını bana kapatıyor, sonra da amımın i ine Fransız  p c ğ  konduruyor. Ellerimi kafatasının etrafında kıvrıyorum, parmaklarım kalın, vahşi sa  yelesinin arasından geçiyor, tırnaklarım onu kazıyor.

Beni yerken hırılıyor, dili beni derinden, tutkuyla okşuyor. Yüzüne doğru sallanarak ağzını, sakalını, dudaklarını yıllardır hissetmediğim vahşi bir terk edilmişlikle beceriyorum.

Ya da gerçekten, hiç.

Kıcımı tutuyor, etimi sıkıca kavırıyor, beni inanılmaz derecede yaklaştırıyor, sonra dilini i ime sokuyor.

Zevkin keskin, sıcak sivri uçlarından çığlık atıyorum. İçimdeki dilinin iğrenç zevkinden. Ben başını daha sıkı tutup onu kendime çekerken ve utanmadan yüzünde ikinci bir orgazm kovalarken, huysuz kaleci beni duvara doğru diliyle beceriyor.

Bir anda ortaya  ıktı. Bana  arpıyor. Beyaz sıcak bir bulanıklıkla beni paramparça etti.  ığlık atıyorum, nefes nefese kalıyorum ve uzun bir süre mırıldanıyorum. Düzgün göremiyorum, hatta yürüyemiyorum bile ama bir de bakıyorum ki Max beni kucağına almış, oturma odama, koridora taşıyor ve yatak odamı buluyor. Beni nazıkçe yatağına yatırıyor, ayakkabılarımı çıkartıyor ve alnıma şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra fısıldıyor: "İşte ilk buluşma böyle bitirilir."

Sonra da gider.

Az önce olanları düşünemeyecek kadar seks sarhoşu olmuştum. Ancak yirmi dakika sonra, temizlenip uyku şortu ve tişörtümü giydikten sonra ıslak külotumu aramaya başlıyorum.

Ama onları kapının yanında bulamıyorum. Ya da hiçbir yerde. Çünkü... Max onları almış olmalı.

KEDİ HAKİM

Maksimum

On kişiden onu ereksiyon halinde araba kullanmayı önermiyor.

Eve nasıl gittiğimi sorma. Arabayla gittiğime eminim ama aklım yolda değil. Sonunda binamın otoparkına giriyorum, motoru kapatıyorum ve asansörlere doğru yürüyorum. Çatı katı için kart anahtarımı okuturken asansörde kimsenin olmadığına şükrediyorum.

Zor nefes , beni boğan arzudan başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Bitmek bilmeyen kırk beş saniyelik bir asansör yolculuğundan sonra en üst kattayım, koridorda ilerliyorum ve evimin kapısını açıyorum.

Yatak odama gidemeyecek kadar heyecanlıyım. Kapı kapanır kapanmaz kemerimin tokasını çözüyor ve oturma odasından kanepeye geçiyorum. Pantolonumun fermuarını açıp istekli aletimi çıkarırken süet mindere gömülüyorum.

Düşünemiyo

rum.

Odaklanamıy

orum.

Lanet olası bir ışığı bile açmıyorum.

Everly'nin evinde duvara yaslanarak geçirdiğim o yirmi dakikayı tekrarlamaktan başka bir şey yapamıyorum. Sikimi kavradım, bir amaç uğruna okşadım. Tembellik yok

Burada çekiştirme yok. Havamda olup olmadığını anlamak için test vuruşları yok. şu anda havamdan başka bir şeyim yok.

Bir yumruğumu sikimin etrafında kıvrırken, diğer elimi cebime sokup ödölümü çıkarıyorum.

Benim ödölüm. Ama bunları görmek istiyorum, bu yüzden "Hey, Alexa, oturma odasının ışığını aç" diye bağırıyorum.

Yardımsever merkez, tepe lambasını açarak buna uyuyor.

Evet, evet. Sikeyim evet. Açık su rengine, şeffaf kumaşın her yerinde narin bir gül işlemesi var ve kıcı neredeyse hiç örtmüyor. Sadece kazanana giden harika bir tanga. Hâlâ ıslak olan paneli burnuma götürürken nabzım hızla atıyor. "Fuuuuuck," diye gürlüyorum, arzusunun kokusunu içime çekerek.

Daha hızlı sarsılıyorum, gözlerimi kapatıp onun kokularının zihnimi doldurmasına izin verirken sikim elimde acımasızca zonklıyor. İnanılmaz kokuyor, dantel ve özlem gibi. Tüm kirli rüyalarım gibi. *Benim tarafımdan* tahrik edilen *o kadın* gibi.

Yumruğumu tabandan uca doğru daha hızlı hareket ettiriyor, baş kısmından bir damla ön boşalmayı sıkıyor ve bu sıvıyı yolu kolaylaştırmak için kullanıyorum.

Yumruğumu sikerken ve Everly'nin külotunu içime çekerken çenem bastırılmış gerginlikle titriyor. Onları koklamadan duramıyorum. Son bir saattir ilgi için yalvaran bu ısrarcı ereksiyonla ilgilenirken onun uyarılmışlığını içime çekmeyi bırakmak istemiyorum.

Kalçalarım geriliyor. Başım şehvetle dönüyor. Kemiklerim titriyor. Kafamın içinde pis, güzel bir döngü çalarken daha hızlı ve daha hızlı okşuyorum.

Onun muhteşem dudakları. Ağzının tatlılığı, köprücük kemiğindeki iekli parfüm, öpücüğümün içinde eriyip gitmesi. Onu kollarımda tutarken dudaklarının yumuşak, baştan çıkarıcı tadı.

Benim onu becerdiğim kadar onun da elimi becermesi.

Külotunun nemli panelini burun deliklerime daha da yaklaştırıyorum ve onun sarhoş edici kokusunu bir kez daha alıyorum.

Karnımdaki sıcaklık azalıyor. Bu çok gerekli. Bu serbest bırakma olmadan bir dakika daha dayanamam. Arzuyla çok sarıldım. Ve onu ne kadar çok istediğıme dayanamıyorum.

Bir nefes daha. *"Siktir et."*

Aletimi bir saniyeliğine bırakıp kumaşı sağ elime geçiriyorum ve ters çeviriyorum. Sonra pamuklu panel ile sikimi kavırıyorum.

Hala onun yüzünden biraz ıslaklar ve onun uyarılmışlığıyla boşalma fikri beynimi kızartıyor. Tüm vücuduma kısa devre yaptırıyor. Beni gönderiyor

Dönüyor. Yumruğumu şeffaf dantel ve pamukla daha sert beceriyorum, düşüncelerim kararana ve görüşüm bulanıklaşana kadar sarsıyorum ve okşuyorum.

Kıvılcımlar gözlerimin önünde patlarken homurdanıyorum. Sonra kalçalarımı yumrukluyor ve elime ve onun pahalı külotuna dökülüyor.

Bu çok yanlış.

Uzun süre nefesimi bile tutamıyorum.

Sonra, gözlerim nihayet açılıyor ve toprakla yeniden bağlantı kuruyorum. Bakışlarımı elime çeviriyorum. Danteli mahvettim. Ama dağınıklığa sırtıyıyorum.

Buna değer. Lanet olsun buna değer. Sonra göz kırpmıyorum.

"Ne oluyor lan?"

Athena sehpanın üzerine tünemiş, kırpışmayan yeşil gözleriyle keskin bir şekilde bakıyor.

"Beni yargılama," diye mırıldandım.

Diğer tarafa dönüyor, mağrur, tüylü çenesini kaldırıyor.

"Hiçbir şey görmedin," diyorum ona.

Kuyruğunu daha fazla seğirtir. Beni yargılıyor. Beni yargılıyor.

Ama yine de, kanepemde pantolonum inik, aletim dışarıda, elimde dünyanın en seksi külotlarından biriyle oturuyorum.

Ben de kendimi yargıladım.

On beş dakika sonra duşumu almış ve temizlenmişim. Kabarık banyo havlusunu yağmur duşunun yanına astıktan sonra yatak odamdaki yumuşak halının üzerinden geçip gömme dolaba giriyorum. Çekmecedan bir çift siyah boxer külot alıp üzerime geçirdikten sonra yatağa doğru ilerliyorum. Büyük boy yataktaki yumuşak gri yorganın üzerine uzanıyorum.

Esniyorum, sonunda rahatladım. Ama yarın maçımız olsa da henüz yatma vakti gelmedi.

Yastıkların üzerine yerleşip telefonumu elime alıyorum, tavandan tabana pencerelerin ötesinden şehrin ışıkları titriyor.

Biraz dedektiflik zamanı. Etiketle marka adı yok. Sadece bir beden. Everly'ye bunun hangi marka olduğunu sormamın imkanı yok. Bunun yerine, Google'da *güllerle kaplı su rengi şeffaf külotları* arıyorum ve doğru görünen bir tane bulana kadar internette yedi farklı iç çamaşırı mağazasını ziyaret ediyorum.

"Bingo," dedim. Sonra yarın öğleden sonra acele teslimat için bir sipariş verdim.

Tarayıcıyı kapatıyorum ve kısa mesajlarıma atlayıp Everly ile olan ileti dizisini açıyorum. Bir paket için tetikte olmasını bildiren bir mesaj başlıyorum.

Ama sonra, siktir et. Ona sürpriz yapmayı tercih ederim.

Telefonumu yere bırakıyorum, çok memnun bir iç çekiyorum ve ellerimi başımın arkasına koyuyorum. Doydum.

Şimdilik.

Yumuşak bir ses duyuyorum ve sağa dönüyorum. Sessiz bir tüy yumağı yatağa doğru süzülüyor ve boynumun yanına kıvrılıyor. Saniyeler içinde mırıldandı ve ben affedildim.

* * *

Sabah mutfakta bir fincan kahve doldururken bir yandan da babamla simit hakkında mesajlaşıyorum. Bana her gün simit resimleri göndermeye başladı ve neden bilmiyorum ama ailemden gelen simit resimlerine bayılıyorum. **Lezzetli görünüyor**, bugünün sözde Günün Simidi'ne yanıt veriyorum, o sırada telefonumdan yeni bir mesaj göz kırptıyor. Lanet bir mesaj.

Everly: Külotumu aldın.

Bir cevap yazdırmadan önce beni uyandırması biraz kahve içiyorum.

Max: bir soru var mı?

Everly: Külotumu aldığına inanamıyorum.

Max: Bu hala bir soru değil.

Everly: Neden külotumu aldın?

Bu cevap kolay, bu yüzden ona veriyorum.

Max: Çünkü onları ben istedim.

* * *

"Bu da ne?" Asher sabah patenine giderken arabamın yolcu koltuğuna kayarken soruyor.

"Ne nedir?"

Çenesini bana doğru eğip yüzüme . "Bu... bir *gülümseme* mi giyiyorsun?"

Alay ediyorum. "Sikeyim hayır."

"Dostum. Sanırım gülümsüyorsun," diyor kemerini bağlarken.

California Caddesi'ndeki hafif trafiğe girerken onu "Dikkat et Callahan," diye uyarıyorum.

"Bu sabah şanslı bir kuruş mu buldun? Bekle. Bahse girerim kurutucuda tam yirmi tane bulmuşsundur ve şimdi bizi yemeğe mi çıkaracaksınız?" Elleri dua eder gibi birbirine bastırıyor.

"Sen ucuz bir randevusun. En son ne zaman bir kişi için yirmi dolardan daha az bir fiyata öğle yemeği aldın?"

"Demek bir hundo'ydu. Mükemmel. Tako yemeyi öneriyorum. Sen, ben, Bryant ve Falcon," diyor ve sonra bana sırtıyor.

Sanki onu suçüstü yakalamışım gibi, ışıktan dönmeden önce onu işaret ediyorum. "Pasta deliğindeki o mu? O bir gülümseme. Ben mi? Ben gülümsemem."

"Doğru." Sesini sahte bir fısıltıya indiriyor. "Makyajın işe yarıyor. Kabul et. Bu Max 2.0. *Küçük yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmesine nasıl yardım ettiğini izleyin. Huzurevinde 'İyi ki doğdun' şarkısını söylerken tanık olun. Barınaktaki yavru köpekler için battaniye örerken ön sırada bir koltuk kapın.*"

Tekrar homurdanıyorum, sonra konsoldaki düğmeye basıyorum. Neyse ki bu sefer Wesley'nin "oyun öncesi ısınma" listesinden yeni bir melodi çalıyor - bir Arctic Monkeys melodisi. Sesi sonuna kadar açıyorum. "Do I Wanna Know" Asher'ı arenaya giden kısa yolun geri kalanında susturuyor. Bizimle aynı anda aracından inen Wesley'nin yanındaki oyuncu otoparkına giriyorum.

Asher ona sesleniyor, "Dostum, Lambert mutlu. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başımı sallayarak inliyorum. Asher acımasız bir bok karıştırıcı. Aynı zamanda duygusal açıdan da haksız yere zeki, bu yüzden tetikte olmalıyım. Özellikle de Everly'nin iyiliği için.

Wesley sanki bizi değerlendiriyormuş gibi benden Asher'a bakıyor. "Uzaylılar onu dün aldı, yani maç için yeni bir kaleciye mi ihtiyacımız var?"

"Kesinlikle," diyor Asher ve sonra omzuma vuruyor. "Ya da adam dün gece biriyle yattı."

Ona cevap verme tatminini yaşatmayacağım. "Cougars'Martinez'i aldığını gördün mü? Adam uzun süredir serbest oyuncu değildi."

Sanki o Athena'yımış da ben onun önünde sahte bir kuş oyuncacı sallıyormuşum gibi, dikkatini dağıtmak için beyzbol konuşmaları yapıyorum. Belki de iyi ruh halimi anlamaz. Şu anda incelemeye ihtiyacım yok.

Asher bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor. "Demek haklıymışım," diyor ve kahretsin.

O bir kediden daha zeki.

"Onu hapse atacaklarını düşündüğünüzü söylediğinize eminim," diyorum, poker suratım gergin olduğu için tekrar deniyorum.

Asher kaşlarını bana doğru kaldırdı. "İyi deneme, Lambert."

İçeri girip koridorda ilerliyoruz. Miles birkaç adım , bu da dikkatimizi dağıtmak için iyi bir fırsat. "Hey, Falcon," diye sesleniyorum merkeze.

Arkasını dönüp çenesini bize doğru uzatıyor. "Ne var yok?" "Sana bir sorum var."

"Elbette."

Çenemi kaşıyorum. "Bebek bakıcılığı yapan birini tanıyor musun?" Miles kaşlarını çatıyor. "Hayır. Yeğenin için mi?"

Alay ediyorum, sonra başparmağımla önce Asher'ı sonra da Wesley'i işaret ediyorum. "Hayır, bu palyaçolar için."

Miles gülümseyerek kaşlarını sallar, şimdi anlamıştır. "Palyaçolardan bahsetmişken, hokeyle işin bitince sirke katılacağını duydum. Nereye gideceğini bana haber ver, çünkü bu konuda seni çok fena sıkıştıracağım."

Bir elimi yüzümde gezdirerek inliyorum. "Neden sosyal medyama bakıyorsunuz?"

Soyunma odasına girerken Wesley, "Herkesin arada bir gülmeye ihtiyacı vardır," diyor.

Hugo burada, formasını çekiştiriyor. Christian, kaptan, patenlerini bağlıyor.

Miles durağına ulaştığında başını eğerek bana bakıyor. "Çıplak gezintide eğlenmiş benziyorsun. Ama sen neden ?" Sanki Wesley ve Asher'ın Bana Cehennemi Yaşatma Okulu'nda kendini eğitiyormuş gibi masumca soruyor. "Kıyafetinle herkesi korkutmaktan mı korktun?"

Ellerimi havaya kaldırarak hayal kırıklığı içinde tavana bakıyorum. "Neden hepiniz benim takım arkadaşlarımsınız?"

"O kadar şanslısın dostum," diye seslenir Hugo.

"Ve bunu sakın unutma," diye araya giriyor Christian.

"Sanki yapabilirmişim gibi," diyorum ve sonra tezgahtan vatkalarımı alıyorum.

On dakika sonra Asher'la birlikte antrenmana giderken bakışlarım yönetim katlarına doğru kayıyor. Everly'yi ofisinde hayal ediyorum.

Yüzümde pis bir sırıtma beliriyor.

Buzun kapısına vardığımızda Asher yüzünde *kırık* bir sırıtışla bana işaret ediyor. "Evet. İşe yarıyor. Sen... yeni bir adama dönüştün ve ben bunun nedenini biliyorum," diyor ve havalanıp buzda benden uzaklaşmadan önce bakışları dikkatle yönetim kademelerine kayıyor.

Onu terslemek için elimden geleni yapıyorum ama eldivenler varken bu çok zor.

Yine de, özellikle Everly ile bir daha hiçbir şey olamayacağına göre, gerçekten oyun yüzümü takınmam gerekiyor.

Onu ve bugün ona gelecek olan teslimatı ne kadar düşünürsem düşüneyim, gerçekten, gerçekten yapamam.

BİR HIRSIZ VE BİR KORSAN

Everly

"O bir külot hırsızı!" Josie bu açıklamayı lokantadaki masaya bir tokat atarak yapar.

Hayatımın en ateşli gecesinden sonra arkadaşlarımla   le yeme indeyim. Onlara neredeyse her şeyi anlattım. Sadece tek seferlik ka ama ımızın tüm detaylarını açıkladığım için kendimi biraz kötü hissediyorum ama onlar da büyük bir gizlilik yemini etmişlerdi. Ve dürüst olmak *gerekirse*, onlara söylemeden edemezdim.

"Bunu hiç beklemiyordum. Her yerde onları ararken... *kaybolmuşlardı*," diyorum, h rs zli ının keşfini hatırladıkça yeniden heyecanlanıyorum. " alınmı  hazine gibi bir şey."

Maeve kaşlarını çatıyor. "Bu onu... bir tür seks korsanı yapıyor." Gülüyorum. "Belli ki."

Fable düşünceli bir ifadeyle, "Max bir tür kabadayı," dedikten sonra, "Peki onları aldığını itiraf etti mi?" diye sordu.

"Evet," diyorum, Max'in bu sabah mesajla verdiği kesin tepkiye hâlâ inanam yorken. " z r dilemedi."

Maeve bir  atal dolusu salata alıyor ama ağzına götürmüyor. "Adam istediğini istiyor. Bu etkileyici."

" yle mi? Yani, onlarla ne yaptı?" Soruyorum, sonra yeme imden bir ısırik alıyorum.

Ama ben portobello mantarlı sandviçi çiğnerken masanın etrafından üç çift göz bana dik dik bakıyor.

"Bu gerçek bir soru mu?" Josie sorar.

Sandviçi yere bıraktım. "Ne demek istiyorsun?"

Maeve homurdanıyor, sonra bilmiş bir kaşını kaldırıyor. "Sanırım hepimiz onlarla ne yaptığını biliyoruz." Sonunda o ısırtığı alıyor.

Göğsümden boynuma doğru bir kızarıklık yayılıyor ve yüzümü ateşe veriyor. "Ciddi misin?"

Josie gülmekten kırılır. "Tatlım, tabii ki yaptı."

"I..." Başlıyorum ama nutkum tutuluyor. Ve tekrar tahrik oldum. "Sanırım iyice düşünmedim. Gerçekten mi? *Gerçekten* mi?" Ama tabii ki öyle yaptı. "Kafamda 'sonra ne olacak' kısmını canlandırmadım."

Maeve kedi gibi sırtarak, "Çünkü hırsızlık eylemi başlı başına ateşli bir şey," diyor. "Onları aldığı basit gerçeğine takılıp kalmıştın."

Yüzümü buruşturuyorum ama suçlulukla başımı sallıyorum. "Öyleydim. Çok ateşli olduğu için," diyorum sessizce, fısıldayarak onlara yaklaşıırken, "Bunu daha önce kimse yapmamıştı. Ama onun yapmış olması beni bu sabah biraz heyecanlandırdı."

Fable'ın yaramaz sırtışı yayılıyor. "Yani demek istediğin, onları *almasından* dolayı onlarla ne yaptığını düşünemeyecek kadar tahrik olduğun mu?"

"Kızım, dün gece yatağa girdiğimde tek düşünebildiğim onun *bana* yaptıklarıydı. Sonra bu sabah işe gitmeden önce. Ve işte, bu akşamki maçın basın notlarına son şeklini vermem gerekirken," dedikten sonra buzlu çayımı kaldırıyorum. Bir içkiye ihtiyacım var. Her yerim sıcak. Susamış bir yudum aldıktan sonra bardağı kesin bir ifadeyle bırakıyorum. "Ama bu bir daha olamaz."

"Neden?" Maeve merakla sorar.

"Birlikte çalışıyoruz. Bir oyuncuyla ilişkiye girmek kötü bir fikir olarak kabul edilir."

"Gerçekten mi?" Josie benim adıma üzgün görünerek soruyor.

"Bu yazılı olmayan bir kural. Çoğunlukla yanlış gidebilecek tüm yollar yüzünden," diyorum gerçekleri ortaya koyarak. "Ben onun doğrudan raporu değilim, o da tabii ki benim değil. Ama bu çok da önemli değil. Eğer bir oyuncuyla ilişkiye girerseniz, bu diğer oyuncuların size bakışını, medyanın size bakışını ve tabii ki yönetimin bakışını değiştirebilir. Yaptığınız her hareket kayırmacılık ya da önyargı gibi görünebilir. Birileri, ilişkide olduğunuz kişiyi diğer oyuncularından daha fazla desteklediğinizi düşünebilir. Ve bu takım dinamiklerine zarar verebilir. Ve benim bunu kullanmaya çalıştığım gibi görünebilir."

bağlantı kurmam gerekiyor. Özellikle de terfi için yarışırken bu riski almak istemiyorum."

"Bu mantıklı," diyor Fable düşünceli bir şekilde başını sallayarak. "Blaine Enterprises'ın İK el kitabında ofis aşkları ve iş arkadaşlarıyla ilişkiler hakkında her türlü kural olduğunu biliyorum. Dikkatli olmakta fayda var." Çalıştığı şirket, şehrin en çok kazanan ve en popüler futbol takımının sahibi.

"Kesinlikle," diyorum Max'in durumu hakkında olabildiğince soğukkanlı olmaya çalışarak - çünkü dün gece tekrarlanamaz. "Eğer bir ilişki kötüye giderse, takım kendini bir oyuncuyu cezalandırma pozisyonunda bulmak istemez. Oyuncuları için milyonlar harcıyorlar. Ve bu anlaşılabilir bir *durum* - oyuncular üründür. Ama kimse ofiste kırık bir kalple uğraşmak istemez." Duraksıyorum. "Ya da daha kötüsü."

Maeve iç çeker, sonra ketçabının içinden bir patates kızartması çeker. "Bir ofis aşkı yaşamak nasıl olurdu merak ediyorum. Kulağa hep çok ateşli geliyorlar."

bir sanatçı, bu yüzden hiç bir ofiste çalışmadı.

"Belki bir stüdyo romantizmi yaşayabilirsin. Huysuz bir heykeltıraşla ya da acı çeken bir ressamla falan. Ve sonra her tarafın boya olurdu-" Göğsünü işaret ediyorum.

"Evet! Memelerimi kırmızıya boyamak isteyen adam bulmak istiyorum."

Gülüşüyoruz ama kahkahalar azalınca Josie boğazını temizliyor ve bana dönüyor. "Ama nereden geldiğini anlıyorum, Ev. İşin senin için önemli. Bunun için çok çalıştın. Şahsen bir oyuncuyla yatmanın bunu baltaladığını düşünmüyorum ama neden endişelendiğini anlıyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum iç çekerek. Dün gecenin tek olduğunu da yeniden kabul ettim. "Sporda bir kadın olarak yeterince zor. Bir kadın spor muhabirinin katlanmak zorunda kaldığı tacizler ve cinsiyetçilikle ilgili anılarını okuduğumu hatırlıyorum. Diğer bir şey de bu - sporda çalışan pek çok kadın için bu yük var. Bir oyuncuyla ilişkiye girmek, eşit bir oyun alanı yaratmaya çalışan yılların kız kardeşliğine ters düşüyor."

"Kardeşlik önemlidir," diyor Fable, sonra başını öne eğiyor. "Ama duyguların da öyle. Onu önemsiyor musun?"

Max'i ve konuştuğumuz şeyleri düşünüyorum. Büyükbabası hakkında, Lyra'yla geçmişte yaşadığı kalp kırıklığı hakkında, kız kardeşi hakkında. Bana karşı şaşırtıcı derecede açık davranıyor ve böyle davrandığında kalbim ısıyor. Paylaştığı o anlar hiç beklemediğim şekilde özel hissettiriyor. Ama hatta

Birlikte geçirdiğimiz geceyi paylaşmış olsam da Max ile ilgili kişisel detayları paylaşmayacağım; bunlar sadece bana özel.

Cevabımı basit ve dürüst tutuyorum. "Onu önemsiyorum. Ama daha fazlası için yer yok. Birlikte çalışmamız daha yeni başladı. Hâlâ yapmamız gereken çok şey var," diyorum. Bu öğleden sonra, önümüzdeki hafta için planladığım Dogs on Ice etkinliğine odaklanmam gerekiyor - ikinci adımın bir parçası, inşa etmekte olduğumuz topluma erişim aşaması. Bu bir sonuç olacak. Ya da ben öyle umuyorum.

Josie kadehini kaldırarak, "İleriye ve yukarıya o zaman," diyor. "Ama bir külot hırsız tanımanın şerefine kadeh kaldıralım. Köpeğim dışında."

Donup kaldım. "Bekle. Pancake bir külot hırsız mı?"

Omuz silkerek evet diyor. "Görünüşe göre, o kadar da nadir değil. Sanırım o bir azgın."

Hepimiz içiyoruz ve sonra buna içiyoruz.

Öğle yemeği sona erdiğinde, bu itirafı sistemimden çıkardığım için yenilenmiş bir odaklanma ile arenaya dönüyorum. Öğleden sonra Londra sisi lattemi yakındaki bir dükkandan aldıktan sonra ofisime gidip bilgisayarımın başına oturuyorum ve fareyi çeviriyorum. Makine uyanırken kapım hafifçe çalınıyor.

Etrafımda dönüyorum. Jenna'ydı. Açık kapı aralığında durmuş, elinde güzel, güvercin grisi bir zarf tutuyordu. "Bu az önce sana geldi. Kişisel bir teslimat."

Kaşlarımı çatıyorum, ne olabileceğini düşünüyorum. Sonra aydınlanıyorum. "Sipariş ettiğim yeni takım tişörtü olmalı," diyorum ve zarfa uzanıp yırtarak açıyorum.

Elimi içeriye uzatıp yumuşak kâğıt mendili karıştırıyorum ve gömleği çekip çıkarıyorum.

Ama bu bir gömlek değil ve yüzüm alev alev .

BENİM UNDOING

Everly

Bana reklam tavsiyesi için gelen melek yüzlü tatlı Jenna'nın yeni tangamı görmemiş olması için dua ediyorum.

Lütfen, evren. Eğer şu anda bana bir dilek hakkı tanısaydın, bu olurdu. Çok minnettar olurum.

Dantelleri zarfın dibine kadar dolduruyorum, sonra daha uzağa, mesela dünyanın merkezine ve ideal olarak diğer taraftaki Sibirya'ya kadar.

Bu işi boşuna yapmıyorum. *Ne aptalca bir karışıklık* diye sırtıyorum ve ona "Bedenini yanlış almışım" diyorum.

Gözlerimi deviriyorum, *inanabiliyor musun?*

Ama yanlış beden yüzünden yüzüm bir itfaiye aracı kadar kızarır mıydı? Belki Jenna elma şekerini taklit ettiğimi fark etmez.

İşçi arı başını yana eğiyor ve yardımsever bir şekilde şöyle diyor: "İadeyi benim yapmamı ister misin? Hiç sorun değil. Bunu kız arkadaşım için yapıyorum" diyor. "Sürekli denemek için çok fazla gömlek sipariş ediyor ve onları geri gönderen hep ben oluyorum."

Yıldız kalecimizin bana gönderdiği yeni iç çamaşırını görmemiş olması içimi rahatlatmış. "Hayır. Bazılarını iade etmem gerek..." Hızlıca etrafıma bakıyorum ama masam hiç beslemediğim bir sukulent dışında çoğunlukla boş. "Biraz da bitki yemi. Hepsini yapabilirim."

"Benim için fark etmez. Tamamen yeşil bir parmağım var."

Jenna spor dünyasındaki en iyi insan ve ben onu hak etmiyorum. "Şirket zamanını benim hatamla uğraşarak harcamana gerek yok. Ama teşekkürler Jenna. Sen en iyisisin."

"Tamam, size nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin."

Onu meşgul edecek bir proje bulmak için beynimi zorluyorum. "Aslında, önümüzdeki hafta Küçük Dostlar'la yapacağımız etkinlik için biraz araştırma yapmam gerekiyor."

Ona hızlıca Buzdaki Köpekler için birkaç görev veriyorum ve koşarak uzaklaştığında kapıyı kapatıyorum, bir röportajda oturmadığım sürece nadiren yaptığım bir şey, ama bu *ödülle* yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Sandalyeme dönüyorum, nefes alıyorum ve elimi göğsüme koyuyorum. Kalbim çok hızlı atıyor. Daha önce kimse bana iç çamaşırı göndermemişti. *Anlamlı hediye* aşamasına geçecek kadar uzun bir ilişkim olmadı. Parmaklarım bu güzel şeye dokunmak için çok hevesli. Bir not var mı diye bakmak için. Elimi tekrar zarfın içine daldırıp külotu çıkarıyorum ve sonunda iyice bakabiliyorum.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Şaşkınlık gülümsemesi.

Bana aynısından aldı. Mükemmel bir yedek. Yirmi dört saatten kısa bir sürede teslim edildi. Ama burada sadece bir yedek yok. Zarfın dibinde sabırla bekleyen bir parça daha var. Elimi tekrar içeri daldırıyorum, başka bir hediye çıkarırken kağıt mendil hafifçe kırışıyor.

Nefesim kesildi.

Başka bir külot ve bunlar kraliyet mavisi dantelli. Özellikle, Deniz Köpekleri mavisi. Beyaz dantel kenarları ve bel bandı boyunca beyaz işlemeli rozetleri var.

Bana takım renklerinde bir çift külot aldı. Sandalyemde biraz kıpırdanıyorum, göğsüm karıncalanıyor, karnım dönüyor. Zarfın içindeki küçük karta uzanıyorum, çevirip açıyorum ve nefesimi yutmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

İmzalı değil, ama olması da gerekmiyor. Sadece beş kelime var-

Mavi olanlar toni4ht.

Yapbozun parçaları tamamen yerine otururken kartı parmaklarımın arasında tutuyor, bırakmak istemiyorum. Max dün gece bunların ikisini de sipariş etmiş olmalı ve onu evinde hayal etmeye çalışıyorum. Sanırım Union Caddesi'nin dışında, şehre bakan yüksek bir binada oturuyor. Yatağında, sitelerde geziniyor, benim için iç çamaşırı seçiyor muydu? Bu akşamki maçta giymek için bir çift de dahil mi?

Boğazımdan bir ses kaçıyor. Yumuşak bir mırıltı. Tanrıya şükür kapı kapalı, çünkü kafamda bininci kez gece yarısı makarası çalarken tahrik oluyorum. Gözlerimi kapatıyorum, sandalyenin arkasına yaslanıp rahatlıyorum, bana yaptığı şeyleri tekrar tekrar hayal ediyorum.

Bunların içinde bana neler yapabileceğini de görüyorum. Ne kadar tehlikeli bir düşünce.

Zihnim dışında eğlenemediğim bir şey. Ama burada, öğleden sonra gözlerim kapalıyken fantezinin dibine vuruyorum. Derin nefes alıp veriyor, kapalı gözlerimin önünde beliren yaramaz anların tadını çıkarıyorum.

"Yoo-hoo."

Birden dik oturdum. Terfilerdeki Elias'tı ve kapıya vuruyordu. Bir iç çamaşırı hediyesini okşarken yakalanma korkusu omurgamda kükrüyor. Aceleyle "içeri gel" diye bağıryorum, tam o kendine yardım edip kapıyı açarken. Her iki külotu da sanki kaçak mallarmış ve o da sınır kontrol görevlisiymiş gibi zarfa geri koyuyorum.

Taze yüzlü Elias gülümsüyor çünkü tabii ki gülümsüyor. Her şey her zaman onun istediği gibi gidiyor. Bakışları çantaya kayıyor. "Ooh, eğlenceli

küçük bir hediye mi?" Bunun bir hediye olduğunu nereden biliyor? Ne olduğunu bile biliyor mu? "Evet. Yani, bu bir gömlek. Yanlış beden. Olur böyle şeyler." Önemli bir değilmiş gibi el sallıyorum. Sonra lattemi alıp biraz yudumluyorum.

gündelik rutin daha inandırıcı. En azından ben kendime böyle söylüyorum.

"Seni anlıyorum," diyor dayanışma içinde başını sallayarak. "Mesela, doğru bedeni almak ne kadar zor?"

"Cidden," diyorum, nefes darlığımı gizlemeye çalışarak, nabzımın öfkeli atışını saklamaya çalışarak ve artık yüzümün kızarmamasını umarak. "Peki, senin için ne yapabilirim?"

"Sadece konuşmak istedim..." Duraklıyor, *bekle* biraz tarzında, sonra şok edici bir şekilde "Köpekleri kim dışarı saldı?" diye bağıryor.

Yetişmem biraz zaman aldı. "Doğru. Haftaya köpek kurtarma etkinliği var." "Harika olacak. Üniversitede oynarken bu tür tanıtımlar," diyor anımsatıcı bir tonda ve bana üniversitede hokey oynadığını hatırlatması sadece bir dakikadan az sürdü. Asıl sormak istediğim *o etkinliklere katıldınız mı?*

Çünkü üniversite hokeyi için evlat edinme etkinliklerinin yapıldığını gerçekten sanmıyorum. Ama bunu ona söylemenin bir anlamı yok. Devam etmesini bekliyorum ve o da devam ediyor.

Küçük Dostlar'daki bağlantılarıma, değil mi?"

Şehir kurtarma biriminde tanıdıkları olan tek kişi o değil. Benim de orada tanıdıklarım var ve onlarla iletişime geçtim. Ama pislik gibi davranmak istemediğim için, "Evet, Küçük Dostlar'la konuştum ve köpek sahiplendirme etkinliği için her şey hazır. Aradığınız için teşekkürler."

"Güzel. Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Donna'nın orada olması için yolu ben açtım."

Dur bakalım. Sunucuya ihtiyacım yok. Bu bir oyun içi taraftar deneyimi etkinliği değil. Topluma yardım etkinliği. Ev sahipliği yaptığımız bir evlat edinme etkinliği. "Aslında bunu bazı oyunculara yaptıracam. Çünkü onlar ilgi odağı."

Yüzü düştü. "Hay aksi. Donna bu şeyi özellikle sever. Büyük köpek insanı."

Bir an durup düşündüm. "Eminim herkes için yer açabiliriz," diyorum diplomatik bir şekilde ve sorunu ne kadar çok o kadar iyi yaklaşımla çözüyorum.

"Güzel. Ona gelmemesini söylersem kendimi pislik gibi hissederim," diyor ve kapıya .

Git, Elias, git. Güzellerime biraz daha bakmam lazım.

Ama onun yerine bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Hey, seni uyarmak istedim. Ben de yönetmenlik işi için başvuruyorum. Ama kesinlikle alamayacağım. Senin *masa başında* çok daha fazla deneyimin var," diyor, benim buz üzerinde *deneyimim* olmadığına dair ince bir imada bulunuyor. "Ama *terfi için başvurmazsam nasıl tecrübe kazanacağımı* düşündüm."

Harika. Genel danışman'ın yeğeni istediğim işe başvuruyor. Bu şansımı hiç azaltmaz.

"Bu harika," diyorum ve neredeyse içimden gelerek .

Şans getirmesi için parmaklarını duvara vurur. "En iyisi olsun..." İnsan demekten kendini alıkoyuyor ve "insan kazanır "a geçiyor.

"Kesinlikle," diyorum.

Ama gitmeden önce gözleri masamın üzerindeki pakete kayıyor. "Hediyeğinizin tadını çıkarın."

Siktir git, Elias.

Gidiyor. Nihayet. Masamdan paketi alıyorum, önce ikiye, sonra dörde katlamak için elimden geleni yapıyorum ve çantama tıktırıyorum. Kolay olmadı. Tüm alanı kaplıyor ve çantamı şişiriyor.

Ama kızgın ve sinirliyim. Bu şans için çok çalıştım. Her gün geliyorum. Takımla birlikte seyahat ediyorum.

deplasman maçları. Geç saatlere kadar çalışıyorum. Basından gelen zor sorularla başa çıkıyorum. Takımı ve oyuncularını mümkün olan en iyi şekilde temsil ediyorum. Neden başvuruyor ki? Oyun içi taraftar deneyimini yönetiyor, reklamı değil.

Yine de Zaire bana görev için sağlıklı bir rekabet istediğini söyledi. Bu görevin bana gümüş tepside sunulacağını ya da bu işi isteyen tek iç aday olacağımı düşünmek saçma olur. Kesinlikle dışarıdan da adaylar var. Diğer takımlardan, diğer şehirlerden. Çok fazla. Tek yapabileceğim daha çok çalışmak, daha çok çabalamak ve daha fazlasını yapmak.

Bunun için savaşılabirim. Ve Max'ten gelen bir mesaj telefonumu aydınlatığında bunu yapmaya hazırım.

Görmezden gel.

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın yok.

Ama çekim çok güçlü, bu yüzden önizlemeyi kaydırarak açıyorum.

Bakıyorum bir teslimatın var.

Boynum yanıyor. Ona mesaj atarak mağaradan aşağı inmek istiyorum. Biraz flörtöz şakalaşmanın tadını çıkarmak, ama bunun yerine, cevap vermek için cazip olmadan önce telefonumu ulaşamayacağım bir yere itiyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca aklımı Elias'tan uzaklaştırmak için işe daldım. Öğleden sonra, açık olan kapım bir kez daha çalındı.

Ofisim bugün tren garına mı döndü?

Etrafımda dönüyorum. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Max ön kolunu kapı aralığına dayadığında her yerim sıcak. Üzerinde Sea Dogs antrenman tişörtü ve basketbol şortu var. Mavi gözleri benimkilere kilitleniyor ve "Hey" derken sesi derin ve hırıltılı.

Tek bir kelime ve ben biraz eriyorum. "Oh, merhaba," diyorum, kendi iyiliğim için çok fazla telaşlı hissediyorum.

"Gelecek haftaki şu şey hakkında konuşmak için bir saniyeniz var mı?"

Sesi o kadar inandırıcı geliyor ki kimse onun başka bir nedenle burada olduğunu anlayamaz.

Ama ben biliyorum. Gözlerini üzerimde gezdirmesinden anlıyorum, sanki beni soyuyormuş, kıyafetlerimin altında ne giydiğimi kontrol ediyormuş gibi. "Tabii," diyorum, bakışları altında biraz hipnotize olmuş gibi hissederek. "Senin bir oyunun yok mu?"

"Birkaç saat içinde. Önce antrenman yapacağım," diyor ve bu onun maç öncesi ritüeli. İçeri giriyor ve kapıyı kilitliyor. "Bu gece geliyor musun?"

Neredeyse her zaman maçlara gelirim. Evet demek üzereydim ama bekle. Sorusunda çifte anlam mı var? Sormamalıyım. Gerçekten sormamalıyım. Ama cilveli sözcükler dudaklarımda şekillenirken başımı nazlı bir şekilde eğiyorum, "Maça mı? Yoksa başka bir şey mi demek istedin?"

Burun delikleri alevlenir. Gözleri kararır. "Bunun cevabını biliyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Çok ukalasın."

Masama yaklaşıyor, sert poposunu masama dayıyor, sonra bana doğru eğiliyor. Gece yarısı alevi burnumun ucundan geçiyor. Gözlerim bir saniyeliğine kapanıyor.

Açtığımda sırtıyordu. "Bavulumu açtığında kokladın. Kolonyamı."

Sanki beni yakalıyormuş gibi söylüyor. Ve öyle de.

"Ne?" Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi kaşlarını çatıyorum.

Gülümsemesi derinleşiyor. "Rosewood, neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davrandığında daha da ateşli oluyorsun," diyor. "Ama hoşuna gittiğini biliyorum. Şişeyi senin açtığını da biliyorum." Sahnede fısıldayarak ekliyor, "Kapağı biraz gevşekti."

Ona da bana da lanet olsun. Çenemi sıkıp sertçe nefes veriyorum. "Neden bu kadar sinir bozucusun?"

Kazmayı görmezden geliyor. "Hoşuna gittiğini nasıl söyleyebileceğimi bilmek ister misin?" "Hayır," diyorum sertçe.

"Yine de söyleyeceğim."

"Max," diyorum başımı sallayarak. "Notu aldın mı? Fazlasıyla sinir bozucusun."

Ama belli ki iki farklı konuşma yapıyoruz ve o kendi konuşmasında ayağını gazdan çekmiyor. "Çünkü şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici gözlere sahipsin. O büyük kahverengi gözler tüm düşüncelerine açılan bir pencere gibi. Gözlerine bakıp içinden geçenleri okumayı seviyorum" diyor ve boğazım düğümleniyor. Sözleri dehşet verici. Açık bir kitap olmak istemiyorum. Duygularımı yüzüme yansıtmak istemiyorum. Daha yakına eğiliyor, yakınlığı tenimi titretiyor. At kuyruğu şeklinde arkadan tutturulmuş saçlarına uzanıyor. Parmaklarını saçlarımdan ucunda gezdirirken ekliyor: "Ve bana yaklaştığında bakışlarımdan anlayabiliyordum. Beni kokladığında. Anlayabiliyordum." Onu kendime çekip tokatlamak istiyorum, ta ki o yumuşak, şehvetli bir sesle "Gözlerin benim felaketim." diyene kadar.

Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Beni kızdırmaktan taparcasına sevmeye kadar yaptığı o şeyi yaparken bu sıcaklık ve duygu girdabının içinde sıkışıp kaldım. Boğazımdaki çölü yutkunarak geçiyorum, bir tür kelime bulmaya çalışıyorum, ama tek başarabildiğim çıplak bir soru.

"Bu akşamki maçta bunları giymemi mi istiyorsun?" Kartta ne yazdığından yüzde yüz emin olmama rağmen soruyorum. Ama cevabını istiyorum. İçindeki gerçeği.

Uzun, yavaş bir baş hareketiyle ve kesin bir "Gerçekten istiyorum" ifadesiyle veriyor.

Geri adım atıyor, kapıya yöneliyor ve beni yeniden ateşli ve rahatsız bir halde bırakarak çıkıyor.

* * *

Gus ağzına bir sirke cipsi tıktırırken, "Lambert bu gece daha da keskin," diyor ve ardından okuyucularını geri itiyor.

"Kesinlikle öyle," diyorum, üçüncü periyot başladığında ve o gece basın tribünündeki yerimizin altındaki adamlar buza çıkarken onun kaleye geçmesinden ne kadar gurur duyduğumu gizleyerek.

"Bütün bunlar ne için acaba?" diye homurdanıyor Gus. Niyetini anlamaya çalışırken, bilgisayarında bir şeyler geveleyen yaşlı veterinere bir göz atıyorum. Mac kullanmayan tek muhabir o. O kadar eski kafalı ki, çok sevimli. Herkesin niyetinden şüphelenmesi dışında, özellikle de oyuncuların. Bu pek sevimli değil.

Yayın ortağımız Erin de burada ve reklam arasında şişesini doldururken su soğutucusundan gülüyor. "Bir erkek sadece iyi bir oyun oynayamaz mı, Gus?"

"Hayır," diye bağırır Gus. "Bu işte bir iş var."

Yanındaki spor blogu yazarı Claudia, kıvrıkcık saçlı başıyla onaylıyor. "Her şeyin ardındaki hikayeyi bulmalıyız."

"Eminim bu gece sadece bir gole izin vermesinin iyi bir nedeni vardır," diye bağırıyor Jamie. O genç, aç bir podcaster.

"Çünkü o iyi bir oyuncu," diye ekliyor

Erin. "Hayır," diyor Jamie, onun mantığına inanmayarak.

Kısaca, Max'in neden basınla konuşmak istemediğini anlıyorum. Onlar saldırgan ve hepsi bir aç arıyor.

Ama sonra bir zamanlar benim de onlardan biri olduğumu, sevdiğim bir spor hakkında yazmak için yeni bir yol ararken taş üstünde taş bırakmadığımı hatırlıyorum. Onlar sadece işlerini yapmaya çalışıyorlar. Hepimiz öyle değil miyiz? Ve her geçen gün rekabetle birlikte daha da zorlaşıyor.

Elias gibi.

Ve ondan birkaç adım önde olmayı planlıyorum.

Erin adamların yanından geçip kapıya yöneliyor. "Bakın, sebebin ne olduğu umurumda değil. Lambert kalede duvar olduğunda heyecan verici oluyor ve reytinglerimiz yükseliyor. Bu eğlenceli gerçek üzerine, kabine geri dönüyorum."

Ona el sallıyorum. "Sonra görüşürüz."

"Yine de bir ara ondan bir yorum almak isteriz," diyor umutlu bir şekilde. "Böyle oyunlar oynadığında bir şeyler söylemesi harika olurdu."

Bilmez miyim. Ondan beklediğim de buydu - *takımım harika gibi yavan* bir yorum bile itibarını düzeltmeye yardımcı olur ve hayranları ve olası sponsorlar için yüzünü dışarıda tutar. Ayrıca, Erin ile sohbet ettiğini görmeyi çok isterim. Diğer muhabirlerden daha dengeli.

"Üzerinde çalışıyorum," diyorum.

Odadaki her kafa bana doğru dönüyor. Hepsi Max'in konuşmama kuralını biliyor.

Yayıncı kuşkulu gür kaşlarını kaldırıyor. "Yemin ederim basına konuşacaksa gerçekten iyi bir şey söylese iyi olur."

"Mesela... *maçtan önce çiğ yumurta yediğim için kazanıyoruz*," Claudia çakıllı sesiyle.

"Ya da *şanslı kirli çoraplarım sayesinde*," diye havlıyor Gus.

Ya da *gözleri onun felaketi olan kadınlara külot gönderdiği için*.

Oyun yeniden başlarken içimden gelen gülümsemeyi bastırıyorum. Wesley ve Asher kendi vardiyaları için dönüyorlar, buzda uçuyorlar, sonra Calgary kalesinin arkasına geçiyorlar.

Max diğer uçta, kendi alanını savunmaya hazır bir şekilde sahanın önünde konuşlanmış durumda.

Bu Max. Bir defans oyuncusu. Lucas'la çıktığımda olduğu gibi. Adam hem işte de bana karşı son derece korumacı. Göğsümde bir sıcaklık belirliyor ama duygularımın içinde kaybolmamaya çalışıyorum.

Bunun yerine, aşağıdaki aksiyona odaklanıyorum.

Miles diski Calgary defans oyuncularıyla itişip kakışarak onlardan almaya çalışıyor. Sonunda topu aldığı anda, etrafı sarılmadan önce bir ya da iki saniye topla kayıyor ve topu Asher'a çevirmek zorunda kalıyor, o da topu ağlara gönderiyor ama kaleci topu tokatlayarak düşürüyor. Wesley ribaundu direğin hemen yanından kapıyor.

ve kalenin arkasına dolanarak tekrar Miles'a atıyor, o da kalecinin bacaklarının arasından geçiriyor.

Lamba yanar. Ve kalabalık kükreder.

Bir dakika sonra pak yere düştüğünde Calgary topa atlıyor ve bir sayı geride oldukları için gol atmak için mücadele ediyor. Ama ne zaman Max'i geçmeye çalışsalar, Max topun yönünü değiştiriyor.

Kolayca. Sanki başka bir günmüş gibi.

"Sanki onu rahatsız eden sinekler gibiler. Hayır, onlar sivrisinek ve o da hepsini silip süpürüyor," diyor Gus, yazarken etkilendiği belli. Duraklıyor ve Claudia'yı işaret ediyor. "Haklısın. Yumurtalar olmalı. Eminim öyledir."

"Ben kirli çoraplar üzerine bahse giriyorum," diyor Jamie.

Bu gece mi? Paramı arasındaki kraliyet mavisini dantele yatırıyorum.

Ve kimse bunu gözlerimden okuyamadan saate bakıyorum. "Belki bir gün bize söyler," diyorum ve kapıya yöneliyorum. Medya birazdan gelecek ama şimdilik oyuncularla tanışmalıyım.

Tünele girdiğimde, maç bir başka Sea Dogs galibiyetiyle kilitlenmişti ve ben de Max'e sırrını basına açıklaması için davamı açmaya hazırlanıyordum.

Tünelden çıktığında kaskını çıkarıyor, vahşi saçları terden ıslanmış. *Maçtan sonra ne kadar seksi görüldüğüne bakıp dikkatinizi dağıtmayın.* Profesyonel gülümsememi takınıyorum. "Max, basın odasında her maçtan önce çiğ yumurta yediğin ya da kirli çoraplar giydiğin için kalede bu kadar iyi olduğuna dair bir iddia var. Dedikoduları ortadan kaldırmak ister misin?"

İstemeyecektir. Ama bu bizim rutinimiz. Bir ileri bir geri. Zekice bir cevap bulması için onu zorluyorum.

"Belki de her maçtan önceki gece özel bir yatma ritüelim vardır," diye imalı bir şekilde söze girdi. "Gerçekten iyi bir gece uykusu çekmemi sağlayacak bir şey."

Evet. Bu bizim . Ve tehlikeli bir şekilde ön sevişme gibi hissettiriyor. Dün geceyi ve evde yalnızken yaptıklarını ima ettiği için tüm ekibin önünde titremeye çok yakınım. Ama bu riski göze alamam, bu yüzden onu işine döndürmeye çalışıyorum. "Bak, bazılarının senin ruhunu şeytana sattığına inandığına eminim. Yani o ihtimal de var."

"Faustvari bir pazarlık. Evet, bu muhtemel görünüyor," diyor kuru bir sesle.

"Bunu onlara kendin söylemek ister misin? Çünkü bunu yaparsan GM'nin çok hoşuna gideceğini biliyorum," diyorum, makyaj projemizi ince bir şekilde hatırlatarak. Özellikle de yeni Elias tehdidiyle birlikte odaklanmam gereken yer burası.

"Yani ruhumu şeytana satıp satmadığım üzerine mi bahse giriyorlar?" Max düşünceli bir şekilde soruyor.

"Tartışmak mı istiyorsun? Harika. Onlara birazdan orada olacağını söyleyeceğim."

Tabii ki konuşmayacağı için kendimi onun cevabına hazırlıyorum. Ama sonra, garip bir şekilde ciddi bir sesle, "On dakika içinde orada olacağım. Medya odasında."

Sıfır alaycılıkla, eşit bir şekilde söylendi. Basit bir söz ve ben şaşırdım. Ciddi miydi? Hiçbir fikrim yok. Max soyunma odasına gidiyor ve on uzun dakika boyunca umut ediyorum, adımlıyorum ve dua ediyorum.

Medya odasında Miles için mikrofonu ayarlıyordum ki Max Lambert tişört ve şortuyla içeri girdi. Nadir bir Malaya kaplanının vahşi doğada görülmesi gibi.

Nefesimi tutuyorum. Basınla en son etkileşime girdiğinde onlara defolup gitmelerini söyledi.

Lütfen Max, bunu bir daha yapma.

Muhabirler fısıldaşıyor. Medya mensupları telefonlarını çıkarıyor. Podcast yayıncıları mikrofonlarıyla ayağa kalkıyor. Ben de telefonumu kaldırdım. Bunu sosyal medyada kullanıp kullanmayacağımı bilmiyorum ama şu anda kanıt istiyorum.

Sorular ve yorumlar uçuşuyor. "Koçluk yapması zor bir adam olduğunuzu söylüyorlar."

"Takım arkadaşlarınla iyi geçinemediğini duydum."

"Neden bir yıldan uzun bir süredir basınla konuşmayı reddettiniz?"

"BuzzFeed'in Bane ile olan dövüşünüzü gelmiş geçmiş en iyi on hokey dövüşünden biri olarak gösterdiğini biliyor muydunuz?"

"Max, o gece kız kardeşinin evinde fotoğrafçılara defolup gitmelerini söylerken aklından neler geçiyordu?"

Midem bulanıyor. Belki de onu basından uzak tutmalıyıldım. Belki de her şeye rağmen buna değmez. Topuklu ayakkabılarımla ona doğru koşmayı, ellerimi göğsüne koymayı ve tüm gücümü toplayarak onu medya odasından dışarı itmeyi ciddi ciddi düşünüyorum.

Bunun yerine, kapının girişinde durup doğaçlama basın toplantısını kaydederken, odadaki basına döndüm. Onlara "Lütfen bu akşamki maça odaklanın yoksa ayrılmak zorunda kalacak" diyorum ve ses tonum kesinlikle buz gibi.

Ama sanki Max onların sorularını duymamış ya da gerçekten umursamıyormuş gibi. Mikrofona doğru eğildi ve sözü devraldı. "Hepinizin bu gece neden iyi bir maç çıkardığımı bilmek istediğinizi duydum."

Ki söyledikleri hiç de bu değildi.

Gus elini kaldırır. "Evet, peki neden son bir buçuk yıldır bu kadar gizlisin? Sana gerçekten neler oluyor?"

Kanım çok hızlı pompalanıyor. Onun basınla konuşmasını o kadar çok istiyordum ki bunun hepimiz için -o, ben, takım- geri tepebileceğini düşünmemiştim. Bunu düzeltmek zorundayım. "Bu akşamki maçtan başka bir şey konuşmak için burada değil," diyorum Gus'a ve dolayısıyla diğer herkese net bir şekilde.

Sonra Erin mikrofonunu uzatıyor. "Bu akşamki maçta seni motive eden neydi Max? Bize performansını ve seni neyin motive ettiğini anlat."

Bu yumuşak bir soru ama en azından sert sorulara cevap vermesine izin vermeyeceğimi anladı.

"Size bu geceyle ilgili bir şey söyleyeyim," diyor Max, *mesajına* sadık kalarak. "Harika bir grup takım arkadaşım var. Onlar benim arkamı kolluyor, ben de onların. Sorduğun için teşekkürler."

Dünyanın en büyük iç çekişini yaşıyorum. Spor tarihindeki en baştan savma cevap. Doğrudan medya eğitimi okulundan zararsız bir klişe cevap. Ama isteyebileceğim tek şey de bu; klişe, alternatifinden çok daha iyi.

Bir muhabire siktirip gitmesini söylemiyor. Bir fotoğrafçıya kız kardeşinin arazisinden defolup gitmesi için bağırıyor. En basit yorumları yapıyor. Dünyayı sarsacak bir şey yok. Lanetleyici bir şey yok.

Ama bu bir zeytin dalı.

Gitmek için dönüyor, ancak mikrofondan bir adım uzaklaşmadan önce geri dönüyor, eğiliyor ve ekliyor, "Oh ve maçtan çok fazla görselleştirme egzersizi yaptım. Bu, işlerin nasıl gitmesini istediğimi hayal etmeme yardımcı oluyor."

Boğazımda düğümlenen nefesi susturmak için dudaklarımı birbirine doluyorum. Keşke vücudumdaki her lanet hücrede alevlenen ısıyı soğutabilseydim. Yanıyorum, kemiklerimde ve derimin altında yanıyorum. Gözlerimi yere ki kimse onları okuyamasın. Böylece kimse Max'in beni yeni Sea Dogs mavi külotumla düşündüğünü söyleyemez.

Bana bakmadan gidiyor ama ikimiz de bunu istediğini biliyoruz. Sorun da bu. Şu anki büyük, kocaman sorun bu.

Ama tamamlamam gereken bir basın toplantısı var, bu yüzden sadece işime odaklanıyorum, Elias'ın peşinde olduğu terfiyi kazanmaya çalışmak için iyi yapmam gereken işime. Biraz sonra, geceyi bitirdiğimde, koridordan otoparka doğru ilerliyorum ve ekipman odasının önünden geçiyorum.

İleride birkaç oyuncu görüyorum. Wesley ve Asher takım elbiselerini giymişler, Miles da. Takım bu gece deplasman için şehir dışına çıkıyor.

Oyunlar. Ben kaleyi korurken Zaire bu sefer onlarla uçacak. Takım otobüsü onları birazdan jete götürecektir.

Max birkaç günlüğüne gidecek ve bu benim için iyi olmalı. Lahana yemenin bana iyi gelmesi gibi. Vitamin almanın bana iyi gelmesi gibi.

Ama soyunma odasının önünden geçerken bir ses "Sanırım burada bir şey unuttun" diye sesleniyor.

Etrafımda dönüyorum. Max seyahat için lacivert bir takım elbise ve kolalı beyaz bir gömlek giymiş, benim için fazla seksi görünüyor. Bir eliyle ekipman odasının kapısını iterek açıyor, alnı davetkâr bir ifadeyle eğilmiş.

YOL İÇİN BİR ÖPÜCÜK

Maksimum

Tahminlerime göre bizi havaalanına götürecek ekip otobüsüne binmeden önce yirmi dakikam var. Her saniye önemli. Everly'ye bu gece neden medya odasına geldiğimi söylemem adil olur. Ekipman odası onu bilgilendirmek için iyi bir yer gibi görünüyor. Sopalar, pedler ve patenlerle dolu odaya girerken ona "Benimle gel," diyorum.

"Her an gitmen gerekebilir," diyor, kapının eşiğinde dururken alnında bir endişe beliriyor.

"Ama henüz değil. Şimdi içeri gel."

"Çok otoriter," diyor elini uzattığımda. Elini benimkine koyuyor ve ben de onu içeri çekiyorum.

Kapıyı kapatıyorum. Öğrenmek için bir saniye daha bekleyemem. "İç çamaşırını giydin mi?"

Sanki kulak misafiri olanları, başıboş dolaşanları, koridorun ötesindeki herhangi birini kontrol edebileceğim gibi bakışlarını arkasına çeviriyor.

Ama aptal değilim ve iş arkadaşlarının ya da benim önümde bu şekilde konuşarak onu incitmezdim. Koridor şimdi boş, ayrıca kapı da kapalı. "Bu gözler için çok para ödüyorum. Seni buraya çekmeden önce etrafta kimse var mı diye kontrol ettim bile," diyerek onu rahatlatmaya çalıştıktan sonra

asıl mesele, aklımdan çıkaramadığım mesele. "Onları giydin mi?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sorarken çenesini biraz şımarıkça kaldırıyor.

Bana hala cevap vermiyor ve bu beni çıldırtıyor. Bir *taktik* daha deniyorum, varsayıyorum. "Onları sen giydin."

Duvara doğru ilerliyor, duvara yaslanıyor, eşyaların durduğu uzun bir sıra dolabın hemen yanında. Çantasını yere bırakıp bir omzunu sallayarak bana *asla bilemeyeceğin* bir gülümseme veriyor. "Sanırım şehir dışında olduğun süre boyunca merak etmek zorunda kalacaksın," diyor cilveli bir şekilde ve ben onun tüm alaylarını hak ediyorum.

Ama bütün gece şakalaşma liderlik tablomuzdaki en yüksek puanı kovalayabilsem de, onunla konuşmaya gerçekten ihtiyacım var. Oynadığımız oyunları bir kenara bırakıp ciddi bir şekilde "Bir saniyen var mı? Bu önemli." diye soruyorum.

Yüz ifadesi anında değişiyor, küstahlığı kayboluyor. Doğruldu. "Elbette."

Uzun zamandır çok çaballıyor. Benim de biraz çaba göstermem gerekiyor, bu yüzden bakışlarını kendi ciddi bakışlarımla karşılıyorum. Bir elimi saçlarımda gezdirip nefes alıyorum. "Dinle, medya odasında seni biraz şaşırttığımı biliyorum."

"Kötü bir sürpriz değildi," diyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Ama herkesin bu kadar çabuk peşinden gelmeye başlamasına gerçekten üzüldüm. Başladıkları anda onları durdurmaya çalıştım."

Bir elimi havaya kaldırarak onu kulak tıkadığım soru yağmurundan muaf tutuyorum. "Kayda bile geçmediler. Orada tek yönlü bir zihnim vardı."

Gülümsüyor. "Fark ettim. Hepsini susturman inanılmaz derecede etkileyiciydi."

"Konuşmadığım onca zaman beni onların sorularına karşı bağışık hale getirdi. Bu gece söylemek istediğimi söyledim. Ve bunu kaydettiğini fark ettim. *"Gerçek Max Lambert"* programıma koyacaksın, değil mi?"

"İsterdim. O canavarı beslemeye devam etmeliyiz."

"O zaman onu midesine at."

"Teşekkür ." Gözlerinde gerçek bir ekliyor: "Harika bir takım arkadaş grubuna sahip olduğunu söylediğin klibi çok sevdim. Sen onların arkasını kolluyorsun, onlar da senin. çok pratik ve çok fazla halkla ilişkiler cevabı gibi görünebileceğini biliyorum ama sorun değil. Ben de tam olarak bunu istiyordum. Hayranlarınızın sizi görmeye başlaması için sizden bir şeyler istiyorum. Ve bunun için kesinlikle içeriğe ihtiyacım var."

"İşe yarayacağına sevindim," diyorum, hayatını bir kez olsun kolaylaştırabilirdiğim için memnunum.

"Bu gece bunu yapmana ne sebep oldu?" diye sorarken bakışları merakla kazanmış. Onlarla konuşmak mı?"

Ona gerçek sebebi söylemek istiyorum. Bilmeyi hak ediyor. Ama hala bir şeye takılmış durumdayım. Hem de çok. Ve şu anda direksiyon içimdeki ukala ahmağın elinde. "Peki, bana söyleyecek misin? İç çamaşırına evet dedin mi?"

Güzel gözlerini deviriyor. "Hala bana bunu mu soruyorsun?"

Beni asla kolay kolay bırakmamasına bayılıyorum. "Sormaktan vazgeçmeyeceğim. Söyle bana, Everly."

"Dün gecenin tek seferlik bir şey olduğunu sanıyordum," diyor ama bana biraz daha yaklaşıyor.

"Ben bir şey *yapmıyorum*. Sadece soruyorum,"

diye ısrar ediyorum. "Tamam. Tabii." Şakacı bir kaşını kaldırıyor.

"Sadece bilmek istiyorum," diyorum, aramızda birkaç santim mesafe kalacak şekilde eğilerek parfümümün kokusunu almasına izin veriyorum.

Ona çarptığı an çok açık. Saklamaya çalıştığı ama başaramadığı o sessiz solukta. O gür dudaklarından küçük bir mırıltı kaçıyor gibi. Yine de, "Tahmin et." diyerek oyunumuzda çitayı yükseltmeye çalışıyor.

Şimdi bir yerlere varıyoruz. Ama öyle olduğu için dikkatli olmam gerekiyor. Ondan uzaklaşıyorum ve birkaç adım ötedeki kapıya kadar mesafeyi kapatıyorum, kapıyı kilitleyip ona dönüyorum. Gözlerim vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Onları takmışsın, değil mi?"

Başını eğiyor, sarı atkuyruğu omzuna doğru sallanıyor. "Madem benim için büyük bir şey yaptın, sana cevap vereyim, evet. Var."

Bir gümbürtü göğsümden yukarı çıkıp dudaklarımın arasından geçiyor. "O zaman bunları giydiğin için sana teşekkür etmek istedim," diyorum.

Gülüyor. "Bu yüzden mi basınla konuştun? Bana gönderdiğin iç çamaşırını giymem medyaya konuşman için sana ilham mı verdi? Sanırım başından beri bu kadar kolay olduğunu bilseydim..."

"Bir bana limuzin sözü vermemiş miydin?"

Başını şakacı bir şekilde sallıyor. "Artık zayıflığını bildiğim için değil."

Ama onu düzeltiyorum. "Gözlerin," diyorum, o koyu kahverengi havuzlara bakarak. "Sana daha önce de söylediğim gibi. Gözlerin benim zayıflığım. Gözlerin benim felaketim."

Nefesi kesiliyor, ama kolay kazanılmadığı için kuşkulu bir kaş kaldırıyor. "Gözlerim mi zayıf noktandır yoksa kraliyet mavisini k  lotum mu?"

Tanrım. O benim zayıflığımdır. Artık gerçeği saklayamam. "Sadece külot değil. Sevdim mi? Evet. Ama bu gece konuşmamın nedeni bu değil."

"Neden o zaman?"

"Senin sayende. Ne kadar sıkı çalışıyorsun," diyorum, ses tonum yüzde yüz ciddi. *Bu* gece onu bu yüzden bekledim. "Bunu bilmene ihtiyacım vardı. Seni ekipman odasına   ekmemin asıl nedeni, bu gece tünelin hemen dışında beni neyin vurduğunu söylemekti. Basının benim üzerime bahis oynadığını söylediğinde. Sen, *Everly*, onlardan gelen bu saçmalığa her zaman katlanmak *zorundasın*. Ve sen de bana katlanmak *zorundasın*. Birdenbire onların tarafında nelerle uğraştığını anladım. Sadece benim değil. Ama basın trib  n  nde de. Sen sert ve g     birisin ve çok fazla şeye katlanıyorsun. Bunu senin için yapmak bana adil geldi."

Dudakları yavaş, tatlı bir gülümsemeyle ayrılıyor. "Max," diyor usulca, sanki gerçekten duygulanmış gibi. "Teşekkür ederim. Bu benim için gerçekten çok şey ifade ediyor."

Ah, lanet olsun. Kalbim ona doğru atıyor. Çok   onemsiyor. Beklediğimden daha fazla. "Bunun işe yaramasını gerçekten istiyorsun, değil mi? Bu makyajın?"

"İstiyorum," diye fısıldıyor, sesi çatlıyor. "Belki aptalca gelebilir ama Marie... Öldüğünde bir söz verdim," diyor, bir nefes alıyor, belki de bir elini yanındaki kasklarla dolu rafın kenarına koyarken kendini   elikleştiriyor, "en iyi hayatımı yaşamaya çalışacağım. Çok çalışmak, iyilik yapmak, sahip olduğum her şeyin değerini bilmek - arkadaşlarım, işim, bedenim..." Son kelimeyle ilgili bir şey onun dengesini bozmuş gibi görünüyor. Sanki biraz zamana ihtiyacı varmış gibi. Ama devam ediyor. "Aya ulaşmak için.   rnek olmak için. Ve yaptığımda her şeyde mükemmel olmak istiyorum."

"  ylesin," diyorum, ondan çok etkilenmiştim. "G     ve kuvvetli birisin."

"Sen de g    s  n. Bu gece basınla konuşmak büyük cesaret ister."

K    mseyci bir el salladım. "Hayır. Sadece biraz uyuşturucu."

"Ne? Umarım uyuşturucu kullanmıyorsundur."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Sanırım tüm gün boyunca biraz kafam iyiydi." Duraklıyorum, onunla göz göze geliyoruz. "Senden."

"Kes ," diye fısıldıyor ama şakacı ve *devam et* der gibi.

Burada, ekipman odasında, kasklar, sopalar, diskler, pedler ve her türlü teçhizatla çevrili, saçlarına uzanıyorum, saçlarının uçlarını okşuyorum

At kuyruğu. "Seni öpmenin nasıl bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Max, bunu gerçekten yapmamalısın. Bunu gerçekten yapmamalıyım," diyor ama gömleğimin yakasına uzanıyor, çevik parmakları yakamla oynuyor.

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. İkimiz de dokunmayı bırakmıyoruz.

"İş yerinde işler çok yoğun. Bugün Elias'ın artık terfi için yarıştığını öğrendim ve bu daha zor," diyor iç çekerek.

İçimden bir doz korumacılık fişkırıyor. "On iki yaşında gibi görünen adam mı? Devre aralarında dağıtmak için bizden sürekli hokey sopası imzalamamızı isteyen adam mı? Sadece bana değil, bütün çocuklara soruyor."

Hafifçe gülüyor. "Bu o. Üniversitede de oynardı. Bana bunu hatırlatmaktan hoşlanıyor."

"Siktir et onu. O bu işi hak etmiyor. Sen hak ediyorsun."

"Fark etmez bile. Eskiden oynardı. Bağlantıları var. genel danışman ve ben de..." Düşüncesini tamamlamıyor ama ne demek istediği açık - oyunculardan birinden ipeksi hediyeler alan kadın olmak istemiyor.

Bir an onun ikilemini düşündüm ama işe yarar bir cevabım yoktu. Zaten şu anda yapabileceğim bir şey yok. Benim kendi sorunlarım var. "Keşke ben de böyle olmasaydı," diyorum ağır ağır.

Keşke ben de şu anda iş hayatımda ona bu kadar ihtiyacım olmasaydı. Ama telefonumda menajerimden gelen bir mesaj var ve bu gece medyaya bir şeyler söylediğim için benimle gurur duyduğunu söylüyor. Günün simidinin bir görüntüsü var. Çaylak sezonumda çok daha kötü olabilecek bir sakatlık anısı var.

Ama bu gece ona söylemem gereken başka bir şey daha var. Önemli bir şey. Saçını bırakıyorum ve o da elini yakamdan çekiyor. "Bir yılı aşkın süredir işini yapmaya çalışıyorsun ve ben bir pislik gibi davrandım."

Başını eğiyor, onu nasıl zor durumda bıraktığımı düşününce gülümsemesi hak ettiğimden daha nazik. "Ama sen öyle biri değilsin. Sen bir pislik değilsin. Alttan alta yumuşak birisin."

Homurdanıyorum. "Profesyonel ipucu: Bir erkeğe asla yumuşak deme."

Gözlerini deviriyor, sonra bir elini göğsüme koyuyor, sanki kalbimin avucunun altında attığını hissediyor. Parmaklarını gömleğimin kumaşı üzerinde gezdirirken kalbimin hızlandığını hissedebiliyorum.

Yeğenim. Önemli olduğunda yumuşak davranıyorsun. Ve bana güvendiğin için şimdiden teşekkür ederim."

Uzun bir süre ona güvenmedim. Ama onu tanıdıktan sonra işler değişti. Kalbini, tutkusunu ve geleceğe dair umudunu gördüm. "Sana güveniyorum, Everly. Bu işe başladığımızda güvenmiyordum ama şimdi güveniyorum."

Gülümsemesi derinleşiyor, içimde nadiren dokunulan bir yere dokunuyor. "Sevindim," diyor.

Ona iyi geceler dilemeliyim. Bu odadan çıkmalıyım. O otobüse binmeliyim. Ama saatime baktığımda gitmemize on iki dakika daha olduğunu görüyorum.

Bakışlarım pantolonuna iniyor, sonra tekrar yüzüne çıkıyor. "Onların içinde nasıl görüldüğünü gerçekten görmek istiyorum," diyorum muhtaç bir sesle.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra fısıldayarak "Sana daha sonra bir fotoğraf göndermemi ister misin?" diye sordu.

Bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum. "Evet," diyorum kaba bir taleple. Ama bunun beni tatmin etmeye yetmeyeceğini biliyorum. Çenemi ona doğru eğiyorum. "Şimdi bana bir göz at."

İkna edilmeye ihtiyacı yok. İnce pantolonu, topuklu ayakkabıları ve bluzuyla duvarın karşısında dururken, sağ eli bel bandına doğru kayıyor ve düğmelerini açıyor, sonra fermuarını açıyor ve... İnliyorum.

Gün geçtikçe nasıl daha seksi oluyor? Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum ama Everly Rosewood bunu . Burada, etrafı çevrili, tepesinde floresan ışığı yanıp sönen Everly pantolonunun fermuarını açıyor, bel bandını açıyor ve bana güzel mavi dantelini gösteriyor.

Bu sadece bir alay, ama bir saniye içinde göğsüm bir fırın. Aletim bir telefon direği. "Neredeyse benim formamın içinde olmandan daha iyi," diye .

Dişlerini ağzının köşesinde gezdirdikten sonra "Eminim bu daha iyidir" diye mırıldanıyor.

Ağır çekimde elini külotunun içine kaydırıyor ve sanırım yanıyorum. Eli önce kaybolup sonra ortaya çıkarken yıpranmış, kızgın bir sinirden başka bir şey değilim. Elini kaldırıyor, bana yaklaşıyor, işaret parmağını ağzıma bastırıyor ve alt dudağıma ıslaklığının tadını değiştiriyor. Dudaklarımı yalarken bir elimi uzatıp ensesinden kavırıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Sonra homurdanıyorum. "Bana yol için bir öpücük ver, sonra yemin ederim seni unutacağım."

Tatlı ağzını benimkine mühürlüyor ve bana onu asla unutamayacağımı garanti eden sıcak, derin, ıslak bir öpücük veriyor.

Bıraktığında pantolonunun fermuarını çeker ve bluzunu içine sokar, ama gitmek için hiçbir hareket yapmaz. Gözleri yaramaz bir şeyle parılıyor. Müstehcen bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama istiyorum. "Ödeşmedik, Max."

Kaşlarımı çatıyorum. Bir şekilde basını kastediyor olmalı. "Benim medyayla konuşmam konusunda bile anlaşmak zorunda değiliz," diyorum.

Başını iki yana sallar. "Demek istediğim bu değil. Dün gece tek seferlik bir şey olduğunu söylediğimizi biliyorum ama mesele şu ki..." Yüz ifadesi flörtözleşiyor. "Gerçekten bitiremedik."

"Günüşiği, iki kere bitirdin. Parmaklarımın ve yüzümün her yerinde."

Yüzü kızarıyor ve çok güzel bir renk oluyor ama sonra başını sallıyor. "Ama sen yapmadın."

Daha ben onun sözlerini anlamaya vakit bulamadan Everly omuzlarımdan tutup beni döndürüyor ve duvara doğru itiyor. Dizlerinin üzerine çökerken bana en yaramaz bakışını atıyor ve "Neden sana yol için bir öpücük daha vermiyorum?" diye soruyor.

"Sikeyim evet" diye inlerken sesim zımpara kağıdı gibi.

Pantolonumun düğmelerini açarken dilinin ucunu dişlerinin arasında gezdiriyor. Ben de fermuarını açarak ona yardım ediyorum. Hızlı elleri siyah boxer külotumun bel bandını çekiştirerek aşağı indiriyor ve ağrıyan sikimi serbest bırakıyor.

Beni dışarı çıkardığı anda kahverengi gözleri hınzırca bir zevkle parlıyor. "Hayal ettiğimden daha da güzel görünüyor."

Gözlerimi kırıştırıyorum, şok ve arzu içime yayılıyor. "*Sikimi mi* hayal ettin?"

Şimdi memnun olan o, sert boyuma bakarken başını sallıyor. "Tadın da öyle."

Şu anda gelmemem bir mucize. Bu doksan saniyemi alacak. Bir elimi parlak at kuyruğunda gezdiriyorum. "Göster bana. Sikimi emerken ne kadar güzel görüldüğünü göster bana."

Benden herhangi bir talimat almasına gerek yok çünkü güzel dudaklarını ayırmaya başladı bile. Dilini başının üzerinde gezdirirken bana bakıyor. Dizlerinin üzerindeki bu kadının güzel ve pis görüntüsü karşısında homurdanıyorum.

Ellerini kalçalarımdan yukarı kaydırıyor, daha geniş açıyor, ağzı sıcak ve ıslak, beni içeri davet ediyor. Zaman geçiyor ama o acele etmiyor. Bana veriyor

tam olarak ne söz verdiyse.

Aletime bir öpücük.

Ve vücudumdaki her hücreyi aydınlatıyor. Yemyeşil dudaklarıyla sikimin tepesini okşuyor, sonra diliyle dikkatimi çekiyor.

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor. Bu inanılmaz bir şey ve bana daha dokunmadı bile. Gözlerimi açık tutmak için kendimi zorluyorum çünkü bu manzaradan daha iyi bir şey yok. Sikimin ağzından düşmesine izin veriyor, sadece dudaklarını şaftımın bir tarafına, sonra diğer tarafına fırçalayabilsin diye.

Sol eliyle kalçamı daha sıkı kavıyor. Sağ eliyle taşaklarıma uzanıp onları avuçluyor.

"Siktir, bebeğim," diye inliyorum.

Bu öpücüğü dilinin uzun, kalıcı bir vuruşuyla takip ediyor, tabandan uca ve tekrar geri.

"Bana ne yapıyorsun?" Mırıldanıyorum.

Aletimi taparcasına yalarken gülümsüyor, sonra fısıldıyor, "Sadece bir veda öpücüğü."

Ve bunu istiyorum. Tanrım, istiyorum amına koyayım. Bana verdiği her şeyi istiyorum. Zaman geçiyor diye onu durdurmak da istemiyorum. Bu sakso için uçağı bile kaçırabilirim. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Ağzını açmış sikimi okşarken kendimi kral gibi hissediyorum.

Gerçekten gelmek isteyen bir kral.

Ama aklımı okumuş olmalı çünkü taşaklarımı hızlıca sıkıyor, sonra da sikimi içine çekiyor.

Sikim güzel dudaklarının arasından kayarak boğazının arkasına kadar ulaştığında, "Siktir," diye mırıldanıyorum.

Kalçamı bırakıyor ve saatime uzanıp ona dokunuyor. Hızlandırmam için iki kez söylemesine gerek yok. "Ağzını sikebilir miyim?" Acilen soruyorum.

Başını sallarken gözleri parlıyor. Ben üzerime düşeni yapıp onun ıslak, sıcak ağzının cennetine sokulurken o da derin ve sert bir şekilde emmeye koyuluyor.

"Sen lanet olası bir tanrıçasın," diyorum içimden zevk roketleri geçerken.

Ne kadar iyi hissettirdiğine zar zor dayanabiliyorum. Kalçalarım titriyor. Kaslarım geriliyor. Saçlarını çeğiştiriyorum. "Hep bunu yapmak istemişimdir," diye mırıldanıyorum.

Kısa bir an için beni bıraktı. "Tekrar yap." "Öyle mi?"

Bana pis bir gülümseme veriyor. "Evet de. O yüzden boğazımı sikmene ve saçımı çekmene evet diyorum."

Ve ben de dünya üzerinde söylenmiş en ateşli sözlere evet diyorum. İpeksi saçlarını avucumda topluyorum ve iterken bir sarsıntı veriyorum.

Öksürüyor.

. "Durmamı ister misin?"

Alay ediyor, sonra bana şimdiye kadarki en seksi bakışını atıyor. "Hayır. Öğürme refleksim yokmuş gibi ağzımı sikmeni istiyorum."

Şehvet omurgamı sarsıyor. "Mükemmelsin," diyorum, sikimi tekrar ağzına sokup saçlarını çekiştirerek.

Boğazını sikerken, bluzunun açık yakası kayıyor, köprücük kemiğinin bir kısmını ve soluk şeftali rengi sütyeninin dantelli askısını ve kırmızı, kabarık bir yara izinin kenarına benzeyen şeyi ortaya çıkarıyor.

Yara izini zar zor görebiliyorum ve beynim kısa devre yaptığı için izi de zar zor algılayabiliyorum. *Geliyorum* diye homurdanıyorum. Bacaklarım titrerken, boğazından aşağı boşalırken aşırı yüksek bir zevk inlemesiyle savaşıyorum. Bana bakıyor, aletim hala dudaklarının arasındayken başını sallıyor, salınımımı yutarken gözleri *sessiz ol* diyor.

"Günüşiği, ağzın cennet gibi," diyorum gürleyerek, dudaklarından düşmeme izin verdiğiinde.

Elini ağzında gezdiriyor ve ayağa kalkıyor. Bluzunu düzeltti. Dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Şimdi ödeştik."

Ama yanılıyor. Doymuş değilim. Everly'den bıktığım için tatmin olabileceğimden emin değilim. Onu her saat daha çok istiyorum. Bir elimi başına doluyorum, dudaklarına bir öpücük konduruyorum, sonra bırakıyorum, elimi yara izinin görüldüğü köprücük kemiği boyunca gezdiriyorum, oraya hafifçe dokunuyorum. Ona bir şeyler anlatmaya çalışıyorum.

Ama yara izini örten kumaşa yaklaştığımda geriliyor, sonra üstünü düzeltmek için elini bir kez daha kaldırıyor ve benimkini hafifçe fırçalıyor.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Ama şimdi konuşacak vaktimiz yok. Yine de endişeleneceği düşüncesine dayanamıyorum. Bakışlarını karşılıyorum, daha önce basına neden konuştuğumu söylediğimden daha ciddi bir şekilde. "Sen her yerde güzelsin. Bunu bil," diyorum yanağını okşayarak, anlaması için yalvarıyorum.

Bir şey canını yakıyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

Kalbim onun için acıyor. Alnından öpüyorum. "Ciddiyim," diye fısıldıyorum.

Birkaç saniye sonra gözlerini açtığında duygularından sıyrılmıştı. "Teşekkür ederim." Sonra kaşlarını çatıyor, gözleri üzgün. "Bunu gerçekten yapmamalıyız," diyor, daha önce söylediklerini -esasen- tekrarlayarak.

"Biliyorum," diyorum ağır bir sesle.

Ama elini yüzüme koyuyor, başparmağıyla sakalımı okşuyor, gözleri kırılganlıkla dolup taşıyor -benim de ona karşı hissettiklerimin aynısı. Elini kendi elimle kapatıyorum. "Sana direnmeye çalışacağım. Ama söz vermiyorum."

Yumuşakça gülüyor. "Ben de deneyeceğim." Sonra duygularından arınıyor. "İyi yolculuklar."

Yerden çantasını alıyor, bir elini at kuyruğunun üzerinde gezdiriyor ve kapıya yöneliyor. Ama kapının kilidini açmadan önce bana bakıyor, gözlerinde yine ateş, ağzında çapkınlık. "Haklıymışsın. O gece otel odamda Gece Yarısı Alevi'ni kokladım."

Ayrılıyor, kapı *gümbürtüyle* kapanıyor, veda sözleri orgazm sonrası bir zevk sarsıntısı gibi. Saatiye bakıyorum. Takım otobüsünün kalkmasına yedi dakika var. Sonunda ona güven verip vermediğimi tam olarak anlayamıyorum ama onun için başka bir şey yapmama yetecek kadar zaman var.

Çabucak gömleğimi içine soktum ve pantolonumun fermuarını çektim. Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek, hayatımın oral seksini yaptığım belli olmasın diye doğrulmaya çalışıyorum, sonra da kapıyı çekip açıyorum. Ama koridora adımımı atar atmaz Elias'ın gülümseyen yüzüyle karşılaşıyorum.

Hay sikeyim.

"Hey, Max! Bu gece harika oynadın. Ateş gibiydin," diyor ama bakışları koridordan aşağı kayıyor ve beynim endişeyle dolup taşıyor. Everly uzaklaşıyor mu? Benden önce gittiğini mi fark etti? Burada birlikte olduğumuz belli mi? Ama koridora bir göz attığımda, onu göremiyorum.

Bu çok iyi.

"Sağ ol dostum," diyorum. Ama ekipman odasında ne aradığımla ilgili bir bahane uydurmuyorum. Ne kadar çok konuşursan, bir şeyleri örtbas ettiğin o kadar belli .

Elias'ın kaşları çatılır. "Geç saatlere kadar çalışıyor musun?"

"Ya da neredeyse hiç çalışmıyor," diye şaka yapıyorum. Koridorun sonuna doğru başımı sallıyorum, bu gitmem gerektiğine dair ince bir işaret.

Ama belki de hiç vazgeçmediği için kurnazlık yapmıyordur. "Ekipman odasında ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

Adamın sesi şüpheli gelmiyor ama bu soruyu sorması bana şüpheli olduğunu söylüyor.

Hızlı düşün.

Bu şerefsiz Everly'nin işini istiyor. Onu ondan korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. "Aslında, bir Sharpie'ye ihtiyacım var. Bir sonraki iç saha maçında dağıtman için bir hokey sopası imzalayacaktım. Eğer istersen tabii?"

Umarım dikkat dağıtıcı bir oyun işe yarar.

Gri gözleri açılır. Yüzünde büyük ve geniş bir gülümseme oluşuyor. "Üzerimde bir Sharpie var."

"Harika. O zaman şimdi yapabilirim."

Ekipman odasına geri dönüp bir sopa alıyorum ve salona dönüp nefret ettiğim adam için imzaladıktan sonra ona doğru itiyorum. "Al bakalım."

"Buna gerçekten çok minnettarım," diyor gülümseyerek ve sanırım oyun işe yaradı.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diyorum ve başımla çıkışı işaret ediyorum. "Otobüse yetişmem lazım." "İyi yolculuklar."

"Yapacağız." Yola çıkıyorum ama gitmeden önce soyunma odasında hızlıca bir mola veriyorum. Hızlı olursam, yeterince zamanım olacak.

GERÇEK KLIŞE

Everly

Yarım saat sonra, Max'in yorumunun videosunu düzenleyip takımın sosyal medyasında yayınladıktan sonra bile hala heyecanlıyım. Sabah onun yayınına da koyacağım. Bu iş bittikten sonra üzerimde bir tişört ve uyku şortuyla yatağa giriyorum. Komodinin çekmecesini açıp en sevdiğim oyuncağıma uzanıyorum, sonra duruyorum. Şimdi onun için bir fotoğraf çekmeliyim. Çünkü bu külot üç, iki, bir...

Ama çekimi ayarlamadan önce telefonum çalıyor. Max'ten gelen bir mesaj ekranı aydınlatıyor.

On dakika içinde size bir paket gelecek. Yerel kurye. Şoförle kapıda buluşabilir misin?

Ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama istediğimden eminim.

Everly: Evet.

Kapüşonlu bir tişört alıp üzerime geçiriyorum ve şoförün geldiğine dair bir bildirim bekliyorum. , aşağıya koşup ön kapıyı açtım. Bir adam

şapkalı bir adam bana ağzı zımbalanmış bir hediye poşeti uzatıyor ve "bakalım" diyor. Evime geri dönmek için üst kata koşarken damarlarımda beklenti dolaşıyor. İçeri girer girmez zımbaları açtım ve... Biliyorum. Burnum seğiriyor ve elimi bir çocuğun patisini daldırmasından daha hızlı bir şekilde çantaya sokuyorum bir kurabiye kavanozunun içine. Teslimatı çıkardığımda, kabaca yutkunuyorum.

Bu onun tişörtü. Bu gece maçıdan sonra giydiği. Beyaz elbise gömleği ve onun kolonyası gibi kokuyor. Burnuma götürüyorum. Gözlerimi kapatıyorum, en iyi şekilde zayıf hissediyorum. Onun kokusunun tadını çıkarırken sersemlemiş hissediyorum. Şu anda takım uçağında ne giyiyor ki? Hiçbir fikrim yok, ama sanırım kabinde birden fazla elbise gömleği var ve bunu bana gönderebilmek için bir tane daha aldı ve hızlıca gönderdi. Ama yine de Uber Connect gibi hizmetler gülünç derecede hızlı.

Gözlerimi açtığımda eriyormuşum gibi hissediyorum. Yürüyebileceğimden emin değilim. Telefonum tekrar çalıyor. Bir sonraki mesajı açtığımda karıncalanmalar omurgamdan aşağı yayılıyor.

Max: Yatarken giy. O fotoğrafı bana gönder. Çünkü o kadar güzelsin ki seni düşünmeden edemiyorum. Sanırım direnme konusunda kötüyüm. Ama bunu biliyorsun.

Gömleği göğsümde tutarak, bir tür trans halinde yatak odama doğru yürüyorum. Gömleği yatağın üzerine bırakıyorum, kapüşonlu tişörtümü ve tişörtümü çıkarıyorum, sonra da uyku şortumu soyuyorum. Kısa bir süre komodinin alt rafındaki ahşap kutuya bakıyorum; içinde post-it notları olan kutuya.

Hepsi *evet diyor*.

"Sorun da bu zaten. Sürekli evet diyorum," diye fısıldıyorum sessiz evime.

Ama Max beni güzel ve güçlü hissettiriyor. Ve bu kedi nanesi, bu yüzden bir kez daha evet diyorum.

Yarın daha iyisini yapacağım. Yarın bu tehlikeli kaçamağı bitireceğim. Bir gece daha, bu sefer onun gibi kokan kıyafetlerini giymeye evet diyeceğim. Kollarımı gömleğinin içine sokup boynumu yakasına doğru çeviriyorum. Gömlek kalçalarıma kadar iniyor ve bu kadar büyük olması hoşuma gidiyor. Onunla, kokusuyla, anılarıyla sarmalanıyorum.

Fotoğraf çekmeden önce kısa bir süre gömleğin düğmelerini iliklemeyi düşünüyorum.

Ama onun yerine yatağın kenarına oturuyorum, görmesini istemediğim yerleri örtecek şekilde düzenliyorum - üst kolum, sonra sol kolumdaki yara izi

Omuz. Muhtemelen küçük bir anlığına gördüğü. Daha fazlasını görürse bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Gunnar'ın yaşadığı şokun hatırası hala sızlıyor.

Ama Max ve ben tek ve bitmişiz. Yani onunla soyunmak .

Yüzümün çekimde olmadığından emin olarak, boynumdan aşağıya doğru bir fotoğraf çekiyorum.

Ona gönder. Onu bir kez daha içine çek.

O zaman ona gerçekten karşı koyacağıma yemin ederim.

* * *

Ertesi sabah erkenden güneş yatak odamın penceresinden içeri süzülürken, ışık bana çok parlak geliyor. Sanki işe gitmek için hazırlanırken tüm kusurlarımı ortaya çıkarıyormuş gibi.

Üzerinde kiraz işlemeleri olan kırmızı bir büstiyer seçip giydikten sonra siyah pantolonumu giyerken içimdeki kıpırtıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kapıda asılı duran siyah bluzu almadan önce odamın köşesindeki aynaya bakıyorum. Bu rutine başladığımdan beri her gün -Gunnar beni hayaletleştirdikten sonra başladım- manzarayı daha çok sevmeye çalışıyorum.

"Ben güzel ve güçlüyüm," diyorum yansımama.

Ama sözlerin içi boş. Sorun mantramın güzel kısmı değil. Güçlü kısmı, çünkü sabah ışığının ortaya çıkardığı yalan bu. Son zamanlarda Max'e karşı hissettiklerime karşı güçsüzüm.

Geceleri teslim olmamam gerekirken teslim oluyorum. Temkinli olmam gerekirken risk alıyorum. Kendime söylediğim yalanları dinliyorum - bu vahşi duygulara evet demenin önemli bir şey olmadığını.

Yine de büyük bir mesele.

Kendi alanımda çok çalıştım. Ama dün gece aptalca bir risk aldım. Kapılar kilitli olsun ya da olmasın, bu dünya standartlarında bir aptallıktı. Süperstar atletleri ekipman odalarında patlatan türden bir kadın olamam.

Max'in basına söyledikleri bir klişe olabilirdi ama güvenli bir klişeydi. Asıl klişe benim. Yansımama öfkeyle bakıyorum, çenem sertleşiyor, burun deliklerim açılıyor. "Böyle aptalca şeyler yaptığında güçlü olmuyorsun," diye tıslıyorum aynadaki kadına.

Hayran olduğum bir kadın olan Erin'i ve dün gece sorduğu soruyu düşünüyorum. Medya odasında ne kadar kararlı ve güçlüydü. Tek bir şey istiyordu, Max'in kamerada olmasını. Max'ten müstehcen cevaplar alamayacağını biliyordu.

o yüzden agresif bir soru sormadı.

Peki işimde iyi olduğumu göstermek için ne yaptım? Profesyonel bir sporcuya sakso çektim. Birlikte çalıştığım muhabirler beni dizlerimin üzerinde onun siki boğazında görselerdi hakkımda ne düşünürlerdi?

Bluzumu askıdan çekip çıkarıyorum, kollarımı içine sokuyorum ve düğmelerini ilikliyorum. Bir nefret bulutu içinde çıkıyorum.

Ofiste, tamamen iş yapıyorum. Klibi *Gerçek Max Lambert*'te yeniden yayınlıyorum.

Bu iş bittiğinde, sabah turumu internette atıyor, spor haber sitelerini ve yayınlarını kontrol ediyorum. Söz verdiğim gibi, Erin dün gece The Sports Network'te bir özet haberde onun yorumlarını yayınladı. Dizüstü bilgisayarımda oynat tuşuna bastım.

"Ve Sea Dogs kalecisi nadiren buz dışında görünerek bu akşamki maç hakkında şunları söyledi" diyor ve ardından Max'ten alıntıya geçiyor. Video ona döndüğünde, yardımcı sunucusuna bakıyor ve alaycı bir sırıtışla şöyle diyor: "Oyun kitabını açmış gibi değil. Ama belki de buna ihtiyacı yoktu."

Yardımcı sunucusu Rowan, "Bu sezonki rakamları kendi adına konuşuyor," diyor.

Erin ona parmağını sallıyor. "Hey, bana uğursuzluk getirme Rowan. Onun Sports Network ile konuşmaya devam etmesini istiyorum," diyor ve ardından Supernovas ve Fletcher Bane'in son zamanlarda nasıl oynadığına dair bir habere geçiyor.

Bane'in LA takımında ne kadar harika bir sezon geçirdiğinden bahsederken içimdeki mantıksız öfke artıyor. Ardından, dün gece galibiyetten sonra soyunma odasındaki bir klibini kesiyorlar. "Güç oyunlarından faydalandık. İyi kayıyoruz ve rakiplerimizle eşleşiyoruz. Ve her yerde çok sert oynadık." Sonra da ülkedeki tüm dış macunu reklamlarına layık büyüleyici bir sırıtış sergiliyor. "Ne diyebilirim ki? Hayatın size sunduğu fırsatların üzerine atlamalısınız."

Bilgisayarın içinden uzanıp onu tokatlamak istiyorum. Ve Max'i incittiği için Lyra'yı tokatlamak. Ve sonra da tüm bu duyguları hissettiğim için kendimi tokatlamak.

Başımı masamın üzerine bırakıp kayıtsızca iç geçiriyorum. Max'in eski kız arkadaşını . Ya da rakibini. Onu nasıl incittiklerini umursamamalıyım. Belki de onu aldattığı için minnettar bile olmalıydım. Eğer sadık olsaydı, muhtemelen geçen gece çılgık çılgıça orgazm olmazdım.

İnliyorum. Neyim var benim böyle? Beni memnun edebilmek için onun bekâr olmasına sevinemem mi?

Ayrıca, Max'le yaşadığım o iki gecelik kısa kaçamaktan başka bir şey çıkmayacak. Yüzümü masamdan kaldırıyorum, saçlarımı düzeltiyorum ve işime dönüyorum. Dün gece konuşulan her şeyi okuyup izliyorum. Podcast yayıncılarından Jamie, basından gelen soru yağmurunu bir araya getirdikten sonra, "Ve şimdi, ayın klişesini kazanan, bu kestane için Max Lambert." yorumunu yapıyor.

Daha fazla izleyemeden telefonum Zaire'nin zil sesiyle çalmaya başlıyor.

Hemen cevap verdim ve "Dün gece Lambert'le iyi iş çıkardınız." dedi.

"Teşekkür ederim."

"Ondan tek kelimelik bir homurtudan daha fazlasını kopardın. Gerçek bir yorum aldın" diyor, hak etmediğim övgüleri sıralayarak. "Nasıl bir sihir yaptın?"

"Sanırım doğru zamandı," diyorum, hiçbir şey olmamış gibi, oysa aslında sihirli külotumdu.

"İyi çalışmaya devam et. Sen bir makyaj kraliçesisin," diyor Zaire ve ardından diğer konulara geçiyor.

Ama o haklı. İşimde çok iyiyim. Basınla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Terfiyi çok istiyorum. En cesur, en parlak hayatımı yaşamak istiyorum. Olabileceğimin en iyisi olmak istiyorum.

Ekipman odasındaki bir buluşma tekrarlanamaz. Tehlikede olan çok şey var. İş, potansiyel terfi ve özellikle itibar rehabilitasyonu. Bu çok fazla insan için çok önemli.

Bu da destek çağırmanın zamanı geldi demek.

Telefonu kapattığımda arkadaşlarıma mesaj atıyorum ve bu hafta sonu acil bir toplantı talep ediyorum. ***Bu hafta sonu kız kıza bir geceye ihtiyacım var. Uyarıyorum, büyük bir strateji seansına ihtiyacım var. Şarap getirin.***

Saniyeler sonra, Josie önce cevap : !

Ve tam ve mutlak gerçeği söylemek rahatlatıcıdır.

ÇOK İYİ BİR RUH HALİ

Maksimum

Maç saatinden birkaç saat önce hala çok iyi bir ruh halindeyim. Belki de Salı ve Çarşamba gecesi Dallas'taki otel odamda Everly'nin gönderdiği, tişörtümün içinde günah gibi görüldüğü fotoğrafla uzun süre vakit geçirdiğim içindir.

Dün gece ve bu sabah da burada, Nashville'de bu şipşakla fazladan zaman geçirdim.

Endorfin hala beni beslerken, Asher'la birlikte Nashville Arena'nın koridorunda kasıla kasıla yürüyorum; soğuk beton ve korkutucu atmosfer bu gece diğer takımı yenme arzumu körüklüyor.

"Hey, Miles," diye sesleniyorum, çünkü o birkaç metre ileride ve takım arkadaşlarıma cehennem azabı çektirmekten kendimi alamıyorum. Bu iyi ruh halimin bir parçası.

Miles çenesini bana döndü. "Ne ?" "Benden kaçıyorsun ve ben nedenini biliyorum."

Miles boşuna oyuncu değil, çünkü "Neden senden kaçayım ki?" diye sorarken boş bir yüz ifadesi takınıyor.

Sanki bilmiyormuş gibi. "Dün gece uçaktaki üçlüm. Seni pokerde yendim. Bryant ve Callahan ödedi. Sen ödemedin. Bana da yüz dolar borçlusun. Bir daha bundan kaçmaya çalışma."

Miles durup cebinden telefonunu çıkarırken ve bana Venmo ile para gönderme gösterisi yaparken bana ters ters bakıyor. "Bir gün pokerdeki numaranın ne olduğunu anlayacağım," diyor, dün gece de olduğu gibi yenilmiş bir halde.

Utanç verici.

Asher homurdanır. "iyi şanslar. Lambert yenilmezdir."

Övgülerin ve gerçeklerin tadını çıkarmak istiyorum. Ama ikisinin de böyle düşünmesine izin veremem, yoksa bir daha benimle uçakta poker oynayamazlar. "Doğru değil." Olabildiğince rahat bir şekilde sakalımı kaşıyorum. "Geçen hafta kaybettim. Hatırlamıyor musun?"

Bu düpedüz bir yalan, ama tembel bir omuz silkme ile satmaya çalışıyorum.

Asher kuşkulu bir kaş kaldırarak birkaç saniye beni inceliyor. "Blöf yapıyorsun."

Miles'in çenesi düşer. "Vay . Öyle. Bu senin söylemin, Lambert."

Asher ekliyor: "Dolu olduğunda sakalını kaşıyorsun."

Siktir et beni. Niyetim sadece onları şaşırtmaktı, elimi açığa çıkarmak değil. Bu yüzden iki katına çıktım, ziyaretçilerin soyunma odasına yaklaşırken alay ettim. "Bir şey söyleme."

"Herkesin var," diyor Miles.

Devam etmek için bir el salladım. Belki de iyi ruh halim beni yumuşatmıştır. "Peki, bir dahaki sefere daha yumuşak davranırım."

Miles gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Böyle bir şey yapmayacaksın.

Asla." "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," diyorum sırtını sıvazlayarak.

"Şimdi, hadi

git Nashville'i ağlat."

Miles soyunma odasına dönerken, Asher kapının dışında durarak geri çekilir. "Her şey nasıl gidiyor?"

"Güzel. Neden?"

"Geçen geceki yorumlarınızın spor basınında yer aldığını gördüm."

"Sen mi yaptın?" Sanırım Asher'ın fark etmesine şaşırmamalıyım, o gözlemcidir.

Ama sonra beni şaşırtarak şöyle diyor: "Maeve bana mesaj atıp anlatıyordu. Duvar resimleri yapan insanların sakinleştirici, hızlandırılmış videolarını izlemeye çalıştığını söyledi - en sevdiği videolarmış ve çok sevimliymiş - ama sonra hokey onun akışını etkilemiş."

Bu istihbaratta bir sürü şey var. Nereden başlayacağımı bilemediğim için "Bu çok spesifik." dedim.

"O bir ressam," diyor biraz da gururla. "Her neyse, sadece nasıl olduğunu görmek için uğradım."

Bazı arkadaşlarım duygusal açıdan bu kadar zeki olduğu için şanslı bir adamım. "Aslında iyiyim," diyorum dürüstçe, ona biraz daha açılıyorum. Geçen hafta smoothie dükkanında yaptığı gibi, onu piste götürdüğümde arabamda da yaptığı gibi, bunu yeterince kolaylaştırıyor. "Düşündüğüm kadar korkunç değildi."

"Seninle gurur duyuyorum," diyor.

"Sadece at gözlüğü taktım, anlıyor musun?"

"Yapman gereken bu," diyor. "Sonunda işleri kendin için zorlaştırmana gerek olmadığını fark etmene sevindim. Bununla savaşmana gerek yok. Basınla konuşmanın bir süre sonra acısız hale geldiğini göreceksin."

Ama ben henüz buna inanmıyorum. "Kendimizi fazla kaptırmayalım."

"Endişelenmiyorum. Bu iş sende," diyor.

Ona el salladım. "Pekâlâ. Seninle ve mutlu tavırlarınla çok fazla zaman geçirirsem, maç sırasında hıyarlık yapmayabilirim."

Alay ediyor. "Her zaman bir pislik olacaksın," diyor ve soyunma odasına doğru başını sallıyor. Ama telefonum çalıyor ve cebimden çıkardığımda ekranda menajerimin adı beliriyor. Göğsüme bir gerilim oku saplanıyor. Telefonumu Asher'a doğru salladım. "Sana içeride yetişirim. Garrett'la konuşmam gerek."

"İyi şanslar dostum. Nasıl gittiğini bana haber ver,"

diyor. "Haber veririm."

Cevap veriyorum ve arkamı dönüp soyunma odasından koridorun daha sessiz bir köşesine doğru volta atıyorum. "Ne ?" Menajerime karşı hissetmek istediğimden daha büyük bir korkuyla soruyorum. Ama tüm bu makyaj projesi mutsuz ekibimin üstü kapalı tehditleriyle başladığından beri işler böyle yürüyor.

"Bilin bakalım kim ceza almıyor?" Garrett soruyor.

Ne demek istediğini anladığımdan eminim ama ona takılmadan da edemiyorum. "Sen misin? Yine park cezası mı aldın? O saçma Lambo'yu istediğin yere park etmeyi sevdiğini biliyorum. Senin için mümkün kıldığım."

Garrett inliyor, tepeden tırnağa. "Senin başarın ve benim sıkı çalışmamın tatlı arabamı finanse etmesi bir sorunmuş gibi söylüyorsun."

"İyi, spor arabayı hak ediyorsun. Ve on tane daha. Her neyse, neler oluyor?"

Belli ki keyfi yerinde ve ben de çok merak ediyorum.

"Bu sabah Clementine ve Zaire'den haber aldım," diye söze başlıyor iş adamı edasıyla. "İkisi de önümüzdeki hafta köpek sahiplendirme etkinliğinde olacaklar ve bu hafta başında basınla konuştuğunuz için çok mutlu oldular. Hatta Zaire, *Buz Adamlar*'daki yapımcıların bunu fark ettiğini ve onların da buna sevindiğini söyledi. Sana neyin ilham verdiğini bilmiyorum ama böyle devam et."

Everly'i hayal ediyorum. Çabasını. Bağlılığını. Gerçek şu ki, onun için bir şeyler yapmak istedim. O benim için çok şey yaptı.

"Ne diyebilirim ki? Sanırım tam zamanıydı" diye cevap . "Şimdi, geçen gece güzel bir şey söylemek çok mu zordu?"

Gözlerimi deviriyorum ama Garrett'ın mutlu olmasına seviniyorum. "Sence artık sponsorluk alabilir miyiz?" Biraz çaresiz görüldüğüm için hemen geri almak istesem de vites soruyorum. Ama gerçek şu ki, bu cephede yeniden ilerlemeye başlamak istiyorum. Finansal planlarımda biraz ilerleme kaydetmek. Sophie ve Kade'e ömür boyu bakabilecek kadar para biriktirmek. Aileme, onlar için de büyük bir emeklilik planı yaparak daha fazla yardımcı olmak.

"Henüz o noktada değiliz," diyor. "Sizi sözcü olarak kaydetmek için gelen telefonlara cevap vermiyorum. Bunun gerçekleşmesini istiyorsan bundan çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

Keşke daha kolay olsaydı diye iç geçiriyorum. "Denediği için bir adamı suçlayamam." "Ama oraya varacağız. Sen böyle devam et, ben de öyle olacağını biliyorum." "Umarım," diyorum. "Etkinlikte görüşürüz."

Sonra soyunma odasına gittim. Maça hazırlanırken telefonum bir mesajla çalıyor. Umarım Everly'dir. Bana başka bir fotoğraf gönderiyordur. Merhaba diyordur. Nasıl olduğumu bilmek istiyordur.

Ama ona direnmem gerekirken ondan haber almayı çok mu istiyorum? İkimizin de iyiliği için doğru olanı yapıyorum, mesajlarımı kontrol etmekten kaçınıyorum.

* * *

Maç bittiğinde ve kazandığımızda, bizi Detroit'e götürecek olan takım uçağına doğru yola çıkıyorum. Uçağı binerken sonunda mesajlarıma ulaştım.

Ama sıram gelince olduğum yerde kalakaldım. Ondan değil. Bir buçuk yıldır, eve erken geldiğim geceden beri bana mesaj atmayan birinden.

Selam, Max! Konuşabilir miyiz?

OYUNCU VE REKLAMCI

Everly

Kız kıza bir gece geçirmeden önce, yangın bataklığına göğüs germem ve Cumartesi sabahını ailemle birlikte geçirmem gerekiyor.

Onlarla yapacağım aylık kahvaltı için kendimi hazırlıyorum. Onlarla Golden Gate Köprüsü'nün karşısında, yaşadıkları Sausalito'da buluşuyorum ve Gigi's Caf 'ye gidiyorum.

-Düzenli kontrollerimiz için her zaman gittiğimiz yer. Annem lacivert bir pantolon ve beyaz bir bluzla kusursuz bir şekilde giyinmiş, sarı saçlarına yeni f n çektirmiş. Babam haki pantolon ve polo giymiş, cumartesi günü işe gidecekmiş gibi görünüyor. Muhtemelen de öyledir, çünkü bana söylemeyi sevdiği gibi hukuk işi yirmi dört saat süren bir iştir.

Ve sadece en güçlüler hayatta kalır.

Merhaba diyorum, sonra her zamanki masamıza yerleşip menüyü incelerken havadan sudan konuşuyoruz. Anlamsız. Babam her seferinde aynı şeyi sipariş ediyor. İki haşlanmış yumurta, tereyağı yok. Tost kuru. Annem meyve tabağı sipariş ediyor ve onu doyurduğunu söylüyor.

Fransız tostunu tercih ediyorum çünkü Marie eskiden *hayatın iyi bir Fransız tostunu es geçmek için çok kısa olduğunu* s yl rdi. Haklıydı, hayat çok kısa.

Annem garson gittikten sonra "İşler nasıl gidiyor?" diye soruyor ve ben cevap veremeden gevezeliğe devam ediyor. "İyi bir işin olmasına çok sevindim. Sana şunu söyleyeyim, bugünlerde tüm arkadaşlarımla çocukları zorlanıyor.

Evde. Kendi çamaşırlarını bile zar zor yıkıyorlar. Ama bir de sana bak. Her şeyi özmüşsün. Sanki kaza bile seni yavaşlatmamış gibi."

Evet, anne. Neredeyse ölüyordum ve hiçbir şeyi kaçırmadım. Aynen öyle oldu.

Babam, hiçbir şey onun için yeterince iyi olmadığından, "O henüz bir yönetmen değil," diyor. Hiçbir şey yetmedi.

İçim alkalanıyor. "Yine de terfi için başvuruyorum." "Ve alacak Russ," diyor annem, elini okşayarak.

"Çantaya girene kadar hiçbir şey çantada keklik değildir" der, çünkü her zaman haklıdır.

"Bu yüzden tüm enerjimi buna harcıyorum," diye belirtiyorum, kendimi tutmak için elimden geleni yaparak.

"Güzel. Senin yaşındaki herkes iş-yaşam dengesine kafayı takmış durumda" diyor. "Ama bu saçmalık. Çok çalışmak zorundasınız. Hikayenin sonu."

Bu onun için her zaman hikayenin sonu olmuştur.

"Şimdi Russ," diyor annem onu azarlayarak. "Bugünlerde her zaman çalışmak zorunda değilsin." Ama bana sahnede fısıldıyor: "Ama baban çalıştığında, kitap kulübüm için bol bol vaktim oluyor. Ve yogam için. Ve gönüllü çalışmalarım için."

İş-yaşam dengesini çözmüş olan o, ama belki de sadece işkolik bir sert adamla evli olmayı, onun ofiste olduğu her saniyenin tadını çıkarak dengeliyordur. Haftada seksen saat çalışması muhtemelen hâlâ evli olmalarının nedeni.

Babam biraz kahve içiyor, sonra bana dönüyor, yüz ifadesi hâlâ sert. "Romantizm bölümünde işler nasıl gidiyor tatlım?" Bu onun bana taktığı isim. *Daha yumuşak* olduğunu düşündüğü *tarafına* geçtiğinde kullandığı isim. "Sana iyi bir adam ayarlamamıza izin verirsen, belki sonunda iyi bir adamla tanışırısın."

Bunu bir iğnelemeden ziyade, çok yardımcı oluyormuş gibi neşeli bir şekilde söylüyor. "Ama o zaman iş için zamanım olmazdı," diyorum, kelimelerini doğru

İki kişi onun oyununda oynayabildiği için ona geri dönüyor. "İyi bir noktaya değindin," diyor nadiren gülümseyerek.

Evet, onu en çok mutlu ettiğim an, kendimi masaya kanıtladığım andır.

* * *

Josie Pazar akşamı dünyanın en büyük gürültüsüyle kapımı çaldı. Kapıyı açtığımda elinde bir market poşeti buldum. "Kutu şarap, acı biberli tortilla cipsi ve seni burası yerine Maeve'in en sevdiği bowling salonuna götürmek için talimatlarım var," diyor *lütfen plan değişikliğine evet deyin* sırtışıyla.

Taytımı ve kapüşonlu tişörtümü işaret ederek inliyorum. "Dışarı çıkmak zorunda mıyım? Kız kıza bir gece, bilirsin işte, içeride olmalı. Strateji belirlemeden önce biraz yuvarlanacaktım."

"Bowling salonunun yuvarlanmaya ve bowling oynamaya izin verip vermediğine bakabilir miyim?" Josie şakacı bir şekilde sorar.

İç çekiyorum, sonra kabul ediyorum. "Kot pantolonumu giyeyim. Ama kutu şarap ve cipsleri ne yapalım?"

"Dostum, bunlar taşınabilir."

"Şarabı sevmemin bir başka nedeni."

Yirmi dakika sonra, Mission'daki Spare Time Alley'deyiz, Fable'ın evinden çok uzakta değil.

Maeve ve Fable çoktan bir kulvar seçtiler. Maeve 60'lar tarzı bir kıyafet giyiyor; pembe düğmeli bowling gömleği ve kapri pantolon. Altın sarısı saçları uçlarından kıvrılmış, retro bir model, Fable ise bir letterman ceket giyiyor. Kısaca, Marie'nin benimle buraya geldiğini hayal ediyorum. Siyah deri bir ceket ve ona uygun bir pantolon giyer, bunu bowling kıyafeti ilan eder, sonra da hemen oyunu unutturdu çünkü önce herkesin haftasıyla ilgili tüm ayrıntıları duymak isterdi. Mükemmel uyum sağlardı. Bunu biliyorum. Beşimizin çok güzel bir fotoğrafı ve beni boğmayan ilk fotoğraflardan biri.

Ama kafamın içinde yaşayamam.

"Merhaba! Kimse bana kıyafet kuralı olduğunu söylemeyi akıl etmedi mi?" Çok rahat kıyafetlerime onaylamayan bir bakış attım.

Fable paltoyu çekiştiriyor. "Bunu işten yeni aldım." Bu bir Renegades ceket.

"Bunu sana takım sahibi mi verdi?" Maeve kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırarak ona soruyor.

Fable gözlerini devirir. "Hayır." Sanki on heceliymiş gibi söyleniyor.

Gülüyorum. Maeve takım sahibinin Fable'a aşık olduğu fikrinden asla vazgeçmedi. Fable yeni biriyle görüşmeye başladığından beri bile - Fable'ın söylediğine göre Brady adında bir borsacı, arkadaş canlısı ve eğlenceli biri.

"Bir gün gerçeği kabul edeceksin," diyor Maeve ona, sonra bana bakıyor. "Ve kıyafet kuralı yok. Tarz kendin olmaktır. Ve sen de bu kıyafetin içinde

lavanta kapüşonlu. Mavi, siyah ya da gri dışında renkleri neredeyse hiç giymiyorsun. Ama giymelisin. Sana yakışıyorlar."

"Teşekkürler. Gerçi benim işim ortama uyum sağlamak, bu yüzden iş yerinde göze çarpmamaya çalışıyorum."

"Bu iş değil," diyor Maeve, sonra da şarap kutusunu açıyor.

"Çok şükür," diyorum.

Maeve çalışkan gözlerle bana bakıyor. "Bahse girerim bowling oynayabilirsin. Seni takımımda istiyorum."

"Neden iyi oynayabileceğimi düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Çünkü sen belalı bir bebek gibi dik duruyorsun ve bütün gününü işte strateji işleri yaparak geçiriyorsun. İşte bu yüzden."

Ama bunu belalı bir bebek gibi yapmıyorum. Kuponlarla market alışverişi yapar gibi yapıyorum ve nohut salatası yapmanın daha ucuz bir yolunu buldum. İkamele buluyorum. Her şeyi . Kendimi tutuyormuşum gibi yapıyorum çünkü kendimi tutmak zorundayım.

"Bugünlerde kendimi pek stratejik hissetmiyorum," diye itiraf ediyorum, çünkü yuvarlanma saatine fazlasıyla hazırım. "Ya kutupta ya da hayatta."

Maeve şarap kutusunu yere bırakır. Fable ceketini silkiyor ve yanındaki koltuğa vuruyor. Ben alırım.

Josie yanıma oturuyor ve kolunu bana doluyor. "Ne demek istiyorsun?"

Bunu söyleyip söylememeyi düşünerek bir an için yüzümü eğiyorum. Ama bilmek zorundalar. Benimle aynı sınıfa gidiyorlar ve gerçekten de direk hakkında konuşmak Max'e karşı hissettiklerimin çılgın karmaşasıyla uğraşmaktan daha kolay. Kafamı kaldırıp onlarla yüzleşiyorum. "Ben sadece... bazen gerçekten... bu diğer numaraları yapmak istiyorum. Ayesha rüya gibi bir hareket. Iron X de öyle. Bir gün yeterince güçlü olmayı çok isterim. Ama aynı zamanda gerçek bir dış bacak asma hareketi yapmak istiyorum. , anlıyor musun? Ya da herhangi bir şey. Ve denemeliyim ama yapmıyorum, ki bu çok aptalca."

Josie ısrarla, "Bu aptallık değil," diyor. "Şu anda bulunduğun yer burası."

Maeve kalçamı sıkarak, "Olanlardan sonra direk dersine gidiyor olman bile büyük bir olay," diyor. "TSSB gerçek olmalı."

İç çekiyorum. "Bazen öyle," diyorum. "Ama bu gerçekten bir bahane mi?"

"Sanki başka biri konuşuyor gibi," diyor Fable, sonra bana nazik ama sert bir bakış atıyor. "Ve odada çok fazla yer kaplayan bir babaya sahip biri olarak, bahse girerim bu da geliyordur. Ama sakın

Yeni bir şey denemeye hazır olmadığın için kendini hırpalıyorsun," diye ekliyor Fable ve beni okumanın yolunu gösteriyor.

"Haklı," diye Josie.

"Ama bu çok... boş bir sebep," diyorum.

Maeve başını sallar. "Bu kibir değil. Bu senin nasıl hissettiğinle ilgili. Çok büyük bir şey yaşadın ve belli bir hızda iyileşmek zorunda değilsin. Bunu kendi hızında yap. Ve eğer bir yıldız gözlemcisi olabilseydim kendimden ciddi şekilde etkilenirdim. Yapmayı seçtiğiniz şeyi eleştirmeyin. Belki de pole ile uyguladığınız strateji tam da ihtiyacınız olan stratejidir."

Bunu birkaç saniye düşündüm. Bir şeylerin peşinde olabilir. Belki de stüdyoya gittiğimde ihtiyacım olan şekilde stratejik davranmışımdır. Ama şimdi Max konusunda stratejik olmalıyım. Hissetmeyi *birakmalıyım*. İlerlemem gerekiyor. "Tüm bu vahşi duygularla nasıl başa çıkacağıma dair bir stratejiye ihtiyacım var," diyorum omuzlarımı dikleştirip yardım arayarak.

"Seks korsanı için mi?" Fable soruyor.

"Evet. Çünkü ona direnmem gerekiyor. Bu sefer ciddiym," diyorum, sonra daha stratejik olmaya çalıştığım için etrafıma bakıyorum, etrafımı kontrol ediyorum. Burada kimin olabileceğini asla bilemezsiniz. Bu gece ara sokağın kalabalık olmamasından memnun bir şekilde arkadaşlarıma dönüyorum ve Maeve şarabı doldururken Elias'tan ekipman odasına ve Max'in gömleğine kadar her konuda onları bilgilendirirken sesimi alçaltıyorum.

Fable alçak bir ısıklıkla, "Kahretsin, senin için kötü oldu," diyor.

"Bilmiyorum. Benden nefret ettiğine eminim." Ama bu artık hiç de doğru gelmiyor.

Josie başını sallar. "Sanırım nefret çok çabuk nefret etmemeye dönüştü."

Göğsüm karıncalanıyor ama bu kaçınmaya çalıştığım tehlikeli bir his.

"Benim için de öyle. Sorun da bu," diyorum çaresiz bir omuz silkmeye ve ardından büyük soruyu soruyorum. "Onu tekrar görmeyi nasıl kaldırabilirim? Onu her gördüğümde-"

"Külotunu çıkarır mısın?" Josie teklif ediyor.

Gülüyorum ama *kendime* gülüyorum çünkü o çok haklı. "Evet, bana kilitli bir külot getir lütfen."

Maeve düşünceli bir bakışla çenesine vuruyor. "Risqué Business'ta buna benzer bir çift görmüştüm. Bir asma kilitleri var. Ve asma kilidi dilinizle açmanız gerekiyor," diyor ve tamamen ciddi.

Fable, "Bu tamamen yeni bir dil egzersizi biçimi," diyor.

"Evet, ve eğer bir adam diliyle bir asma kilidi açabiliyorsa, ona direnmek istediğimden emin değilim," diye belirtiyorum.

"Külotun amacı da bu zaten," diye fısıldıyor Maeve sahnede. "Vay be, teşekkürler. Fark etmemiştim," diyorum kuru bir sesle.

"Ama mesele şu ki, eşdeğerine ihtiyacınız var. Ya biz senin asma kilidin olursak?" Maeve öneriyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Um. Açıkla."

"Senin hesap verebilirlik arkadaşların olabiliriz. Eğer canın çekerse, bunun yerine bize mesaj at" diyor.

"Ve sen de benim... Max'le seks yapmayan sponsorlarım olacaksın?" Maeve gülümsüyor.

"Kesinlikle."

Josie'nin gözleri gözlüklerinin arkasından parlıyor. "Eğer öyle olmamızı istiyorsan, evet. Sadece elini uzat *ve ona bir kedi gibi sürtünmek istediğimi* söyle. *Gel üzerime su dök.*"

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum ama gerçek şu ki bu iyi bir fikir - bu doğaçlama destek grubu. O kadar iyi ki Josie telefonunu çıkarıp grup mesaj dizimizin adını The Padlockers olarak değiştiriyor.

Derin nefes alıyorum, bunu yapabileceğimi hissediyorum. Karşı konulmaz Max Lambert'e gerçekten karşı koyabilirim. "O artık arkamda," diyorum. "Ben makyaj işine odaklanacağım. İlk etkinlik bu hafta içinde. Ve *halkın önüne çıkışının* sorunsuz geçtiğinden emin olmam gerekiyor."

"Harika bir iş çıkaracaksın. Çünkü daha önce de söylediğim gibi sen belalı bir bebeksin. Kim vuruş yapabilir ki?" diyor Maeve.

Ve kulvardaki ilk sıram olduğunda bir vuruş yapıyorum.

Çünkü buradayım, en iyi hayatımı yaşamaya çalışıyorum ve bowlingde oldukça iyi olduğum ortaya çıktı. Gece sona erdiğinde, biraz kutu şarap içmiş, biraz baharatlı cips yemiş ve gücümün bir kısmını yeniden bulmuştum.

Bunu arkadaşlarımla buldum ve önemli olan da bu - eskiden nefret ettiğim seksi bir hokey oyuncusuyla olan bu kısa kaçamak değil.

Artık kesinlikle nefret etmediğim biri.

* * *

Çarşamba günü için her şey hazır. O gün öğleden sonra rakiplerimiz Golden State Foxes ile bir maçımız var. Maç bittiğinde

Zamboni buzu temizleyecek ve ardından Küçük Dostlar ile birlikte köpek sahiplendirme etkinliğine geçeceğiz. Oyuncular formalarını giyecekler. Buz üzerinde köpeklerle oynayabilecekler ve ardından o gün tüm yavruları yeni yuvalarına gönderebileceğimizi umuyoruz. Kurtarma ekibi köpekleri üçüncü periyottan önce getirecek ve maç bitene kadar medya odasında takılacaklar ve ardından gösteri zamanı gelecek.

Elias'ın bu hafta her gün ayrıntıları kontrol etmek için ofisime uğraması bile harika olacak. Donna'nın çok heyecanlı olduğunu hatırlatmak için. O kadar heyecanlı ki Küçük Dostlar'daki bağlantısıyla temasa geçtim.

Çarşamba sabahı salonda bana yetiştğinde "Bir basın bülteni bile yazdım" diyor.

Ona döndüm, şaşırmıştım. Orası benim alanım ve o bana tecavüz ediyor. "Bunu ben yaptım," diyorum, dizlerini tekmelemek istediğimi belli etmemeye çalışarak.

Bana muhtemelen başkalarını da büyüleyen bir gülümseme fırlatıyor. "Belki de onları birleştirmeliyiz? Orada bazı eğlenceli gerçekler var. Eğlenceli gerçekleri sevdiğini biliyorum. Bunları yayına koyması için Sports Network'e teklifte bulunduğundan beri," diyor, ki bunu hepimizin Zaire'yi üzerinde çalıştığımız şeyler hakkında bilgilendirdiğimiz departman toplantılarımızdan biliyor. "Ve yaptılar da. Aferin sana." Sonra tabletini çevirip bana gösteriyor.

Çenem titreyerek okudum. Köpek evlat edinme hakkındaki eğlenceli gerçekleri sevdiğim için sinirlendim. Bunu ben de düşünmediğim için kızgıyım. Daha iyisini yapmalıyım. Ama sonra kendime hatırlattım, rekabetin şiddetli olması doğaldı. İmrenilen bir görevin peşindeyim. Deniz Köpekleri hafif sıkletleri işe almak istemez. Elias, tüm sıkıntılarına rağmen, hafif sıklet değil.

Ve eğer yönetmen olmak istiyorsam, herkesle iyi geçinmeliyim. Umarım, benim için çalışabilecek adamlarla bile. Başımı kaldırıp tabletini ona geri veriyorum. "Bu harika Elias," diyorum profesyonel bir gülümsemeyle. "Bana e-posta ile gönderirsen, önerdiğin gibi onları benimkine eklerim. İşbirlikçi ruhunu takdir ediyorum."

İşiliyor. "Teşekkürler, Ev."

Taktığı lakap beni rahatsız ediyor ama belli etmiyorum. "Bir şey değil."

Koridordan aşağı inmek üzereydim ki, "İşbirliğinden bahsetmişken, Max'ten imzalı bir hokey sopası aldım. Onu vermeme istediğin bir zaman var mı?"

Neyi kastettiğini anlamak için beynimi zorluyorum ama bir şey bulamıyorum. "Ne eşantiyonu? Ne çubuğu?"

Bana meraklı bir bakış atıyor. "Biliyorsun," diyor, acele etmeden. "Geçen hafta sen onunla ekipman odasındaiken Max'in aldığı."

Ekipman odası hakkında ne biliyor ki? Sırlarımı açığa çıkarmakla tehdit eden lanet olası bir kızarıklık boynuma tırmanıyor. Kabaca yutkunuyorum. *Sakin söyleme, sakın söyleme, sakın söyleme.* "Tamam," diyorum, biraz zaman kazanarak ne bildiğini -ya da bildiğini sandığını- anlamaya çalışıyorum. "Max benim için hokey sopasını nerede imzaladı?" diye soruyor. Unuttuğuma inanamıyormuş gibi bakıyor.

Ama hatırladım çünkü hatırlamak için orada değildim. Yine de Elias'ın ben ayrıldıktan sonra Max'e rastladığını ve Max'in de bir sopa imzalamakla ilgili bir bahaneyle durumu idare ettiğini tahmin ediyorum. Elias'ın eşantiyon sevgisini kullanarak akıllıca bir hamle yaptı. Şimdi neden orada olduğuma dair bir açıklama yapma sırası bendeydi. "Evet, Dallas uçuşundan önce onunla sohbet ediyordum, böylece gazeteciler ona medyayla nasıl başa çıkılacağı konusunda ipuçları verdiğimi duymayacaklardı," diyorum, daha önce hiç yapmadığım gibi kıcımlı döndürerek.

Elias'ın gözleri parlıyor, hatta ışıldıyor. "Vay be. Bu çok zekice. Cidden akıllıca."

Öyle mi? Yani, evet öyle. "Teşekkürler. Bugünlük profesyonel tavsiyen bu kadar," diyorum şakacı bir şekilde.

Şakağına vuruyor. "Bunu hatırlamam gerekecek."

Cinayetden paçayı kurtarmış olarak ayrılmak üzereydim ki -Ne zaman vereceğini sordu. Cevap vermeden gidemem. "Oh, ve neden çubuğu ne zaman vereceğine sen karar vermiyorsun? Taraftar işlerinde çok iyisin ve gerçekten en iyisini sen bilirsin."

Ona yalakalık yapıyormuşum gibi görünse de aslında gerçek bu.

Ben de elimden geldiğince içtenlikle

ekledim: "Ciddiyim." "Teşekkürler, Ev.

Mükemmel zamanı bulacağım."

Sırtarak bu lakaba katlanıyorum, sonra koridorda ilerleyip Max'e mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum. Ona Bay Hokey Çubuğu'nun peşimizde olabileceğini söylemeliyim.

Ama iletişim bilgilerini açtığımda duruyorum.

Son görüşmemiz şehirden ayrıldığı geceki fotoğrafı. Ona direndim. O da bana direndi. Ve birkaç saat sonra disk düştüğünde buza çıkacak. Maç başlamadan önce ona Elias hakkında mesaj atmama gerek yok çünkü zaten endişelenecek bir şey yok.

Onun yerine The Padlockers'a mesaj attım.

Everly: Ona mesaj atmayalı bir haftadan fazla oldu. Direnişim için bir ödül istiyorum.

Maeve: Ödül olarak bu gece sana yeni bir titreşim göndereceğim! Bu çok etkileyici!

Sana altın yıldızlar, strateji kraliçesi.

Fable: Hepimizin bu ödülü alıp alamayacağını merak eden başka biri var mı? Sadece ben mi?

Everly: Evet Maeve, bunu bir grup ödülü yap.

Maeve: Beni iflas ettir, neden yapmıyorsun?

Josie: Ama iyi bir amaç için.

İhtiyacın yok Josie! Ateşli bir erkeğin var.

Sizin zevkinize takıntılı, emrinizde ve çağrınızda. Josie: Bu titreşimlerden hoşlanmadığımız anlamına gelmiyor!

Fable: TMI demek ama çoğunlukla sadece kıskanıyorum.

Maeve: Ben de.

Everly: Ben üç bin.

Gülümsüyorum, sonra koridorda yürürken telefonumu bir kenara bırakıyorum, koçun ofisinin önünden geçerken bir kez daha bakıyorum.

"Leighton!" Babasının karşısında oturan güzel esmerin sırtını gördüğümde söylüyorum.

Beni duymuyor olmalı, çünkü babası sanki burada olduğumu ona bildirmek istercesine çenesini bana doğru uzatana kadar dönmüyor.

Bana doğru baktığında gözleri parlıyor. "Hey, Everly! Nasılsın? Seni tekrar görmek güzel."

İçeri girdim ve ona sarıldım. Leighton'la birkaç yıl önce, hâlâ üniversitedeyken ve The Sports Network'te fotoğrafçı olarak staj yaparken tanışmıştım. "Geçen yıl mı mezun oldun?"

"Yaptım. Şu anda serbest çalışıyorum" diyor.

"Çok yetenekli," diyor babası gururla ve her zamanki sert adam soğukkanlılığı kayboluyor. Artık tam bir baba ve kızını övüyor.

"Seni bugün için tutmalıydım. Köpek sahiplendirme etkinliğinin fotoğraflarını çekmen için" diyorum. "Şehre döndüğünü fark etmemiştim. Bir dahaki sefere fotoğrafçıya ihtiyacım olduğunda seni tutmak zorunda kalacağım. Sanırım bu senin için sorun olmaz, Koç?" Babasına dönerek şakacı bir şekilde sordum.

Sahte bir sert ifade takınır. "Bir bakalım. Benim muhteşem, yetenekli kızım için bir iş mi? Benim için hiç sorun olmaz."

"Bugünkü etkinliğe gelebilir misin?" Ona sordum.

"Emin değilim. Aslında Renegades ile başka bir serbest işim daha var."

"Bu harika. Senin için gerçekten heyecanlıyım. Yakında görüşelim. Arkadaşlarım ve benimle bir şeyler yemek ister misin? Kız arkadaşlarımdan biri Renegades için çalışıyor."

"Bunu çok isterim" diyor, sonra ona ve babasına veda ediyorum.

Maç saatinden önceki birkaç saati kıcımlı yırtarak geçirdim. Döndüğünden beri Max'i görmedim bile, ama sorun değil.

Biz sadece oyuncu ve reklamcınız, hepsi bu.

Etkinlik için her şey hazır ve her türden medya fotoğraf çekmeye gelmişken, bir lise korosu milli marşı söylerken basın tribününe gidiyorum. Saat 1'de disk atılmadan hemen önce oradaydım. Oyun başlıyor ve iki dakika içinde herkesin gözü Jumbotron'a çevriliyor.

Üzerinde Lyra Raine'in yüzü var ve kendisi burada, buzun ortasında, tribünde oturuyor.

SNEAK ATAK

Everly

Sürprizlerle nasıl başa çıkacağımı bilmek benim işim, ama tek kelimeyle afalladım. Milli marşı söylemek için burada değil. Bu sürpriz görüntüye ne anlam vereceğimi bilemiyorum, basın mensupları da öyle. Gus kaşlarını çatarak Jumbotron'a bakıyor, sonra sanki cevap orada belirecekmiş gibi ekranına bakıyor.

Claudia'nın çenesi düşer ve günde iki paket içen eski, hışırtılı sesiyle "Olamaz" der.

Genç podcaster Jamie, buzun üzerindeki devasa ekranı işaret ediyor ve ağzından kaçırıyor: "Vay anasını. Bu o mu?"

Onu.

Tek söylediği bu.

Onu.

O kadar ünlü ki, adıyla anılmasına bile gerek yok, Lyra Raine ya da daha sık bilinen adıyla *Amerika'nın sevgilisi*. O kadar ünlü ki sadece o... o. Blog yazarları, muhabirler ve radyo sunucuları telaş içinde. Ekipmanlar, telefonlar, kameralar karıştırılıyor. Ve sonra muhabirler editörlerine mesaj atarken, telefonlarını kaldırırken ve sosyal medya gönderilerine dokunurken tam bir kaos yaşanıyor.

Jamie yuhalıyor ve avuçlarını birbirine sürtüyor. "Ve bugün, Jamie bir eğlence muhabiri rolünü oynayacak."

Gus bana dönüyor, her zamanki gibi haber avcısı, başını eğiyor. "Onun burada olacağını biliyor muydun?"

Kendime olan güvenim sarsıldığı gibi tenim de soğudu. "Hayır."

Jamie Jumbotron'u inceliyor, Lyra tanıdık bir kadın arkadaşıyla sohbet ediyor ve gülümsüyor - belki de bir aktris. "Vay anasını," diyor Jamie. "Fletcher'la birlikte değil. Sadece bir arkadaşıyla birlikte." Bilgisayar ekranından başka kimseye bakmadan ekliyor: "Eminim tekrar birliktedirler. Yoksa neden burada olsun ki? Bir buçuk yıl sonra? Bir yardım etkinliğinin gün maça mı geliyor? Yeniden bir çift olmalılar."

Gus alay ediyor. "Muhtemelen sadece onun dikkatini çekmeye çalışıyordur."

Claudia yazarken homurdanıyor. "Eminim çoktan almıştır. Birlikteyken bunu yapardı. Ona sürpriz yapmak için ortaya çıkardı. O da buna bayılırdı. Kaybettiğinde de hemen ardından koridorda onu teselli ederdi."

Karnım zonkluyor. Boğazım sıkışıyor. Ellerim nemli hissediyorum. Onun için mi burada? Tekrar birlikte mi oldular? O yoldayken bu yüzden mi konuşmadık? Onu tekrar görmek için burada olması tamamen mümkün. Yoksa neden Kasım başında bir Çarşamba öğleden sonra Sea Dogs maçına gelsin ki? Max'i görmek ve onu geri almak dışında burada olması için bir sebep yok.

Basın odasının bir köşesinde, içlerinde en şaşkın olanı olarak, ne olup bittiğine dair en ufak bir fikrim olmadığı için söyleyecek hiçbir şeyim olmadan dururken, kendimi tüm bu olasılıklardan korumam gerekiyormuş gibi kolumu belime doluyorum.

Soruların hiçbirinin cevabını bilmiyorum ama Amerika'nın sevgilisine kıyasla ne durumda olduğumu biliyorum ve bu... hayal kırıklığı yaratıyor.

* * *

En kötü kısmı mı? Golden State Foxes bacaklarının arasından uçan bir pak gönderdiğinde ilk beş dakikada bir gole izin verdi. Üç kat öteden, basın tribününden, kaleci maskesinin arkasından küfrettiğini görebildiğime yemin edebilirim.

Yapamam.

Tabii ki söyleyemem ama onun da böyle hissettiğini söyleyebilirim. Onun burada olmasına o kadar şaşırdı ki, oyundan çıktı. Ama bu iyi bir sürpriz mi yoksa kötü bir sürpriz mi? Bu sorular ilk periyot boyunca içimi kemiriyor, çünkü Tilkiler Max'in neredeyse her zaman engellediği türden kolay bir şutla tekrar sayı yapıyorlar. İlk periyot sona erdiğinde kimse basın odasından çıkmıyor çünkü Sports Network muhabiri tribünlerde pop yıldızının yüzüne mikrofon tutuyor ve Jumbotron yayını yapıyor. "Sizi burada görmek ne büyük sürpriz. Milli marşı söyleyeceğinizi düşünmüştüm," diyor ona.

Pop yıldızı, dünyanın sevdiği türden, kendini küçümseyen bir gülümsemeyle gülümsüyor ve sonra şöyle diyor: "Bu harika olurdu. Bu ne büyük bir onur olurdu."

"Belki bunun için geri gelebilirsin?"

Pop yıldızından göz kamaştırıcı bir gülümseme daha. "Belki ."

Bu öyle bir söz ki, sanki gözünü yeniden bir araya gelmeye dikmiş gibi görünüyor. Ya da bunun bir buluşma *olduğunu*.

Muhabir başka bir soru sorar. "Sea Dogs'u mu yoksa Foxes'u mu destekliyorsunuz?"

Lyra'nın yeşil gözlü bakışları şu anda boş olan fileye kayıyor ve tatlı bir şekilde "Sea Dogs'u destekliyorum" diye cevap verdiğinde içim çalkalanıyor.

Sonra muhabir keser ve yayıncılara döner.

Basın odasında kafalar karışıyor. Jamie ve Claudia birbirlerine fikirler atarken toplanırlar.

Claudia, "Tamamen onun için burada," diyor.

Jamie, "Onlar zaten tekrar bir araya geldiler," diyor.

"Bu maçın sonunda ikinci şanslarını zorlayacaklarını düşünüyor musunuz?"

Duvara tutunuyorum. Bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Böyle bir şey olamaz. Bu oyunun sonunda sosyal medyasında Lyra ile bir fotoğraf paylaşmayacak.

Sonra kendime sakın olmamı söylüyorum.

Ne yaparsa yapsın sorun değil. Ben onunla birlikte değilim. Ben sadece takımın tanıtım müdürüyüm. Ben onun değilim. Ben sadece gömlek ve iç çamaşırı gönderdiği kızım, ama bu bir şey ifade etmiyor.

Medya beni soru yağmuruna tuttuğunda gülümsüyorum ve "Hiçbir bilğim yok" diyorum. Ve nihayet, maç Max Lambert'e atılan korkunç altı golle sona erdiğinde, çoktan tünelde bekliyordum

tek bir şeyi bilerek, ondan şu anda kimseyle konuşmasını istemiyorum.

Sadece yapmayacağı için değil. Sadece onu korumak için de değil. Bu sefer kendimi korumak için. Ona sormuyorum çünkü şu anda onunla konuşmak istemiyorum. Gözlerimde bulacağı duygulardan çok korkuyorum.

Lyra korumaları ve maiyetiyle koridorda beklediğinden beri. Kaybettikten sonra yaptığı gibi onu teselli etmek için bekliyor.

Yapamam. Yapamam işte.

Çocuklardan bazılarını alıp medya odasına götürüyorum. Bu görev tamamlandığında, Küçük Dostlar'ı yöneten Penny, Donna ile ilgilenen Elias ve sanki bir köpek fısıldayıcısıymış gibi tüm köpeklerle merhaba diyen neşeli, pembe yanaklı sunucunun kendisi, sonra da Zamboni sürücüsü arasında gidip geliyor.

Sonunda Max soyunma odasından çıktı. İfademi kontrol etmeye çalışıyorum. Duygularımdan arınmaya çalışıyorum. Bir şeyleri parçalamak istiyormuş gibi görüneceğini düşünmüştüm ya da belki de ummuştum.

Ama şoka girmiş gibi görünüyor. Belki de boş. Bu bana daha fazla cevap vermiyor. Kendime onun özel hayatıyla ilgili cevaplar bulmanın bana düşmediğini hatırlatmalıyım. Benim görevim onun kamusal imajını düzeltmek. Bizim bir aşkımız yok. Bir iş anlaşmamız var.

Bana doğru , ona tek kelime etme fırsatı vermedim.

İlk ben giriyorum, PR gülümsemelerimin en PR'ını takınıyorum. "Hadi seni köpeklerle oynamaya götürelim."

"Everly," diyor, biraz yalvararak. Bu ses kalbimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Korkutucu bir şey. Dokunulduğunda acı veren hassas bir şey. Bir çürük gibi. Dokunmaya devam etmek istediğiniz ama muhtemelen dokunmamanız gereken bir şey.

Ben araya girdim. "Seni gerçekten oraya götürmeliyiz. Bu harika bir etkinlik olacak," diyorum ve şu anda bu yalanı söylediğim için bir terfiyi hak ediyorum.

TÜM HOUNDLAR

Maksimum

Ne oluyor ? Ciddiyim.

Eski sevgilimin burada ne işi var? Ve ben neden durdurmadım? Hepsi benim hatam. Mesajına cevap vermeliydim. Geçen gün parmağımın hızlı bir hareketiyle onu görmezden geleceğimi düşünerek sildim. Bunun onu uzaklaştıracağını düşündüm. Ama belki de cevap verseydim, bu olayı sabote etmeyecekti.

Everly'ye Lyra'nın geleceğinden haberim olmadığını söylemeliyim. Eski sevgilimin durup dururken tasarladığı bu yan gösteriyle bir ilgim olduğunu düşünmesini istemiyorum. Everly'nin ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Ama ona *şimdi* söyleyemem.

Takım arkadaşlarımla birlikte buzda kayarken azı dişlerimi birbirine kenetleyip sıkıntıyla gıcırdatıyorum. Formalarımız, kot pantolonlarımız ve patenlerimiz var.

Salon tıklım tıklım dolu: Sunucuonna, Everly'nin tuttuğu bir fotoğrafçı, bir sürü yerel yaşam tarzı medyası ve bir Chihuahua karışımı, bir Beagle karışımı, bir tür terrier, bir labirent ırkı köpek ve bir Danua ile Corgi'ye benzeyen bir köpek... Bu durumda kimin anne kimin baba olduğundan gerçekten emin değilim ama eğer baba Corgi ise gerçekten etkilenirdim.

Burada olacaklarına söz verdikleri gibi, Genel Müdür tribünde, yedek kulübesinin hemen arkasında oturuyor ve Zaire'nin yanında. Garrett da onlarla birlikte oturuyor ve kendimi okuldaki kötü çocuk gibi hissediyorum, babam ve müdür uslu durmamı sağlamak için beni izliyor.

Bu daha da zor çünkü, oh doğru, bir kişi daha var. Sürprizler kraliçesi Lyra, sanki bunun bir parçasıymış gibi panoların yanında gelişigüzel duruyor. Çünkü tabii ki onun gibi biri bunu yapabilir. Dünyaca ünlü biri gelip ait bile olmadığı şeylerin bir parçası olabilir.

Korumaları onu çevrelerken, o tüm köpeklere cıvıldıyor ve gülümsüyor. Basın, sanki bebekleri olan bir politikacıymış gibi köpekleri öperken fotoğraflarını çekiyor. Üzerinde alametifarikası olan yırtık kot pantolonu, omzundan aşağıya doğru eğimli bir tişört, dövmelelerini ve gümüş yıldız, güneş ve ay kolyelerini gösteriyor, dalgalı kızıl saçları omuzlarından aşağıya dökülüyor.

Elias ona yapıyor ve sanki hayatının en önemli anıymış gibi sırtıyor. "Birini evlat edip eve götürmek ister misin?"

Sorudan umut damlıyor. Dalkavukluk da. Eminim bunun onun çıkış anı olması için parmaklarını çaprazlıyordur. Ondan bir yorum alacak ve bunu terfi savaşında seviye atlamak için kullanacak. Bu adamdan daha önce nefret ettiğimden daha çok nefret ediyorum.

Lyra elini göğsüne götürüyor, daha önce onlarca kez gördüğüm pratik bir hareket ama yine de söylediklerinde ciddi olduğuna herkesi ikna ediyor. "Bu kadar çok yolda olmasaydım bu tatlılardan birini çok isterdim."

Everly birkaç metre ötede bir nöbetçi gibi duruyor, sabırla olayı tekrar ele geçirmeyi bekliyor çünkü hokey oyuncularını bir pop yıldızına kıyasla hiçbir şey değil. Biz doğranmış ciğeriz ve medya Lyra'nın etini istiyor, ta ki aşkımız sona erdiğinde kalbi kırık olduğu söylenen kızıl saçlı -ya da halk öyle sanıyor-kargaşayı fark edip, "Aman Tanrım, dikkatleri üzerime çekmek istememiştim. İzin verin yolunuzdan çekileyim."

Bir el sallayışıyla, etrafındakilerle birlikte buzdan ayrılır, yarattığı tahribatla.

Kalbim Everly'ye çarpıyor ve kayarak yanına gidip onu yakalamak ve Lyra'ya cevap vermiş olsaydım bu sirki durdurabileceğimi açıklamak istiyorum. Ama Everly çoktan harekete geçti. Neşeli yüzlü, pembe yanaklı Donna'nın yanına koşuyor, ona bir şeyler fısıldıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Donna başını sallayarak, elinde alametifarikası mikrofonuyla fotoğrafçıların önüne doğru ilerledi. "Sürpriz bir misafirin olması her zaman harikadır. Ve köpekler sürpriz konuklara bayılır çünkü herkesi severler. Burada ev arayan harika köpeklerimiz var. Ve adamlarımızdan bazıları onları size gösterecek."

Vay be. Everly'den etkileyici bir ring yöneticiliği.

Donna ilk yavru köpeği tanıtıyor; Prancer adındaki köpek yaylı bir midilli gibi koşarak Asher'ın yanına geliyor ve Asher küçük adamı kucaklıyor. Fotoğrafçılar fotoğraflarını çekiyor. Sonra Asher'ın sıradaki köpeği tanıtma sırası geliyor. Sıra Miles'a, sonra Wesley'e geliyor, ta ki benim Corgi-Great Dane Simon'ı tanıtma sıram gelene kadar.

"Ve bu adam güneşte uzun banyoları seviyor," diyorum kalabalığa, ama sesim... huysuz çıkıyor. Mesafeli.

Her zamanki gibi.

Belki kimsenin umurunda değildir. Belki de benden böyle şeyler duymaya alışmışlardır. Ama o kadar şaşırmış durumdayım ki artık nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum.

Burada her zamanki spor muhabirleri yok. Bunlar yaşam tarzı muhabirleri. TV sunucuları. Etkileyiciler. Bu yepyeni bir oyun ve Lulu adında küçük sevimli bir Chihuahua ile poz verdiğimde kendimi başka bir yerdeymiş gibi hissediyorum.

Tek yapmak istediğim Everly ile konuşmak ve Lyra'nın mesajına cevap vermediğim için üzgün olduğumu söylemek çünkü bu olayın ters gitmesi tamamen benim hatam.

Fotoğrafçılar kameralarını indirdiğinde, içlerinden biri bana doğru bir telefon uzatıyor. "İkinizin tekrar birlikte olduğunuz doğru mu? Lyra buraya senin için mi geldi?"

Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu asla olmayacak. Everly'ye bir bakış atıyorum ve gözlerinde acı parlıyor.

Kahretsin.

Lyra'nın da bu yüzden burada olduğunu düşünüyor. Ama bunu istediğimi mi sanıyor?

Kısaca, Everly'nin bana söylediği sözler aklımdan *geçiyor - hayvanları seviyorum ve hepsinin bir yuva bulmasına yardım etmek istiyorum.* Ve umarım hepsi bugün evlat edinilir. Ama ağzımdan çıkan kelimeler, "Hayırseverlik ve köpekler hakkında mı konuşmak istiyorsun, yoksa dedikodu mu yapmak istiyorsun?" oldu.

Çok geçmeden Asher bıçaklarından buz püskürterek yanıma geliyor. Omzuma vuruyor. "Biraz dedikodu *avcısı* gibiler, değil mi?" diye göz kırptıyor. "Ama onlar da köpekler için buradalar. Belki yeni bir takım maskotu bulabiliriz."

Her zaman ne söyleyeceğini biliyor ve ona minnettarım. Ben de onun yolundan gitmeliyim. "Bu harika bir fikir," diyorum, toplayabildiğim kadar cesaretle.

"Hadi ," diye ekliyor Asher.

"Hepsi çok sevimli," diye ekliyorum ve belki de, sadece belki de kendime zaten içinde olduğumdan daha büyük bir basın mezarı kazmamışımdır.

Birkaç saniye sonra Everly elinde Donna'nın mikrofonuyla sahneye çıkıyor ve sunucunun yanında duruyor. "Bu harika bir fikir Asher," diyor Everly. "Aslında Donna'ya yeni bir Deniz Köpeği bulmasında yardımcı olabiliriz. Bugün eve bir yavru almak istediğini söyledi."

Everly beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyen bir soğukkanlılık ve anlayışla muhabirleri yavruların yanına götürüyor ve sonraki bir saati Donna için yeni bir kurtarma köpeği seçmeye yardım ederek geçiriyorlar.

Everly bir şekilde etkinliği kurtarıyor. Etkinlik bittiğinde ve nihayet buzdan çıktığımda Asher nereye gittiğini soruyor. "Everly'yi bulmam gerek," diye çıkıyorum. Garrett beni işaret etmeye çalışıyor ama ona hızlıca el sallayıp başımı sallıyorum. Ona ayıracak vaktim yok. En kötüsünü düşünmek zorunda olan kadın dışında kimseye ayıracak vaktim yok.

Başka ne düşünebilir ki?

Lyra bir hikaye uyduruyor ve medya da bunu yutuyor, tekrar bir araya geldiğimizi düşünüyor. Peki Everly ne düşünüyor?

Onu arenada arıyorum, koridorda yürüyüp ofisine bile gidiyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. Onu aradığımda cevap vermiyor. Ya da mesaj attığımda. Ama koridordan geçip arabama doğru giderken Asher bana yetişiyor. "Lambert, bunu söylememi isteyen Everly'ydı," dedi bana.

Kaşlarım çatıldı. "Dedikodu köpeği olayı mı?"

"Evet. Her şeyi o kurtardı," diyor, reklamcımızdan etkilendiği her halinden belli, sonra da "Belki de... onunla konuşmalısın," diye ekliyor.

"Yapmalıyım. ," diyorum, sahiplenerek. "Sağ ol, dostum."

Hiçbir şey yapmayarak bütün günü berbat ettim. Bu da demek oluyor ki bir şeyler yapmanın zamanı geldi.

TERS DOMN GÜNÜ

Everly

"İş yerinde zor bir gün geçirdiğinizde... baş aşağı asın."

O gece ders bittiğinde Kyla bana böyle dedi. Arenadan çıktıktan sonra doğruca tek başıma direk dersine gittim. Bugün olanlar hakkında arkadaşlarımla konuşmak istemedim. Ama bunun nedeni kimseyle konuşmak istemememdi. Sadece hareket etmek istiyordum.

"O kadar belli mi?" Ben soruyorum.

"Biraz," diyor gülümseyerek. "Ama yine de bu duyguyu anlayabiliyorum. Günlük işimde de zor bir gün geçirdim." Öğrencilerin çoğu dışarı çıkarken stüdyonun etrafına bakıyor. Biraz endişeli bir şekilde, "Hey, birkaç video çekmek için burada kalma şansın var mı?" diye sorduğunda su şişemi alıyorum.

"Elbette," diyorum hemen, çünkü geçmişte burada verdiği dersleri tanıtma çabalarının bir parçası olarak onun için bunu yapmışım.

"Teşekkür ederim," diyor minnettar bir gülümsemeyle. "Bugünlerde pazarlama dur durak bilmiyor. Upside Down'ın sahibi bana ev sahibinin kirayı artırdığını söyledi, bu yüzden daha da sıkı pazarlıyor. Tercümesi: Ben daha da sıkı pazarlıyorum."

"Hizmetinizdeyim o zaman," diyorum, yardım etmekten mutluluk duyarak. Yapacak bir şeyler olması hoşuma gidiyor. Faydalı olmayı seviyorum.

Son öğrenci veda ederken, "Bana toparlanmam için beş dakika verin ki videoda başıboş bir havlu bulursam kendimi tekmelemek zorunda kalmayayım," diyor. "Tırmanabilir ya da telefonunuzla oynayabilirsiniz."

"Teşekkürler," diyorum ve telefonumu açmaya hiç niyetim yok. İşten çıkarken kapatmıştım. Tekrar açmak da istemiyorum. Şu anda ulaşamaz olmayı seven bir yanım var.

Hayır, bir parçamın buna *ihtiyacı var*.

Hayatımın çoğunu internete bağlı geçiriyorum. Belki de çok fazla.

Kyla odayı toplarken, hareket etmeye devam etmek isteyerek direğe dönüyorum. Hayal kırıklığımı sınıfta çoktan atmıştım. Artık üzgün değilim. Benim sorunların üstesinden gelmek ve bugün bunu başardım. Karmaşık bir durumla nasıl başa çıktığımla gurur duyuyorum. Kontrolden çıkmakta olan bir olayı nasıl kontrol altına aldığım ve ekibin istediği yörüngeye nasıl geri çektiğimle gurur duyuyorum.

Bu yüzden benim için beklediğimden çok daha fazla şey ifade eden bu krom direkte bir anın daha tadını çıkarıyorum. Ya da belki de bu bağlantıyı beklemeliydim. Bu direk bana çok şey verdi. Arkadaşlarımla yeniden bağlantı kurmamı sağladı. Ama aynı zamanda Marie ile de. Bunu birlikte yapmamız gerekiyordu ve yüzden bu derse başlamak benim için çok zordu. Ama *biliyorum, gerçekten biliyorum*.

-Benimle gurur duyardı. Bir yıldan daha uzun bir süre önce stüdyonun kapısından içeri girdiğimde beni alkışlardı. Her geri geldiğimde bana yapabileceğimi söylerdi. Bana her zaman herkesten çok inandı. Kesinlikle kendi ailemden bile daha fazla. Ben de aynı şekilde onu aşçılık okuluna gitmesi, şef olma hayallerinin peşinden gitmesi ve dünyayı keşfetmesi için teşvik ettim.

Güçlü tarafım olan sağ elimle direği tutarak tek kollu bir dönüş yapıyorum. Basit bir hareket, ilk öğrendiklerimden biri. Aynanın geçip formumu kontrol ediyorum. Objektif olarak iyi. Ama kusurları görebiliyorum. Başkasının görebileceğinden emin değilim. Çünkü kusurlar uygulamada değil. Kafamın içinde. *Sadece* belli numaraları yapmayı seçmemde.

Ama bu bir kusur mu? Maeve'in geçen *günkü* sözlerini hatırlıyorum - *kendi hızınızda* .

Belki de geçici çözümüm gerçekten bir hile değildir. Belki de ihtiyacım olan hayat hilesi budur. Ama ya ihtiyacım yoksa?

Bir süredir yaptığım başka bir numaraya geçerken kafamda bu soru yankılanıyor - dış bacak asma. Kendi hızımda yapıyorum. İki elimle kavrayıp bacaklarımı havaya kaldırıyorum, bir yandan da yere bırakıyorum.

Başımı yere doğru eğiyorum. Sol bacağımı direğe doluyorum, sıkı sıkı tutunurken atkuyruğum mindere doğru dökülüyor.

"İyi işti!" Kyla bölmelerden bağıyor.

"Oldukça iyi hissettiriyor," diyorum keskin bir nefesle, tutuşu bozmadan. Aslında harika hissettiriyor. Bu gece ihtiyacım olan her şey vardı.

Sıfırlama.

Merak edip dursam da.

Peki ya...?

"Fotoğraf çektmek ister misin?" diye soruyor, telefonunu sallayarak Ben.

İlk kez sormuyor. Normalde reddederim. Bir çekirdek İçimde bir gerginlik oluşuyor, şimdi de yapacağımı biliyorum. Belki de keşkelerim için hazır değişimdir.

Başımı sallayarak ters dönüyorum ve tekrar dik duruyorum. "Benim sosyal medyam yok," diyorum.

Bana dostça bir bakış attı ama yine de bunun bir bahane olduğunu bildiğini gösteren bir bakıştı. "Seni kırmak istemem ama sadece fotoğraf çekmek için fotoğraf çekebilirsin." Duraklıyor, yumuşak mavi gözleri düşünceli. "Bir buçuk yılda çok ilerleme kaydettin. Sadece kendin için bir fotoğraf çekebilirsin. Dünya için olmak zorunda değil."

Mesela güzel iç çamaşırları giyiyorum, böylece sadece kendim için bile olsa gücümü geri alabiliyorum.

Açık saçık kırmızı spor sütyenine bakıyorum, sonra da çok fazla teni örten bej tişörtüme bakıyorum - arzuladığım hareketleri yapmak için göstermem gereken teni. Sınıfta neden kısa kollu tişörtler giydiğimi hiç tartışmadık. Kyla hiç sormadı ya da kendisi gibi sporcu sütyeni giymemi önermek için araya girmedi. Öğrencilerini oldukları gibi, oldukları yerde ve kendilerini nasıl rahat hissediyorlarsa öyle kabul ediyor.

Ama bu gece buraya yeniden başlamak için geldim, bunu belgelemek için değil, bu yüzden o dırdırcı küçük dilekleri uzaklara itiyorum. Yardım etmek için kaldım, bu anı kendimle ilgili kılmak için değil. "Videolarınızı getireyim."

Duraksıyor ama sonra kabul ediyor. "Elbette" diyor ve telefonunu bana uzatıyor.

Direği kavırıyor ve bir dans ninjası gibi birkaç gelişmiş numaradan geçiyor, Süpermen'den Titanik'e, omuza binişten pirinç maymuna geçiyor, ta ki Ayesha'yı -sadece elleriyle tutunduğu baş aşağı bir V- gerçekleştirene kadar. O kadar iyi ki çekerken nefes almaya cesaret edemiyorum.

Video. Bu anı berbat eden kişi olmak istemiyorum. Direktten atyüksek sesle alkışlıyorum. "Bir tanrıça gibi görünüyorsun."

Nefesini tutuyor, sonra sıcak ve cesaretlendirici bir sesle, "Sen de öyle Everly," diyor.

İyi bir önlem için stüdyonun etrafına bakıyorum. Sadece biz varız. Başka öğrenci yok ve kimse de gelmiyor.

Bir buçuk yıldır tişört giyiyorum. Bir buçuk yıldır kendimi tutuyorum.

Bir buçuk yıldır özlüyorum. Belki de saklanmayı bırakmanın zamanı gelmiştir.

Kutup sadece arkadaşlarım ve benim için değil. Aynı zamanda sadece benim için.

Bugünden ve olayı ele alış biçimimden sonra belki de hazırım. Ya da belki değilim ama yine de yapacağımı düşünüyorum. Cesaret her zaman hazır olduğunuz bir şey değildir. Bazen onu seçmeniz gerekir. Telefonu ona uzattım. "Benim için bir fotoğraf çeker misin?"

Gülümsemesi gururlu. "Yapacağım."

Sonra inanılmaz zor bir şey yapıyorum. Gömleğimi çıkarıyorum, üzerimde sadece spor sütyenim ve kısa şortum kalıyor. Dudaklarımı birleştirip kendimi destekliyorum.

Ama Kyla sergilenen yara izlerine, sırtımdaki zikzaklara, kolumdaki sivri kesiklere, omzumdaki kabarıklığa aldırıyor. Bana bakıyor... aynı. Öncesi ve sonrası, yara izleri ve hepsi. Direğe doğru yürüyorum, en az sevdiğim kısımlarımın sonunda görünür olmasından dolayı kendimi korkunç derecede savunmasız hissediyorum.

Ama sonra... siktir et. Direği tutuyorum ve başımı yere doğru eğerek dış bacağımı yukarı kaldırıyorum. Hâlâ her seferinde, her derste yaptığım gibi tutunuyorum. Hayat hilem. Geçici çözümüm.

Ama ?

Bırakıyorum ve artık çıplak olan kollarımın dışını direğe bastırıyorum - ilk kez tenim metale değişiyor.

Bir fotoğraf çeker ve alkışlar. "Başardın," diyor, eskisinden daha da parlak bir sesle.

Bir süre baş aşağı duruyorum, kollarımın karıncalanmasının, başımın hafifçe dönmesinin ama iyi bir şekilde dönmesinin tadını çıkarıyorum. En çok da nasıl güçlü ve kuvvetli olduğumu.

Direkten indiğimde boğazım sıkıştı. Çabucak gömleğimi geri çekiyorum. "Bunu sınıfta yapar mıyım bilmiyorum," diyorum sessizce.

Tek omzunu silkiyor ve gülümsüyor. "Hepimiz hayatımızın farklı dönemlerinde bir şeylere hazır oluruz. İstedığınızı giyin. İstedığınızı deneyin. Sadece gelmeye devam edin."

"Yapacağım," diyorum ve zihnimi en gerekli şekilde, bedenim aracılığıyla sıfırlamış gibi hissederek ayrılıyorum. Pole dansı başladığımdan beri benim için hep bunu yaptı. Bedenimi geri kazanıyorum. Kendimi. Hayatta olmanın.

Eve gidiyorum, duşa giriyorum günün karmaşasından ve sınıfın sıkı çalışmasından arınıyorum. İşim bittiğinde üzerime bir eşofman ve atlet geçirip mutfığa gidiyorum ki telefonumdan kapı zili çalıyor. İçimi bir endişe kaplıyor. Akşam oldu. Bir teslimat beklemiyorum. Ve kesinlikle yabancılara kapıyı açmam.

Korunmak için ihtiyacım olan bir silahmış gibi, eşofmanımın cebinden telefonumu alıyorum.

Oh.

Kamera uygulaması bana teslimat yapan bir yabancı olmadığını söylüyor. Max'in bir teslimatı var. İçimde sinir bozucu bir heyecan patlamasıyla birlikte sınırlarım da geriliyor. Neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Keşke onu gördüğüm için hiç heyecanlanmasaydım. Keşke hiçbir şey hissetmeseydim.

Ama ben hissetmiyorum. Sahip olamayacağım bir adam için çok fazla şey hissediyorum. Sorun da bu zaten.

Kapüşonlu bir tişört alıp fermuarını yarıya kadar çekiyorum çünkü öğretmenimin yara izlerini görmesine hazır olabilirim ama Max'in her şeyimi görmesine hazır değilim.

Onu vızıldayarak binaya sokuyorum ve merdivenleri çıkması sanki sonsuza kadar sürüyormuş gibi geliyor. Kapıyı açtığımda elinde iki kâğıt bardak tutuyor, gözleri benimkilerle kilitlenirken sanki onları tartıyor. "O gün Seattle'da tesadüfen fazladan bir Londra sisi almadım. Senin için aldım."

ERKEK ARKADAŞ MUAMELESİ

Everly

Kabul edilmekten kalbim yerinden fırlayacak. Ama bu gerçekten bir şeyi değiştirir mi? Bilmiyorum. Max'le ilgili sorun da bu. Hiç cevap bulamadım. Belki de soruları hiç bilmediğim içindir.

Ya da skor.

Ona kapıyı açarken duygularımı bastırmaya çalışıyorum. O özür dilemeye gelen bir adam ve hepsi bu. "Londra sisi latte," diye açıklıyor bana bir fincan uzatırken.

Sadece kafeinli bir içecek. Onu alıyorum, sanki inanılmaz bir hediyeymiş gibi sıkmamaya çalışıyorum, bir yandan da öyle olmasını dilediğim için kendimi azarlıyorum. Hediyelerini bu kadar çok istememeliydim, ya da arkalarındaki erkek arkadaş muamelesini. Büyük bir anlam ifade etmelerini istememeliyim.

Sanki benimmiş gibi.

Sertçe yutkunuyor, sonra elimdeki fincana başıyla işaret ediyor. "Geceleri kafeinsiz kahve sevip sevmediğini bilmiyordum. O yüzden ikisini de aldım. Bu kafeinli olan."

Daha sıkı tutuyorum. "Kafein için yaşıyorum."

"Ben de," diyor ama sesi çiğ çıkıyor. "Everly, onun geleceğini bilmiyordum." Bu bir itiraf gibi söyleniyor -bilmem hayati önem taşıyan bir itiraf.

"Sorun yok. Üzgün değilim." Bu çoğunlukla doğru. Kutup beni alt üst eden, dehşet verici duygularımdan kurtardı - konu

Bu adam. Ama üzülmeye hakkım yok. O benim değil ve benim olamaz.

Max yaklaşıyor, kapıyı arkasından iterek kapatıyor. Evimde en son yalnız kaldığımızda kendimi duvara yaslanmış, onun kollarında, dağılmış halde bulmuştum. Bu gece bunun tekrar olmasına izin veremem.

"Birkaç gün önce bana mesaj attığı için kendimi bok gibi hissediyorum," diye ekliyor. Donup kaldım. "O mu yaptı?" Şimdi kafam çok karışık. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. "Merhaba dedi ve konuşabilir miyiz diye sordu. Görmezden," dedi.

yapabileceği en kötü şeydi, oysa ben de onun yerinde olsaydım muhtemelen aynısını yapardım. "Bu bir hataydı. Bugün neden ortaya çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama telefonu açıp onunla konuşsaydım muhtemelen onu durdurabilirdim." Boştaki elini, muhtemelen bütün gece daha da karıştırdığı dağınık saçlarında gezdiriyor. "Sanki bu geceki tüm o golleri durdurabilirmişim gibi. O işi de berbat ettim."

"Bu sadece bir maç. Sezon uzun. Her zaman yaptığın gibi bunu da geride bırakacaksın," diyerek onu rahatlatıyorum çünkü bu akşam bir mağlubiyetten sonra kendisine karşı şaşırtıcı derecede sert davranıyor. Genelde böyle değildir.

"Evet, belki," diyor ama gözleri hayal kırıklığını ele veriyor.

Sonra basının ne dediğini hatırlıyorum - kayıplardan sonra onu teselli ettiğini. Belki de onu benden daha iyi tanıyorlardır. Belki de kazanamadıklarında normalde böyle davranıyordur. Belki de onu sandığımdan daha az tanıyorumdur.

Bağlarım kopmuş gibi hissediyorum. Konuşmak yerine içecekten bir yudum alıyorum. Ona ne söylemeye hazır olduğumdan emin değilim.

Bardağı indirdiğimde, "Sana başka bir şey daha getirdim" diyor. Elini kot pantolonunun arka cebine daldırıyor ve bir zarf çıkarıyor.

Hiçbir şey beklemiyordum. Mor kanepeyi işaret ediyorum ve oturuyoruz, fincanları karşımdaki Fransız mavisini ahşap sehpaye koyuyoruz. Bana beyaz bir zarf uzatıyor, zarf You Look Gorgeous Today'den gelmiş. "Burası benim salonum," diyorum.

Karta bir tuhafılık gibi bakıyorum, sonra da bana kaşlarını çatmayan ya da sırtıtmayan adama. Bunlar onun her zamanki ifadeleri. Ama şu anda yüzü açık ve umutlu.

Merakla parmağımı kapağın altına sokuyorum, sonra kartı çıkarıp çevirerek açıyorum. "Everly Rosewood için ömür boyu sakso." Yüksek sesle okuyorum, ağzım şaşkınlıktan açık kalıyor ve "Hayatımın geri kalanı boyunca tüm saksolarımı sen mi karşıladın?" diyorum.

Max gülümsüyor, beni tam kalbimden ve külotumdan vuran o tanıdık ukala çeşitlilik. "Bir keresinde, her medya talebimi geri çevirdiğimde bir doların olsaydı, stilistin Aubrey'den ömür boyu fön çektirecek kadar paran olacağını söylemiştin. Ben de Google'da şehirdeki Aubrey isimli stilistleri araştırdım ve bu gece onun salonuna gittim." Gülümsemesi söner. "Sana istediğin bir şeyi vermek istedim. Kendin için asla yapmayacağın bir şey. Önemli bir şey. Çünkü etkinliğin mükemmel gitmediğini biliyorum ve o orada olmasa bile ben..." Düşüncelerini toplamak için durur. "Ben cana yakın bir adam değilim. Asher gibi. Basının sevdiği biri. Ya da Wesley gibi, onun hakkında kolay bir yol var. Ben öyle biri değilim. Hiç ben olacak mıyım bilmiyorum. Bunu başarabilecek miyim bilmiyorum. Tüm bu ilgiden gerçekten hoşlanmıyorum."

Şikayet etmiyor. Sadece kendini koyuyor.

İçimde bir şeyler yumuşuyor. Kollarımı ona dolamak ve ona sadece kendisi olması gerektiğini ve bu imaj meselelerinin hiçbirinin önemli olmadığını söylemek istiyorum. Ama biz itibar ve algı dünyasında yaşıyoruz. Bu dünyada çalışıyoruz. Halktan kaçmak gibi bir lüksümüz yok. "Zor ve rahatsız edici olabilir," diyorum nazıkçe, nereden geldiğini anladığımı bilmesini isteyerek. "Ama ne olursa olsun, harika bir iş çıkarıyorsun. Kimsenin senden bir gecede dönüşmeni ya da bu tür şeyleri seven biri olmanı beklediğini sanmıyorum. Ben bunu beklemediğimi biliyorum."

Koltuğa gömüldü, zihnini biraz rahatlatır gibi bir nefes üfledi ama belki de tamamen değil, çünkü ekledi, "Ama bu işte iyisin. Bunların hepsinde iyisin. Ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Eğer sen olmasaydın, muhtemelen bugün *Güzel ve Çirkin*'deki canavar gibi olurdum. Kükreyen canavarı kastediyorum," diyor alaycı bir sırıtişla ve sanki gülmemi bekliyor, ama bu yorumla birlikte bu hediye konusunda kafam daha da karıştı. Bu profesyonel bir hediye mi yoksa kişisel bir hediye mi? Kartı birkaç kez evirip çeviriyorum, acaba sıkı çalışmam için bir teşekkür mü, yoksa daha fazlası mı?

Profesyonel hayatınızda daha fazlası için yer yok. Hediye için "Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum, çünkü verilebilecek en kolay cevap bu.

Daha dik oturuyor. "İstedim. Sevdiğin bir şeye sahip olmanı istedim," diyor ve sonra sessizleşiyor, belki de sessizlikte ona tekrar bakmamı bekliyor. Ve bakıyorum çünkü ona fazlasıyla çekiliyorum. Bakışlarımız birleştiğinde, "Etkinlik sırasında aklımdaki tek şey sendin. Her şey

Düşünebildiğim tek şey sendin. Lyra'yla tekrar birlikte olduğumu düşüneneğinden çok endişelendim."

Seni. Tek düşünebildiğim sendin.

Bu kelimeler beni sarıyor, bir sevgilinin kucaklaması gibi. Fısıltıyla söylenen bir itiraf gibi. Gizlice duymak istediğim her şey gibi. Göğsüm duygularla kabarıyor. Gözlerimi kapatıyorum çünkü bu gece her şey çok fazla. Ona karşı hiç hissetmek istemediğim tüm bu duygular kabarıyor, beni eziyor. Onlarla ne yapacağımı, onlara ses mi vereceğimi yoksa onları güvende, içimde kilitli mi tutacağımı bilemiyorum.

Cevabını bilmediğim bir başka soru.

Güçlü eli çenemi kavırıyor, dokunuşu şefkatli. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve mavi gözlerinde büyük bir özlemle bana bakıyor. "Orada bulunduğum süre boyunca önemli olan tek şey senin ne düşündüğündü. Diğer herkesin ne dediğini biliyorum. Onunla tekrar bir araya gelmişim gibi davranıyorlardı. Onun beni desteklemek için orada olduğu hikayesini yaratmaya çalışıyorlardı. Ama benim tek önemsemişim *senin* ne düşündüğündü. Sen, Everly. Sadece senin."

Kalbim göğüs kafesime doğru acımasızca çarpıyor, onun kollarına girmek için savaşıyor. Bu çok hoş, muhteşem bir kabul ve aynı zamanda çok tehlikeli bir kabul. Ve onu bu kadar çok sevmekten nefret ediyorum. Ama o kalbini açıyor. Ben de kendiminkinin bir kısmını açmaya çalışabilirim. "Dürüst olmak gerekirse ne düşüneneğimden emin değildim. Ve uğruna çalıştığımız her şeyin istemiyordum. Çok fazla baskı hissettim. İş yerinde her gün bu baskıyı hissediyordum - kendime uyguladığım baskı. Onların bana uyguladığı baskı. Çoğunlukla iyi bir baskı. Ama yine de baskı var ve etkinliğin iyi geçmesine gerçekten ihtiyacım vardı. Sonra birdenbire ortaya çıktı ve her şey rayından çıktı. Basın aklını yitirdi ve o, inşa etmeye çalıştığımız her şeyin değil, hikâyenin kendisi oldu. Kendimi çok dengesiz hissetsem de, içimdeki tüm bu duyguları görmezden gelmeli ve... gemiyi bir şekilde düzeltmeliydim. Her şeyi yeniden düzene sokmanın bir yolunu bulmalıydım. Aptalca ama bunu yapabilecek tek kişi benmişim gibi hissediyordum. Her şeyin dağılmasına izin veremezdim," diyorum ve tüm bu konularda gerçeği söylerken küçük bir adım daha yaklaşıyorum. Onu içeri gibi.

"Ve bunu sen yaptın. Sen lanet bir tanrıçasın. Ama medya önünde rol yapma konusunda neden bu kadar kötü olduğumu bilmelisin. Ne olayı, ne köpekleri, ne de bana verdiğin senaryoyu düşünebildim. Tek düşünebildiğim sendin. Ve bana her ne yapıyorsan... durduramıyorum" diyor ve bu çok gerçek dışı geliyor. Sanki başka birine oluyormuş gibi.

başka bir dünyada, başka bir hikayede. Yazılı olmayan pek çok kural tarafından kuşatılmamış farklı bir işi olan biri.

"Max," diyorum, sesim kırılıyor çünkü daha fazlasını söylemekten çok korkuyorum. Sanki ağzımı açarsam ona aşık olabileceğimi ve asla arkama bakmayacağımı söyleyecekmişim gibi.

Ellerime uzandı, ikisini de ellerinin arasına aldı. "Maç sırasında ben de senin için endişelendim. Ben oynarken ne düşünüyordun ve bu benim kafamı karıştırdı."

Bu yüzden kötü bir maç geçirdi. Gülümsememi engelledim çünkü bundan zevk almamalıydım. Ama hoşuma gidiyor. "Onu gördüğümde ne düşüneceğimden emin değildim," diye itiraf ediyorum, çünkü artık kendimizi tutmuyoruz. Kendimizi ortaya koyduğumuz için de ekliyorum: "Ama senin için orada olmadığını umuyordum."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor - belki de bir rahatlama. Sanki ben de kendimden bir şeyler paylaştığım için artık rahatlayabilirmiş gibi.

"Şunu bil ki," diyor ısrarla. "Seni çok fazla düşünüyorum. Her zaman seni düşünüyorum. Çok uzun zamandır seni düşünüyorum ve bunu inkar ediyorum. Son bir yıldır seni düşünüyor ve senden hoşlanmadığımı düşünüyordum." Kelimeler durmaksızın dökülüyor gibi görünüyor, ancak acı verici ayrılığından birkaç ay sonra aklına geldiğimi zihnime not ediyorum. Bu beni şaşırtıyor ama zamanda heyecanlandırıyor da. "Ama durumun hiç de öyle olduğunu sanmıyorum." Duraklıyor, sertçe nefes alıyor. "Tam tersi."

Nefesim kesiliyor ve ağlayacakmışım gibi hissediyorum. Boğazım düğümleniyor, gözlerim parlıyor ve kalbim çok hızlı atıyor. Bu yeni bir cesaret türü ama buna hazır olduğumdan eminim. "Benim için de öyle," diye itiraf ediyorum.

Gülümsediğinde, içinde ukalalık yok. Tamamen rahatlama.

"Güzel. Bu çok iyi," diyor ve alnını kısa bir süreliğine benimkine yaslıyor. Onunla birlikte, sadece ikimizin olduğu ve gecenin içinde bana karşı nefes aldığı bu baş döndürücü dünyaya kapılmış hissediyorum.

Parmaklarım alt dudağında geziniyor ve bir şans daha veriyorum. "Neredeyse hiç gülümsemiyorsun... ama bana gülümsüyorsun."

"Sanırım beni anladın," diyor sessizce. Sonra geri çekiliyor. "Ben de buraya bir buçuk yıl önce o gece neler olduğunu anlatmak için geldim. Kavgadan bir hafta kadar sonra, herkes kız kardeşimin evine geldiğinde. Her şeyi bilmeni istiyorum."

Beni bu kadar derinden, bu kadar özgürce içeri almasına kalbim sıkışıyor. Tüm hikayelerini dinlemek istiyorum. Onu daha iyi tanımak istiyorum. Yapmamam gerekse bile, riskli olsa bile onu anlamak istiyorum.

Ama şu anda konuşmak istemiyorum. "Sonra anlat," diyorum.

Boynunun arkasından tutup onu kendime doğru çekiyorum, sonra kanepeye kayıyorum, bu büyük hokey oyuncusunu da yanımda sürüklüyorum, koca gövdesinin tüm ağırlığı üzerimde.

Onun tarafından kuşatılmış olmanın verdiği bu lezzetli his bedenime yayılıyor. Onun gücüyle, onun kokusuyla, onun tutkusuyla. Bu his, yaralı ve kırık kalbim de dahil olmak üzere her şeyi ele geçiriyor.

Arkadaşlarıma mesaj atmıyorum. Durmak istemiyorum. Ona karşı olan tüm bu hislerimi açığa çıkarmak istiyorum.

Hararetli gözlerine bakıyorum, sonra riskli ve gerçek bir şey söylüyorum. "Beni ne kadar düşündüğünü göster bana."

ÜÇ KEZ

Maksimum

Beni acıtacak kadar sert öpüyor. Dili, dişleri ve ihtiyacı var, öpüyor, ısırıyor ve yutuyor. Nabzım yükseliyor ve beynim sadece öpücüğünün açlığından dolayı dönüyor. İçindeki arzu. Aciliyet.

Everly bu gece çılgına dönmüş durumda ve onun bu yönünü tanımak akıllara durgunluk veriyor. Onun *herhangi bir* yönünü bilmek büyük bir ayrıcalık. Ama özellikle mahrem olanını.

Nadiren ruhunu gösterdiğinden şüphelendiğim kişi.

çok şanslı bir herifim ve bu şansı hak etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Her lanet şeyi.

Onunla olmak çok iyi hissettiriyor. Çok doğru.

Açgözlülükle ağzımı keşfederken, gri Henley'imi itiyor, beni soymaya hazır hevesli elleriyle etek ucunu çekiştiriyor.

Bayan ne istiyor?

Ağzımı onunkinden ayırıyorum. Dudakları morarmış ve bu çok güzel bir görüntü. Gömleğimin kumaşını çekiştiriyorum, sonra kuru bir sesle soruyorum, "Sanırım bunu çıkarmak isteyebilirsin?"

"Evet. Şimdi," diyor açgözlü bir taleple, omurgamdan aşağı elektrik kıvılcımları gönderiyor.

Çekip çıkarıyorum. Sanki manzara çok fazlaymış gibi gözleri bir saniyeliğine kapanıyor. Tepkisinden içimde erkeksi bir gurur kabarıyor.

Gözlerini açtığında ellerine uzanıyorum ve avuçlarını göğüs kaslarıma doğru yönlendiriyorum.

Bir titremeye parmaklarını göğsümde gezdiriyor, sonra karnımdan aşağı kaydırıyor, karın kaslarımdan merdivenini izliyor, kotumun bel bandına gidiyor. Düğmemle alay ediyor. Nefesim kesiliyor ve şimdi onun dokunuşundan ürperen benim.

Everly'nin gözleri büyüyor ve genişliyor, elinin topuğunu sert horozumun sırtına sürerken sıcaklıkla parlıyor. "Ohhh, görüyorum ki beni ," diyor hınzırca.

"Emin olmak için çıkar," diye karşılık verdim.

"Sabır," diye alay ediyor, sonra kotun üzerinden beni daha fazla okşuyor, gülümsemesi kayboluyor ve utanmaz şehvet ağzının şehvetli kıvrımlarına geri dönüyor. Meğer uzun zamandır onlarda görmeyi arzuladığım dizginlenemez bir şehvetmiş bu.

"Bana bakışını çok seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Dişlerini dudaklarının köşesinde gezdiriyor. "Kesinlikle öyle," diyor ve bana sesleniyor.

Çok çabuk tahrik olmamak için elini sikimden çekiyorum, sonra iki elini de karnımdan göğsüme doğru kaydırıyorum. "Kafayı taktım buna."

Bir parmağını meme uçlarımdan birine dokunduruyor ve ben istemeden inliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve beni keşfetmesinin heyecanına kapılıyorum. Liderliği ele almak istiyor gibi görünüyor. Avuç içleriyle beni nasıl ezberlediğini.

Onları omuzlarımdan aşağı kaydırıyor. Pazılarımdan üzerinden. Ön kollarımdan aşağı. Altımdan sıyrıldığında gözlerimi tekrar açtığımda ayağa kalkmış ve oturuyor olduğunu görüyorum. Tekrar yüzüme uzanıyor ve beni ağzına yaklaştırıyor. "Beni tekrar öp, Max," diye fısıldıyor umutsuz bir emirle. "Sanki tek düşündüğün benmişim gibi öp beni."

"Sakin ol. Çünkü öylesin," diyorum ve sonra elimi o parlak saç tellerinin arasından geçiriyorum. Dudaklarımı onunkilere değdirmeden hemen önce, dudaklarına doğru fısıldıyorum: "İlk kez saçlarını açıyorsun. Her zaman at kuyruğu yapıyorsun ve bu beni deli ediyor."

"Çünkü onu çekiştirmek istiyorsun," diye takılıyor.

"Hayır. Çünkü bunu geri alan ben olmak istiyorum. Çünkü seni geri alan ben olmak istiyorum."

Elini sakalımda gezdirirken gözlerini hiç ayırmıyor ve fısıldayarak, "Sen biliyorsun," diyor.

Bu itirafın ona bir şeylere mal olduğu açık. Onun dürüstlüğünü alıp güvende tutmak istiyorum ve bunu onu öpüşümle göstermeye çalışıyorum. Ona tamamen onun için olan bir öpücük veriyorum, vahşi kalbimin ve kirli zihnimin her parçasını içine döküyorum. Tüm özlemimi ona dokunma şeklime yansıtmaya çalışıyorum. Dudaklarımla ve ağızımla ona beni nasıl tükettiğini gösteriyorum.

Nefes alamayana kadar öpüşürüz. Dünya yanıyormuş gibi öpüşürüz. İhtiyacımız olan her şey buymuş gibi öpüşüyoruz. Uzaklaştığımda nefes nefese kalmış, gözleri arzuyla parlıyor. Ama "Prezervatifin var mı?" diye sorarken o duygulu gözlerinde endişeye benzer bir şey de titreşiyor.

"Evet. Ama sen iyi misin?" Soruyorum çünkü aletimden çok o anki endişemle ilgileniyorum. "Görünüyorsun..."

" zaman oldu," diyor biraz kırılgan bir ifadeyle.

"Benim için de öyle. Bir buçuk yıldır kimseyle birlikte olmadım."

Dudaklarının köşesi bir sırtışa dönüşüyor, sonra tekrar küstahlaşarak, "Uzun süre dayanamayacağından mı endişeleniyorsun, Lambert?" diyor.

Gözlerim kısılıyor ve ona sertçe bakıyorum. "Bunun için ben bir orgazm olmadan önce sana üç orgazm yaşatacağım."

Gözleri parlıyor. "Beni yine tehdit et, Max." "Ben de kendimi baş belası sanırdım," diyorum.

"Öylesin."

"Senin de başının belada olduğuna eminim, günüşiğim," diyorum, sonra eşofmanının kemerini çekiştirirken vites değiştiriyorum. "Bunları çıkarabilir miyim?"

Yüzünü tepedeki ışığa çeviriyor. Parlaktı ve ben burada olduğumuz geceye geri döndüm. İçeri girdiğimizde tepe ışıklarını nasıl kısmıştı. Bekle, endişenin asıl sebebi bu muydu? Başka bir şey söylemeden önce nazikçe soruyorum, "Işıkları kısmamı ister misin?"

Daha dik otururken ürpertici bir nefes alıyor. "Uzun zaman geçtiği için değil," diyor usulca. "Benim... bazı yara izlerim var. Her tarafımda. Ve hokey oyuncusu gibi seksi yara izleri değil." Sesi kesiliyor. Elini sol kalçasına götürüp ovuştururken, bir yandan da gözlerime bakarken kalbim onun için sıkışıyor. "Burada da var."

"Onları görmemi istemiyor musun?"

Cevap vermiyor. Onun yerine, eşofmanını aşağı itiyor ve lanet olsun. Geçen seferkinden bile daha seksi bir külot giyiyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Saf lavanta rengi ve tatlı amını zar zor örtüyor.

Eşofmanları yere düştüğünde yüzümü tutup kavırıyor ve beni de yere itiyor.

Kadın ne istediğini biliyor.

Artık yara izleri hakkında konuşmak istemiyor. Ağzımı başka şeyler için kullanmamı istiyor. Ben de onu dinliyorum. Kalçalarının arasına yerleşiyorum ve küçük dantel parçasına şehvetle bakıyorum. "Üzerinde seksi. Üstüneyken daha da seksi," diyorum ve bir çırpıda çekip çıkararak burnuma götürüyorum.

Nefesi kesiliyor. "Çifti çaldığında onlarla böyle mi yaptın?"

Nemli kumaşın üzerindeki seksi, tahrik edici kokusunu bir kez daha içime çekiyorum, sonra bakışlarıyla buluşuyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Onlarla kendini becerdin," diyor, yüzünde bir sırıtma beliriyor.

"Emin ol öyle yaptım, günüşiğim," diyorum, sonra ikiliyi yere bırakıyorum, böylece ona iyice, düzgünce, saygıyla dokunabiliyorum. Ellerimi kalçaları boyunca kaydırıyorum, sonra omuzlarımın üzerine kaldırıyorum, onu yüzüme doğru çekiyorum ve kaygan, sıcak amını öpüyorum.

Bir tat ve ben inliyorum. Bir öpücük ve sikim daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyor.

Kadınımı yerken ellerim kalçalarından yukarı kayıyor.

Sıcak ve ıslak, ben onu yutarken suları sakalımı kaplıyor. İnlemeleri daha da yükseliyor. Sikime doğru gidiyor. Kafama gidiyor. Lanet olası kalbime gidiyor. Yüzümü kavırıyor ve beni kendine çekiyor, ben onun tadıyla ziyafet çekerken haykırıyor. Kısa süre sonra tüm bırakıyor, bana karşı daha sert sallanıyor ve bir kraliçe gibi ağzıma giriyor. Tırnaklarını kafatasıma geçirdiğinde adımı haykırıyor.

Zihnim kısa devre yapıyor. Zevk bir neon patlamasıyla içime doğru roketler fırlatıyor. Onun hızlı ve sert boşalması beni çok tahrik ediyor. Kafamı kaldırdığımda, hiç olmadığı kadar güzeldi. "Bu bir," diyorum.

Elimi kalçasında, daha önce kendisinininkini koyduğu yerde -yara izlerinin olduğu yerde- gezdirirken sersem sersem gülümsüyor. Yüzümü yaklaşıtıyorum, kalçasına doğru eğiliyorum ve iki kalın, sivri yara izinin etinde gezindiği kalçasına bir öpücük konduruyorum. Dudaklarımla birinin üzerinden geçip şefkatle öpüyorum, sonra diğerini.

Hava almak için çıktığımda, gözlerinin içine bakıyorum. Sanki nefesini tutuyor gibi. Bekliyor, umut ediyor.

Benim cesur kadınıam. "Sende güzel olmayan hiçbir şey yok," diyorum dürüstçe.

Sessizce "teşekkür ederim" derken gözlerinden dingin bir ifade geçiyor.

Ayağa kalktım, cüzdanımdan bir prezervatif salladım. "Bunu senin için aldım."

"Başka bir hediye mi?" diye alay ediyor.

"Bencilce bir tane. Bu gece aldım. Ne diyebilirim ki? Umutluydum."

"Çok küstahça," diyor.

Ona ukala bir sırıtış attım. "Ve haklıydım."

Gözlerini deviriyor ama sonra yine yumuşak bir sesle "Öyleydin" diyor.

Kot pantolonumu ve boxer külotumu indirip istekli aletimi serbest bırakıyorum. Sonra kanepeye oturuyorum ve kucağıma alıyorum, böylece bana sarılıyor. Belden aşağısı çıplak ama atletini ve kapüşonunu çıkarmamış. Yarıya kadar fermuarlı. Çıkarmaya çalışmıyorum. Parmaklarımı çenesinin altına sokuyorum. "Her şeyi senin hızında halledebiliriz," diyorum, sonra ne demek istediğimi anlasın diye parmaklarımı geçen hafta gördüğüm yara izinin kenarında gezdiriyorum. "Bunu biliyor muydun?"

"İstiyorum ve isteyeceğim." Bu bir söz gibi geliyor. Sanki oraya varacağını söylüyor - bunu istiyor ve gözlerindeki bakış göğsümün duyguyla şişmesine neden oluyor. Sonra bakışlarını elimdeki folyo pakete çevirdiğinde aletim daha da kabarıyor. "Neden onu giymiyorsun, böylece ben de senin bu büyük aletine binebilirim?"

"Senin pis, güzel ağzın," diye övüyorum prezervatifi açıp uzunluğumdan aşağı yuvarladıktan sonra kıkına şaplak atarken. "Üstüme çık. Seni ne kadar istediğimi göstermeme izin ver."

Aletimin üzerine çöktü ve keskin bir nefes aldı.

Ürperiyorum. Sonra uzun bir küfür dizisi savuruyorum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Başının geriye düşmesine izin veriyor, uzun saçları omurgasından aşağı dökülüyor.

Kıçını kavriyorum ve onu sikimde yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum.

"Sevişirken bana bak," diyorum ona, sesim sert. "Yüzüme bak. Seni ne kadar istediğimi bil. Seni. Her şeyini. Her parçanı."

Dudaklarını kıvrıyor, sonra başını sallıyor ve "Bana bak" diye mırıldanıyor.

"Doğru," diyorum kirli bir gülümsemeyle, onunla gurur duyarak. Etlerin birbirine çarpma sesi arttıkça bakışlarını hep üzerimde tutuyor. Vücutlarımız birbirine yaklaştıkça. Kıçını daha sıkı kavradığımda. Sonra, içine girerken bir şansımı deniyorum, yüzümü sol omzuna doğru eğiyorum ve açıkta kalan tenine saygılı bir öpücük konduruyorum.

Nefesi kesiliyor.

Parmaklarım kumaşla alay ediyor. "Yapabilir miyim?"

Yüzünü buruşturuyor ama evet anlamında başını sallıyor. Kapüşonunu kolunun üst kısmına doğru itiyorum, içine girerken etini ortaya çıkarıyorum.

"Muhteşem," diyorum hırıltılı bir iniltiyle. "Çok muhteşem."

Nefesi kesilir.

Onu taparcasına , çünkü tapıyorum.

Onu beceriyorum ve vücudumla onu arzuladığımı söylüyorum.

Ve bana biniyor, daha hızlı, daha sert, daha öfkeli, içimdeki zevki tekmeleyerek gönderiyor. Onun açgözlülüğü iğrenç bir heyecan.

" öyle, günüşiğim. Kullan beni. Aletimi kullan," diye onu teşvik ediyorum.

Elimi kalçalarının arasına sokup başparmağımı klitorisine sürttüğümde titriyor ve inliyor, ta ki kollarımda titreyip üzerime düşene kadar.

"Max," diye sesleniyor, gelirken adımı pis bir dua gibi söylüyor.

Zevk, sıcak bir patlamayla içimde patlıyor ve onun içine çok sert bir şekilde boşalmak istiyorum. Diğer tarafta onunla buluşmak için. Ama ona bir söz verdim ve dedim ki, "İkisi gitti. Bir tane kaldı."

"Al ," diyor bana bir emir vererek.

"Yapacağım," diye söz veriyorum.

Kısa bir süreliğine içinden çıkıyorum, sonra onu kanepeye sırt üstü yatırıyorum. O mükemmel kalçaların arasına yerleşiyorum, ellerim kalçaların kenarlarına yayılıyor.

"Sikimi tekrar sok. Sikimi bu mükemmel ıslak amcığın içine sokarken seni izlemek istiyorum," diyorum eline uzanırken.

Benimkiyle kapatıyorum.

Zonklayan sikime getirdim.

Tabanı kavrarken dudakları aralanıyor ve beni kalçalarının arasındaki pembe cennete geri götürüyor. Sikim bir kez daha içinde kaybolana kadar bakıyorum.

Ait olduğu yere.

Başı kanepenin minderine yaslanıyor, kolları bana uzanırken gözleri kapanıyor.

Bu jest -içindeki ihtiyaç- kalbime dokunuyor.

Kendimi onun üzerine indiriyorum, vücudum onunkini örtüyor, sonra bir hız buluyorum ve onu inleyene ve tekrar boşalmam için bana yalvarana kadar iyice ve ısrarla beceriyorum.

Başka bir itiş. İçine bir kez daha. Başka bir elektrik, beyaz-sıcak bağlantı, sonra bir kez daha haykırıyor.

Övünemiyorum bile. *İşte gidiyoruz* diye övünemiyorum bile çünkü çok ileri gittim. Zevkle savaşmayı bıraktığımda kelimeler anlamını yitiriyor. Kendimi ona bırakıyorum, sertçe boşalırken şehvet bedenimi sarsıyor ve gerçek dünyayı bulanıklaştırıyor.

Oraya dönmek istemiyorum. Dünya böyle çok daha güzel, ona yakın.

BİR MARKA-NEM OYUNU

Everly

Lumiere ve Cogsworth Belle için akşam yemeği hazırlarken Canavar mutfağa dalar ve aklını kaırır.

Öfkeden köpüren canavar attırırken bilgisayarımın yayın yaptığı televizyon ekranını gösteriyorum. "Gördün mü? Bu sensin. Tamamen sensin," diyorum bir saat sonra kanepede .

Max alay ediyor, sonra poşetten bir patlamış mısır tanesi alıp havaya fırlatıyor ve diliyle yakalıyor. "Canavar bunu yapabilir mi?"

"Eminim yapabilir. Bu bir Canavar numarası gibi görünüyor." Max gözlerini devirir.

Yan tarafını dürtüyorum. "Hadi ama. Feryat edeceğini bile söylemiştin. Burada yanılmıyorum, Lambert."

Canavar filmde dumanlar , Max çantadan bir avuç daha alır. "Bir canavarı sevmen senin hakkında ne söylüyor?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Canavar'ı sevdiğimi söyledim mi?"

"Üç orgazmının da Canavar'ın sana yaptıklarından hoşlandığını gösterdiğine eminim. Emin olmak için sana bir tane daha vermemi ister misin?"

Ona dik bakıyorum. "Beni yine orgazmla mı tehdit ediyorsun? Çünkü bu yepyeni oyuna girebilirdim."

Çantayı masaya bırakıp beni kanepeye yaklaştırıyor, ardından pembe polar battaniyemi belimize kadar çekiyor. Onun üzerinde boxer külotu, benim üzerimde ise kapüşonlu tişörtüm ve bir çift uyku şortu var. Gece yarısına doğru yaklaşıyor. Saat on ikiyi vurduğunda ne olacağından emin değilim.

Ama filmin ortasına geldiğimizden beri Max'in gittiğine dair bir işaret görmüyorum ve o sadece daha da rahatlıyor. Canavar inine aynanın ona kızı göstermesini istediğinde, Max bir avuç patlamış mısır daha alıyor ve bakışları ekrana sabitleniyor.

"Sen bir patlamış mısır bağımlısısın," diyorum, bu ayrıntıdan olması gerekenden daha fazla keyif alarak. Onun hakkında bunları bilmek beni neden heyecanlandırıyor bilmiyorum. Ama heyecanlandırıyor.

"Çünkü çok lezzetli." Aslında bende hiç olmadığını görünce Ding and Dine'dan birkaç paket sipariş etti. "Patlamış mısır olmadan film izleyemiyorum." Sonra başını eğdi, bir an düşünceli göründü. "Asher'a her şeyden nefret ettiğimi söylediğinde yanıldığını söylemem gerekecek."

Bunu yalnız bırakamayacak kadar ilgimi çekti. "Isırırım. Bu ne anlama geliyor?"

Film devam ederken bakışlarımla buluşuyor. "Birkaç hafta önce ona beni sürüklediğin sirkten bahsederken, her şeyden nefret ettiğimi söylediği için bana zorluk çıkarıyordu ve ben de patlamış mısırlı film gecelerinden nefret etmediğimi söylemiş olabilirim."

Bu gerçeğin, Max Lambert hakkındaki bu küçük gerçek ayrıntısının tadını çıkararak biraz soluklanıyorum. "Yani benimle gerçekten favori bir şey mi yapıyorsun? *Yine mi?*"

Beni kanepeye daha da yaklaştırıyor, dolgun dudaklarını boynumun kenarından geçirip kulağıma kadar götürüyor. "Günüşiğim, seninle en sevdiğim şeyleri yapıyorum."

Alnıma bir öpücük daha konduruyor tüm bedenim çatırıyor, kıvılcımlar saçıyor. İçimde elektrik dalgalanıyor, sıcak ve rahatlatıcı bir şey tarafından kovalanıyor.

"Gece kalmamı iste" diye fısıldadığında bu his daha da yoğunlaşıyor.

Midem bulanıyor. "Bu gerçekten en sevdiğin şeylerden biri mi?" İltifat bekliyor olabilirim ama umurumda değil.

"Öyle olacağına eminim."

"Gece kalacak mısın?"

"Evet," diyor ve zaman eski masalı bitirene kadar bana sarılıyor. Bittiğinde, "Canavar kesinlikle Belle'e kötü davranmış" diyor.

Arkadaşlarım Max ve benim hakkımda böyle derdi. Belki de doğrudur. Ama özellikle de onun hakkında hâlâ kafamda bu kadar çok soru varken bunu düşünmek için henüz çok erken.

Jenerik biterken, daha önce gelme nedenine geri dönüyorum. "Bana hikayeni anlat Max. Buraya geldiğinde paylaşmak istediğin hikâyeyi."

Bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor, nefesini üflüyor ve sonra doğruluyor. "Geçen sezonun sonundaki kavgayı biliyor musun?"

Ön sayfa spor haberiymiş. "Tabii ki. Kaleciler genelde kavga etmez." "Bir gece eve geldiğimde onları yatakta buldum," diyor ve hiç vakit kaybetmeden

Detayları. "Geriye dönüp baktığımda işaretler vardı ama o zaman görememiştim. Onun yerine yüzüklere bakıyordum."

Göğsüm acı ve öfkeyle sıkışıyor. *Onun için*. Kıskançlık yok, ki bu beni şaşırtıyor- sadece bu kadar derinden değer veren bir adamı incittiği için öfke var. "Bu korkunç. O noktada olduğunu fark etmemiştim."

"Ben almadım," diyor ve ses tonu benimkinin aksine şaşırtıcı bir şekilde duygusallıktan uzak. "Eğlenceli gerçek: *bu* onu unutmamı çok kolaylaştırdı" derken bile sesi o kadar acı gelmiyor.

Elimde değil. Donuk ses tonuna gülümsüyorum.

"Bunu duymak hoşuna gidiyor. Onu unuttuğumu" diyor, bir gözlem olarak. "Şey, evet."

Bana yaklaşıyor, sakalını yanağımda gezdirerek beni ürpertiyor. "Tam senin tipinim."

Gözlerimi devirmek için içimdeki şehvet kıvılcımıyla savaşıyorum çünkü o kocaman bir göz devirmeyi hak ediyor. "Senden hoşlandığım için benimle ancak sen alay edebilirsin."

Kaşlarını oynatıyor. "Evet."

Ama sonra neşesi yanıp kül oluyor. Yine çok ciddi. "Belli ki ayrıldık. O istemese de. Beni bunun bir hata olduğuna, bir daha olmayacağına ve tek seferlik bir şey olduğuna ikna etmeye çalıştı. Ama öyle değildi. Öyle olmadığını biliyordum," diyor ve sonra derin bir nefes veriyor. "Ama o zaman hala kızgındım. O zaman incinmişim. Ve incinmiş insanlar insanları incitir. Bane'den daha iyi istatistiklere sahip olduğum ve birkaç yıl önce LA'ı Kupa'da yendiğim için ikisine de 'İkinci gelen bir adamı hak ediyorsunuz' gibi bir şey söyledim. En iyi anım değildi ama kendimi savunmam gerekirse o sırada kız arkadaşımı beceriyordu." Max bunu pişmanlık duymadan söylüyor ve ben de buna seviniyorum.

"İkisi de bunu hak etti."

"Ben de öyle düşünüyorum." Duraklıyor, sonra devam ediyor. "Onları yakaladıktan birkaç hafta sonra Los Angeles'ta oynuyordum. Sürekli bana cıvıldıyordu. Benimle alay ediyordu. Sürekli bana sayı atmaya çalışıyor, sanki bir şey kanıtlaması gerekiyormuş gibi. Ama pakı içeri sokamıyor. Her şutunu engelliyorum. Ama her seferinde daha da sinirleniyor ve kalenin önünde yüzüme bakıp 'Eski sevgilinin tadı benimkine benziyor' diyor."

Çenem çözüldü. Bu çok . "*Bunu* o mu söyledi?"

Max ağır ağır başını sallıyor, zor nefes alıyor. "Sopayı yere bıraktım ve eldivenlerimi çıkardım ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde ilk yumruğu atmaya hazırdım. Ama hazırdım ve sonra bana bir tane indirdi. Tam çeneme."

Acımasız bir dövüştü. Ben de gördüm. Gerisini de biliyorum. Bu sporun en ünlü dövüşlerinden biridir. "Yedek kulübeleri temizlendi çünkü kalecilere vurulmaz. Bu da yazılı olmayan bir kuraldır," diyorum. "Bane maçtan sonra oldukça kötü görünüyordu. Ama bu muhtemelen bir teselli değildir."

Max bana bakıyor, gözlerinde bir özür. "En iyi anım değildi." Kalbim onun için sıkışıyor. Elini tutmak için uzanıyorum. Beni daha sıkı kavırıyor, sanki onun can simidiymişim gibi. "Ve bu kadar kötüye gideceğini bilmiyordum."

ÇİRKİN GERÇEK

Maksimum

Ona çirkin hikayeyi anlatmam kaçınılmazdı. İlk başta, işini daha iyi yapabilmesi için ona anlatacağımı düşündüm. Böylece imajım konusunda bana yardımcı olabilirdi. Şimdi ise niyetimin başka olup olmadığını merak ediyorum.

Çünkü beni tanımasını istiyorum, çirkin yanlarımı bile.

Geçmişin mağarasından inip gitmek istemediğim yerlere gidiyorum. Ama o buna değer.

"Ve Lyra da maçıydı. Biz kavga için dışarı atıldıktan sonra koridorda onu kontrol ediyordu. Basın onun Bane'le ilgilendiğini gördü," diyorum, adı dilimde asit gibi tınlıyor.

Everly sempatik bir şekilde iç geçirir. "Ve işte o zaman başladı. Tam bir beslenme çılgınlığına dönüştü."

Geçmişe bakınca, nasıl olmasın ki? "Evet. Kışkandığım için onunla kavga ettiğimi düşündüler. Hepsi beni seçmediği için kızgın olduğumu düşündü. Kimse gerçekte ne olduğunu bilmiyordu ve dedikodu gazeteleri bunu saplantı haline getirmişti. Bana sürekli baskı yapıyorlardı ve ben de bir santim bile vermiyordum. Onu gerçekten unutup unutmadığımı bilmek istiyorlardı." Nefes nefese kaldım. "Ama gözünüzün önünde başka biriyle yatan birini ne kadar çabuk unutabildiğiniz gerçekten şaşırtıcı."

Everly'nin gülümsemesi anlayışlı, "Sanırım öyle," diyor.

"Ama beni sıkıştırıp durdular ve ne olduğunu öğrenmek istediler. Neden bittiğini. Asla rakibimle yattığını söylemedim. Beni aldattığını hiç söylemedim. Ne anlamı olurdu ki? Bu beni mızımız bir çocuk gibi gösterirdi. Buna ihtiyacım yoktu."

"Anlıyorum. Berbat bir durum ama anlıyorum."

Parmaklarımı onunkilere daha sıkı geçiriyorum. "Kavgadan bir hafta kadar sonra basın olayın üzerine gitti. Hikayenin özüne inmeye çalışıyorlardı. Bir gece maçtan sonra, tüm bunlardan uzaklaşmak için Sophie'nin evine gitmek üzere ayrıldım. Sadece bir molaya ihtiyacım vardı. O zamanlar bir apartmanda yaşıyordu ve oraya gider gitmez hepsi dışarıda bekliyordu. Çok fazla muhabir vardı. Piknikteki sinekler gibi her yerdeydiler. Ne de olsa bu Amerika'nın sevgilisi. Tüm koruyucu içgüdülerim devreye girdi. Elbette, teknik olarak izinsiz girmiyorlardı. Aslında çimlerden atılamazlardı ama ben onları dışarı atmak istedim." Kız kardeşimin kişisel alanının işgal edilmesinden kalan öfkeyle birlikte anılar da canlanıyor.

Everly sabırla devam etmemi bekliyor.

"Sophie beni içeri almak için aşağıya indi ve Kade'i kucağına aldı ve fotoğrafçıların hepsi onu rahatsız etmeye ve yanına koşmaya başladı. Kade ağlıyordu. Daha çok hüngür hüngür ağlıyordu."

Küçük yeğenimi ve annesinin kollarında ne kadar hatırlayınca dişlerimi sıkıyorum. Yaptıklarımın pişmanlık duymadan omuz silkiyorum. "Ve kendimi kaybettim, Everly. ve bağırdım, 'Ailemden uzak dur. Onun mülkünden defolun, sizi akbabalar. Kız kardeşimi rahat bırakın." Dudaklarını birbirine bastırıyor, belki de duygularını, tepkilerini dizginliyor. Ama elimi tutuyor ve gitmeme izin vermiyor. Sanki bir metafor ya da belki sadece elini elimde hissetmek istiyorum.

"Ve hepsi kameraya yakalandı. Söylediğim her boktan kelime. Ertesi gün her yerde Bane ve Lyra'ya kadar kızdığım ve yeğenimi ağlattığım yazıyordu. Kendi yeğenini korkutan bir canavara dönüştüm. Olayı böyle çevirdiler." Bir elimi enseme gezdirdim, içimde gizli bir öfke yükseliyordu ama aynı zamanda... kabullenmişim de. Belki de o zamanlar sahip olmadığım bir kabulleniş. Bakışlarım birbirine dolanmış parmaklarımıza, sonra tekrar onun sıcak, kabullenen gözlerine kayıyor. "Ve yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Çünkü tüm komşuların kameraları vardı ve beni basına küfrederken çekmişlerdi. Basının tek yakaladığı şey, onlara *mülkünden def gitmelerini* söylememdi ve bunu yaparken Kade'i ağlattılar," diyorum, çenem titriyor, küçük yeğenimin tepkisi yüzünden . "Hayır.

Bir tanesi beni içeri girip çocuğa sarılırken ve onu teselli ederken yakaladı. Kız kardeşimin bana sarıldığını göstermedi. Sadece öyle göründüğümü gösterdi."

Ne de olsa o filmi izliyor olmamız çok ironik.

"Bir canavar," diyor usulca, bu sefer ironi yapmadan, elimi daha sert sıkmasına rağmen.

"Ve bir ay kadar sonra Lyra çıktı ve o şarkıyı yayınladı ve ben onun kalbini kıran kızgın pislik eski sevgilisiydim. Bu kadar. Kendimi kapattım. Medya için arada sırada eğlenceli yorumlar yapan biriyken kaba ve mesafeli birine dönüştüm. Şarkısı onu incitmişim, onu terk etmişim ve o da teselliyi Bane'in kollarında aramış gibi gösterdi. Her zaman her şeyi kendisi için iyi olacak şekilde çevirdi."

Everly'nin güzel gözlerinde bir şeyler titreşiyor gibi görünüyor, sanki ayrıntıları topluyor. Bu bakıştan ne çıkaracağımı bilemiyorum. Bundan sonra ne bekleyeceğimden de emin değilim. Ama neyi beklemediğimi biliyorum: Everly'nin kucağıma tırmanmasını, kollarını bana dolmasını ve bana kocaman sarılmasını.

"Anlıyorum," diyor usulca. "Hepsini."

Ben de kollarımı ona dolayarak onu kendime yakın tutuyorum. İkimiz de izin vermiyoruz

Git.

Sanki onun için önemliymişim gibi, sanki bu geceye onun da ihtiyacı varmış gibi bana sıkıca sarılıyor.

Benim yaptığım gibi. Everly açık bir kitap değildir. Seni hemen içine almaz. Onun güvenini kazanmak zorundasınız ve ben onunla her şeyi kazanmak istiyorum.

Bıraktığında yanağını okşuyorum. "Ben de bir gün senin hikâyelerini istiyorum, günışığı."

Benim felaketim olan o gözlerinde gerçek bir şefkatle gülümsüyor. "Muhabirken sana aşık olmuştum. Tüm bunlardan önce."

Bu benim için yeni bir haber. "Sen mi yaptın?"

"Büyüleyiciydin, komiktin, her zaman benimle konuşurdun ve çok..." Dudağının kenarını ısıriyor. "Çok ateşli." Sonra ekliyor, "Hâlâ öyle."

Kalbim güm güm atıyor, sonra bir öpücükten daha fazlası gibi hissettiren uzun, yavaş bir öpücük için içeri girdiğinde göğsümde tekmeliyor. Bana bir şey söylüyormuş gibi geliyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama belki de o da bana güvenmeyi öğreniyordur.

Ya da belki de sadece bu anlama gelmesini istediğim şeydir. Gerçekten bilmiyorum, ama öğrenmek istiyorum.

Onu bıraktığımda, hikaye biter. Anlatıldı. Ama anlamadığım bir kısım var. "Anlamadığım şey, bugün neden orada olduğu."

Gerçekten anlamıyorum. Sadece ortalığı kasıp kavurmak için mi?"

Everly'nin gözleri karanlık bir şekilde parıldıyor. "Sanırım biliyorum," diyor biraz fısıltıyla.

"Aydınlat beni."

"Geçen sabah çevrimiçi medya turumu yaparken, senin sosyal medyada yeniden paylaşım yapmaya başlamandan kısa bir süre sonra Lyra ve Bane'in paylaşımlarını beğenmeye başladığını fark ettim. Birkaç paylaşımından sonra sanırım bunun gerçek olduğunu anladılar. Artık sessiz değildin. Ve bu onu korkuttu. O da sana ulaştı. Belli ki her şey imajla ilgili ve bence gerçekte ne olduğunu söylemenden korkuyor," diyor Everly.

"Tamam, bu mantıklı ama neden bugün geldin?"

"Bu bir dikkat dağıtma taktiği. Artık Amerika'nın sevgilisi olamayacağından korkuyorlar, bu yüzden anlatıyı değiştirmeye çalışıyorlar. Onsuz geldi ama aslında ayrıldıklarını sanmıyorum çünkü hala birbirlerinin paylaşımlarını beğeniyorlar. Ama medyanın seni geri istediğine inanmasını sağlıyorlar. Gerçekten sevdiği adamla tekrar bir araya gelmeye çalıştığı fikrini yaratıyorlar çünkü olanları herkese anlatacağınızdan korkuyorlar. Hikayeyi tekrar ele geçirmeye çalışıyor. *Senin* sesini kendi gür sesiyle bastırmaya çalışıyor."

Alay ediyorum, ama sonra da başımı hayretle sallıyorum, Lyra'ya değil, Everly'ye. Onun güzel beynine. "Siktir, çok ateşlisin."

"Bu neden sıcak?"

"Çünkü sen zekisin. Zihninin çalışma şeklini seviyorum." Düşünce sürecini düşünerek bir an duraksıyorum. "Gerçekten bunu yaptıklarını mı düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Seni *durdurmaya* çalışıyor. Ama bu durumda, onun hakkında kötü bir şey söyleme olasılığınızı engellemek istiyor."

"Asla yapmayacaktım," diye hayıflandım. "Bunun bana ne faydası olacak ki? Özellikle de şimdi, itibarımı düzeltmeye çalışırken? Eski sevgilim hakkında konuşmanın bana bir faydası yok. Garrett bile aynı şeyi söyledi - markalar eski sevgililerini kötüleyen insanlara iyi gözle bakmazlarmış."

Everly'nin gülümsemesi yumuşak, "O haklı. Ama o korkuyor. İtibarını zedeleyeceğinden endişeleniyor, bu yüzden hikayeyi kontrol etmeye çalışıyor. Medyaya sevilen biri olduğunu hatırlatmak için. Sanki kendi etrafında bir duvar örmeye çalışıyor. Yani ne olduğunu açıklasanız bile kimse size inanmaz çünkü nasıl inansınlar ki? O, bir köpek sahiplendirme etkinliğinde ortaya çıkan ve yavru köpekleri öpen popüler bir şarkıcı."

Bu... sinsice. Zor nefes alıyorum ama birkaç saniye sonra bir seçim yapıyorum. Hayal kırıklığının gitmesine izin vermek. Onun hakkında konuşmayı bırakmak. Bu güzel ana ve kollarımdaki kadına odaklanmak. "Lyra'dan bıktım artık. Bane'den bıktım. Artık onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Onlar benim için önemli değil," diyorum elimi saçlarında gezdirerek. "Ama sen önemlisin." Ve ona aklımdaki tek kişinin kendisi olduğunu göstermek için, "Güzel beyninin en sevdiğim kısmı ne biliyor musun?" diyorum.

"Hangi kısmı?"

Şakağına hafifçe dokunuyorum. "Bana evet diyen kısım ve şimdi başka bir şeye evet demeni istiyorum."

Biraz daha yaklaştı. "Hayır demeyi imkânsız hale getirdiğini biliyorsun." "Benim amacım da bu. O zaman benimle gizli bir randevuya çık."

Flörtözlüğü kaybolur. "Max, bu çok riskli. Bu terfi için uğraşıyorum, Elias da öyle ve..." Duruyor, bir şey hatırlamış gibi başını eğiyor. "Lafi açılmışken, bizi ekipman odasında gördü mü?"

"Emin değilim. Ama hemen sonra onunla karşılaştım," diyorum ve ona karşılaşmayı anlatıyorum. "Bir şeylerden şüphelendiğini düşünmüyorsun değil mi?"

Everly gözlerini kapatır, bir nefes verir. Gözlerini açtığında, "Bu konuda bir yorum yaptı ve ayrıca külotları gönderdiğin gün ofisime geldi. Külotları açtıktan hemen sonra."

"Kahretsin. Onları gördü mü?"

Başını sallıyor ama yüzünü buruşturuyor. "Hayır. Ama belki de şüpheleniyordur... ve terfiyi gerçekten istiyordur. İstemiyormuş gibi davranıyor ama istiyor. Birbirine çok bağlı ve *eski bir atlet olduğuma* inanıyor. Sanki bunun onu daha iyi bir aday yaptığını düşünüyor."

Göğsüm sıkışıyor. Bu zorluklarla yüzleşmek zorunda olmasından nefret ediyorum. Onu daha yakına çekiyorum. "Özür dilerim, tatlım. Seni incitecek bir şey yapmak istemiyorum. Özellikle de işte."

"Sadece onun yanında dikkatli olmalıyız. Herkesin yanında" diyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Takımda çalışanların oyuncularla çıkamayacağına dair yazılı olmayan bir kural olduğunu biliyorsun."

Doğru ya. Bunu çocuklarla buz pateni pistinde Becca bana aşık olduğu için onunla dalga geçtiğinde söylemişti. Bunu kastettiğinden emin değildim. Kalbim okyanusun dibine battı. "Bundan daha önce de bahsetmiştin. Bu gerçek mi?"

Gerekçesini açıklıyor ve bu cinsiyetçi kuralla uğraşmak zorunda kalmasından nefret ediyorum.

"Bu şey daha fazlası olamaz," diyor ama ses tonu kalbi kırılmış gibi ve *bu* duygu bana önemli bir şey söylüyor. "Özellikle de bu makyaj için birlikte bu kadar yakın çalıştığımız bir dönemde. Bir hafta içinde bir sonraki etkinliğimiz var. Ve sonra bir tane daha."

Doğru. İkinci adım, bir dizi sosyal yardım etkinliği. Bugün yaptığım gibi bir sonrakinde de ona sorun çıkarmak istemiyorum. Bir sonraki mükemmel gitmeli ve ben de üzerime düşeni yapacağım.

"Biliyorum," diyorum. Ama aynı zamanda onun sesinde duyduğum o duyguya tutunmayı da planlıyorum. Ona tutunmayı ve onu planlıyorum. Çünkü bu kuralı nasıl değiştireceğimi bilmiyorum ama ona karşı her geçen gün daha da güçlenen bu hisleri nasıl değiştireceğimi de bilmiyorum. "Bu yüzden benimle *gizli* bir randevuya çık dedim."

"Max," diyor ama sesi pek de itiraz gibi çıkmıyor.

"İsteddiğini biliyorsun."

Karşı koymuyor. Kollarımın arasında eriyor. "Elbette istiyorum," diyor, savunmasız, açık ve biraz da üzgün.

Gitmesine izin vermeyeceğim.

"O zaman evet de," diyorum kaşlarımı oynatarak.

Gözlerini kısıyor ve şakacı bir şekilde göğsüme vuruyor. "Diğer randevularımda yaptığın gibi bunu da mahvedecek misin?"

"Onları gerçekten mahvettim mi?"

"Evet. Sen yaptın. Joe'yu reddettin. Flynn'in bana çıkma teklif edebilmesi için tek kelime etmesine bile izin vermedin. Ve Lucas'la randevumu sabote ettin."

"Yardımcı olmuşum gibi görünüyor."

"Öyle mi?" diye soruyor ama gülümsüyor.

"Senin için en buydu," diyorum, pişmanlık duymadan. "Peki benim çıkarım ne?"

Bakışlarını korkusuzca karşılıyorum.

"Ben." "Yani benim tipim misin?" diye soruyor.

"Evet amına koyayım," diyorum, sonra öpücüklerimi boynunun yan tarafına, sonra boğazından aşağıya ve göğüslerinin tepesine doğru süpürerek her yerini titretiyorum. "Öyleyse evet de."

Gözleriyle karşılaştığımda, dudakları "Evet" demeden önce bana cevabı vermiş oluyorlar.

SAHTE ÇIKIŞ

Maksimum

Cuma sabahı mutfağımdayım, kahve yapıyorum ve Everly ile Pazar günü için gizli randevumu planlıyorum... babamla.

FaceTime'da ona "Sanırım onu Theo ve Soren'in restoranına götüreceğim," diyorum ve bir saat kadar uzakta restoran işleten evli arkadaşlarından bahsediyorum. Bu çok önemli çünkü takım için çalışan insanların çoğunun yaşadığı arena bölgesinden ve açıkçası şehirden de uzak durmamız gerekiyor. Elbette her yerde tanınma riskim var ama ona herkesin içinde dokunmayacağım. Yine de bir iş arkadaşıyla yüz yüze bir karşılaşmayla uğraşmasını istemiyorum, bu yüzden buradan uzaklaşmak yardımcı olacaktır. "Bana bir yer bulabilir misin?"

Babam okuldaki öğretmenler odasındaki koltukta kıkırdıyor. "Kendininkini bulabileceğine eminim ama bunu senin için yapmaktan mutluluk duyarım."

"Bugünlerde artık kimse telefonlara cevap vermiyor."

Boğazını temizliyor. "İnternette rezervasyon yaptırabileceğini biliyorsun, değil mi Max?" "Gerçekten mi?" Ben deadpan.

"Teknoloji inanılmaz bir şey."

"Bu kadar yaşlı bir adamdan bu kadar küstahlık," diye takılıyorum. "Ve sen de bunu aldığını merak ediyorsun," diyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, bilmiyorum. Senden geldiğini biliyorum."

"Sana iyi bir masa bulmaları için onlara mesaj atacağım," diyor, *neden* internetten bir masa ayarlamak yerine ondan yardım istediğimi anlayarak. Everly için en iyisini istiyorum. Babam duraksıyor, sonra ciddiyetle soruyor: "Yani kadın özel biri olmalı?"

Şimdiye kadarki en kolay cevap. "Öyle," diyorum ama ona başka bir şey söylemiyorum. Zaten *onu ikna etme* aşamasındayım.

Yine de bu iki kelime onun için yeterli görünüyor. Yıpranmış yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Umarım bu şekilde kalır."

Umarım onun için de öyle *olur*.

Teşekkür edip telefonu kapatıyorum, Athena mutfağa giriyor ve oyun oynamaya hazır görünüyor. Yerden en sevdiği oyuncuğu alıyorum; folyo topu. Evrendeki onca oyuncak arasında kediler neden en çok bunu seviyor? Hiçbir fikrim yok, ama kedigillerin gizemi bu. Folyoyu oturma odasına fırlattıktan sonra, bakışlarım fayans döşeli zemindeki ekipmanlarımla dolu çantaya takılıyor. Eldivenler, omuzluklar ve kask... Sea Dogs maçlarında giydiklerim değil, çocuklara koçluk yaparken kullandıklarım.

Birkaç tane de sopa.

Çubuklar.

Bu bana Everly'nin Elias hakkındaki uyarısını hatırlattı. İşteyken daha dikkatli olmalıyız. Ama belki de bunu yapmanın çok özel bir yolu vardır.

Formalar.

Athena parlak ödülünü almak için mutfak masasının altına koştuğunda yanına gidip folyoyu minik ama güçlü pençelerinden çekip alıyorum, sonra da çenesini kaşıyorum. "Kim çok zeki biliyor musun?"

Beni görmezden gelerek, elimdeki gümüşü topa öldürme yetkisi varmış gibi ölümcül bir şekilde bakıyor. O bir kedi.

"Ben, Athena. Ben," diyorum ama benim kendimi övmemle ilgilenmiyor. Folyoyu yok etmeye hazırlanıyor.

Sanki topu mutfağın öbür ucuna fırlatacakmışım gibi elimi kaldırıp onu kandırıyorum ve ezilmiş topu koridorun öbür ucuna savuruyorum. Gri tüyleri ve şimdiye kadarki en sevimli beyaz patileriyle kayarak dışarı çıkıyor, sonra dönüp topun peşinden koşuyor. Kahvem demlenmişti, ben de bir fincan doldurup odama gittim ve çekmecedен birkaç forma aldım. Burada fazladan tutuyorum çünkü ne zaman ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz.

Ama şimdi iki kişiye ihtiyacım var. Lyra bir dikkat dağıtma numarası yapabiliyorsa ben de yapabilirim. Arkadaşlarıma mesaj atıp yardımlarına ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Antrenmana fazladan forma getirmelerini istediğimde evet dediler.

Mutfağa döndüğümde, bir Sharpie alıp ikisini de imzalıyorum ve eğlence olsun diye adımın sonuna bir pati izi ekliyorum. Sonra onları büyük bir kanvas torbaya atıyorum, bu çift yem olacağı için ikinci bir torba daha alıyorum.

Ama tam ayrılmak üzereyken, formalarla ilgili başka bir fikir geldi aklıma. Hınzırca sırıtıyorum çünkü bu yeni fikir gerçekten de zeki olduğumun kanıtı. Fazladan birkaç dakikam var, bu yüzden tabletimle kanepeye uzanıyorum ve internette biraz keşif yapıyorum. Hızlıyım ve ne istediğimi biliyorum, bu yüzden bunu yapabilecek bir mağaza bulduğumda, birkaç hafta gelmeyecek olsa bile siparişi hemen veriyorum.

Öğrenebildiğim için de bu hediyeyi iş yerine değil, onun evine gönderiyorum.

* * *

Birkaç saat sonra soyunma odasında Miles, Wesley, Hugo ve Asher'dan imzalı formları topluyorum; her bir arkadaşımın ikişer tane. Hugo formasını çantaya atarken ona "Sen iyi bir adamsın," diyorum.

"Sorun değil. Hokey hayranı birkaç akraban var mı? Cindy teyzeme Noel'de bunu almıştım. Aklını kaçırdı. Aslında, bir dahaki sefere onun için birkaç disk imzalatmalıyım."

"Memnuniyetle," diyorum ve onlara *neden* iki takım imzalı teçhizata ihtiyacım olduğuna dair detayları vermek istemesem de, arkadaşlarıma yalan söylemek de istemiyorum. Ama Everly'yi elimden geldiğince korumak zorundayım. Onun için elimden gelen her şeyi yapmalıyım - Elias'ı kazanmak için kurnazca çabalamak da buna dahil. Onunla aynı takımda olduğumu düşünmesini sağlamalıyım. "Bunlar aslında Elias için. Bir teşekkür olarak. Ve Everly için."

Miles gülüyor. "O senin en iyi arkadaşın olacak. Bu çocuğun devre aralarında hediye dağıtmaktan daha çok sevdiği bir şey yok."

"Ciddiyim," diyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum, kaş çatma konusunda yüksek lisans yaptığım için bunu yapmak benim için kolay, ama sebebini anlatmama yardımcı oluyor. "Hafta başındaki etkinlik de eski sevgilim sağ olsun biraz karıştı. Sadece yardım eden herkese teşekkür etmeye çalışıyorum."

Wesley, "kadar da sık kafalı değilmişsin," diyor.

Miles, "Ve eğer biri senin hakkında kötü konuşursa, işte tam burada bunun senin nefret dolu biri olmadığının kanıtı olduğunu söyleyeceğim," diye ekliyor.

Asher saatini taktıktan sonra başını kaldırıp çok masum bir şekilde soruyor: "Yardım için futbol biletlerim nerede? Hafızam beni yanıltmıyorsa

Bir nevi senin de kışını kurtardım, bu yüzden hediyeleşmeye ben de dahil olmalıyım. Aslında hepimiz dahil olmalıyız."

Wesley güçlü bir baş hareketiyle bunu destekliyor. "Pazar günü maçımız yok. Renegades'teki VIP süitinin çok güzel olduğunu duydum."

Onlara çok şey borçluyum, bu yüzden kolayca "Olmuş bil." diyebiliyorum. Yanlarında olamayacak olmam önemli değil.

Birkaç dakika sonra yönetim katına çıktığımda, Asher merdiven boşluğuna varmadan bana yetişiyor. Sadece ikimiz vardık. "Ee, işler iyi gidiyor mu?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bu çok geniş bir soru ve hangi hedefi vurmaya çalıştığından emin değilim. "Evet. Neden sordunuz?"

Merdiven boşluğuna doğru başını sallıyor. "İle..."

Sakalımı kaşıyorum. "Makyajla birlikte mi?"

Beni suçüstü yakalamış gibi işaret ediyor. "Söyleyeceğini biliyordum!"

Gözlerimi deviriyorum. Ama bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Geçen hafta antrenmandan önce buza çıktığımızda ikisini bir araya getirdi. Merdiven boşluğuna açılan kapıyı itiyorum ve o da beni takip ediyor. "Bir, sakalımı başka zamanlarda da kaşıyorum."

"Her ne olursa olsun, blöf yaparken de bunu yapıyorsun." "Ve ikincisi, kimseye tek kelime etme."

Bana *hadi ama dostum* der gibi baktı. "Bunu söylemek zorunda değilsin. Biliyorum."

"Bunu söylemek zorundayım. Elimden geldiğince onu korumak zorundayım," diye fısıldıyorum.

Omzuma vuruyor. "Anlıyorum. Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa, arkandayım. Bunu bil."

Gülümsüyorum. ". Minnettarım, dostum." "Ben de o biletler için minnettarım." "Göt herif," diye mırıldandım şakacı bir şekilde.

"Sik kafalı," diyor aynı tonda, sonra geldiği yöne dönüyor ve ben merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Çıkarken Garrett'ı aradım. Her spor dalında müşterisi var. "Pazar günkü Renegades maçı için bana VIP süitte dört bilet bulma şansın var mı? Bir arkadaşım için lazım. Asher Callahan adına yaz lütfen."

"Bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum," diyor soru sormadan. "Ve bu sabah Zaire ile konuştum ve olanlardan sonra, geçen günden hala iyi bir basınımız var. Ve *Buz Adamlar* için her şey yolunda gidiyor."

Bu her açıdan rahatlatıcı. "Harika. Umarım sempatiklik katsayım yükseliyordur," diyorum, çoğunlukla bunu kastederek. Umarım yükseliyordur. Bu makyajın işe yaramasını istiyorum. Kendim için, ailem için ve planlarım için. Takımım için. Everly burada olduğundan beri Sea Dogs'ta kalmayı her zamankinden daha çok istiyorum.

Ama daha çok, bu makyajın onun için işe yaramasını istiyorum. Böylece tüm iyi şeylere sahip olabilir. Hak ettiği terfiyi alabilsin diye. Eğer buna giden yol bensem, onun için yolu kolaylaştırmak istiyorum.

"Perşembe günü de bir sonraki sosyal yardım etkinliğiniz var," diyerek bana hatırlatmada bulunuyor.

"Orada olacağım."

"Gülümseyerek," diye ekliyor önemle.

"Kahrolası bir gülümsemeyle," diyorum.

Ama gülümseme muhtemelen onun için olacak çünkü aklımın bir köşesinde o var.

Telefonu kapattıktan sonra ofisine uğruyorum ve ona bir torba forma uzatıyorum. Masasından başını kaldırıp kaşlarını çatarak dikkatle soruyor: "Hediye mi?"

"Küçük Arkadaşlar İçin" diye açıklıyorum ve evet, bu yasal bir hediye ama Elias'a forma verdiğim duyulursa diye ona da verdim. Elias'ın yönetime sporcularla ondan daha *yakın* olduğunu iddia etmesini istemiyorum. İkisi de aynı teşekkür hediyesini alacak. "Arkadaşlarımdan ve benden. Geçen günkü saçmalıklara katlandığımız için. İsterlerse bunları internet sitelerinde açık artırmayla satıp biraz daha para toplayabilirler."

Gülümsemesi parlak ve gerçek. "Bu çok düşünceli bir davranış." "İyi bir adam olabilirim," diyorum.

Ve geçen gece onu yüksek sesle ve net bir şekilde duyduğumdan beri, etrafta dolaşıp flört etmiyorum. Çok zor olsa da ve onu şimdiden özlemiş olsam da gidiyorum. Koridordan aşağı inerken ona bir mesaj gönderdim.

Max: Seni öpmemenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin.

Everly: Aslında biliyorum. Ben de seninle aynı şeyi hissettim.

Nabzım hızlanıyor ve son notasını çerçevelemek istiyorum. Ondan gelen itiraf. Yüce Tanrım, lanet olası itiraf.

Ama bunun yerine, Elias'ın odasının önünde dururken yüz ifademi düzeltiyorum. Bilgisayarından başını kaldırdığında yutkunuyor. "Hey, dostum, nasıl gidiyor?" diye soruyor, daha dik oturarak.

"Hafta başında Buzdaki Köpekler'e yaptığın yardım için teşekkür etmek istedim. Biraz çılgıncaydı ama yaptığın her şey için minnettarım" diyorum, sanki tek bir art niyetim yokmuş gibi.

Küçümseyici bir el sallıyor. "Merak etme dostum. Zor olmuş olmalı. Benim eski kız arkadaşım da sürekli benimle tekrar bir araya gelmeye çalışıyor."

Vay canına. Gerçekten oraya gidiyor, kardeşlik kartını oynuyor. Ama bu ziyareti daha da kolaylaştırıyor.

"Ne yapabilirsin ki, değil mi?" Sempatik bir şekilde, sanki aynı sorunları yaşayan iki adammışız gibi soruyorum.

"Zor bir durum," diyor.

"Her neyse, yardım eden herkese teşekkür etmek istedim. Bu yüzden bazı arkadaşlarıma formları imzalattırdım. Bunları önümüzdeki maçlardan birinde dağıtabilirsin diye düşündüm," dedikten sonra çantayı ona uzattım.

İçeri baktığında gözleri fal taşı gibi açılır. "Bu harika bir şey. Çok teşekkür ederim."

Onu omzundan alkışladım. "Sporcudan sporcuya, bunu takdir edeceğini düşündüm."

Daha önce gözlerinin parladığını düşünmüştüm ama şimdiki haliyle kıyaslanamaz bile. İşte bayanlar ve baylar, buna sahtekarlık denir.

Artık onun arkadaşı olduğumu sanıyor.

KAÇIŞIM

Everly

Pazar günü zil çaldığında göğsüm yerinden çıkacak gibi oluyor. Kalbim kendi iyiliğim için çok fazla çırpınıyor.

Bu sadece bir randevu.

Hepsi bu kadar.

Hiçbir yere gidemez.

Ama kamera uygulamam aracılığıyla ona hemen geleceğimi söylerken, sanki onu görmek için saatleri sayıyormuşum gibi konuşuyorum ve öyle de yaptım.

Bir kazak alıyorum, sonra kapıda durup tokmağa uzanmadan önce duraklıyorum. Lucas'la değil ama Gunnar'la olan son randevumla ilgili bir anı gözümün önünden geçiyor. Bedenimi gördükten sonra beni hayalet gibi terk ettiği randevu. Her hücremde hissettiğim acı ve utançtan ürperiyorum.

Ama aletlerimi kullanarak şimdiki zamanda kalmaya çalışıyorum. Etrafımı katalogluyorum. Evimdeyim, kapı kırmızı, gömleğim lavanta rengi - Maeve renk konusunda haklıydı - ve saçlarım... açık.

Sadece düşmekle kalmadı, aynı zamanda havaya uçtu ve hafifçe gardenya kokuyor. Gunnar geçmişte kaldı. Max şimdiki zaman. Kapının yanındaki aynaya bakıyorum, yansımaımı bir kez daha kontrol ediyorum. Kot pantolon, kısa siyah botlar ve yakası aşağıya doğru eğimli şık bir tişört giyiyorum.

Sol omzum, her şeyi gösteriyor. Bilerek yaptım. Yemin ederim Marie'nin sesini duyabiliyorum, "Kahretsin, iyi görünüyorsun." diyor.

İyi görünüyorum. İyi hissediyorum. Ve hala, midem sinirden çalkalanıyor. *Ona kim olduğunu gösterebilirsin.*

Yansımanın kararlı bir şekilde başımı sallayarak çıkıyorum, merdivenlerden inip kapıdan dışarı çıkıyorum. Kaldırımın kenarında Max arabasına yaslanmış, kaslı kalçalarını saran kot pantolonu ve tüm kaslarını ortaya çıkaran Henley'siyle uzun boylu bir adam gibi görünüyor. Aviator gözlükleri gözlerini kapatıyor ama beni görür görmez gözlüklerini çıkarıyor.

Dudaklarında sessiz bir *vay canına* ifadesi belirliyor ve bu benim sinirlerimin son kalıntılarını da yatıştırıyor. Ona doğru yürüyorum ama herkesin içinde ona dokunmamaya dikkat ediyorum. "Hey."

Bu tek hece, ona karşı olan karmaşık duygularımın çoğunu içeriyor gibi geliyor. Her geçen saat daha da karmaşıklaşan duygular.

"Saçların," diyor, sesi büyülenmiş gibi çıkıyor, cümlesini bile tamamlayamıyor. Öylece bakıyor, donup kalmış.

Yumuşak saç tellerine dokunuyorum. "Bu sabah fön çektirdim." Sonra cesaretimi toplayıp ekliyorum: "Bana aşık olan biri bana ömür boyu yetecek kadar aldı."

Genelde bir erkeğin duygularını değerlendirmede bu kadar ileri gitmem ama Max bunu da kolaylaştırdı.

Ve onaylarcasına başını salladığında ödüllendirildim. "Çok büyük bir şey."

O çırpınma hissi tüm gücüyle geri dönüyor, daha da güçleniyor. Kapıyı açıyor ve ben yolcu koltuğuna geçip kemerimi bağlıyorum. Sürücü koltuğuna geçtiğinde bana dönüyor, gözlerinde pis bir takdir var. Dudaklarının arasından bir gümbürtü geçiyor gibi. "Sana dokunmamak mümkün değil."

Bu adam beni çok arzuluyormuş gibi hissettiriyor. "Ama uslu durmalısın." "İstemiyorum," diyor.

"de yap," diyorum şehvetli bir ses tonuyla.

Ama o Max olduğu için, elini kalçamdan aşağı kaydırıyor, bir okşama yapıyor, sonra beni içine çekerken birazcık eğiliyor. "Mmm," diye mırıldanıyor.

Titriyorum.

Sonra bırakıyor ve sesinde büyük bir dürüstlikle "Bu gömleği seviyorum" diyor.

Bundan daha mükemmel bir şey söyleyemezdi. "Teşekkür ederim." derken boğazım düğümleniyor.

Arabayı çalıştırıyor ve Russian Hill'den çıkıp Marina'yı geçiyor. Golden Gate Köprüsü'nden geçerken omuzlarım hafifliyor. Zihnim biraz daha özgür. Şehir gözden kayboluyor ve onunla birlikte, birlikte olmamam gereken biriyle birlikte olma konusundaki endişelerim de kaybolup gidiyor.

Ya da gerçekten, onları geride bırakmayı seçiyorum.

Petaluma'yı geçip, her zaman güneşli ve altmış beş derece olan Şarap Ülkesi'ndeki küçük bir kasaba olan Lucky Falls'a doğru ilerliyor. Oraya vardığımızda, kasaba meydanından geçiyor, sonra onu geçip dış mahallelere doğru ilerliyor ve bir tepenin üzerindeki kırmızı bir çiftlik evinin önünde kenara çekiyor. Ama inmeden önce bir elini açıkta kalan omzumda gezdiriyor. "Bunu giymene bayıldım," diyor, ses tonu açık ve alaycı değil.

"Bu senin için" diyorum, çünkü beni nasıl hissettirdiğini bilmeyi hak ediyor -İstedim, kabul ettim, hiçbir çekince olmadan arzuladım. "Bunu senin için giydim."

Uzun süre bakışlarımı tutuyor, "Bunu kazanmaya devam etmek istiyorum" derken gözleri kararıyor.

Kabaca yutkunuyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum ama uzun zamandır hiç olmadığı kadar az giyindiğimi ve daha çok gösterdiğimi fark etmesi hoşuma gidiyor. Ve bu hoşuna gidiyor. "Eminim beğeneceksin," diyorum sonunda.

Arabanın dışını tarıyor, sonra ortalığın sakinleştiğine kanaat getirerek elime uzanıyor ve avucumu ağzına bastırarak bana yumuşak bir öpücük veriyor. "Ve şimdi sana bir randevunun nasıl olması gerektiğini göstereceğim."

Meydan okuyan bir kaşımı kaldırarak şakacı halimize geri dönüyorum. "Ama öğle yemeklerinin zayıf olduğunu söylediğini sanıyordum," diyorum sözlerini tersine çevirerek.

Çenesi düşer. "Vay anasını. Bunu ben söyledim."

"Şimdi kendin için ne söyleyeceksin, Lambert?"

Ama elini saçlarımda gezdirirken ukala gülümsemesi geri dönüyor. "Merak etme. Seni tamamen kendime alacağım," diyor, sonra sesini alçaltıyor ve daha boğucu bir tonda tekrarlıyor. "Ve sonra tamamen bana ait olacaksın."

Bu çifte anlam beni tahrik ediyor ve hem yemeğin sonsuza dek sürmesini hem de bitmesini istiyorum.

Bana dokunmamak için kendini zor tutuyormuş gibi derin bir nefes alarak arabadan iniyor ve yanıma gelip kapıyı açıyor. "Burayı çok sevdim. Sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

İşte yine gidiyor, düşmemem için işleri zorlaştırıyor.

Hiç ayrılmak istemiyorum. Menü taze salatalar ve yaratıcı risotto yemekleri, gurme sandviçler ve nefis makarnalarla dolu. Ama manzara. Oh, manzara.

"Hiç bu kadar dingin bir yerde bulunmamıştım," diyorum etrafi seyrederek. Söz verdiğim gibi hava altmış beş derece olduğu için dışarıda, masamızın üstünü örten büyük bir meşe ağacının altında oturuyoruz. Dallardan ip ışıklar sarkıyor. Birkaç metre ötede, altın ve bordo sonbahar renkleri ve dayanıklı aster çiçekleriyle dolu küçük bir tepeye çıkan taş bir yol var. Sadece birkaç müşteri daha var ve onların masaları bizden en az on metre

Burası gizli bir sığınak ve konuştuğum şey içtiğim bir kadeh şarap değil. Günlük hayatımızın çılgınlığından uzak, sessiz ve sıcak bir öğleden sonra. "Burası bir kaçış yeri gibi. Tanıtım ya da imaj değişikliği hakkında düşünmek zorunda olmadığımız bir yer."

"Güzel. Senin için istediğim de buydu," diyor ve ekliyor: "Ailemin arkadaşları -Soren ve Theo- bu restorani işletiyor ve birkaç on yıldır işletiyorlar. Babamdan bugün bir rezervasyon için onlara mesaj atmasını istedim."

Kaşlarımı kaldırıyorum, bu istihbarattan planlama seviyesinden memnunum. "Seni de dahil etmeleri çok hoş." *Bu randevu için babandan yardım istemeni sevdiğimi söylemek istesem de.*

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Evet, bir masaları olmasına sevindim. Yıllar içinde ama o hissi seviyorum."

Buranın sessiz cazibesine bakıyorum. "Ben de öyle. Sanki... bırakabiliyorum." İç çekerek sandalyemde rahatlıyorum. "Sanırım buna ihtiyacım vardı."

"İçimde bir his vardı," diyor, sonra yaklaşıyor, *neredeyse, neredeyse* elimi tutmak ister gibi. Yine de yapmıyor ve keşke geçen gece ona temkinli olmamız gerektiğini söylemeseydim diyorum, çünkü şu anda masada elimi tuttuğunda nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum. Ama bunun yerine kelimelere güveniyor ve şöyle diyor: "Burası... bana kameralar ve medyadan önceki zamanları hatırlatıyor. Hokeyin sadece benim kaçışım olduğu zamanları." Başını eğiyor, sonra da sanki yıllardır bunu bilmek istiyormuş gibi gerçek bir merakla soruyor: "Senin kaçışın ne Everly?"

Bir, belki de birkaç saniye boyunca bu soruyla oturuyorum. Cevabı biliyorum. Ona cevabı vermek istiyorum.

Zihnimin arkasında bir endişe olsa da - ya vermek zorunda olduğum şeyi almazsa? Ya paylaşmam gereken şeyi istemezse?

Ama ailesi, büyükbabası ve kız kardeşi hakkında içini döktü. Ona kendimden daha çok şey vermeliyim.

Hayır. Ben istiyorum. "Bu kulağa... tuhaf gelebilir,"

diye başlıyorum. "Dene beni," diyor.

"Stüdyoya kaçıyorum."

Başını eğiyor, belli ki ilgisini çekmiş ama aynı zamanda şaşırmış. O daha tek kelime edemeden ben ekliyorum: "Adı Upside Down, benim gittiğim stüdyo. Direkt dersi."

"Kutup mu?"

Sanki beyni birçok insanın direkt hakkında düşündüklerini yeniden bir araya getiriyor - striptizcilerin yaptığı bu değil mi? Ve tabii ki öyle.

"Bu sadece striptiz kulüpleri için değil. Fitness ve eğlence için. Ve ayrıca kaçış için. Geldiğiniz gece erken saatlerde oradaydım. Bu..." Durdum ve kendimi toparladım ama bunu söylemek beklediğimden daha kolay oldu. Belki de bir süredir buna ihtiyacım olduğu içindir. "Marie'nin öldüğü gece oraya gidiyordum. Neredeyse öldüğüm gece."

TAM ZAMANINDA

Everly

Max'in yüzü kül rengi. "Kazanın ciddi olduğunu biliyordum. Ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum," diyor ve sonra kendine kızmış gibi başını sallıyor. "Fark etmeliydim."

"Tabii ki bilemezsin çünkü ne kadar kötü olduğunu söylemedim," diyorum nazikçe, çünkü kendini tutan bendim.

Bu sefer elime uzandı. "Ne oldu?" Sanki ona anlatmam için yalvarıyormuş gibi söylüyor ama anlatmasına gerek yok çünkü artık başladım ve durmayacağım.

"Eskiden evet demekle ilgili bir sorunu olduğunu söylemiştim ya?"

"İstiyorum."

Hafif bir sonbahar esintisi yakındaki ağaçların yapraklarını hışırdatırken başlıyorum. "Yeni şeyler denemeyi severdi ve itiraf etmeliyim ki ben de severdim, yani bu birlikte yaptığımız bir şeydi, ama öncülüğü o yapardı. Daireye denemek istediği farklı şeylerle ilgili post-it notları bırakırdı. Direkt dansı da bunlardan biriydi. Nedenini bilmiyorum. Belki de restoranına dansçı biri gelmişti ama o bunu yapmamız gerektiğini kafasına koymuştu. Araştırdı ve çevrimiçi videolarından stüdyoyu buldu ve bizi bir derse kaydettirdi." Bir an duraksadım. Max sabırla daha fazlasını paylaşmamı bekliyor, ben de

Devam et. "Her şey hazırды ve ben birkaç dakika geç kaldım, ki bu hiç olmaz ama o zaman oldu. Ve bizi ben götürdüm."

Nefes almak için duruyorum, çünkü işler o zaman zorlaşıyor. Anılar beni korkunç bir hızla çarpmakla tehdit ettiğinde. "Neredeyse varmıştık. Sola dönüş yapıyordum. Sıra dışı bir şey yoktu. Ama birden bire bir araba ona çarptı."

Görüntüler hızlı, sert ve acımasızca yanıp sönerken kalbim sıkışıyor. Göğsüme, zihnime, her yerime çarpıyor. Ama şimdiki zamana bağlı kalmak için gerekli araçlara sahibim. Sonbahar çiçeklerinin kokusunda, masanın ahşap hissinde, rüzgar çanlarının çan gibi şingirtisinde ve... Max'in parlak gözlerinde. "Sonraki kısmı net olarak hatırlamıyorum. Sadece anlık görüntüler hatırlıyorum. Hava yastıkları rekor hızda açılıyor. Korkunç bir çıtırtı ve metal sesi. Araba yuvarlandı. Bir çatırtı hissettim. Dünya tersine döndü. Sanırım kapıya sıkışmıştım. Pencere paramparça oldu. Her tarafımda cam ve metal vardı ve bir yerlerde yangının sıcaklığını hissedebiliyordum ama tek yaptığım denemektir."

Duruyorum. Boştaki elimle ağzımı kapatıyorum. Gözyaşlarımın hücumuyla savaştım. Ama onları boğamıyorum. Denemenin ne anlamı var ki? Bazı hikâyeler gözyaşlarıyla birlikte gelir.

Elimi indiriyorum ve sanki sonsuza dek tutacakmış gibi diğer elimi kavrarken düşmelerine izin veriyorum.

Tekrar deniyorum. "Çılgınca kemerini çözmeye çalışıyordum, nedenini bile bilmiyorum. Sanırım çoktan gitmişti. Ama bunu bilmiyordum. Onu kurtarmam gerekiyordu. Sonra sirenleri ve itfaiye araçlarını duydum ve bizi dışarı çıkarıyorlardı... Hatırladığım bir sonraki şey ameliyattan uyandığımdı. Tüm bu makineler ve sesler vardı, boğazım acıyordu ve ağzım kuruydu. Başım ağrıyordu. Susamıştım. Sonra *onu* hatırladım. Ona ne olmuştu? Neredeydi? İyi miydi? Hemşire sürekli "*iyisin tatlım*" diyordu. *Seni tam zamanında çıkardılar.*"

Max dudaklarını birleştiriyor, ben kendi duygularımın okyanusunda ilerlerken açıkça kendi duygularını bastırıyor. Ağlamamı durduramıyorum. Gözyaşları ve ben biriz. "Ama onun için *tam zamanı* değildi."

Duruyorum çünkü boğazımı sıkıan ilmiği geçip konuşmak çok zor. Nefes almak için birkaç saniyeye ihtiyacım var ve hepsini sonuna kadar kullanıyorum. "Annem oradaydı. Marie'nin öldüğünü bana o söyledi. Ben de ölmüş gibi hissettim ama tüm acıyı hissetmek için hâlâ hayattaydım."

"Tüm bunlar için çok üzgünüm. Gittiği için çok üzgünüm. Onu sevdiğini biliyorum," diyor Max, sesinde de büyük bir acı var.

Ona karşı bu kelimeyi hiç -aşk- ama kullanmak zorunda da değildim. O *biliyordu*. O söyleyebilirdi.

"O benim ailem gibiydi," diyorum. "Onu beş yaşımdan beri tanıyorum. Aileme yakın değilim. Karmaşık ve eleştireldirler. Ama Marie tam tersiydi. Kız kardeşim gibiydi. Ve bir şekilde, anlaşılmaz bir şekilde, tüm bunların ortasında, hayattaydım ve bu kırık dökük bedenim içindeydim."

"Sen kırılmadın," diyor çok yoğun bir şekilde ama aynı zamanda kendi sesinde de çatlaklar var. Gözleri parlıyor.

Ama öyleydim. Bir parçam hâlâ öyle hissediyor. "Kırık kemiklerim ve yanıklarım için çok sayıda ameliyat geçirdim ve yaralarım için rehabilitasyona gittim." Ona dosdoğru bakıyorum ve söylerken çıplak da olabilirim, "Ama hala sırtımda ve sol tarafımda yara izleri var. Başta onlardan nefret etmiyordum. Onlardan nefret ettiğimi bile bilmiyorum. Ama tekrar biriyle çıkmaya çalıştığımda, ilk çıktığım adam..."

Duruyorum çünkü bunun beni ne kadar zayıf hissettirdiğinden nefret ediyorum. Ne kadar güvensiz.
Ne kadar kibirli.

Max tıslıyor, "Kim sana böyle hissettirdi? Kim sana daha az olduğunu düşündürdü?"

Daha az.

En son başka biri için kıyafetlerimi çıkardığımdan beri tam olarak böyle hissediyorum. "O sadece bir adamdı. Bir ay çıktık. İyi birine benziyordu. İyi bir adam gibi. Ama bir kez gördü-" Kolumun üst kısmını, sırtımı, kalçamı gösteriyorum. "Beni terk etti."

Max çenesini sıkıyor. Gözleri alev alev öfkeyle dolup taşıyor. "Sana yeterince iyi değilmiştin gibi hissettiren o. Seni inciten o."

"Belki," diyorum, sonra omuz silkiyorum, çünkü benim de biraz sorumluluk almam gerekiyor. "Ama sanırım ben de öyle yaptım. Artık kimseye vücudumu göstermek istemiyordum. Kimsenin tüm bu kusurlu parçaları görmesini istemedim."

"Yanılıyor," diyor, kesin bir ifadeyle. "Sen her yerde güzelsin."

Max'in bunu söylemesi hoşuma gidiyor ama o benim en kötü yanlarımı görmedi. Öyle olsa bile, ben de kendi başıma böyle hissetmeye çalışıyorum. Kendime güvenmeye çalışıyorum. Ona güvenmeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim. Bu yüzden direğe gidiyorum. Bu *kötü* hislerden kaçmak için. Kendimi yeniden bulmak için. Yeniden evet demek için. Ama gerçekten çok uzun zamanımı alıyor," diyorum, gerçekten komik olmasa da kendime gülmeye zorlayarak. Ama artık gözyaşlarında boğulmak istemiyorum. I

yüzerek çıkmaya çalıştım. "Geçen gece öğretmenimle pole'da nihayet tişörtümü çıkardım ve ilk kez spor sütyeni ve şortla bazı numaralar yaptım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Kimsenin beni görmesini istemedim. Yara izlerimi kimseye göstermiyorum. Dürüst olmak gerekirse onları gören tek kişinin öğretmenim olduğunu düşünüyorum. Ama orada kendimi güvende hissettim."

Max elini çıplak kolumda gezdiriyor. Dokunuşu bu kez nazik ve güven verici. "Numaraları yaptığında nasıl hissettin?"

Artık gülümsememe engel olamıyorum. "Oldukça baş belası."

Alnını benimkine bastırıyor. "Sen baş belasısın. Ve güzelsin." Geri çekiliyor, güçlü bakışlarıyla beni sabitliyor. "Ve bugün, böyle dışarıda... Hiç bu kadar seksi görünmemiştin."

Bir elimi omzumda gezdirdim. Cildimin sergilendiğini neredeyse unutmuştum ama garsonların hiçbirisi gözlerinde *zavallı* bir bakışla omzuma bakmadı. Karşımda oturan bu güzel adam dışında kimse yara izlerimi fark etmedi ve onun da tek yaptığı onları övmek oldu.

"Hazır olana kadar onları bana göstermek zorunda değilsin, ama şunu bilmelisin ki Everly, ben *o* adam değilim."

Onu rahatlatma sırası bende. "Öyle olmadığını biliyorum. Ve bunu bilmek benim için çok anlamlı. Gerçekten öyle."

"Güzel." Bu tek kelimedeki şimdiye kadar duyduğum her şeyden daha fazla tutku var. "Dediğim gibi, her şeyi senin hızında halledebiliriz. Ama çıldırmayacağım. Bana güvenmek zorundasın."

Ona güvenmek istiyorum. Ama güven beni yeniden kesebilecek bir bıçak. "Deneyeceğim. Söz veriyorum."

"Her zaman hak edeceğime söz veriyorum."

Göğsüm karıncalanıyor ve karnımda sıcak, baş döndürücü bir çekim hissediyorum. Gözleri onun da istediğini söylüyor. Bir saniyelğine, bir öpücük vermeyi göze alacağına ve benim de evet deyip kollarında eriyeceğime ikna oluyorum. Ama garson gelip bize yemeklerimizi getirince o an bozuluyor. Belki de bu neşeye ihtiyacımız vardı. Bu molaya.

O gittiğinde, Max "Bana söylediğin için teşekkür ederim." der.

Sadece onunla giymeye cesaret edebildiğim türden bir gömleğin yakasını çekiştiriyorum. "Bana böyle bir gömlek giyme şansı verdiğin için teşekkür ederim."

Gözleri sıcaklıkla doluyor. Ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak anladığını söyleyen bir şefkat. "Tüm şansını benimle kullanabilirsin."

Mesele şu ki, sanırım bunu biliyorum.

Ama keşke tüm bu şansları birlikte olmamam gereken bir adamda bulmamış olsaydım. Hayatımın geri kalanına nasıl sığdıracağımı bilemediğim bir adamda.

hayat.

Üç yıl önce hayatımı en iyi şekilde yaşayacağıma dair bir söz verdim. Ona karşı hissettiğim tüm bu çılgın duyguları bu sözün içine nasıl sığdıracağımı bilmiyorum. Onu bu kadar derinden istemenin kariyerimle nasıl örtüştüğünü bilmiyorum. Kendimi destekleme ihtiyacımla.

Bu iş benim hayatımı ödüyor. Hiç geri çekilmem yok. Aileme güvenemem. Özellikle de hayatta olduğum için şanslıyken risk alamam.

Ama şu anda, bu şansa tam olarak ne anlama geldiği için tutunmak zorundayım - *bugün*. Şu an için. Etrafıma bakıyorum, güneşi içime çekiyorum ve yüzümü gökyüzüne çeviriyorum. Yanmaya başlayan bir arabanın içinde sıkışıp kalmadım. Max'e bir kez daha bakıyorum. "En azından bu güzel gün var."

Yemek yiyoruz.

İşimiz bittiğinde Max sanki bir meydan okumaymış gibi "Tatlıya evet de" dedi "Bu kolay. Pastayı sevdiğimi biliyorsun."

"O zaman evet de." Çok otoriter.

"Evet."

Birkaç dakika sonra mango dolgulu hindistan cevizli kek geliyor ve onu paylaşıyoruz. İşimiz bittiğinde güneş gökyüzünde alçalıyor. Max önce yakındaki çakıllı araziye, sonra da bana bakıyor. "Şimdi benim evime gelmeye evet de."

Sanki başka bir şey söyleyecekmişim gibi. "Evet."

Sonra bana *gizli* bir gülümseme gönderiyor. "Güzel. Çünkü tanışmanı istediğim biri var."

Göz kırpıyorum. Ne oldu? Bu da kim olabilir?

BİR STRİPTEASE

Maksimum

Athena tüylü, küçük bedenini elime dolamış, parmaklarımı öldürmeye ve beni klanının bir parçası olarak gördüğünü kanıtlamak için eve getirmeye çalışırken, Everly "Sen bir kedi insanısın" diye ilan ediyor.

Sanki çok mantıklı bir şeymiş gibi söylüyor.

"Bu seni şaşırttı mı?" Oturma odamdaki kanepeye daha da gömülerek soruyorum.

Tam , başını sallıyor. "Kedi sana yakışıyor." "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diyorum.

"Tabii ki yaparsın."

"Tabii ki öyle demek istedin," diyorum birlikte yaşadığım avcıyla el güreşi yaparken. "Sen bir köpek insanısın, değil mi?"

"Evet. Ama sen," diyor Everly ve çok seviniyor. "Yavru kedileri besliyorsun ve bunu bir sır olarak saklıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Beni suçlayabilir misin? Eğer sana yavru kedileri beslediğimi söyleseydim, bununla bir gün geçirirdin."

"Haklısın. Yapardım." Dudakları eğlenerek seğiriyor. "İnsanların senin gerçekte nasıl biri olduğunu bildiğini düşünsene."

"Gerçekten neye benziyorum?"

Elini kaldırıyor. Parmaklarıyla sayıyor. "Yavru kedileri besleyen bir adam. Kimsesiz çocuklara hokey koçluğu yapan. Bir randevu planlamak için babasından yardım isteyen. Beni romantize etmeyi bırakamayan. Sen çok sw-"

O daha *tatlı bir şey* söyleyemeden ağzını kendi ağzımla kapatıyorum. Athena'yı bırakarak ona sert, cezalandırıcı bir öpücük veriyorum. Bu öpücükte hiç de tatlı bir şey yok. Sert ve talepkâr, dişlerle ve ateşle dolu. Alt dudağını çekiştiriyorum, sonra bırakıyorum. "Bir daha sana çok fazla orgazm yaşatmayayım."

"Oh, lütfen. Cezalandır beni," diyor ve tişörtünün altıyla oynuyor. "O tişörtü neden giydiğini biliyorsun."

"Seksi omzunu gösterdiği için mi?" Ona iltifat etmek büyük bir hediye.

"Sayılır," diyor ve alnını koridora doğru eğiyor. İki kere söylemene gerek yok. Elimizi uzatıyorum, sonra onu yukarı çekiyorum. Ayağa kalktığımızda, "Bunu giydin çünkü... kolay erişilebilir." diyor.

Oh, evet.

Onu kucağıma alıp omzuma atıyorum ve saniyeler içinde ana yatak odasına taşıyorum. Onu pelüş halının üzerine bırakıyorum ve o da dönüp tavandan tabana pencerelere ve Richardson Körfezi'nden Golden Gate Köprüsü'ne kadar ıslık ıslık parlayan şehir manzarasına bakıyor. Ama hiçbir şey önümdeki manzarayla kıyaslanamaz - Everly büyük boy yatağıma doğru yürüyor. Üzerine oturdu ve yatağı okşayarak bana doğru baktı. "Külotumu burada mı siktin?"

Tanrım. Ağzı. Onun pis ağzı.

Ona doğru yaklaştım, çenesini kavradım ve o muhteşem yüzünü kaldırdım. "Hayır. Bekleyemedim. Onları kanepemde becerdim."

Gülümsemesi iğrenç. "Seni pis, azgın adam." "Evet," diyorum özür dilemeden.

Gömleğinin altıyla dalga geçiyor. "Eminim Seattle'da iç çamaşırlarımı bulduğun gece sen de yumruğunu sıkımsındır."

"Yaptım amına koyayım."

Dudaklarının kenarını ısıyor, sonra *da* soruyor: "*Bralet*in tamamını görmek ister misin?"

Şu sütyen.

Bu sözler zihnimde yankılanıyor. "O sütyeni benim için mi giydin?" "Evet," diyor fazlasıyla memnun bir gülümsemeyle.

"Bana göstermek ister misin, ?"

Bu bir soru, talep değil. Bir Şey çıkarması için ona baskı yapmayacağım. Soyunuyor mu, soyunmuyor mu bilmiyorum. O nden gidebilir.

"Evet," diyor, sonra yatağa uzanıyor, yastıklara doğru kıvrılarak uzanıyor. Hâla kot pantolonunu ve gömleğini giyiyor, ama kısa sürede kot pantolonunu çıkarıp gömleğini ve braletine uyan külotunu giyiyor - onlar da kırmızı dantelli.

Bir elimi baldırında gezdiriyorum, teninin yumuşak hissinin tadını çıkarıyorum. Gömleğinin alt kısmını alıyor, yavaşça benimle dalga geçiyor ve yukarı, yukarı, yukarı çekerek öpmek ve yalamak istediğim karnını ortaya çıkarıyor.

Davetine icabet edip yatağa tırmandım, tam o sırada bana styenini göstermek için üstünü yukarı çekiyordu. Kiraz kırmızısı, st kısmında zarif bir fırfır var.

İlk kez göğüslerine bakıyorum ve ağzım sulanıyor. O Şeffaf kırmızı dantelin altındaki meme uçlarını görünce göğsüm yanıyor.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım," diyorum, ellerimi yumuşak karnında gezdirirken, danteli yukarı iterken ve o göğüsleri serbest bırakırken büyülenmiŐtim. "Kahretsin, mkemmeler." Sımsıkılar ve meme uçları alaca bir gl rengine ve tek yapmak istediğim yüzümü o muhteşem ete gömmek. Eğiliyorum ve sağ meme ucunu emiyorum, çekiştiriyorum, sonra dudaklarımın arasına alıyorum. Nefes nefese kaldı. Ve bana doğru eğildi.

Verdiği tepki muhteşem. Başımı tutuyor, beni orada tutmaya kararlı.

Sanki başka bir yere gideceğim de.

Diğer göğsüne geçiyorum, öpüyorum, sonra dilimi meme ucunda gezdiriyorum.

"Max," diye inliyor, parmakları beni bir mengene gibi inanılmaz derecede sıkı kavırıyor ve bırakmayı reddediyor.

Güzel. Bunu bu kadar çok istemesini seviyorum. Beni bu kadar çok istiyor. Nefesi kesilene ve kalçalarını kaldırıp benim için yalvarana kadar göğüslerini emerek Şehvetle dolu birkaç dakika geçiriyorum.

Başımı itiyor.

Ayağa kalktım. Oturuyor, sonra gömleğinin altına uzanıyor ve kadınların yapabileceği jimnastik hareketlerini yapıyor, styenini bir kolundan çekip çıkarıyor, sonra yere atıyor.

Göğsüm pis bir minnettarlıkla dolup taşıyor. Böyle bir şey var mı? Sanırım öyle ve bunu vücudumdaki her hücrede hissediyorum.

Yakınlaşmamızın bir striptiz olduğu gözümden kaçmadı. Her birlikte olduğumuzda bir parça daha kıyafet çıkarıyor. Her gece bir giysisini daha çıkarıyor. Kendinden daha çok şey paylaşıyor. Neredeyse hiçbir şeyi kalmadı ve bu onun için çok büyük bir şey. Onu memnun etme şansını kazanmaya devam etmek istiyorum.

Tekrar uzanıyor ve tişörtünü göğüslerinin üzerine çekiyor, böylece kumaş göğsünün üstünde kalıyor. Teşhir ediliyor ve bu kadının için kolay olmamalı. İlk kez yara izlerinden daha fazlasını görüyorum; kalçasında gördüğüm iki sivri çizgi ve şimdi de vücudunun yan tarafları boyunca uzanan kırmızımsı pembe kabarık deri. Bunlar sırtına kadar uzanıyor olmalı, şu anda göremediğim en bilinçli olduğu yaralar ve bu sorun değil.

Bu onun hızı. Benden istediği şey bu. Ama ona verebileceğim şey de bu; kalbimin gerçeği. "Şu anki halini seviyorum," diyorum ona.

Gülümsemesi anlık ve benim. Hepsı benim.

Ona uzanıyorum ve ellerimi yanlarından yukarı kaydırıyorum, sağ tarafındaki pürüzsüz tene, sol tarafındaki engebeli tene dokunuyorum. Özgüvenini zedeleyen o adamdan nefret ediyorum ama kapıyı tekmeleyerek açabilmem için kendini göstermesine bayılıyorum. "Merak ediyorsan söyleyeyim, yarın seni arayacağım. Yarın sana pis pis mesaj atacağım. Yarın sana Londra sisi getireceğim," diyorum.

Uzun, ürpertici bir iç çeker. "Bu gece beni becer."

Ve kıyafetlerim saniyeler içinde yok oluyor. Sonra bir elimi bacağına gezdiriyorum ve külotunun kırmızı dantelinde gezdiriyorum. "Şunları da çıkarayım."

"Sen daha iyisin," diyor.

Onları bacaklarından aşağı kaydırıyorum, acele etmeden, bana maruz kalmasının tadını çıkarıyorum. Parıldıyor ve gördükçe daha da sertleşiyorum. Külotunu tamamen çıkardığında burnuma götürüyorum ve açgözlülükle içime çekiyorum. "Çok lezzetli," diyorum, sonra pis bir adam gibi dilimi ıslak panelde gezdirip uyarılmışlığını tadıyorum.

Nefes nefese kalıyor, sonra bir elini kalçalarının arasına sokup klitorisleriyle oynuyor. Evet, evet. Kahrolası evet.

Külotu yere bırakıyorum ve bacaklarının arasına diz çöküp kalçalarını açıyorum. O beni izlerken ben de sikimi okşuyorum. "Güven bana Everly," diyorum,

Yumruğumu sert uzunluğumda gezdiriyordum. "Seni daha önce istediğimden çok daha fazla istiyorum."

"O zaman bir prezervatif al, Max Lambert, ve beni ciddiymişsin gibi becer."

Evet. Düşündüğümde daha da sertleşmişim. Saniyeler sonra sikimi örtüyorum, sonra bacaklarını yukarı kaldırıyorum, dizlerini o muhteşem göğüslerine doğru itiyorum, böylece amı benim için açılıyor. "Bak ne kadar ıslaksın," diyorum.

"Bu konuda bir şeyler yap."

Sikimin başını ıslaklığına değdiriyorum, sonra keskin bir nefesle tıslıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Bir dakikaya ihtiyacım var. Bu çok güzel. Tüm bu kayganlık, tüm bu yumuşaklık, benim için tüm bu uyarılma. Gözlerimi açıyorum ve içine batıyorum, onu tamamen dolduruyorum.

Nefesi sendeleyerek geliyor. Sonra, isteğini yerine getirdim. Onu ciddiymişim gibi becerdim. Kalçalarını kavriyorum, onu sikimin üzerinde sarsıyorum, sonra sikimin üzerinde çalıştırıyorum. İnliyor ve nefes nefese kalıyor, dudakları aralanıyor ve bu çok iyi. Ve elleri göğüslerine gidip onlarla oynadığında daha da iyi oluyor.

"Benim. Onlar benim," diyorum, sahiplenme duygusu beni sarıyor.

"O zaman dokun onlara," diye meydan okuyor bana.

Bir elimle sağ kalçasını tutarak tekrar tekrar içine girdim, diğer elimle göğsüne uzanıp meme ucuyla oynadım.

Her dokunuşta titriyor. Daha da ıslanıyor. Amı beni kavriyor. Onun arzusundan çok tahrik oluyorum ama şehvetimin derinliğini gerçekten anlamasını istiyorum. Hiçbir şeyin onu istememe engel olamayacağını. Hiçbir yara izi beni korkutamaz. Daha yakına eğilip, "Seni soymak istiyorum. Seni dört ayak üzerine yatırmak. Seni arkadan becermek. Her yerine dokunmak."

Şansımı deniyorum ama bu benim doğamda var.

"Öyle mi?" Nefesi kesiliyor, biraz inanmıyor, çokça oluyor.

"Gerçekten istiyorum Everly," diyorum ve tutmayı planladığım kirli bir söz veriyorum. "Bunu mu istiyorsun?"

Umutsuzca, hızla başını sallıyor. "Evet. Yakında, söz veriyorum yakında," diyor ve gömleğinin yakasını tutmak için göğsünü bırakıyor. Hızlı bir hamleyle tişörtünü başından aşağı çeker.

Nefesim kesildi. Şaşkına döndüm. "Bunu beklemiyordum," diye fısıldıyorum.

"Ben de öyle," diyor, gözleri kocaman, sesi gergin, yatağa uzanıyor. Benim için de manzara farklı değil. Onun sırtını göremiyorum. Ama o hareketin nasıl bir cesaret gerektirdiğini *görebiliyorum*. Cesaretini. Benim yanımda çıplak.

Göğsümü onunkine doğru indiriyorum, hızımızı tekrar bulduğumda onu bana karşı hissediyorum, ritmi artırıyorum, onun sevdiği şekilde derinlemesine itiyorum. Kollarını boynuma doluyor, beni kendine yakın tutuyor.

"Ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok," diyorum ona, çünkü duymaya ihtiyacı olan şey bu ve çünkü bu doğru.

Başını yastığa yaslıyor ve şimdiye kadarki en ateşli iniltisini çıkarıyor. "Geliyorum," diye haykırıyor, titreyerek.

Zevk, vücuduma sıcak, keskin, elektrik yüklü bir şekilde yayılıyor. Sertçe boşalıyorum, sonra onun üzerine yığılıyorum, yüzünü, boynunu, saçlarını öpüyorum.

Kollarını bana doluyor ve "Bana bir saniye ver" diye fısıldayana kadar bir dakika boyunca beni kendine yakın tutuyor.

İşaretimi aldım, yavaşça çıktım ve ona mahremiyet vererek banyoya yöneldim. Yatak odasına döndüğümde tişörtünü tekrar giymişti. Tuvalete girdikten sonra yatağa geri dönüyor ve onu yanıma çekip saçlarındaki son gardenya izlerini içime çekiyorum. Dokunma ayrıcalığına sahip olduğum, o acil müdahale ekipleri gelmeseydi dokunamayacağım saçlar. Tek düşünebildiğim *tam zamanında*.

Ama bunu söylemiyorum. Duymak istediğinin bu olduğundan emin değilim. "Peki, ne zaman

bir sonraki gizli
randevu?"

"Yakında olsa iyi
olur."

Mükemmel cevap. "Demek bana evet demenin en sevdiğin şey olduğunu öğrendin."

Yumuşakça gülüyor. "Sen ve egon."

"İkisini de seviyorsun," diye takılıyorum boynuna
öpücükler kondururken. "Belli ki. Sana hayır demekte pek
iyi olmadığım için."

"Bu şekilde devam edelim," diyorum, çünkü geri adım atmaya niyetim yok. O böyleyken, yanımdayken, çıkamayacağımıza inanmak zor. Sanki çok daha fazlası olabilirmişiz gibi geliyor.

Aramızdaki bu şeyin daha fazla olamayacağını söylemiş olabilir.

Ama ben onun sesinde söylemediği şeyi duydum.

Birlikte olduğumuzda onun kocaman kahverengi gözlerindeki duyguları görüyorum. Ona dokunduğumda kollarımda nasıl eridiğini hissediyorum.

Hepsinden önemlisi, bir şey olmamız gerektiğini *biliyorum*. Bunu henüz bilmiyor olabilir, ama sorun değil. Onu davranışlarımla evet demeye değer olduğuma ikna edeceğim, her seferinde bir gizli randevu.

* * *

Sabah ilk o uyandı, dün geceki kıyafetlerini giymişti. Sersemlemiş bir halde yatağında doğruluyorum, esniyorum ve gözlerim kamaşıyor. Saat sabahın altısı ve yastığımın üzerinde bir kedi yavrusu var.

"Çalışmam gerekiyor," diyor sessizce. Gökyüzü hâlâ karanlık. Güneş henüz doğmadı.

"Seni eve bırakayım," dedim.

Başını sallıyor. "Bir Lyft çağıracağım."

Athena ön bacaklarını başıma doğru uzatıyor ve Everly gülüyor. "Bu kediye besleyeceğini sanmıyorum. Bence onu sahipleneceksin."

Yorganı üzerimden atıyorum, bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum ve üzerime bir şeyler giyiyorum. "Muhtemelen haklısın," diye itiraf ediyorum.

"Ama ben de haklıyım."

"Ne hakkında?"

"Seni eve bırakacağım," dedim.

Arabadayken aklımdan tek bir düşünce geçiyor - *Bir erkek arkadaş böyle yapardı.*

YEŞİL YUMRUĞUM

Maksimum

Kayıtlara geçsin ki ben bir bahçıvan değilim. Ama bugün bir bahçıvan rolü oynuyorum ve bahçeciliğin Stanley Kupası'nı kazanacağım.

Hedefim bu, buzda olduğum kadar toprakta da mükemmel olmak.

Bugün Perşembe sabahı ve Bahçe Derneği'nin sonbahar sezonu için son ekimlerini yapmasına yardım ediyoruz. Bu, Everly'nin Max Makeover Tour olarak adlandırdığı turun ikinci adımının bir parçası olarak planladığı ikinci sosyal yardım etkinliği. Bu sabah geldiğimde Lyra'nın sıcak hava balonuyla bahçenin üzerinde süzülmediğini, aşağı inip sahte bir gülümsemeyle etkinliği basmayı beklediğini görünce rahat bir nefes aldım.

Everly bana Lyra'nın Fletcher'la şehre , Los Angeles'taki mekânlara onunla birlikte girip çıktığını söylediğinden beri bunu yapacağını düşünmüyordum. Onunla ne yaptığı benim için bir şey ifade etmiyor ama Everly'nin Lyra hakkındaki teorisinin doğru olması çok seksiydi. Lyra'nın sözde "düzenli programa" geri dönmesi de bunu kanıtıyor gibi görünüyor.

Ama o gelse bile, bugün Mission Bölgesi'nin kenarındaki terk edilmiş bir arsadan dönüştürülmüş bir topluluk bahçesine bezelye ekerken hiçbir şeyin ters gitmesine izin vermeyeceğim. Sea Dogs, Renegades ile birlikte bu topluluk bahçelerinin sponsorlarından biri, yani burada hokey oyuncuları ve futbolcular bahar hasadı için Kasım ayında sebze ekiyorlar.

Bu bir tanıtım fırsatı olduğu için, olayı telefonuyla kaydeden Everly ile birlikte birkaç fotoğrafçı da burada fotoğraf çekiyor. Yanında kendisinden birkaç yaş küçük, elinde büyük bir Nikon olan ve onun da fotoğraflarını çeken esmer bir kadın var.

Bezelye fidelerini dikmek için toprağı kazıyordum ki Asher bezelye sırasından, "Dostum, yanlış yapıyorsun. Bir değil iki santim aralıklı olmalılar."

Önce kendi sırama, sonra onunkine, sonra da ona bakıyorum. "Nasıl ekileceğini biliyor musun?" "Ne? Sadece güzel bir yüz olduğumu mu sanıyorsun?"

Miles bir sıra öksürüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Wesley diğer tarafımdaki yerinden Asher'a donuk bir bakış fırlatıyor. "Ama sen öyle değil misin?"

Asher bahçe küreğini yere bırakıyor ve eldivenli ellerini bize doğru kaldırıyor, sanki bizi tersleyecekmiş gibi, çünkü biz böyle klasız.

Miles gülerek boğazına doğru ince bir kesme hareketi yapar. "Şu anda bunu yapamazsın. Etrafta fotoğrafçılar var," diye fısıldıyor, kameralı sürüyü başıyla işaret ederek, ama bakışları Everly'nin yanındaki esmer kıza takılınca cümlemin sonu kesiliyor.

Ama Asher'ın gözleri açılıyor, sonra da medyayı unuttuğu için kendine kızmış gibi bir küfür mırıldanıyor. "Bu senin hatan, Lambert. Sanki senin huysuz tavrın bana da bulaşmış gibi. Gazetecilerin önünde az kalsın sizi tersliyordum," diyor nefesinin altından.

Wesley kaşlarını oynatır. "Belki de bu, birinin başka biriyle ruh takası yaptığı filmlerden biridir. Geçen gece Webflix'te bir filmde görmüştüm" diyor. Sonra daha ciddi bir şekilde bana soruyor: "Aklıma gelmişken, Webflix belgesiyle ilgili her şey nasıl gidiyor? Ne zaman başlıyor?"

Bahçıvan Asher'ın bana söylediğı gibi, bu kez iki santim arayla daha fazla tohum ekerken, "Güya yakında bazı ön görüşmeler için şehre gelecekler," diyorum. "Menajerimin bana söylediğine göre her şey yolunda gibi görünüyor. Ve Everly."

Everly'nin şu anda bir yaşam tarzı muhabiri ve birkaç influencer ile sohbet ettiği bahçelerin köşesine şöyle bir göz atıyorum. Belki de bahçe fenomenleri? Birkaç spor muhabiriyle birlikte bazılarının da geleceğini söylemişti ama muhabirler yoktu. Ama burada basınla oyalanmıyorum. Siyah pantolonu ve gri bluzuyla, boynundaki ipeksi eşarbiyle ona takılıyorum.

boynunda, sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, ve kahretsin, kalbim güm güm atıyor. Göğsüm de gururla kabarıyor, bu olayı nasıl başardığı için.

Kurtarma köpeklerinden farklı bir toplumsal yardım türü istedi; bu şehirde yaşayan insanlara yardım etme şansımızın olduğu bir şey.

Etkinliğin iyi geçmesini istiyorum çünkü Everly için her şeyin iyi gitmesini istiyorum - her işin, her şansın, her fırsatın. Odak noktamı toprağa geri veriyorum ve yabani otları ayıklarken ve bezelye ekerken çocuklarla sohbet ediyorum.

Biraz sonra kompost yapılması gereken bir poşeti alıp bahçede yürüyerek bir çöp kutusuna atıyorum. Everly yükseltilmiş gümüş bir saksının yanında duruyor ve tanıdık gelen bir adamla sohbet ediyor. Kot pantolon giyiyor ama gömleğinin özel yapım olduğu belli. Onun Wilder Blaine olduğuna eminim, Hainler futbol takımının sahibi.

Onunla bağlantı kuruyor mu? Oh, evet. Bu akıllıca bir hareket olurdu. Yaklaştığımda, adam soğukkanlı ve kendinden emin bir ses tonuyla kadına "Bu etkinlikle harika bir iş çıkardın. Her şeyi bir araya getirdiğin için teşekkürler."

"Benim için bir zevkti. Her iki takımın da bunu yapabilmesine çok sevindim" diyor.

Etrafına bir kez daha bakıyor, bakışları kurnaz ve değerlendirci. "Ben iyi bir iş adamıyım, bu yüzden sizi avlamayacağım ama yaptıklarınızı ve ekibinizi idare etme şeklinizi takdir ediyorum."

İşliyor. "Teşekkür ederim," diyor. "Yaptığım işi sevmem iyi bir şey."

"İyi çalışmaya devam et. Çok ilerleyeceksin."

Bu beni düşündürüyor... Ya olursa, ya olursa, ya olursa?

Etkinlik sona erdiğinde, bahçelerin bir köşesinde kullandığımız küçük kürekleri toplarken onunla bir dakika geçiriyorum. "Onun için çalışır mıydın?" Sessizce soruyorum.

"Bir teklif yapmayacak. Sea Dogs takım sahibiyle harika bir ilişkisi var, bu yüzden onu kaçırmayacağını söylerken ciddiydi. Ama çalışmalarına hayran olduğunu duymak güzeldi."

"Kim istemez ki? Sen inanılmazsın."

"Vay, vay." demeden önce ağzı kapalı bir gülümseme sunuyor. Melodin değişmiyor mu, Max Lambert?"

Alay ettim. "Her zaman işinde iyi olduğunu düşünmüşümdür." "Daha önce bunu göstermenin komik bir yolunu bulmuştun."

Ve şimdi bunu göstermenin iyi bir yolu, fısıldamak istiyorum ve özellikle Elias burada olmadığı için bunu yapmak istiyorum. Ama gazeteciler var ve dedikodular böyle başlıyor. Şurada ya da burada bir fısıltı. Onlara konu olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bunun Everly'nin başına gelmesine izin veremem.

Kendimi ondan ayıracak iradeyi bulmak zorundayım. "Etkinlikte iyi iş çıkardınız," diyorum, son derece işveli bir şekilde, sonra ona ikinci bir bakış bile atmadan arkadaşlarımın yanına dönüyorum. Ama telefonumu çıkarıp bir mesaj yazıyorum.

Max: Seni öpmemek için direndiğim için bir madalyayı hak ediyorum.

Everly: Seninle flört etmediğim için bir tane istiyorum.

Max: Ben de sana dokunmadığım için benimkini kabul edeceğim.

Everly: Bu iş bittiğinde arabana binip seninle gitmediğim için bir tane daha alacağım.

Siktir, bebeğim. Bunu istiyorum.

Ve ben bunu istiyorum. Hem *de çok*. Ama asıl soru bunu nasıl elde edeceğim. Kalkış için bahçenin kapısına yöneldiğimde bir muhabir bana sesleniyor. Jamie, hokey podcaster'ı. "Son zamanlarda çok fazla görünüyorsun," diyor ve sesi inanılmaz derecede şüpheli çıkıyor.

İşte yine başlıyoruz. Ama gülümsüyorum, her an gelecek olan soruyu bekliyorum - blöfümü görmeye çalışan soruyu.

"Bu yeni bir Max mi? Hayır işlerine odaklanan bir Max mi, yoksa bu sadece bir imaj değişikliği mi? Şimdi görüyorsun, şimdi görmüyorsun?"

Gözümün ucuyla Everly'nin oraya doğru yürüdüğünü görüyorum. Burası onun bölgesi ve bir muhabirin bir oyuncuyu köşeye sıkıştırmasına izin vermeyecek. Sorusunun cevabını bilsem de, yine de cevap vermeden önce onun gelmesini bekliyorum. "Gerçek ben buyum. Sadece daha önce göstermedim."

Jamie gözlerini kırptırdı. Belki de bu cevabı beklemiyordu. Ama hemen toparlanıyor ve ekliyor: "Peki seni daha çok göreceğiz miyiz?"

Eğer bu benim kadını kazanmama yardım edecekse, evet.

Bunu ona söylemiyorum. Çoğu iyi hikayenin bir kadınla başladığını da söylemiyorum. Çoğu insan değişmeye değer biri olduğunu anladığında değişir. Ona bunların hiçbirini söylemiyorum çünkü biz hâlâ bir sırız. Ama onun için daha fazla sorun yaratmak yerine ona yardım edebilirsem, bu amacımıza yardımcı olmalı.

"Muhtemelen yapacaksın," diyorum, ciddi bir şekilde.

Birkaç soru daha soruyor ve bitirdiğinde ona teşekkür ediyor, sonra da gitmekte özgür olduğunu söylüyor. Arabama bindiğimde telefonumda beni bekleyen bir mesaj vardı.

Everly: Bu cevaplar için seni öpebilirim. Çok iyilerdi! Çok doğal, çok gerçek, çok basit. Gerçek Max Lambert gerçekten!

Göğsüm sıcak. Hatta biraz parlıyor. Onu mutlu ettim. Bu da bir şeydir. Hayır, bu her şey.

Henüz arabayı çalıştırmadım. Dikiz aynasından arabasına doğru gittiğini görene kadar bu hissin tadını çıkararak bir dakika boyunca mesaja bakıyorum.

Ama göğsümdeki o his değişiyor. Bir sızıya dönüşüyor. Boş bir sızı. Onu arabasına kadar götüren, kapıyı açan ve yanağından öpen adam olmak istiyorum.

-Kız arkadaşına herkesin içinde verebileceğin türden bir öpücük.

Arabayla uzaklaşırken, bunun bir şekilde gerçekleşmesi için ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Bunu çözmek için Elias'a kaç tane forma vermem gerekiyor? Basına kaç tane iyimser yorum yapmalıyım? Ve tüm bunlar onun taşınması gereken yazılı olmayan bir kuralın ağırlığını dengelemeye yeter mi?

Bu işin yürümesi için başka bir yerde işe girmesi mi gerekecek? Ondan bunu isteyebilir miyim? Wilder Blaine'i onun adına ikna edebilir miyim?

Taşaklarını korumak istiyorsan, hayır.

Bu fikirleri çok çabuk kapatıyorum. İkisini de yapamam. Ya da ondan ikisini de isteyemem. Bu ona ve en iyi hayatını yaşamayı hedeflerken uğruna çalıştığı her şeye haksızlık olur.

Bunu daha sonra düşüneceğim. Şimdilik, kontrolümde olan bir şeye odaklanmalıyım - onun kalbini kazanmaya.

O olmadan, hiçbir şeyim yok.

BUZ ÖPÜCÜK

Everly

Cuma gecesi kapıdan çıkmak üzereyken Zaire beni koridorda durduruyor. "Belgesel film yapımcıları önümüzdeki hafta B- roll için uğrayacaklar" dedi.

Kulaklarım sonuna dikildi. "Bu resmen gerçekleştiği anlamına mı geliyor? Max'i de bir bölümde oynatacaklar mı?"

Zaire parmaklarını çaprazlar. "Bu mükemmel bir işaret. Henüz bitmiş bir anlaşma değil ve B-roll, onu göstermemeye karar verirlerse atabilecekleri türden bir şey. Ama bu işi yapmak istediklerine dair olumlu bir gösterge. Dediler ki, aynen aktarıyorum, 'Şu ana kadar gidişattan memnunuz.'"

Parlak bir şekilde gülümsüyorum. İşte bunun için çalışıyorduk. "Bu harika bir haber."

"Ve sana bir şey söyleyeyim, Clementine de mutlu, yani bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Mutlu musun?" Şakacı bir şekilde soruyorum.

"İhtiyatlı bir şekilde mutluyum," diyor, sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve gidiyor.

Böyle hissetmesine sevindim. Hiçbir şeyin bu mutluluğu yok etmesini istemiyorum. Çoğu zaman beni hayal kırıklığına uğratan bir babam var. Neredeyse hiç umursamayan bir annem var. Ama bana çok keyif veren bir işim var ve bunu riske atmak istemiyorum.

Bu yüzden Max'le olan bu şey bir sır olarak kalmalı. Gerçekten öyle.
Gelecek için olasılıkları düşünmeye başlamış olsam bile.
Bunu başarıp başaramayacağımızı merak etmeye başlamış olsam bile.
Hatta Eğer bazen I düşünmek hakkında
parçalamak yazılı olmayan kurallar paramparça etmek.
Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar az saklanmak istiyorum.

* * *

Bu kadının ciddi deklanşör yetenekleri var. Biraz sonra Elodie's Chocolates'ta Leighton'a "Bunlar harika," diyorum çünkü iş toplantıları neden başka yerde yapılsın ki?

Dünkü bahçe etkinliğinde çekmesi için tuttuğum fotoğrafları bana zaten gösterdi. Bazılarını ekibin sosyal medya hesabında, bir tanesini de Max'in hesabında paylaştım, ancak şimdi hafta sonu daha büyük bir fotoğraf paylaşımı için geri kalanını gözden geçiriyoruz.

"Tüm çocukların bir araya toplanıp ekim yaptığı bu fotoğrafa bayıldım," diyor ve ben de tabletinden bakıyorum. Max, Miles, Asher ve Wesley'nin çok sevimli bir fotoğrafı.

"Hokey oyuncularını zafer tohumlarını ekiyor" diyor ve sonra kendi kendine gülüyor. "Bu çok sevimsiz. Bunu başlık olarak kullanmayın."

"Merak etme. Merak etmem," diyorum şakacı bir gülümsemeye, sonra en beğendiğim fotoğrafları seçip bana göndermesini istiyorum. İşimizi bitirdikten sonra Maeve, Fable ve Josie çikolata dükkânına giriyorlar. Sinirlerim göğsümde çırpınırken bile gülümsüyorum. Ama bunlar kelebek sinirleri.

"Arkadaşlarımla seninle tanışacakları için heyecanlıyım," diyorum ve biliyorum ki ben sevdiğim için onlar da sevecek. Leighton ve ben son bir hafta içinde daha arkadaş canlısı olduk. Bu gece kendimi arkadaş çöpçatanı gibi hissediyorum.

Gruba el sallayıp hızlıca tanıştırıyorum. "Bu Leighton McBride. Daha fazla birlikte çalışmayı umduğum serbest bir fotoğrafçı. Kendisi olağanüstü havalı, bu yüzden siz olağanüstü havalı hanımların da onunla tanışmasını istedim."

Josie alamet-i farikası olan hoş geldin sırtışını gösteriyor. "Bu benim için yeterince iyi. Biz olağanüstü havalı hanımlar çikolata alıp takılmaya ne dersiniz?"

"Ben varım," diyor Leighton.

Beşimiz birer çikolata örneği sipariş edip haftalarımızı değerlendiriyoruz ama arkadaşlarım daha çok Leighton'ı tanımak istiyor.

"Ne tür fotoğrafçılıkla ilgileniyorsun?" Josie her zamanki gibi meraklı bir şekilde soruyor.

Leighton gülümsüyor ve bu hem biraz sinsi hem de biraz umutlu. "Bunu anlamaya çalışıyorum ve bir sürü şeyle uğraşıyorum," diyor, sonra sesini alçaltıyor ve neredeyse itiraf niteliğinde bir fısıltıyla, "Ama aslında boudoir fotoğrafçılığını seviyorum. Bir stüdyoda asistanlık yapıyorum ve bu konuda biraz yardımcı oluyorum. Şimdiye kadar birkaç çekim yaptım."

Maeve gözleri yuvalarından gibi boğazını temizliyor.

"Hanımefendi. Bize gösterin." "Gerçekten mi?" Leighton sorar ama paylaşmak istediği açıktır.

Fable başını sallar, sonra ellerini kavrar. "Şimdi. Bize şimdi göster."

Leighton parmağını tabletinin üzerinde gezdiriyor. "Sadece babama söyleme. Onunla bu konuşmayı nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyorum."

Ona şakacı bir bakış attım. "Doğru. Ben de tam koça söyleyecektim" diyorum, sonra bize fotoğraflarını gösterdiğinde nefesim kesiliyor.

Sanatsal ve boğucu, güzel ve güçlüler.

Leighton, "Kadınların neden boudoir çekimleri yaptıklarını araştırdım ve bazıları bunu partnerleri için yapıyor, ancak çoğu zaman bunun nedeni kendilerini kendi tenlerinde güzel hissetmeleri" diyor.

Dik oturuyorum. Nasıl vurduğunu bilemez ama sanki ruhumla konuşuyor.

"Ben ," diyor Maeve. "Ben de bir tane yapmak istiyorum." "Sürpriz, sürpriz," diye alay ediyor Fable.

"Ben de," diyor Josie. "Ama onları Wes'e de vermek istiyorum. Çok hoşuna giderdi."

Max de öyle, söylemek istiyorum.

Sonra aklıma şaşırtıcı bir düşünce daha geldi - birkaç hafta önce, bir boudoir çekimine kapıyı tamamen kapatmış olabilirdim. Bir tanesine evet demiyorum ama artık hemen hayır da demiyorum.

İçimdeki bu değişim gurur duyabileceğim bir şey gibi geliyor.

Bu sadece kendim için üstlendiğim bir proje. Kendimi nasıl gördüğüme dair bir imaj yenilemesi. Şüphelendiğimden daha ileride olan bir proje.

Tuzlu karamelli çikolatalarımızı bitirdikten sonra, "Bir duyurum var" dedim.

Josie, Max'e karşı ne hissettiğimi hemen hemen herkes bildiği halde, Max'le birlikte olduğumu herkese söyleyeceğimden endişelenmiş gibi bana bakıyor.

Leighton hariç.

Ama bunun yerine, "Neden hemen şimdi iç çamaşırı alışverişine çıkmıyoruz? Saten ve dantelin büyük bir hayranıyım ve çekimleriniz için en iyi takımları seçmenize yardımcı olabilirim?"

Sandalyelerini geriye itiyorlar ve hemen kalkıp oradan çıkıyorlar. Arkadaşlarımla birlikte güzel şeyler satın almak da bana güç veren bir başka şey.

Ve kendim için özel bir şey seçtiğime eminim çünkü çok yakında gizli bir randevuda buna hazır olacağımı hissediyorum.

* * *

Ama Pazar günü hızlı bir deplasman maçı için gittiğimiz Vancouver'da değil. Gerçi Max ve benim orada gizli bir randevumuz var. Tabii Max'in otel odama gizlice girip bir paket patlamış mısır açtığını ve *Pretty Woman*'ı izlediğini saymazsanız - *çünkü* hala makyaj filmi çağındayız.

Jenerik döndüğünde, "Bir sonraki randevumuz için bir fikrim var. Bana borçlu olduğun bir şey."

Kaşlarımı çatıyorum. "Şimdi sana borçlu muyum?" "Bana erteleme teklif ettin."

Oh. Doğru ya. Bana paten kaymayı teklif ettiğinde. Aslında bir yıldır paten kaymadım. Özel bir nedeni yok. Sadece meşguldüm. "Bu konuda ciddi miydin?"

Bakışlarımı tutuyor, mavi gözleri yoğun. "Söz konusu sen olduğunda her konuda ciddiyim."

Alt metinden bahset.

Kalbim sıkışıyor, sonra hızlanıyor, göğsüm için çok hızlı atıyor. Nasıl oluyor da bu adam benim eski düşmanım ve şimdi benimle daha önce hiçbir erkeğin bir kadınla aşk yaşamadığı kadar aşk yaşıyor?

"Evet," diyorum, sonra gri eşofmanını çekiştiriyorum ve ona odama gizlice gelmesini ne kadar takdir ettiğimi gösteriyorum.

* * *

Bir galibiyet ve Wesley Bryant'ın da yer aldığı iyi bir medya haberiyle dönüyoruz. Kendimi başarılı hissederek, bir sonraki gizli randevuma hazırlanıyorum.

Max ile. arşamba akşamı ve geçen gece onun için aldığım yeni i çamaşırlarımı giyiyorum, bir kazak giymeden önce aynada beyaz dantellerin içinde kendime bakıyorum. Bu benim sabah rituelim ama bunu akşamki randevumuzdan önce yapıyorum.

Bunu yapmam gerektiği için değil, istediğim için yapıyorum. Belki de artık mantrama inandığım içindir. Tamamen. "Ben güzel ve güçlüyüm" diyorum ve buna inanıyorum. *Ben güzel ve güçlüyüm.*

Ama bunun nedeni dantelin içinde nasıl grndğm değil. Vcudumla yapabildiklerim yüzünden.

Güçlü bir vücudum var. Bir direğe tırmanabilen. Ona tutunurken aynı zamanda bırakabilen. Beni iše, merdiven çıkmaya, şehirde dolaşmaya ve arkadaşlarımla dışarı çıkmaya götüren bir vücudum var.

Vahşi, atan bir kalbi olan bir vücudum var.

Ve bu gece, bu vücudu buz üzerinde kullanabilirim.

* * *

Max'le birlikte Oakland'ın kenar mahallelerindeki yıkık dökük piste giriyoruz. Bomboştu. Sessizlik sakın. "Burada kimse yok," diyorum, bariz olanı söyleyerek.

"Bu gece için kiraladım," diyor. "Seni tamamen kendime alacağım." Ve kalbim bir şekilde imkansız bir şekilde daha hızlı atıyor. Eğer bunu yapmaya devam ederse,

Ben gidiyorum.

Aslında ne yapacağımı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum ve bu biraz korkutucu. Ama yine de buz pateni de öyle, o yüzden ona odaklanıyorum.

"Bu çok saçma," diye bağırıyorum, bunu gerçekten uykusunda yapabilen adamın yanında buzda kaymaya çalışırken kendimi yavru bir tay gibi hissediyorum.

"Bu iş sende," diyerek beni cesaretlendiriyor ve kendi etrafında dönerek geriye doğru kaymaya başlıyor. Ağır ekimde. Ve bunu mükemmel yapıyor. Tabii ki mükemmel yapıyor. Bu tam anlamıyla onun işi.

"Bu neden bisiklete binmek gibi değil?" Ayak bileklerim sallanırken soruyorum.

"Hokey var olan en iyi spordur çünkü zordur. Ama direk dansı yapabiliyorsanız, paten kayabilirsiniz."

Gülüyorum. "Direk dansı ile hokeyin hiçbir ortak noktası olmadığına eminim."

Omuz silkiyor. "Ortak noktamız var."

Bu adam.

Bir dakika kadar sonra dizlerimi büküyorum ve bana öğretildiği gibi öne doğru eğiliyorum.

"İşte böyle," diyor sesinde gururla "Şimdi bir ayağınla it, diğeriyle süzül."

Bu basit bir hareket ve ben de yapıyorum. Çok geçmeden paten kaymayı tekrar öğreniyorum. Her iki ayağımla itiyor ve her iki patenimle buzun üzerinde kayıyorum.

"Çok güzel," diyor.

Sonra bir anda kar küreme aracını durdurdum. "Buna ne dersin?" Olimpik bir başarı elde etmişim gibi gülümseyerek söylüyorum.

"Bunu yapabileceğini biliyordum, Buz

Kraliçesi," diyor. "Bu yeni takma adın mı?"

"Hayır, ben seni eritene kadar benimleyken böyleydin," diyor şakacı bir göz kırpmayla.

"Çok gülünçsün," diye takılıyorum, "ama buna bayılıyorum."

"Biliyorum," diyor ve bana elini uzatıyor.

Ice Capades için seçmelere katılacak değiliz ama buna gerek yok çünkü elimi tutuyor ve benimle birlikte yavaşça ve kolayca kayıyor. duruyoruz, her biraz daha hızlanıyoruz. Ama çoğunlukla sadece gülüyor ve iyi vakit geçiriyoruz. Bir gecenin olabileceği kadar mükemmel.

Birkaç tur attıktan sonra pistin ortasında duruyoruz ve ben nefessiz ama coşkuluyum. Beni kendine doğru çekiyor, sonra parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor. Gözleri ihtiyaçla parlıyor. "Seni buzun üzerinde öpmek istiyorum."

Çenemi kaldırıp ona ağzımı sunarken vücudumdan bir ürperti akıyor. "Yap şunu."

Ama duraklıyor, gözleri gözlerimi tutuyor. "Yani bizim arenada."

Kalbim sıkışıyor. Ne dediğini biliyor mu? Tabii ki biliyor. "Öyle mi?" Soruyorum çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Seviyorum. Gerçekten istiyorum," diyor, bana çıkma teklif ettiğinde olduğu kadar ciddi bir şekilde.

"de bunu istiyorum ama oraya nasıl ulaşacağımı bilmiyorum," diyorum dürüstçe.

Eğiliyor, alnını alnıma bastırıyor. "Bunu birlikte çözeceğiz."

Yapacak mıyız? Bunu nasıl yapabileceğimizi bilmiyorum. Bu yüzden herhangi bir söz vermiyorum. Ama ona *şunu* verebilirim. "O zamana kadar... şimdi pratik yapın."

Yanağımla tutuyor ve beni önemliymişim gibi öpüyor. Ciddiymiş gibi. Sanki gizli randevulardan daha fazlasını istiyormuş gibi.

Ve onunla bu kesinliği hissettikçe, oraya ulaşmanın bir yolunu bulmayı ne kadar çok istediğimi düşünmeye başlıyorum.

Ama aynı zamanda tamamen başka bir şey düşünüyorum. Sonunda hazır olduğum bir şey. Öpüşmeyi kesiyorum, sonra diyorum ki, "Şimdi benim evime gel. Evet de."

"*Gel* dediğinde beni kandırdın."

Saniyeler içinde oradan çıkacağız.

TÜM KUSURLU PARÇALAR

Everly

Odamdaki ışıklar yumuşak ama loş değil.

Arka planda müzik çalıyor, kısık sesle. ne olduğunu bile bilmiyorum. Umurumda da değil. Sadece kalbimin tavşan hızını örtüyor. Göğüs kafesime karşı sert ve ısrarcı olan *güm, güm, güm*.

Ve çok hızlı, ama yavaşlatmanın bir yolu yok. Ayakkabılarımızı tekmeliyoruz ve kapı aralığında Max'in elini tutup onu parkenin üzerinden yatağıma götürüyorum. Bir adım ötede durup ona bakıyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Sadece gerginim. "Selam," diyor Max, yumuşak ve şefkatli ve belki biraz da

gergin. Ama bence bunlar beklentiden kaynaklanan sinirler. Belki de umudun.

Ona bu gece ne istediğimi söylemedim.

Geri adım atarsam diye.

Pantolonumun üst düğmesiyle oynarken, bir kez beceriksizce oynadıktan sonra fermuarı açarken, midem Kuzey Denizi'nde hırpalanmış bir tekne gibi dalgalanıyor. Yapışıyor ve ben gülüyorum. "Bu fermuarlar," diyorum.

"Bırak yardım edeyim," diyor, kararlı ve güven verici bir şekilde. Hızlı bir çekişle fermuarı açıyor. Fermuarını sonuna kadar açıyor. Güçlü ve emin elleriyle kot pantolonu kalçalarımın ayak bileklerime kadar sıyrıyor.

Dışarı çıkıyorum.

Gözleri çıplak bacaklarımdan üzerimdeki beyaz kazağa kadar beni içine çekiyor ve yüzüme iniyor. Başparmağını çene çizgimde gezdiriyor. Sonra bir sonraki hamlemi bekliyor.

Ama bu yine de kolay.

"Sıra sende," diyorum koyu mavi Henley'sinin altından çekiştirip çıkarırken. Dudaklarımdan bir takdir iç çekişi kaçıyor - o çok güçlü. Ama bir sporcunun olması gerektiği gibi spor salonundan çıkmış ve formda değil. Sert ve savaşta test edilmiş kasları dalgalanıyor. Kendi teninde güçlü görünüyor. Vücudu hedefleri durdurmak için eğitilmiş ama aynı zamanda sizi odanın bir ucundan diğer ucuna taşıyabilir ve nazikçe yatağa yatırabilir. Göğsündeki kıllar göğüs kaslarından karın kaslarına doğru iniyor. Pazılarında birkaç çizik var. Ön kollarını birkaç mavi çürük süslüyor.

Onun her yerini keşfetmeye devam etmek istiyorum. Ellerimi kollarında gezdiriyorum, üzerindeki tüm çizgileri ve izleri, küçük mavi gölleri, çizikleri ve hatta kaşındaki yara izini - haksız yere seksi olan o yara izini - takip ediyorum.

Ellerim tekrar güçlü göğsüne iniyor ve göğüs kaslarını kapatıp meme uçlarıyla oynuyorum. İnliyor, hızlıca, yasaklanmamış bir şekilde, dudaklarının arasından süzülen nefes bir yalvarış gibi ismimi oluşturuyor. "Everly."

Sesini duyunca tüylerim diken diken oluyor. Tırnaklarımı karın kaslarında gezdiriyorum.

Titriyor.

Yaklaşıyorum, yüzümü göğsüne doğru eğiyorum ve burnumu göğüs kaslarından boğazına doğru gezdirip Adem elmasını öpüyorum. "Gece Yarısı Alevi" diyorum. Sonra bunu "Benim gece yarısı alevim" diye düzeltiyorum.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Sahiplenicisin." "Ve bundan hoşlanıyorsun," diyorum.

Başımın tepesine aynı derecede sahiplenici bir öpücük konduruyor. "Hayır. o."

Kafamı ve saçımı bırakıyor, bir eliyle belimi kavlıyor. Üflüyorum Nefes alıyorum ve beyaz kazağımın eteğine uzanıp onu çekiştiriyorum. Beyaz sütyen ve külotla birlikte bir atlet giyiyorum. Ama yine de arkamda bir duvar, sırtımı yaslayabileceğim bir kanepe, içine gömülebileceğim bir yastık olmadan onun önünde duruyorum.

Arkasına saklanacak bir güvenlik ağı yok.

Kalbimin hiç bu kadar hızlı attığını sanmıyorum. "Neden ilk kez birlikteymişiz gibi hissediyorum?"

Yutkunuyor, ifadesi anında kırılğan ve ciddi bir şeye dönüşüyor. "Belki de öyledir."

Sesinde umut var. Bir şefkat de. Ve başka bir şey
-O kadar güvenli bir şey ki, onda bulana kadar onu aradığımı bilmiyordum.

Başka bir şarkı başlıyor ve bu da kot pantolonuna uzanmam için iyi bir neden oluyor. Bana yardım ediyor, fermuarını açıp aşağı doğru itiyor ve kısa sürede çıkarıyor. Üzerinde sadece, bariz -çok bariz- uyarılmışlığını gizlemek için hiçbir şey yapmayan bir çift dar boxer külot var.

Bu beni heyecanlandırıyor. Beni çok heyecanlandırıyor. Onun isteklerine asla doyamayacağımı biliyorum. Son deneyiminin tam tersi. Gunnar'la hissettiklerimin diğer yüzü. Sürekli arzuladığım bir kanıt. Aletine uzanıp onu sıkıyorum ve dudaklarından keskin bir nefes alıyorum. Avucumu çelik gibi uzun aşağı yukarı gezdiriyorum, sonra gözlerine bakıyorum. Orada elbette şehvet var. Ama sabır da var. Bana karşı çok sabırlıydı. Atletin altından tutup çekiştirerek çıkarırken kalbim boğazımda öfkeyle çarpıyor. Sadece geçen hafta aldığım beyaz dantel takımın içinde duruyorum.

-Demi-cup bir sütyen ve bel bandında pembeler ve morlarla küçük işlemeli çiçekler olan bikini külotu. Gözleri sıcaklıkla ve aynı zamanda huşu gibi bir şeyle parlıyor. "Sen sadece... olağanüstüsün."

Nefesim kesiliyor ama tek kelime etmiyorum. Konuşmaktan korkuyorum. Hıçkıra hıçkıra ağlamaktan korkuyorum. Üzgün değilim. Ama açıkta kalmış bir sinirim var. Elini tutuyorum ve onu da yanıma alarak yatağa doğru geri geri yürüyorum. Yol boyunca yüzü bana dönüktü. Yatağa oturuyorum ve ona bakıyorum. Bir uçurumun kenarındaymışım ve su davetkâr bir kristal mavisiymiş gibi, bir parmağımı sütyenimin askısı boyunca davetkâr bir şekilde kaydırıyorum ve sonra atlıyorum. "Bunu üzerimden çıkarmak ister misin?"

Yüzümü kavırıyor ve bana öyle bir yoğunlukla sarılıyor ki, "Kabul ediyorum" derken kendimi değerli hissediyorum.

Acilen, vahşi bir çaresizlikle ve daha da ötesi sorunun tam olarak anlaşılmasıyla söyleniyor.

Max o tarafta oturduğu için sağ omzuma bir öpücük kondurarak başlıyor. Sonra eli sağ tarafımda, pürüzsüz tarafımda, sırtımın alt kısmına doğru kayarken boynuma doğru bir öpücük izi .

Sonra beni kaydırarak ona doğru dönmemi sağladı. Ağzını sol omzuma daldırıyor, beni oradan öpüyor, o kabarık, kırmızı yara izi boyunca ilerliyor. Beni daha önce de defalarca öpmüştü. Her gece orada bana dokundu. Gördüm

Bu yara izi ve geçmişte kolumun üst kısmındakiler. Ama ikimiz de bu anın nereye gittiğini biliyoruz - omzumun çok ötesine, kolumun çok ötesine.

Çeneme sert bir el koyarak yüzünü kaldırdı ve gözlerini bana dikerek kararlı, kendinden emin bir sesle, "Kancayı çıkaracağım," dedi.

Bana sadece bir play-by-play vermiyor. İlk kez sırtıma dokunacağı konusunda beni uyarıyor. Her yerime. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, zaten verilmiş olsa da bir kez daha izin veriyorum.

İri, nasırlı elleri karnımın etrafını sarıyor, sırtımın iki yanından kayıyor. Kancaya ulaşıyorlar ve onu çözüyor, sonra narin dantel kumaşın serbest kalmasına izin veriyor, yavaşça kollarımdan aşağı kayıyor. Onu yakalıyor. Yatağın üzerine koyuyor.

Göğüslerimi daha önce de gördü elbette. Ama onları avuçladığında, tarttığında ve sonra bıraktığında farklı hissettiriyor. Farklı hissettiriyor çünkü çenemi kaldırıp onun dürüst bakışlarıyla buluştuğumda, "Bakabilirsin" diyorum.

Parmaklarının arkasını yanağımda gezdirirken bir duraksama oluyor. Ağzıma şefkatli, taparcasına bir öpücük bırakıyor, sonra ağırlığını değiştiriyor. Yatak batıyor. Yatağın üzerinde hareket ediyor, ilk kez arkamda diz çöküyor.

Nefesimi tutuyorum. Buraya daha önce de gelmişim. Daha önce de burada yalnız bırakılmışım. Kalbim boğazımda atıyor. Duygular vücudumda yüzüyor. Kazanın olduğu gecenin görüntüleriyle birlikte anılar da. Ama onların arasından nefes alıp geçiyorum, arka plandaki boğucu şarkının ritmini, gece yarısının ve özlemin hafif kokusunu, yorganın yumuşaklığını katalogluyorum.

Ve onu.

Yüzümü düşürmek istesem de bunu da yapmıyorum. Güçlü kalıyorum çünkü ben güçlüyüm. Bunu artık biliyorum. Artık buna inanıyorum.

Bir saniye sonra Max'in büyük elleri omuzlarımı kaplıyor, sonra yavaşça, şefkatle süzülüyor. Bir hazineye ilk kez dokunan bir arkeolog gibi. Bir eli sağ tarafımdaki pürüzsüz deride, diğeri sol tarafımdaki engebeli, yaralı, bir zamanlar yanmış deride geziniyor.

Her tarafıma aynı şekilde dokunuyor. Elleri vücudumun tüm arazisinde, hayatımın son üç yılının haritasında gezinirken dokunuşu aç ve saygılı. Sonra artık sadece elleri sırtımda değil. Onlara ağız da katılıyor. Elleri, dudakları ve sakalının çizikleriyle tüm kusurlu parçalarımı öpüyor.

"Onları seviyorum," diyor çakıllı bir sesle.

Ona dönüyorum, doğru duyduğumdan emin değilim. Çünkü bunu kimsenin söyleyebileceğinden emin değilim. "Ne?"

Yanağımı sıkıyor, dudaklarıma umutsuz bir iç çekişle bitirdiği bir öpücük bırakıyor, sonra sırtıma dönüyor. "Onları çok seviyorum," diyor, kendi sesi duygu dolu, sanki bir arada tutmak için savaşıyormuş gibi. Bir titremeyele sırtımı daha ısrarla, her yerinden öpüyor. "Çünkü onlar senin hayatta olduğun anlamına geliyor" diyor, sonra yüzünü kaldırıyor ve güçlü kollarını etrafımda dolaştırıyor, sıcak göğsünü sırtıma bastırıyor, sanki güvende tuttuğu bir hazineymişim gibi beni kendine doğru çekiyor. "Hayattasın ve burada benimlesin."

Tam zamanında.

Ellerini göğsümün önünde kavıyorum ve sıkıca tutuyorum. Ama yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı tutamıyorum. O hayal ettiğimden çok daha fazlası. "Buradayım," diyorum ama bu sefer fısıltıyla değil.

Sabit ve güçlü, Max Lambert ile hissettiklerim gibi.

"Ve onları seviyorum. Seninle ilgili her şeyi ve en çok da bunu seviyorum" diyor, eli göğüslerimin arasından yukarı kayıyor ve avucunu kalbimin üzerine koyup onu örtüyor. Sanki onu koruyormuş gibi. Sanki benim için yapmak istediği tek şey buymuş gibi. Beni korumak.

Ve ben öyle olduğuna inanıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum çünkü bu an çok bunaltıcı. Ama omzuna yaslanıp ona yaslanıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kayıyor ve yavaşladıklarında "Bana her şeyi hissettiriyorsun" diyorum.

Gülümsemesini hissedebiliyorum. Minnettar mırıltısını duyabiliyorum. Ben dönüp ağzını yakalayana kadar yüzümdeki tuzu öpüyor.

Öpüşüyoruz, ateşli, muhtaç ve durdurulamaz.

Birbirimizi tırmalıyor, giysilerimizin son parçalarını kapmaya çalışıyoruz. O benim külotumu, ben de onun boxer külotunu çekiştiriyoruz ve yatağında birlikte yuvarlanıyoruz. Kollar ve uzuvlar, ten ve et, bedenler ve kalpler birbirine karışıyor. O benim üstümde, sonra ben onun üstündeyim. Elleri korkusuzca sırtımda geziniyor, sonra saçlarıma dolanıyor ve beni bir başka tutkulu öpücük için tekrar aşağı çekiyor.

, o kadar heyecanlandım ki, "Beni dört ayak üzerine yatır." diye bağırdım.

Onun fantezisi.

Onun dileği.

Ama benimki

de.

Kısa bir an için gözlerini kapatıyor ama gülümsüyor. O kadar geniş gülümsüyor ki, sanki ona bir hayalini gerçekleştirmişim gibi. Ne çılgınca bir düşünce. O zaman

"Emin misin?" diye sorar.

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Seninle her konuda ciddiym." Yüzümü tutuyor. "Sen benim en sevdiğim şeysin."

Bazı erkekler laf olsun diye konuşur ama Max'in sözlerinde ciddi olduğunu biliyorum. Bu adam bana tapıyor ve onun sevgisinin tüm ağırlığını hissetmek çok heyecan verici. "Ve sen de benimsin," diyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, isteyeceğimi *hiç* düşünmediğim bir pozisyona geçiyorum. Ya da gerçekten, bir sevgilinin beni böyle görmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

Ama sırtımı eğerken, ona nasıl göründüğümü pek düşünmüyorum. Sadece hissediyorum. İçimdeki acıyı. Titremeler tenimin üzerinde yarışıyor. Midemde yoğunlaşan zevk kıvrımı.

Ve Max arkamda diz çöküp ellerini kıçıma sürdükten sonra üzerimi örttüğünde baş döndürücü bir beklenti. Sikinin başını bana doğru yaklaştırıyor ve ben keskin ve hızlı bir şekilde nefes alıyorum. İçeri itiyor. Tenim karıncalanıyor. İnliyor. İçime sonuna kadar batıyor. Sonra birkaç gece önce söz verdiği gibi yaptı.

Hala zihnimde yankılanan sözlerini duyabiliyorum. "*Seni soymak istiyorum. Seni dört ayak üzerine yatıracağım. Arkadan sikeceğim. Her yerine dokunacağım.*"

Beni böyle beceriyor. Sert, tutkulu ve korkusuz. Kimse bize bakıp seviştığımızı söyleyemez. Ama o beni sikerken, yaptığımız şeyin bu olduğunu biliyorum. Ellerini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Yaralarımın çekinmiyor. Şehvetini saklamıyor. İnliyor ve homurdanıyor. Dokunuyor ve keşfediyor. En önemlisi de *gösteriyor*.

Bana hareketleriyle gitmeyeceğini gösteriyor.

İkimiz de yaklaşırken, sırtımın küçük kısmına bastırıyor ve kulağıma ateşli bir şekilde, "Göğüslerini yatağa doğru indir." diyor.

Komuttan ürperiyorum.

Bunu söylemesini beklemiyordum ama yine mükemmeldi.

Yere düşüyorum ve yüzümü yana çevirip yatağa bastırarak üzerimi örtüyor. Güçlü bir kolunu göğsüme dolayarak beni inanılmaz bir şekilde kendine çekiyor. Sonra beni sert ve güçlü bir şekilde beceriyor ve kendime yardım etmek için kalçalarımın arasında bir ele bile ihtiyacım yok. Tüm bu ham duygular, tüm bu vahşi, riskli hisler içimde fırtınalar koparıyor, çarşafı tutana kadar mutluluğa dönüşüyor. Altında parçalanıyorum ve birkaç kez daha sertçe pompalıyor, sonra sarsılıyor, hareketsiz kalıyor ve sanki tek istediği benmişim gibi adımı inliyor.

Dünya dönüyor ve ben gitmesine izin veriyorum.

Hepsi bu kadar ve ondan vazgeçmek istemiyorum.

GÜZEL BİR ÜÇLÜ

Maksimum

Uzun bir oyun oynuyorum ama bazen uzun oyun küçük şeyleri de içerir.

Sıradan bir London fog latte gibi. Kahvaltıda en sevdiği yumurtalı sandviç gibi. Başka bir film izleme daveti gibi.

İlk ikisini birkaç gün sonra ofisine gönderiyorum çünkü gerekirse bunların kolayca onun sipariş ettiği bir şey gibi gösterilebileceğini düşünüyorum. Ardından, yeni bir dersi dinlemeyi bitirdikten sonra - navigasyon araçlarında başarılı oldum ve Giza Piramitleri üzerine bir derse başladım - indirdiğim bir grafik uygulamasına geçiyorum ve birkaç gece sonra film ve patlamış mısır için bir davetiye hazırlıyorum.

Yine de gizli bir amacım var. Belki o zaman konuşabiliriz. Geçen gün buz pistinde, o da benimle aynı şeyleri istediğini söyledi. Belki onları nasıl elde edeceğimizi düşünmeye başlayabiliriz. Önümüzdeki hafta bir sosyal yardım etkinliğimiz daha var, bu yüzden daha derin bir konuşma için zamanlama doğru geliyor. Kolları sıvayıp konuşmak gibi.

Athena şımarık bir miyavlamayla mutfağa girerken, Everly'ye davetiyeyi gönderiyorum, sonra bir not daha ekliyorum.

Max: Haklıydın.

Everly: Sinemaya ve patlamış mısıra evet tabii ki. Ayrıca, hangi konuda haklıyım? Şimdi söyle bakalım.

Tüy yumağını kucağıma alıp kollarımda fotoğrafını çekiyorum. Çıplak pazularıma iyice yapıştığından emin oluyorum. Küçük bir kol pornosunun üstünde değilim. Fotoğrafı ve bir not gönderiyorum.

Athena için evlat edinme evraklarını gönderdim.

Everly cevap yazmıyor, ama bir dakika sonra sabah patenine gidebilmek için üzerime bir sweatshirt geçirdikten sonra telefonum çalıyor. "Onu tutmuşsun! Çok heyecanlıyım."

Yani her geceyi bizimle geçirebilirsin?

Ama Everly yavaş açan bir çiçektir. için acele edemezsin. O yüzden bunu söylemiyorum. "Ben de," diyorum. "Özellikle de Athena bizimle film izleme konusunda mükemmel olduğu ve patlamış mısırı çalmaya çalışmadığı için."

Evimde film arkadaşımız oldu.

"Öyle," diyor Everly, sonra bir soluk alıyor. "Kahvaltı ve latte için tekrar teşekkür ederim. Beni şımartıyorsun. Bu üst üste üçüncü gün."

"Güzel. Seni şımartmayı seviyorum."

Ve bunu her gün yapmak istiyorum. Sadece izin ver.

"Gerçekten de öyle," diyor ve kısa bir süre için özel hediyemin ne zaman geleceğini merak ediyorum. Şirket e-postayla özel siparişin geciktiğini bildirdi, bu can sıkıcı bir durum ama yakında elime ulaşacak.

Kapının kapanma sesini duyuyorum. "Senin için ne yapabilirim?" diye soruyor sessizce, her ne kadar şu anda ofisinde mahremiyeti olsa da. "Benim için çok şey yapıyorsun ve ben de senin için bir şey yapmak istiyorum."

"Günüşığı, burada hesap defteri yok."

"Ama bana tüm bu hediyeleri veriyorsun ve tüm yapıyorsun." "Ve sen de bana kendini veriyorsun. Bu adilden de öte," diyorum. "Max, ne demek istediğimi anlıyorsun. Senin için ne yapabilirim?"

Patronuna bu kuralı esnetmesini istediğini söyle. Sen de bana aşık olduğunu söyle. İşine devam etmene ve benimle çıkmaya izin vermesini söyle.

Ancak sahip olmaya değer hiçbir şey kolay elde edilmez ve bu telefonda konuşulacak bir konu değil. Hazırlıksız yakalanmak için çok önemli.

"Annemle babam

bu hafta sonu. Onları sizinle tanıştırmak istiyorum."

"Yapmamı istediğin şey bu mu? Aileni benimle tanıştırmana izin vermemi mi?"

"Evet," diyorum ısrarla. "Babamın seni bildiğini söylemiştim. Annem de biliyor. Ve Sophie sana karşı kötü hislerim olduğunu uzun zaman önce anladı."

"Ondan hoşlanıyorum," diyor, sonra sesi değişiyor. "Beni nasıl tanıştıracaksın? Gizli kız arkadaşın olduğumu söyleyecek misin?"

Gökyüzünü yumrukluyorum. Kendine böyle diyor. Bu iyiye işaret olmalı. "Bana uyar," diyorum.

"O zaman onlarla tanışmak istiyorum," diyor. "Ayrıca, *Buz Adamlar* yapımcılarının bugün burada B-roll çekimi yaptıklarını unutmayın. Garrett çoktan geldi. Onlara göz kulak oluyorum. Herkesin keyfi yerinde görünüyor. Garrett sürekli onlarla sohbet ediyor."

"Şu bak. İçerideki kadını gibisin, benim için casusluk yapıyorsun."

"Bu gizli bir kız arkadaş işi," diyor ve bu beni kurtarılmış bir golden daha fazla heyecanlandırıyor. Vedalaşıp arabama doğru aşağıya iniyorum. Asher'ın evine uğrayıp onu alıyorum.

Arabaya biner binmez, "Açık artırma konusunda ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Ne ?" Everly'nin benden yapmamı isteyeceği yeni bir etkinlik olup olmadığını merak ederek soruyorum.

"Yıllık oyuncu müzayedesi. Bunu ben yapacağım. En yüksek teklifi verme serimi devam ettirmeliyim. Her yıl daha yükseğe çıktım ve açık artırmaya ilk katıldığımdan beri hiçbir maçı kaçırmadım."

"Sanırım birinin sempati oyu alması gerekiyor," diye iğneliyorum onu kaldırımdan uzaklaşırken.

"Birkaç ay içinde o çekici indirdiklerindeki kadınların gözlerinde şehveti göreceksin." Asher beni düzeltiyor ve sanki ölümcül bir yara almış gibi göğsünü tutuyor. "Bekle, hayır. Davet edilmediğin için kıskandın mı? Yani, bunun makyajının bir parçası olacağını düşünmüştüm."

"Ah, bir oyuncuyla çıkma teklifi olayı. Hayır, sormadılar. Ama ben hayır derdim."

Arenaya doğru ilerlerken lider bir sesle, "Çünkü seni ," diyor.

"Umarım öyledir," diyorum ciddiyetle.

"Onunla her şey nasıl gidiyor?" diye soruyor, alay etmeyi bırakarak.

"O... inanılmaz. Ben onu hak etmiyorum ama o bir şekilde beni istiyor. Akıllı ve yüce gönüllü; arkadaşlarını, takımı, işini ve dünyayı çok önemsiyor. Yeni şeyler denemeyi seviyor ve harika bir dinleyici. Beni diken üstünde tutuyor ve hiçbir saçmalığa tahammül etmiyor. Ateşli ve konuşması kolay, ayrıca geceleri takılmayı ve film izlemeyi seviyor ve son derece dürüst. Ona güvendiğimi *biliyorum*. Onun da bana güvendiğini *biliyorum*. O benim için mükemmel."

Islık çalıyor. "Vay be. Ne güzel konuştun."

"Bu sadece gerçek," diyorum oyunculara ayrılan yere ulaştığımızda. Ama doğru olması kolay olduğu anlamına gelmiyor. Olması gerekenden daha zor. "Sorun şu ki, risklerin çoğunu o üstlendiği için bu işi nasıl yürüteceğimi bilmiyorum."

Düşünceli bir şekilde iç geçiriyor. "Sporcu olduğumuz için şanslıyız. Bizim için pek çok şey daha kolay. Kuralları çiğnediğimiz için affediliyoruz. Oyunun kendisinde değil" diyor alaycı bir şekilde.

"Aynen öyle. Kimse onunla birlikte olmak istediğim için bana zorluk çıkarmayacak. Ve gerçekten, bu noktada kaybedecek çok az şeyim var. O zaten *benim için* imajımı düzeltmek gibi zor bir iş yaptı. Tüm risklerle o yüzleşiyor. Peki ben onun için ne yapabilirim?" Arabayı bir yere çekip motoru durdururken soruyorum. "Kendimi biraz çaresiz hissediyorum."

Yüz ifadesi dalgın ama sonra omuz silkiyor. "Gerçekten bilmiyorum... yüzde yüz onun yanında olmak dışında. Her adımında yanında ve ciddi ol."

O haklı. "İyi tavsiye."

İçeri giriyoruz, Garrett soyunma odasının yanında beni bekliyor, şık siyah saçlı bir kadınla sohbet ediyor. Biraz gururlu bir babaya benziyor. Ona ulaştığımda gülümsüyorum çünkü bu muhtemelen Everly'nin bahsettiği belgesel yapımcısı. Asher soyunma odasına giderken ben de menajerim ve kadının yanına gidiyorum.

"Ben Lily," diyor bana elini uzatarak. "Ben de eskiden hokey oynardım ve seni bir bölümde oynatmam gerektiğini biliyordum."

"Memnuniyetle. Her şey giderse," diyorum el sıkışırken.

Umutlu bir sırtışla, "Eminim olur," diyor. "Antrenmanda seni B- roll yaparak başlayabiliriz."

"bakalım," diyorum.

Birkaç dakika sohbet ettik, sonra hazırlanmak için gitti. Kulak misafiri olmaktan çıktığında, Garrett neredeyse yeniden zıplamaya başladı.

Şüpheli bir kaşımı kaldırıyorum. "Neyin var senin?"

Omzuma vurdu. "Tahmin et sana kim yeni bir sponsor buldu?" Göz kırıyorum. "Ne? Sen mi buldun?"

"Kesinlikle öyle. Beklediğimden daha erken. Girdin bebeğim. İşe yaradı," diyor ve kendinden geçmiş gibi. Bu biraz bulaşıcı. Elbette, hokey maaşım ile idare *edebilirim*. Bu zor değil. Ama ailem için, kendim için, sakatlanıp oynayamama ihtimalime karşı bir gelecek için kenara ayırabileceğim fazladan bir miktar? Buna hiç aldırmaıdım.

"Kim o?"

"Randevu Gecesi. Randevu uygulaması. Ya da şöyle demeliyim, önde gelen randevu uygulaması."

Bu makyajla ilgili ilk görüşmemize geri dönüyorum. "Ama benim sahte biriyle çıkmamı istemediğini söylemiştin?"

Alay ediyor. "Sahte randevu değil, dostum. Gerçek randevu." Elini havalı bir şekilde sallıyor. "Ya da gerçek... profil oluşturmak."

Kaşlarımı çatıyorum ve bu haberi anlamaya çalışıyorum. "Benden sadece... bir profil oluşturmamı ve sonra ne yapmamı istiyorsun? Ve onu kullandığımı mı *söyleyeyim*?"

Kulağa felaketin tarifi gibi geliyor ama belki de önemli bir ayrıntıyı kaçırıyorumdur. Muhtemelen öyle.

Garrett'ın yüzü aydınlanır. "Evet, adamım, evet! Bu çok kolay. *Buz Adamlar*'ın reklamcılarında biri onlar. Şimdiye kadar her bölüm için baş reklam ortağı oldular ve sizi düşündükleri bölüm için de rezervasyon yaptırdılar. Ayrıca, Şubat ayı boyunca Sea Dogs için taraftar katılım promosyonlarına sponsor oluyorlar. Çok güzel bir üçlü olacak: Sea Dogs, *The Ice Men* ve sen." Duruyor, yüz ifadesi daha düşünceli. "Yoksa dörtlü mü? Randevu Gecesi'ni de dahil etmemiz gerektiğine göre. Huh." Ama sonra, aklım hâlâ bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken, felsefi tartışmayı bir kenara bırakıyor. "Mesele şu ki, bu bir kazan-kazan-kazan-kazan. Harika bir ortaklık olur. Ve senin için de yüzünü dışarıda tutmanın mükemmel bir yolu olur." Ayakkabılar arkamdan tıkırdıyor, yaklaşıyor ve duraklıyor, ama sadece bir saniyelğine. "Ayrıca, şu anda sempatiklik katsayınız o kadar yüksek ki, başka sponsorlar bulmak için ihtiyacınız olan şey bu olabilir. Yeni iyi adam ününle seni daha da çok görecekler ve sonra... bam."

Basket atıyormuş gibi yapıyor. Fileden başka bir şey yok.

"Peki onlar için tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" Soruyorum, çünkü bir şeyler doğru gitmiyor. "Bir profil yayınlamak, kokusunu kolay olacağı bir yalan gibi geliyor. Ve basın yalanı ortaya çıkarmaya bayıldığını biliyoruz. Henüz kimsenin Lyra'nın yalanlarını ortaya çıkarmamış olmasına şaşırıyorum ama o masalların metresi, yani bu da var."

"O zaman belki de yalan söyleme," diyor, çok yardımsever bir şekilde. Pazularıma vuruyor. "İstersen birkaç randevuya çıkabilirsin."

Yapacağım. Ama ben daha bir şey söyleyemeden, "Yani bunu düşüneceksin. Mükemmel."

"Garrett," diye uyarıyorum onu.

"Bir düşünsene," diye ekliyor ayakkabı tıkırtılarının sesi daha da yükselip çoğalırken. Everly burada, merakla başını eğiyor. Ama yalnız değil. Yanında Elias, Jenna ve Zaire var.

"Neyi düşüneyim?" Everly soruyor.

"Umarım bunu düşünüyordur," diyor Zaire yumuşak ve kendinden emin bir ses tonuyla.

Garrett gülümsüyor ve Everly'ye bakıyor. "Adamımız üzerindeki müthiş makyaj çalışman sayesinde, ajansım ona Date Night ile yeni ve güzel bir anlaşma yaptı. Sence onu kabul etmeye ikna edebilir misin?"

Everly'nin kolay okunan gözlerindeki bakış benim için çok net. Ama Garrett onu öldürmek istediğini söyleyebilir mi?

YUMRUK TOKUŐTURABILIR MIYIM?

Maksimum

"Dostum! Bu çok tatlı!" Elias vurmam için bana bir yumruk uzattı.

Yumruk tokuőturmayı geri çevirmenin görgü kuralları nedir? Gizli kız arkadaşımın terfisini isteyen adamla bir tanışma uygulaması için sponsorluk anlaşması hakkında yumruk tokuőturmak istemiyorum. Onunla hiçbir konuda yumruk tokuőturmak istemiyorum.

Onun yerine bir dur işareti eli kaldırıyorum. "Henüz hiçbir şey imzalanmadı," diyorum.

Bir pfft ile, "Olacak. Sana güveniyorum." Sanki sorun buymuş gibi. Sanki batıl inançlarım varmış gibi. "Ve herhangi bir ipucuna ihtiyacın olursa bana haber ver. Bir ay önce kaydoldum" diyor, sanki uygulamada bir arkadaşı olduğu için çok mutluymuő gibi. "Kesinlikle en iyisi, özellikle de-

Patronun önünde bunun bekar erkekler için en iyi uygulama olduğunu tartıőmamanın en iyisi olduğunu fark ederek sözünü kesiyor.

"Garrett'ın size bilgi getirdiğini duyduğuma sevindim," diyor Zaire profesyonel bir ses tonuyla, çünkü o her zaman bir profesyoneldir.

"Ben de. Ama ıkma konusunu bilmiyorum," diyorum, çünkü bu benim için sorun değilmiş gibi davranmayacağım.

Zaire yatıőtırıcı bir gülümseme sunuyor. "Elbette bunu yapmak zorunda değilsiniz. Böyle bir zorunluluk yok. Bunu senden asla beklemeyiz. Bu adil değil.

ve sizden bunu istemem kesinlikle uygun değil."

Bakışlarımı Garrett'a çeviriyorum, randevulara gitmemi önermesine biraz sinirleniyorum. Ama menajerim beni öyle bir okuyor ki, "Çıkabilirsin diyordum Max. Hepsi bu kadar. Hazır değilsen endişelenme."

Şimdi desteğine minnettarım, ancak daha önce öyle olmamın iyi bir fikir olacağını düşündüğü kesindi.

Ve eminim bir flört uygulaması için de öyle olurdu. Sporcunun ürünü gerçekten kullanması halinde bir markanın ortaklıktan daha fazla fayda sağlayabileceğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Bu yüzden Date Night ürünü kullanmayı bir ortaklık koşulu haline getirmese de, eminim benim kullanmamı çok isterler.

"Bilmiyorum," diyorum, çünkü biraz zaman kazanmam gerekiyor. Bu kararı şimdi seyircilerin önünde vermek istemem.

Zaire sakın bir ses tonuyla, "Bunu bir düşün," diyor. "Zaman var. Everly ile yaptığınız işin karşılığını bu kadar çabuk aldığınızı gördüğüme sevindim."

Zaire taptığım kadına memnun bir bakış fırlatıyor, ama Everly orada donuk bir gülümsemeyle duran bir manken de olabilir. Jenna usulca boğazını temizliyor, muhtemelen Everly'nin iyiliği için.

Everly gözlerini kırıştırıyor ve sonra odunsu bir sesle, "Bu çok harika," diyor.

"Gerçekten öyle," diye ekliyor Jenna, "ama sadece Max bunun kendisi için doğru olduğunu hissederse. Marka anlaşmalarının sporcu için doğru olması gerekir."

"Bence beğeneceksin," diyor Elias bana, bir kez daha satarak. "Ve gerçekten, kimseyle görüşmediğin için geri çevirmen için bir neden yok, değil mi?"

Bunu o kadar içten, o kadar umutla söylüyor ki, gerçekten de büyüklerle takılmak ve kızlar hakkında atıp tutmak isteyen bir ahbap-kardeş gibi konuşuyor. Ama ben ona güvenmiyorum. Şu anda kimseye güvendiğimden emin değilim. Jenna'nın kime sadık olduğunu bilmiyorum. Menajerimin benim için gerçekten ne istediğini bile bilmiyorum.

Tamamen kopmuş hissediyorum.

"Bunu düşüneceğim," diyorum, niyet ettiğimden daha huysuz bir şekilde. Ya da belki de tam olarak niyetlendiğim kadar huysuz.

"Harika. Belki önümüzdeki hafta sonuna kadar onlara haber verebiliriz," diyor Zaire, "Meals on Wheels'den sonra?"

Doğru. Salı günü yaşlılara yemek dağıtacağız. "Elbette."

Elias, "Oraya gitmeyi çok isterim," diyor.

Bunun hayran deneyimiyle ne alakası var? "Ben de," diyor Jenna.

Sanki buzun üzerindeymişim ve zorlu bir takım saçlı sollu şutlar atıyormuş ve ben kimi engelleyeceğimi bilemiyormuşum gibi hissediyorum.

Zaire mutlu bir omuz silkmeyele Everly'ye döner. "Bunu nasıl başardığını görmeleri onlar için harika olur. Bu senin için uygun mu?"

Everly'nin gözleri şaşkınlıkla ya da belki güvensizlikle parlıyor, ama bir saniye sonra gözlerini kırpıştırıyor. "Tabii ki." Bana dönüp yutkunduktan sonra, "Ve tebrikler, Max. şu Zoom görüşmesine katılmalıyım. İyi şanslar."

Herkesten önce o gidiyor. Konuşmamızın zaman çizelgesini çok hızlı ilerletmeliyiz.

Çünkü bu potansiyel anlaşma bize büyük bir çelme takma gücüne sahip. Yaparsan lanetlenirsin, yapmazsan lanetlenirsin türünden bir sorun.

YÜKSEK SESLE

Everly

Max gecenin ilerleyen saatlerinde benim evimde olacağını söylediğinde, uygulamamdaki açma düğmesine hızlıca basıyorum. Bu sabahtan sonra sinirlerim iyice yıpranmıştı.

Evimin kapısını rekor bir sürede açıyorum ve o merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor.

Binam küçük olduğu ve komşularımı hiç görmediğim halde koridora dikkatle bakıyorum. Ama her yerde kameralar var. Ya biri bizi takılırken görürse? Midem bulanıyor. Bundan daha ne kadar kurtulabiliriz? Bu sabah kıl payı bile kurtulamadık ama orada durup açıkça yalan söylediğim için kendimden nefret ettim.

Parmaklarımı oynatarak Max'i evime girmeye zorluyorum. Kapıyı kilitleyip dünyayı dışarıya kapattığımda, hissetmek istediğimden daha büyük bir rahatlama soluğu alıyorum. "Hey."

"Hey, sen. İyi misin?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum," dedim. Gün boyunca mesajlaştık, ancak toplantılarla meşguldüm ve ilişkiyi çok fazla düşünerek dikkatimin izin veremezdim. Bunu gerçekten yapamam. Dikkatimin dağılması riskini göze alamam. Yani, zaten olduğumdan daha fazla. "Kabul edecek misin?"

Hemen cevap vermiyor. Onun yerine başını eğip beni inceliyor, sonra elimi tutup beni kanepeye götürüyor. "Kıskandın mı?"

"Evet!" Kızgın bir şekilde söylüyorum.

"Bu yüzden mi soruyorsun? Çünkü umarım tüm evrende ilgimi çekebilecek başka bir kadın olmadığını biliyorsundur. Beni herkes için mahvettin. İşte böyle."

Sinirlerim yatışıyor ama sadece biraz. "Hâlâ kıskanıyorum." "Neden?" Sesi eğlenmiş gibi geliyor.

Belki de memnun.

Elimizin kolumuzun bağlı olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde inliyorum. "Çünkü senin üzerinde hak iddia etmek istiyorum ama yapamıyorum," diye geveliyorum. "Bu sabah orada durup tüm o çıkma önerilerini dinlemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Kolumu sana dolamak ve '*o alındı, geri çekil*' demek istedim."

Gülümsemesi şimdiye kadarki en büyük kanarya seven kedi sırtışı. "Bu şimdiye kadar söylediğin en ateşli şey, Everly."

Belki de öyledir, ama bundan zevk alamıyorum. Çünkü ondan istediğim gibi yüksek sesle zevk alamıyorum. Onun benim olmasını istiyorum. Tamamen benim. Bu yüzden tekrar soruyorum, "Anlaşma konusunda ne yapacaksın?"

Ağır ağır iç geçiriyor, gülümsemesi . "Bu anlaşma büyük bir sorun." Bir an duraksıyor. "Eğer reddedersem, saklayacak bir şeyim varmış gibi görünür. Evet dersem, ya biri birlikte olduğumuzu anlarsa? O zaman yalancı gibi görünürüm."

Bu ihtimal karşısında irkildim. "Bu kötü olur. Yaptığımız tüm çalışmaları mahveder."

"Aynen öyle. Bu benim itibarım için iyi değil. Ama geri çevirirsem, takıma ve menajerime uyumlu davranmıyormuşum gibi görünür. O zaman Clementine beni yenilememeyi düşünebilir."

İçim daha çok çalkalanıyor. Onun takas istemiyorum. Kalmasını istiyorum. Ama güçler onun bu anlaşmayı kabul etmesini istiyor. "Ama kabul etmek istiyor musun? Daha önce sorduğumda cevap " diyorum. Yani elimden . Max'in bir çöpçatanlık uygulamasının yüzü olacağı düşüncesi, bir şeyleri tırmalamak istememe neden oluyor.

Küçümsüyor. "Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. , siktir et, hayır."

"Emin misin?" Soruyorum, ama bu sefer soruyorum çünkü onun bu tek yönlü zihin yönünü seviyorum.

Çenemi tutuyor. "Günüşği, istediğim tek kadın sensin. Nokta.

Benim bir flört uygulamasını tanıtmam, sizin bir kasabı tanıtmanız gibi bir şey."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum ama sorunu nasıl çözeceğimi bulamadığım için gülümsemem uzun sürmüyor. "Peki bundan sonra ne olacak? Daha fazla yapmak istemiyorum

Senin için komplikasyonlar."

"Onları sen yapıyorsun." Bir elini gür saçlarında gezdiriyor. "Keşke gelecek ay bana gelseydi, her şey tamamlandıktan sonra ve doktor çekime başlamak üzereyken. Şu anda çevirirsem, yönetimin ahmak gibi görünürüm" diyor, ses tonunda hayal kırıklığı var.

Derin bir iç çekerek beynimi yokluyorum. "Peki, sadece bir profil oluşturman kötü bir şey mi?" Bu soru dilimde acı bir tat bırakıyor.

Gözlerini kısıyor ve sanki biraz mesafeye ihtiyacı varmış gibi benden uzaklaşıyor. "Bunu yapmamı mı istiyorsun?" Sesi kırgın geliyor.

"Max, bunu yapmanı istemiyorum. Sadece bunu anlamaya çalışıyorum."

"Bunu yapmamı istemenin bir nedeni var mı?" Her yeri gergin, kasları gergin.

Aman Tanrım. Bu adamın büyük güven sorunları var. "Hayır," diyorum, ellerimi boynuna doladığımda bunu tüm kalbimle söylüyorum. "Tüm seçenekleri değerlendirmeye çalışıyorum ama bilmelisin ki daha önce söylediklerimde ciddiydim. Başka kimsenin seninle bir şansı olduğunu düşünmesini bile istemiyorum."

Alnını benimkine bastırıyor ve tekrar rahatlıyor. "Güzel. Çünkü kimsenin yok. Bana sahipsin, Everly. Bana sahipsin."

Onun kesinliğini iliklerime kadar hissediyorum. Riskli bir şey yapmayı düşünmek bile bana cesaret veriyor. Yüzüyle tanışmak için geri çekiliyorum. "Max, bir sonraki etkinliği atlatalım ama atlattıktan sonra patronumla konuşmayı deneyebilirim."

Gözleri 4 Temmuz'daki binlerce maytap gibi parlıyor. "Öyle mi?"

İşimi doğrama tahtası için teklif etmek gibi korkunç bir ihtimal olsa da başımı sallıyorum. "Zaire'e işime devam edip edemeyeceğimi sormamdan başka bir yol yok, bu arada..."

"Benimle birlikte olmak mı?" diye soruyor.

Çıkmak yerine *olmak* demesini seviyorum. Olmak daha derin hissettiriyor. Bir söz. Bir bağlılık.

"Evet ama bunu ona nasıl ve tam olarak ne zaman söyleyeceğimi bilmiyorum. Ve hala bu makyaj üzerinde çalışırken bunu organize etmek istemiyorum. Nasıl yapacağımı planlamak için biraz daha zamana ihtiyacım var. Projeyi bitirdikten sonra halledebilir miyiz? Bir hafta içinde falan? Bu, Date Night'a bir cevap vermeden size yeterli zamanı kazandırır mı?"

Gülümsemesi kaybolmuyor. Büyüyor. "Tüm bu zamanı senin için satın alabilirim. Sen buna değersin," diyor ve sonra sanki birlikteymişiz gibi beni öpüyor.

Ancak saat de işliyor ve sesi öncekinden biraz önsezili geliyor.

* * *

Sabah, ben Cumartesi sabahı direk dersi için arkadaşlarımla buluşmaya hazırlanırken o da erkenden çocuklarla spor yapmaya gidiyor. Ayrılmadan önce, kamera uygulamam bana bir teslimat olduğunu gösteriyor. Merak edip aşağıya iniyorum ve yumuşak bir zarf alıyorum.

Dantel ve Dileklerden.

Hah. O dükkana aşına değilim. Oradan sipariş verdiğimi hatırlamıyorum. Üst kata geri dönüyorum, beklentim derimin altında çatırdıyor. Kapı daha arkamdan kapanmadan, onu yırtıp açtım.

Yumuşak deniz kabuğu pembesi mendili çıkarıp hediyeği açtığımda nefesim kesiliyor. Bana bir çift külot göndermiş. Yine mi?

Yine kraliyet mavisi, takım renkleri. Tekrar.

Ama bu sefer özel yapımlar. Önüne numarası dikilmiş.

KAÇINILMAZ ŞEYLER

Everly

Bu numaranın zor olacağını düşünmüştüm. Ama bacak asmaya döndükten ve sağ kolumu bıraktıktan sonra, arka bacağımı serbest bırakmak yeterince yumuşak ve kolay geliyor.

"Evet! İlk denemede kelebeğini alacağını biliyordum," diyor Kyla kalçalarını süzerken.

Kendi çocuğum olmadan önce bana olan inancının bunu başarmamda bana yardımcı olduğuna yemin edebilirim. Tamamen baş aşağı olduğum için burnum direğe dayalı olsa bile aptalca gülümsüyorum. Ya da belki de bu yüzden, bu manzarayı görmeyi beklemiyordum. Bu manzarayı sevdim.

Birkaç saniye sonra, ilk denemede tutturmayı gerçekten beklemediğim hareketten kurtulup geri dönüyorum. "Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim," diyorum şaşkınlıkla. "Ama her şey için teşekkür ederim."

"Hepsini yaptın. Ters dönüyorsun ve güçlüsün" diyor ve işte *yine* o kelime -güçlü- giderek daha fazla adım atmaya çalışıyorum. Her geçen gün daha güçlü hissediyorum.

Maeve birkaç metre öteden alkışlayarak gururla, "Senin de alacağını biliyorduk," diyor.

Josie de tezahürat yapıyor, Fable da öyle. Aslında tüm sınıf, birkaç hafta önce bu hareketi yapan mavi saçlı kadın da dahil olmak üzere - onun gibi olmayı arzuladığım zaman.

Upside Down stüdyosunda sadece bir spor sütyeni ve şortla, yara izlerim tüm çıplaklığıyla ortalıkta dolaşırken hâlâ kendimi mahcup hissediyorum. Hâlâ vücudumun farklı yönlerinin aşırı farkındayım. Ancak uzun boylu, kısa boylu, armut biçimli, büyük beden, dikdörtgen, zayıf, atletik gibi her şekil ve boyutta kadının bulunduğu bu yerde etrafa bir kez baktığımda kimsenin bana farklı bakmayacağını bilmeliydim. Ama bazı şeylere inanmak için deneyimlemeniz gerekiyor.

Ders bittiğinde çıkıyoruz ve kısa bir an için Max'in dersten sonra beni beklediğini hayal ediyorum - yani arkadaşlarımla gitmediğim zamanlarda. Bir şeyler atıştırdığımızı, hayatı böyle birlikte yaşadığımızı hayal ediyorum.

O kadar güzel bir görüntü ki göğsümü ağrıtıyor. Çünkü oraya varmanın zor olacağını biliyorum.

Sokakta Maeve, "Kelebeğinizi öğle yemeğiyle kutlamalıyız" der.

Max'i aklımdan çıkarıyorum. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay çünkü en sevdiğimiz lokantada siparişlerimizi verdikten sonra Josie bana dönüp düşünceli bir şekilde şöyle diyor: "Makyaj projen neredeyse bitti ve görünüşe göre bunu başarmışsın. Max'in algısı son zamanlarda çok daha olumlu."

"Kontrol ediyor muydun?"

Bana *ne bekliyordun* ki der gibi bakıyor. "Ben bir kütüphaneciyim. Bilgiyi severim. Bir şeyleri anlamayı severim. Bu yüzden evet, Max'in imaj yenilemesinin nasıl gittiğini biraz araştırdım."

"Seni seviyorum," diyorum
gülerek. "Biliyorum," diyor
sonra.

Fable bana doğru bakıyor. "Belki de bu *seni* kötü imgeleri tek hamlede alt eden bir film kahramanı yapar."

Maeve mutlulukla omuz silkiyor. "Ne için aday ol, Everly-oyum sana."

Hem kutuptaki çabalarım hem de işime verdikleri destek beni . Bir sonraki adımı gerçekten atabileceğimi düşündürüyor. Ve onlar böylesine özür dilemeyen dostlar oldukları için, bir sonraki adımı atmak için Herkül gücüne başvurmama gerek kalmıyor. Aslında, dün gece Max'e söylediğimi onlara söylemek çok kolay: "Sanırım patronumla şu yazılı olmayan kural hakkında konuşmayı deneyeceğim."

Maeve'in ela gözleri parlıyor. "Ve sen onu parçalayacaksın," diyor heyecanla.

"Senin için buradayız," diyor Fable ve sanırım tam da duymaya ihtiyacım olan şey buydu.

"Evet, ," diye Josie.

"Bu iş sende," diye ekliyor Maeve. "Çünkü siz ikiniz o sorgusuz sualsiz aşka sahipsiniz."

Başımı eğerek duraklıyorum. "Ben L-kelimesini kullanmadım."

Maeve gülümsüyor. "Benim tatlı yaz çocuğum, bunu yapmak zorunda değildin." "Bu kadar açık mı?"

Josie kıs kıs güler. "Açık bir kitap gibi."

Ama Maeve düşünceli bir şekilde iç çekiyor, gözleri biraz hülyalı. "Aşkla başa çıkabileceğini sanmıyorum. O seni idare eder. Üzerinde çalıştığınız bir resim gibi, sanatı yaptığınızı sanıyorsunuz ama aslında sanat sizi yapıyor."

Aşkın kaçınılmaz olduğu fikrinin içime işlemesine izin verdim. Max ile kalbimde bir isyan varmış gibi hissediyorum ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Yine de hazırlıklı olmak istiyorum. "Peki bu *kaçınılmaz* aşk hikayesinde bundan sonra ne olacak? Ofise gidip patronumla konuştuğumda mı?"

Maeve çantasına uzanır ve tarot destesini çıkarır. "Tatiana'ya sorabilir miyim?"

Fable çok eğlenmiş bir şekilde ona bakıyor. "Destene isim mi verdin?"

"Tabii ki yaptım," diyor ve ellerini karıştırarak -oldukça kasıtlı bir şekilde- üç kadeh tutan üç bakirenin resmedildiği Kupa Üçlüsü'nü çizmeye başlıyor. Burada dört kişiyiz ama sanki Tatiana bir şeyler biliyor. "Tatiana senin için burada olduğumuzu söylüyor bebeğim," diyor Maeve.

"Öyleyiz," diye Josie ve Fable.

Belki benim de ihtiyacım olan gücün bir kısmı buydu.

* * *

Duş alıp oyun gecesi için hazırlandıktan sonra, Max'in bana gönderdiği külotu giyiyorum ve içinde nasıl görüldüğüme hayran oluyorum. Sahiplenildim. Sonra çok seksi bir selfie çektim.

Everly: Biraz oyun öncesi ilhamı.

Onları çok seviyorum. Ve hayatımda hiç bu kadar ilham almamıştım.

* * *

O akşam basın tribününden Max'in diski yamuğun etrafından dolaştırıp Miles'a verişini ve onun da buzda ilerleyişini izliyorum. Birkaç saniyeliğine Max'in bir asist daha yapabileceğini düşünüyorum ama New York Miles'ın şutunu engelliyor ve forvetlerinden biri ribaundu alıyor.

New York'lu forvet buzda uçarak gol atmaya çalışıyor. Ama benim seksi canavar kalecim dizlerinin üzerine çöküyor, bacak pedleri yanlara doğru açılarak golü kurtarıyor.

Sesli bir şekilde nefes alıyorum. Sessiz bir yumruk

"Evet," diyorum. Biri beni hafifçe dürtüyor.

Ben Jenna.

Oh, kahretsin. Belki de o kadar sessiz değildim. Tabii ki kazanmamızı istesem de iltimas göstermemem gerekiyor.

Bana gülümsüyor.

Sessiz bir *teşekkür* fısıldıyorum.

Oyunun geri kalanında dilimi ısııyorum ama bu dört harfli kelimeyi yutmak giderek zorlaşıyor.

* * *

Maç sonra, Max terli ve muzaffer bir şekilde ortaya çıktığında tünelin yanında bekliyordum. "Bu gece basınla konuşman için sana bir yat ayarlamamı ister misin?"

"Evet, günüşiği, dört yüz metrelik," diyor.

Donup kaldım. Ama sonra bana daha önce de insanların önünde *günüşiği* dediğini hatırlıyorum. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Beynimi zorluyorum. Evet, demişti. Tekrar nefes alıyorum.

Ancak onunla çalışmak sürekli arkamı kollamak gibi gelmeye başladı ve bu da zor bir görev. Elimden geldiğince profesyonelce soruyorum, "Medyayla konuşabilir misin? Kapatma ve her şey."

"Evet." Bu tek kelimeyi söylerken gözleri parlıyor ve eminim bizim *evet deme* mantramızı düşünüyordur. Ama bu da bir sorun. Aramızdaki her şey başka bir anlama geliyor. Her şey bize çelme takabilir.

Basınla sohbetini bitirip benimle birlikte koridora geri döndüğünde, Max'in sevimli yeğeniyle birlikte orada bekleyen, çene çizgisi kendisine benzeyen bir adama ve soğuk mavi gözlü bir kadına doğru başını sallıyor.

Kade'in yanına geldim. "Amcanın bu gece tüm o golleri kurtardığını gördün mü?"

Çocuk ışınlanıyor. "Ben yaptım ve o hepsini engelledi."

"Bu konuda çok iyi," diyorum ve sonra aşık olduğum adamın ailesiyle yüz yüze geliyorum. Önce annesiyle, sonra da babasıyla tokalaşmak için elimi uzatıyorum. "Sizinle tanışmak çok güzel, Bay ve Bayan Lambert."

"Seninle tanıştığıma çok sevindim Everly," diyor annesi ve gülümsemesi bilmiş.

"Max çalışmalarınızdan övgüyle bahsediyor," diyor babası, gözleri bir sırıla parlıyor.

Bu basit gerçek yüzünden boğazım düğümleniyor - ailesinin de bu oyuna alet olması. Ama keşke hiçbirimiz öyle olmasaydık. Keşke bu gerçek olsaydı. Keşke onlara oğullarına ne kadar aşık olduğumu söyleseydim. Ne kadar iyi bir adam yetiştirdiklerini. Bu huysuz, düşünceli, fırtına bulutu kalecinin ne kadar harika bir insan olduğunu.

Ama burada yapamam, o yüzden gülümseyip "Çok sevindim. Max'le çalışmak harika."

Ve kendimi hiç bu kadar reklamcı, hikaye anlatan biri gibi hissetmemiştim.

* * *

"Sorun nedir?" Max o gece onun evinde bana sordu.

"Hiçbir şey," diyorum yavru kediyle oynarken, Athena'ya aldığım tüylü oyuncakı sallarken.

"Bir var," diyor ve elini kalçama koyuyor.

Bu adam beni her zaman okuyabiliyor, bu yüzden iç çektim ve oyuncakı bıraktım. "Ailenle tanışmayı çok sevdim ama onlara senin ne kadar harika olduğunu söylemek istedim. *Oğlunuzun inanılmaz olduğunu, benimle ilgilendiğini, bana taptığını ve benim de ona taptığımı* söylemek istedim ama bunu söyleyemedim. Söyleyemedim işte."

Dudakları . "Bana tapıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki bilmiyormuşsun gibi."

"Yine de tekrar söyle. Dudaklarından çıkan ses hoşuma gidiyor." "Sana tapıyorum," diye hayıflanıyorum.

"Sinirlendiğinde bile hala hoşuna gidiyor."

"Ben sadece... Zamanı hızlandırmak istiyorum," diye itiraf ediyorum. Ve ona ne kadar derinden hissettiğimi söylemek istiyorum. Ama *sadece* karanlıkta birlikteyken ona aşık olduğumu söylemek istemiyorum. Ona dışarıda, güneşin altında, saklanmak zorunda olmadığım bir zamanda söylemek istiyorum. Saklanmaktan yoruldum. Direkt dersinde yaralarımı saklamayı bıraktım. Ondan saklamayı bıraktım. Artık *bizi* saklamak istemiyorum.

"Ben de," diyor sempatik bir gülümsemeyle, sonra bir elini bluzumun düğmelerinde gezdiriyor. "Ama o zamana kadar nasıl vakit geçireceğimi biliyorum."

Topraklama egzersizlerim sayesinde geçmişe nasıl geri dönmeyeceğimi öğrendim. Elbette, kendimi şimdiki zamanda köklendirebilirim. Onun dokunuşunda, kokusunda, kaçınılmazlığımızda. Yatak odasına giderken tüm bunları kendime yakın tutuyorum. Sütyen ve külotuma kadar soyunuyorum ve açıkçası bir direk olmasa da, bir numara yapıyormuş gibi kapıyı tutuyorum, boğucu bir vixen benzeri poz veriyorum, sonra saçlarımı geriye atıyorum.

Yataktan, kıyafetlerinin geri kalanını çıkarırken homurdanıyor. "Buraya, formamın içine gel."

"Oh, bunlar mı?" Başparmağımı çok seksi külotumun kemerine sokarak soruyorum.

"Evet. Bütün gün onları düşündüm."

Ona doğru yürürken sütyenimi çıkarıp yere bırakıyorum ve bunu yaparken dantelin bel bandıyla alay ediyorum. Parmaklarımı ön taraftaki otuz üç rakamının üzerinde gezdiriyorum. "Peki tam olarak ne düşünüyordun?"

"O çok güzel amcığına karşı benim numaramı aldın. Şimdi neden bu muhteşem amcığı yüzüme koymuyorsun?" diye emrediyor. "Çünkü ben gerçekten çok açım."

Acele etmeden külotu çıkarıp ona doğru fırlatıyorum. Erkeğim bağımlısı olduğu için külotu burnuna götürüyor ve bırakmadan önce içine çekiyor. "Şimdi yüzüme otur. Çünkü bütün gün seni yemeyi düşündüm. Sen benimsin, Everly. Tamamen benimsin."

Onun gibi hissediyorum. Ama henüz değilim. Tam olarak değilim. Bu beni onun üzerine tırmanmaktan ve yüzüne binmekten alıkoymuyor. Beni son yemeğiymişim gibi yiyor.

O kadar sert boşalıyorum ki, neredeyse bayılıyorum. Neredeyse paylaştığımız her şeyin bir sır olduğunu unutuyordum.

Belki yakında öyle olmayacak.

Ve belki de kelebek gibi kolay olacak.

* * *

Burası cehennem.

Birkaç gün sonra geri döndük ve kiraladığımız bir SUV'a bindik. Max arabayı kullanıyor, Zaire yolcu koltuğunda, ben de Jenna ve Elias ile birlikte arka koltuktayım. Daha kişisel olduğu için bu iş için Leighton ya da başka bir serbest fotoğrafçı tutmadım. Bir cep telefonu kamerası bugün için doğru hızda görünüyordu.

Ama Elias belli ki fotoğrafları çekmesi için Zaire'ye bir teklifte bulunmuş, o da iPhone'uyla Ansel Adams gibi burada. Max'in hala yalnız yaşayan ancak hareket kabiliyeti azalmış yaşlılara yemek götürdüğü birkaç evi ziyaret ettik. Şimdi son durağımız bir yaşlılar merkezi. Max Aquatic Park mahallesine yaklaşırken Elias, "Biliyor musun," diye söze başlıyor, "üniversitedeyken Meals on Wheels'de gönüllü olarak çalışmıştım."

Tabii ki yaptı.

"Ve çok ufuk açıcıydı" diyor, daha da boşboğazlık ederek. "Çok şey öğrendiğimi hissettim. Gerçekten, bugün bunun bir parçası olmak benim için bir onurdu. Teşekkürler, Zaire. Teşekkürler Max."

Max homurdanarak teşekkür ederken Zaire başını eğerek keskin bir selam veriyor.

"Üniversiteye nerede gittin?" Jenna ilgisini çekmiş gibi soruyor.

Tanrıya şükür onu idare etmek için burada. Tüm bu insanlarla bu alanda olmak ve rol yapmak çok zor. Beni yıpratıyor. Beni strese sokuyor. Kaygımı artırıyor. Klostrofobik hissediyorum.

Jenna Elias'ı sözde ihtişamlı günleri hakkında daha fazla soruyla sıkıştırırken, Zaire Max'e Randevu Gecesi'ni daha fazla düşünüp düşünmediğini sorar.

"Her gün" dediğinde midemin bulandığını hissediyorum.

Düşüncelerim dönmeye başlıyor, bu yüzden topraklama egzersizlerimden birini yapıyorum, görebildiğim, duyabildiğim ve hissedebildiğim şeylere odaklanıyorum, ta ki Zaire "Bu senin için uygun mu Everly?" diyene kadar.

Kendime . "Özür dilerim. Seni duymadım."

"Garrett ve Clementine ile tekrar akşam yemeği yemek güzel olur diye düşündüm. Sen ve Max'le de bu hafta içinde. Sadece yaptığınız her şeyi gözden geçirmek ve bu projede her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için."

Ve randevu gecesine karar vermek için.

Saat işlemeye devam ediyor. Daha yüksek ve daha yüksek sesle. "Elbette," diyorum hızla, sonra Elias'ın kendisini davet etmesi için kendimi hazırlıyorum.

Ve üçe kadar sayınca.

"Ben de gelmek isterim," diye teklif ediyor.

Zaire, "Buna gerek yok ama teklif için teşekkürler," diyor ve ben de dünyanın en büyük sırtışını savuşturuyorum.

Yaşlılar merkezine vardığımızda, Max yemekleri arkadan toplarken Elias da onun yemekleri çıkarırken fotoğraflarını çekiyor. İçeri girdikten sonra Max onları yaşlı San Franciscolularla dolu bir topluluk odasına bırakıyor. Bir zamanların huysuz kalecisi oradaki neredeyse herkesle sohbet ederken, örgü ören kadınlara selam verirken, yapboz yapan birkaç adama sorular sorarken ve kâğıt oynayan birkaç adamla havadan sudan konuşurken ben girişe yakın bir yerde duruyorum. Max doğuştan cana yakın olmadığını söylemişti ama burada çok rahat görünüyor. Büyükbabasının bakımına yardım etmesinden kaynaklandığına bahse girerim. Masadan geçerken, bardağı dolu gibi görünüyor. Sanki bu onun imaj yenilemesinin bir parçasıymış gibi. Sanki bu gerçek Max Lambert.

İyi bir görünüm ve onunla cidden gurur duyuyorum.

Masasının üzerinde kamburlaşmış, saçları seyrek telli bir adam Max'i yanına çağırır. Yaşlı adam yüzünü Max'e doğru çevirir ve ona bir şey sorar. Max başını sallar ve cevap verir. Adam soru sormaya devam ediyor ve Max'in ifadesi daha endişeli, daha kaygılı bir hal alıyor. Keşke ne konuştuklarını anlayabilseydim. Görünüşe göre Max adamı rahatlatmaya çalışıyor ama nasıl yapacağını bilmiyor. Çok geçmeden merkezde çalışan bir kadın gelip araya giriyor.

Çenesindeki gerginlik ve gözlerindeki hüznle Max, Elias'la birlikte durduğum çıkışa doğru yöneliyor. Sert ve rahatsız bir şekilde yutkunduktan sonra yanımdan geçerken "Affedersiniz" diye mırıldandı.

Ve Elias bir fotoğraf daha çekmeye cüret ediyor. Ama Max koridorun sonundaki erkekler tuvaletine yöneldiğinde Elias'a dönüp parmağımı kaldırıyorum. "Yapma."

"Ne yapmayayım?" Çok masumca soruldu.

"O resmi kullanma."

"Neden olmasın?"

"Belli ki üzgün."

"Bu gerçek hayattan bir resim. Max'in duyguları olduğunu gösteriyor."

Elias'ın hiçbir fikri yok. "Hayır," diyorum kararlı bir şekilde, yerimde durarak.

Bana Pollyanna'yımışım gibi bakıyor. "İnsanların sevdiği şeyler bunlar, Everly. Bir sporcunun gerçek görmek. Bunu biliyorum çünkü ben de spor yaptım."

Tabii ki oraya gitti. "Ve biliyorum çünkü her maçta gerçek insanlarla etkileşime giriyorum" diye ekliyor.

Ve o da oraya gitti.

"Halkla ilişkiler işinin bir parçasının da oyuncularımızı korumak olduğunu biliyorum. Bu kişisel bir mesele. Lütfen silin," diyorum, yerimde durarak. Elias'ın benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Max'in gözle görülür şekilde etkilendiği bir fotoğrafı yayınlamayacak.

Elias sinirlenmiş bir halde birkaç saniye bana baktıktan sonra vazgeçiyor. "Peki." Siliyormuş gibi yaptı.

"Teşekkür ederim."

Max banyodan çıkıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. Kötü bir haber almış gibi görünüyor ve yanına koşup onu teselli etmek istiyorum.

Ama yapamam.

Arabaya vardığımızda, hemen sormak için birkaç adım ötede onu geri çekiyorum. "Ne oldu? İyi misin?"

"O adam oğlunu soruyordu. Eğer ziyarete gelecekse. Ben de onunla konuşmaya çalıştım ama sonra gelen kadın oğlunun çoktan ziyarete söyledi ve-" Boğazında taş varmış gibi duruyor, sonra devam ediyor. "Büyükbabamla böyle başladı. Unutmak."

Boğazım şişiyor. Gözlerim yanıyor. "Max, çok özür dilerim." Bana doğru küçük bir adım atıyor ama daha iyisini düşünmüş olmalı.

Onun bana sarılmak istediği kadar benim de onun yaslanacağı bir omuz olmak istediğimi söyleyebilirim.

Bunun yerine, beni davet ettiği film gecesi için o gecenin ilerleyen saatlerine kadar beklemek zorundayım. Sonsuz bir bekleyiş gibi geliyor, ama kollarına kıvrıldığında, yakında çalıntı anlardan daha fazlasına sahip olacağımıza inanmaya çalışıyorum.

* * *

Bir gece daha.

Ben de kendime bunu söylüyordum. Perşembe akşamı evimde akşam yemeği için hazırlanırken Max de bana bunu söylüyordu. Kendimi huzursuz hissediyorum ama yepyeni bir şekilde. Noel arifesi gibi. Yemeği atlattıktan sonra Zaire ile konuşmak için uygun bir plan yapabilirim. Bir

Düşünceli. Max'le olan ilişkimin ciddi olduğunu gösteren bir şey. Terfiyi ya da en azından işimde kalmayı ne kadar istediğimi gösteren bir şey. Yazılı olmayan kurala bir istisna yapmazsa ne yapacağımı bilmiyorum ama bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğumu biliyorum.

Bluzumun düğmelerini ilikliyorum ve banyo aynasında saçlarımı kabartıyorum. Bu gece aşağıdaydı. "Fönümü beğendin mi?" Max'e söylüyorum. Bu akşam ömürlük malzemelerden birini kullandım.

"Bayıldım," diyor, sonra arkamdan yaklaşıp boynuma bir öpücük konduruyor. "Yaptığın şeyi ne kadar takdir ettiğimi sana söylemiş miydim?"

Gülümsüyorum. "Evet ama bu gece yapmayacağım. Yarın saat sekizde Doğu Yakası ile erken bir Zoom toplantım var ve senin de yarın The Sports Network ile röportajın var," diyorum ve ona hem programlarımızı hem de yayın ortağımızla yapmayı kabul ettiği röportajı hatırlatıyorum. Ayrıca, çok heyecanlanmasını da istemiyorum. Bu yemekten sonra biraz dinlenmem gerekiyor; eve gelip işimi nasıl kurtaracağıma dair beyin fırtınası yapmam değil. Yakın gelecekte buna zamanım olacak. "Bu yemeğe odaklanalım ve her şeyi yarın çözmeye başlayabiliriz. Ve akıllıca bir plan yaparız. Söz veriyorum."

Yarın gece Max Doğu Yakası'nda bir hafta sürecek deplasman maçları için yola çıkıyor -benim katılmayacağım maçlar- böylece planları harekete geçirmek için biraz zamanım olacak.

"Biliyorum, günışığım. Biliyorum. Ama ben senin için buradayım."

Arkamı dönüyorum, bir elimi mor gömleğinin üzerinde gezdiriyorum, sonra gözleriyle buluşuyorum. "Bu iş bizde."

"Var."

Beni öpüyor ve sonra arabasıyla birlikte yemeğe gidiyoruz. Her ne kadar sevgili gibi değil de iş arkadaşı gibi yan yana yürüyor olsak da, bir sonraki aşamamızın başlangıcı gibi geliyor. Yine de o köpüklü umut duygusunu hissetmeden edemiyorum. Yakında, çok yakında, rol yapmak zorunda kalmayabiliriz. Bu projenin üstesinden geldik ve neredeyse oturup konuşabileceğimiz ve sonraki adımları belirleyebileceğimiz diğer tarafa geçmek üzereyiz.

Masaya vardığımızda ve Clementine elinde bir kadeh şampanya tutarken bu daha da mümkün görünüyor. "Makyaj kraliçesine," diyor bana.

Onun övgüsü, kimi sevdiğimden bağımsız olarak onlar için değerli olduğumu hissettiriyor. Bir kuralı çiğnemiş olsam bile yararlı olduğumu. Bir sporcuya aşık oldum diye bırakamayacakları kadar önemli olduğumu anlayacaklar.

Umarım öyledir. Umarım öyledir. "Zor bir işti ama birinin yapması gerekiyordu," diyorum şakacı bir şekilde, sonra oturuyoruz ve ben bardağımı alıp

Diğerleri.

Ama Max'e bir bakış attığımda, gözlerinde şüpheyeye benzer bir şey beliriyor. Yine de bir kenara yazıyorum. Sadece bir şeyler görüyor olmalıyım.

BİR CON İŞİ

Maksimum

"Patlıcan salatasını beğendiniz mi?" diye soruyor garson ve bu soru sanki bir kuyunun dibinden geliyor.

Bana soruyor mu ki?

Bakışlarımı elimdeki su bardağından ayırıyorum, bardağın dışındaki buğu aşağıya doğru kayıyor. Yanımda duran ve tabağımlı temizleyen güler yüzlü garsona *bakıyorum* ve evet, bana soruyor.

Şimdiki ana yeniden bağlanmaya çalışıyorum. Ama bu zor çünkü zihnim çamurda dönen bir lastik gibi sıkışmış durumda. Burada, İletişim Başkan Yardımcısı, genel müdür, menajerim ve gizli kız arkadaşımlla birlikte olduğum bu yemekte değil. Hayes Vadisi'nde Zaire'nin sevdiği son moda Fas restoranında bu masada değil.

Bir saat önce Everly'nin evindeydi. Ve onun sözlerini sonsuz bir döngüde çalmadan duramıyorum ama *bunu bu gece yapmayacağım*.

"Patlıcan salatası harikaydı" diyorum, sonunda bir yanıt vermeyi başarak.

"Harika. Biraz daha su ister misiniz?"

Su istemiyorum. Patlıcan salatası istemiyorum. Kuskus istemiyorum. Kız arkadaşım neler olduğunu anlamak istiyorum,

Bizden çok projeye odaklanmış gibi görünüyor. "Hayır, teşekkürler" diye mırıldanıyorum, sonra o masadan aşağı inerken biraz daha güveç yapıyorum.

Tamam, *bu gece yapmama* konusundaki yorumu teknik olarak mantıklı ama yarın maç günü. Bu da demek oluyor ki sabah pateni yapacağım, sonra lanet olası maçın kendisi, sonra da otuz dakika sonra havaalanına giden otobüse bineceğiz.

Ayrıca, erken bir Zoom toplantısı olduğunu söyledi ve normalde kestireceğim saatte Sports Network şeysi var. Ne zaman bizim hakkımızda konuşacağımızı düşündü ki? Yolculuğumuza çıkmıyor. Ben Doğu Yakası'ndayken telefonda konuşmak isteyeceğini sanmıyorum.

O... bunu erteliyor mu? Zihnim çılgınca ormanda dolaşırken çenem titriyor, bir yandan da bu korkunç olasılığın dalına tutunuyorum - ya *beni* erteliyorsa?

"Max, heyecanlı mısın?"

Elimde neredeyse ezmekte olduğum su bardağından başımı kaldırıyorum. Menajerim oturuyor ve bir soru soruyor. "Ne hakkında?" Ben soruyorum.

Garrett bir düzeltme gibi hissettiren bir gülümseme veriyor, *dikkat et dostum* sırtışı gibi. "Belgesel bölümü hazır," diyor. "Yapımcılar yeşil ışık yaktı. Son birkaç dakikadır bunun hakkında konuşuyoruz."

"Bu harika," diyorum düz bir sesle, masanın altında yumruğumu sıkarak, ya da belki de endişelenerek. Görünüşe göre Everly de bu belgesel haberinin harika olduğunu düşünüyor. Masanın öbür ucundan bana meraklı bir bakış fırlatırken bile ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Bu harika değil mi, Max?"

Beni masanın altından tekmeleyebilirdi. Ama bu onun kız arkadaşı tarafından mı geliyor? Yoksa reklamcı tarafından mı?

"Gerçekten çok mutluyuz," diyor Clementine masanın başından, arkada toplanmış saçları ve güçlü profiliyle muhteşem görünüyor. "Her şey gerçekten bir araya geldi." Memnun bakışları Everly'ye dönüyor. "Tüm o bire bir zamanın karşılığını aldık."

Everly gülümsüyor. "Daha önce bir oyuncuyla hiç bu kadar birebir çalışmak zorunda kalmamıştım ama belli ki buna değmiş. Bu projenin size neler yapabileceğimi göstereceğini umuyordum."

Ne oluyor lan? Bakışlarımı ona doğru çevirip gözlerimi kısıyorum. Bu da ne demek şimdi? Bilmiyorum, zihin dalgaları aracılığıyla sessizce sormaya çalışıyorum.

Ama Everly kaşlarını bana doğru bakıyor.

Neyin var senin?

Ona memnuniyetle söylerim. Yanlış olan, sevdiğim kadının beni sadece bir proje olarak görmesi. Yanlış olan bu.

Ama konuşmak yerine dişlerimi birbirine kenetliyorum.

Garrett bir kukla ustası gibi omzuma vuruyor. "Max'le çalışmak pek kolay değil. Ama buna değer. Hem de çok değer," diyor gülerek.

"Teşekkürler," diyorum kuru bir sesle. "Güvenoyu için minnettarım."

Daha sert sıkıyor. "Hadi ama dostum. Değilsin ama ikiniz bunu başardınız. Aferin."

Clementine, "Evet, siz ikiniz gerçekten bir patlama yaptınız," diyor.

Çekildi. Bu iki kelime kafamın içinde durmadan yankılanıyor. Çekip aldık. Soygun gibi mi? Belki de bir dolandırıcılık? Ve şimdi ekiple kutlama yapıyoruz. Sanki elmasları çaldık ve hepsi cebimizde ve şimdi bundan kurtuluyoruz - Lambert'in yeniden yapımı.

Proje.

Everly bana yine o uyarıcı bakışlarından birini attı. Muhtemelen onun için sadece bir proje olduğum içindir. Muhtemelen projesini mahvetmemi istemediği için. Muhtemelen bu işi gerçekten başarabileceğimizden emin olmak istediği için.

Aptal gibi sandalyemde geriye doğru yığılırken bir elimi sakalımda gezdiriyorum. Bunu nasıl kaçırdım?

Lyra'nın başka biriyle ilişkisi olduğuna dair tüm işaretleri kaçırdığın gibi. Gözünün önünde olan işaretleri. Ona aşık olurken neredeyse hiç dikkat etmediğin işaretler.

Çünkü Lyra'ya inanmak *istedim*. Bize inanmak istedim. Garrett tekrar söze giriyor, sanki kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibi konuşmayı devralıyor.

Everly'ye, "Ve görünüşe göre terfi için iyi bir konumdasın," diyor ve sonra Zaire ve Clementine'e doğru o mükemmel ajan sırtışını fırlatıyor. Ne haltlar burada? O da içinde mi? Bu hep onun terfi almasıyla mı ilgiliydi?

Everly ellerini kaldırarak itiraz ediyor. "Bu gece bununla ilgili değil," diyor ama bu *çok mütevazı* geliyor. Çok fazla saptırma.

Zaire bir şampanya kadehini Everly'ye doğru kaldırıyor. "Akşam yemeğinde kesinlikle terfi teklif etmek istemiyorum, ama çalışmalarınızdan memnun olduğumuzu söyleyebilirim," diyor, büyük, lezzetli bir ipucu bırakırken bile çoğunlukla diplomatik.

Everly gülümsemesini saklamaya çalışır gibi yüzünü eğiyor. Evet, kız arkadaşımın istediği bu. Terfi. Kaslarım geriliyor. Kalbim burkuluyor.

Garrett, "Ve şimdi nihayet başka şeylere geçebilirsin," diye ekliyor. "Diğer projeler. Başka fırsatlar. Mesela, bilmiyorum, belki Randevu Gecesi."

Çok rahat bir şekilde, zorlamaması gerektiğini biliyormuş gibi, ama aynı zamanda bir cevabı çok istiyormuş gibi söylüyor.

Zaire bana umutlu bir gülümseme sunuyor. "Bugün Webflix ile konuştum. Her açıdan harika bir ortaklık olabilir gibi görünüyor." Duraksıyor. "Randevu Gecesi'nde işler yolunda giderse. Ve bunun bir *"eğer"* olduğunu biliyorum."

Clementine, "Baskı yok," diye ekliyor ve hepsi çok diplomatik. Bunu takdir etmeliyim. Gerçekten, etmeliyim.

Ama kendimi bulanık bir gecenin ortasında bataklığa adım atmış gibi hissediyorum, bu yüzden bakışlarımı Everly'ye çevirip tamamen meraklı bir ifade takınıyorum. "Beni geride tutacak bir şey var mı?"

Gözleri açılıyor ve sertçe yutkunuyor. "Bence bu tamamen senin kararın," diyor.

İronik. Geçen gece bunu yapmamı istemedi ama şimdi benim seçimim.

Çünkü o hayatına devam edecek.

Çünkü ya onun için sadece buysam? Çalışmak. Sadece iş. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar bana hiç iş gibi gelmedi. Büyük, muhteşem, dağları yerinden oynatacak türden bir aşkın içine düşmekten başka bir şey yaptığımı hiç hissetmedim. Ama en son birine aşık olduğumda, mutlu, kolay, iyi adam hayatım tepetaklak oldu ve enkazı toplamak bana kaldı.

Everly'nin aldatmadığını biliyorum. Bunu gerçekten biliyorum ama sinirlerim gergin. Kalbim acıyor. Ve tüylerim diken diken. Artık hiçbir şeye nasıl güveneceğimi bilmiyorum.

Ben hariç.

Güvenebileceğim tek kişi benim ve bir noktada hislerimden ziyade eylemlerime güvenmek zorundayım. Sözlerden ziyade eylemlere.

Gerçek şu ki, Everly bunu defalarca erteledi.

Bu makyajı atlatalım, sonra bir yolunu buluruz dedi. Bu gece hiçbir şey yapmayalım dedi. Randevu Gecesi'yle ortaklığın yaptığımız her şeyi mahvedebileceğini söyledi.

Ya yarın gidersem ve o terfi alırsa, sonra dönersem ve beni kış üstü bırakırsa?

Clementine, "O halde, Randevu Gecesi'ne gerçekten başlamalıyız," diye ekliyor. "Belki yarın?"

Umutla bana bakıyor ve ben de Everly'ye bir göz atıyorum. Yüzü artık okunamaz halde. Gözleri hiçbir şey ele vermiyor. Sadece... sertler.

Ama ezberlemekte iyiyimdir. Ve geçen hafta söylediği bir şeyi çok net hatırlıyorum. *"Max, bir sonraki etkinliği atlatalım ama atlattıktan sonra patronumla konuşmayı deneyebilirim."*

Yapabilirdi. Sadece *deneyebileceğini* söyledi. Ne kadar aptalım. Sandalyeyi geriye itiyorum. "Affedersiniz," diyorum, sonra masadan kalkıyorum, ama tualete gitmek yerine, görev başındaki bir adam gibi ön kapıya yöneliyorum. Dışarı çıktığımda derin bir nefes alıyorum.

Bir rakip bana çarptığında böyle hissediyorum. Rüzgar kesildiğinde. Dünya tersine döndüğünde.

Bir dakika sonra Garrett kapıyı iterek açıyor ve Kasım gecesinin serinliğinde bana katılıyor. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı." "İyi misin?"

"Evet," dedim.

"Bu kararı bu gece vermene gerek yok," diyor. "Aslında, belki de bu gece vermemelisin."

"Sorun yok. Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Ben iyiyim," diye bağırdım.

Garrett teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Tamam."

"Everly'nin terfi almasına yardım etmeye mi çalışıyorsun?" Sanki bu bir suçmuş gibi soruyorum. Başını eğip beni şaşkınlıkla inceliyor. "Terfi alırsa iyi olur.

Çok çalışıyor. İşinde iyi. Belki sen de kendi işlerini düzelterip aynı şekilde davranırsın," diyor, bir kez olsun yumuşak, havalı ajan rolünü oynamak yerine müşterinin kışına tekmeyi basan rolü oynuyor.

Bana bakıyor, elleri kalçalarında. Bekliyor. Beni burada yalnız bırakmıyor çünkü bana güvenmiyor. Ve gerçekten, belki de beynim karardığı için güveni hak etmiyorum. İçimi çekiyorum ve diyorum ki, "İyi. Hadi içeri dönelim."

Elini omzuma koydu. "Bu ruh halinden kurtul, dostum. Hiç iyi değil."

"Evet, kimsenin projesini mahvetmek istemem."

Sonra onu omuz silkip içeri giriyorum ve yemeğin geri kalanında sahte bir gülümseme takınıyorum.

BÜYÜK SPIRALSIZ

Maksimum

Arabama bindiğimiz anda kapıyı çarpıyor, sonra gözlerinde hem endişe hem de suçlama ile bana bakıyor. "Neyin var senin?"

Sanki bilmiyormuş gibi. Soruyu ona doğru fırlatıyorum. "Neyin var senin?"

Emniyet kemerini takıyor, sonra kollarını kavuşturuyor. "Neden bana Randevu Gecesi hakkında bu soruyu sordun? *Beni engelleyecek bir şey var mı?*" Beni taklit ediyor ama sesinde incinmişlik var.

Tüm vücudum da öyle.

"Çünkü bilmem gerekiyordu." Açma düğmesine basıp gaza basıyorum. Ama trafikte ilerlerken, bakışlarının ağırlığından kaçamıyorum.

"Neler oluyor Max?" diye tekrar soruyor, sesinde gerçek bir endişeyle beni sıkıştırarak.

Lanet olsun, benim neyim var?

Dişlerimi sıkıyorum ve acıyla savaşmaya çalışıyorum. Gerçekten yapıyorum. Ama onun evine yaklaştığımızda, bu şüphe girdabına kendimi çok fazla kaptırıyorum. Sanki zincirler etrafımı sarmış gibi. "Hayatına devam ediyor musun?"

Kaşlarını çatıyor. Hiçbir anlam ifade etmiyormuşum gibi beni inceliyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

" edelim. Bunu yemekte söylemiştin," diye ısırıyorum.

"Bunu Garrett söyledi," diye düzeltiyor beni, biraz da inanmayarak. Aslında, *çok* inanılmaz.

Derin bir nefes alıyorum. "Dedi ki, aktarıyorum, *Artık başka şeylere geçebilirsin.*"

"Bunlar onun sözleriydi!"

"Onları inkar etmedin."

"Menajerinizin söylediği bir şeyi inkâr etmek benim işim değil," diyor, evine yanaşıp gereksiz bir lastik gıcirtısıyla kaldırıma park ettiğimde sesi yükseliyor.

"Terfinize çok takmış görünüyordu. Yemeğin tamamı projeyle ilgili gibi görünüyordu," diyorum yeni bir heyecanla.

Ellerini iki yana açıyor. "Flaş haber: Proje ile ilgiliydi. Zaire bizi bu yüzden yemeğe davet etti. Birlikte bir proje üzerinde çalışıyorduk." Bir an durup derin bir nefes alıyor, sonra da keskin bakışlarını üzerime dikeyor. "Nereye varmaya çalışıyorsun Max?"

Bunu söylememeliyim. Gerçekten söylememeliyim. Ama içimde bir ağırlık var. İçimi kemiriyor. Beni yiyip bitiriyor. Çünkü yanmanın ve herkesin içinde yanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Daha iyi düşünemedim, "Beni sadece terfi için mi kullandın?" sözleri dökülüverdi ağzımdan.

Çenesi düştü.

Bunun sadece bir deyiş olduğunu sanırdım. Ama şimdi bunun gerçek olduğunu biliyorum. Everly Rosewood sanki bunu söylediğime inanamıyormuş gibi ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. Yavaşça elini kaldırıp göğsünü işaret ediyor. "Beni eski sevgilinle bir mi tutuyorsun?"

"Hayır!" Çok hızlı söylüyorum çünkü kastettiğimin bu olmadığını bilmesi gerekiyor. "O zaman ne diyorsun?" Soru sessiz bir tıslama.

"Bütün gecenin projeyle ilgili olduğunu söylüyorum ve bu beni meraklandırdı."

"Neyi merak edeyim, Max? Neyi merak etmeni? Senin için başımı tehlikeye atıp atmayacağımı mı? Senin için her şeyi hissedip hissetmediğimi mi? *Senin için* tüm bu riskleri almaya hazır mıyım?"

Soruları beni derinden yaraladı ve her bir çentiği hak ediyorum.

Kapısını iterek açıyor ve farkındalık bir anda içime çöküyor.

Sarmal çözülüyor ve ben gerçekliğe geri dönüyorum. Çok sıçtım.

Evinin merdivenlerini tırmanırken arabadan inip diğer tarafa koşuyorum. "Everly, özür dilerim. Çok özür dilerim. Kendimi kaybettim ve hepsi benim hatam. Güvenmek benim için çok zor." Ona uzanıyorum, ama kendimi güvende hissetmiyorum.

Bu yüzden elimi geri çektim, onun yerine kelimelerimi ve sesimi kullanmaya çalıştım. "Affet beni. Lütfen."

Nefes alıyor - uzun, düşünceli bir vuruş. "Benim için de güvenmek zor ama yine de yaptım."

Sesi parçalanıyor ve ben onu bu şekilde incittiğim için dünyanın en kötü erkek arkadaşımı. Bir adım daha yaklaşmaya çalışıyorum. "Hiçbir şey demek istemedim. Sadece düşüncelerim dağıldı. Tüm korkularım geri geldi."

"Anlayabiliyorum," diyor ama sesi soğuk ve kendini koruma zırhını giyiyor.

"Akşam yemeğinde kafamda komplo teorileri üretiyordum. Çıldıırıyordum. İzin ver telafi edeyim. Senin için çıldırıyorum. Delicesine-"

Ama o yine elini kaldırıyor, belki de bir kavgada birine onu sevdiğini ilk kez söylemenin adil olmayacağından, bu sözleri söylememi engelliyor. "Komplo teorileri uydur. Çünkü ben asla böyle şeyler yapmam. Seni asla kullanmam. Umarım bunu biliyorsundur."

"İstiyorum."

"Senin için *her şeyimi* ortaya koymaya hazırdım ve sen *bunu söyleme* cüretini gösterdin."

Hazırdı. O hazırđı.

"Bunu benimle mi bitiriyorsun?" Soruyorum, kelimeler boğazımda jilet gibi.

Bana *bunu nasıl düşünebilirsin* der gibi bir bakış atıyor ama sonra bakışlarını kapıya çeviriyor. "Max, Doğu Yakası ekibiyle erken bir Zoom toplantım var. Saat sekizde. Ve bir hokey oyuncusunun maaşını kazanma lüksüne sahip değilim. Biraz dinlenebilmek ve işimde daha fazla hata yapmamak için içeri giriyorum."

"Birlikte yukarı çıkabilir miyiz?"

"Bu gece biraz boşluğa ihtiyacım var. Lütfen bu biraz yalnız kalmama izin ver."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama kadın yüksek sesle ve net bir şekilde tek bir şey istedi

bu gece biraz boşluk.

Ben de dinleyen bir adam olmalıyım. "Tamam," diyorum ağır ağır.

Sonra merdivenlerden çıkıp kapıyı açıyor ve ben onun gidişini izliyorum. Kalbim yumruklandı.

Kendi aptal yumruğumla.

NEM YATAĞIM

Maksimum

gitmiyorum. İkinci kattaki penceresine bakıp düşüncelere dalıyorum.

İçeri geri dönmeliyim, değil mi? Kapısını çalıp dizlerimin üzerine çökmeliyim.

Çiçekler, çikolatalar, pastalar ve latteler alıp hepsini üst kata çıkarmalı ve *her şeyi berbat ettiğimi* söylemeliyim.

Ama son sözleri tekrar oynatılıyor. *Lütfen bu gece beni biraz yalnız bırak.*

Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Gerçekten ediyorum ama kadını dinlemem gerekiyor ve beni görmemesi gerekiyor.

Arabadan inip onun randevularına çarptığım zaman yaptığım gibi içeri dalmıyorum. Başımı direksiyona koyuyorum. Bunu nasıl düzeltebilirim? Tüm şanslarına layık olduğuma onu nasıl ikna edebilirim? Ama birkaç dakika sonra, cevaba daha önce olduğumdan daha yakın değilim.

Arabayı çalıştırdım ve gittim. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Hiçbir şekilde uyuyamam.

Russian Hill'den geçiyorum, bekle.

Burası onun direk stüdyosu mu? Çok hızlı bir U dönüşü yaparak arabayı kaldırıma doğru sürüyorum. Geç oldu ve stüdyo kapandı, ama sanki kendi aptal güven sorunlarımla yarattığım bu karmaşayı düzeltmek için orada bir ipucu bulabilirmişim gibi Upside Down'ın kapısına giden merdivenleri tırmanıyorum.

Belki ona ömür boyu direk dersleri alabilirim? Bu, her şeyi kabul ettiğimi görmesine yardımcı olur mu? İletişim bilgilerini bulmak için stüdyonun adını Google'da aratıyorum, sonra merdivenlerden inerken sahibine hızlı bir e-posta gönderiyorum.

Ama gece boyunca sahibinden haber alamayacağım için arabama döndüğümde bir sonraki mantıklı şeyi yaptım. Babamı aradım. "Yardıma ihtiyacım var. Her şeyi berbat ettim."

"Buraya gel evlat," dedi.   ehri geride bırakıyorum.

* * *

Babam kilerden bir poşet alıp a  ıyor ve bana Himalaya tuzuyla havayla patlatılmış mısırdan biraz ikram ediyor. "En sevdiğin."

Mutfak masasındaki sandalyeye yığılırken başımı sallıyorum. "Bunu hak etmiyorum."

Bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Bundan şüpheliyim, ama neler oluyor?" A  zına bir avuç çekirdek attı.   zerinde ekose pijama pantolonu ve sweatshirt var. Saçları yukarı kalkmış. Muhtemelen uyuyordu ama benim için yataktan kalktı.

Bir nefes veriyorum. "Biraz güven sorunun var," diye ba  lıyorum. "Var."

Bir elimi sa  larımanın arasında gezdiriyorum. "Bu gece biraz korktum ve Everly'nin bana kar  şı hisleri hakkında söylediklerinde ciddi olmadığını düşündüm. İli  kimizde bundan sonra ne olacağını."

Sanki bunu yaptığımıza inanamıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. Evet, ben de inanamıyorum. Ona yemekte aklımın nereye gittiğine dair korkunç hikayeyi ve sonrasında ona ne söylediğimi anlatıyorum. "  imdi ne yapacağım? Onu   yle olmadığımıza nasıl ikna edeceğim-"

"Sik mi?"

"Evet, Tanrım. Halkı   yle olmadığımıza ikna etmek için neredeyse iki ay harcadım ve bir akşam yemeğinde a  ık olduğum kadın   yle olduğumu d       y  r."

İ   geçiriyor ama sonra bana ciddi bir bakış fırlatıyor. "mi? Buna inanıyor mu?"

"Muhtemelen söylemeli," diyorum.

"Ama   yle mi dedi?" diye üsteliyor.

"Sadece bu gece onu rahat bırakmamı söyledi." "Ve sen bunu yapıyor musun?"

Mutfağını işaret ediyorum. "Evet. Buradayım. Ve çoktan özür diledim. Beni çağırdığı anda hatalı olduğumu anladım ve hemen özür diledim."

"Bu iyi," diyor, ama yine tedbirli davranıyor.

"Yine de yeterli değil mi?" İçim endişeyle çalkalanarak soruyorum. Ama o cevap vermeden önce, "Ona ömür boyu her sabah London fog latte alacağım. Bir elmas kolye. Hayatının geri kalanı için dans stüdyosu üyeliği?"

Kıkırdarak dur işareti yapan elini kaldırıyor. "Yavaşla. Bundan kurtulmanın yolunu satın alarak, hediye vererek ya da oyun oynayarak bulamazsın Max. Kelimeleri ve kalbini kullanmalısın."

Ona bakıyorum. "Ama denedim."

"Tekrar dene," diyor ve düşünceli bir şekilde ekliyor, "Ona tam olarak istediği şeyi verdiğinde. Yalnız kalmak istedi. Şu anda yapabileceğin en iyi şey onu dinlemek. Ona bunu ver. Sonra tekrar dene. Kendine sahip çık."

Babamın bilgece sözlerini tekrarlayarak, "Her şeyine sahip çık," diyorum. "Yapmam gereken bu mu?"

"Evet. Kendinize sahip çıkın çünkü ilişkiler kolay değildir. Ve her zaman hediyelerle düzeltilemezler. Onun kalbini, ona verdiğin değerle ve onu dinleme tarzınla kazanırsın. Sen onun kalbini kazandın mı?"

Birlikte geçirdiğimiz gecelere geri dönüyorum. Günlerimize. Gizli buluşmalarımıza. Birbirimize nasıl bağlandığımıza, birbirimize nasıl davrandığımıza ve sonra birkaç gün önce benim için yaptıklarına. Bana Elias'ın yaşlılar merkezinde çektiği fotoğrafı ve onu nasıl sildirdiğini anlattı. Beni korudu. Ve ben o anın tam anlamını kaçırdım. Kendi korkularım yüzünden beni ne kadar derinden önemseydiğini kaçırdım.

Onunla hiçbir ilgisi olmayan korkularım.

Onun sebep olmadığı yaralar.

Geçmişle hiçbir ilgisi yoktu.

Güven sorunlarımı sonsuza dek geride bırakmam gerekiyor. Aramızdaki bu aşkın gerçek olduğuna güvenmeli ve kız arkadaşımın zor olanı başarmasına yardımcı olmak için üzerime düşeni yapmalıyım. Bunu yapabilecek tek kişi o, ama ben onu destekleyerek çok daha iyi bir iş çıkarabilirim. "Umarım onun kalbini kazanmışımdır, baba."

Kolumu okşadı. "Ona ihtiyacı olan zamanı ver ve gece bittiğinde orada ol."

O haklı. Yapmam gereken de bu. Ortaya çıkmalı, hatalar yapabileceğimi ama bunları düzeltmek için elimden geleni yapacağımı bilmesini sağlamalıyım.

"Seni seviyorum baba," diyorum, sonra ona sarılıyorum ve çekip gidiyorum.

Gece yarısına doğru şehre döndüm, arabayı onun evinin önüne çektim ve motoru durdurdum. Sonra sürücü koltuğunu indiriyorum, arkadan bir şapka alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Uyandığında burada olacağım. Tıpkı onun için burada olacağım gibi, neye ihtiyacı olursa olsun.

ASMA KİLİTÇİLER TOPLANDI

Everly

Hemen uyumuyorum. Düzeltiyorum: Uykuya d alamıyorum. Bir saat ya da daha fazla dönüp durduktan sonra telefonumu alıp yardım istiyorum.

The Padlockers'a mesaj atıyorum.

Everly: Max'le seks yapmayan sponsorlarım hala uyanık mı?

Önce Maeve cevap verir.

Bende bir vampirin kalbi var. Ne ?

Sırada Fable var, sadede gelelim.

Fable: Uh-oh. Onu musun?

SOS çağrısına son Josie cevap verir, ancak bir dakika sonra sadakatini tam olarak göstererek cevap verir.

Josie: Kimi gerekiyor?

FaceTime yapıp yapamayacaklarını sorarak cevap yazdım. Bir dakika sonra görüntülü konuşmaya başladık. Maeve kanepesinde uzanıyor, mücevherli likör şişesi lambalarından biri arka planda usulca parlıyor. Fable yatağında, kızıl saçlarını dağınık bir topuz yapmış. Josie kanepesinde, köpeği Pancake ile birlikte.

"Max bu akşam yemekte bir uzaylı tarafından ele geçirildi," diyorum ve sonra ne olduğunu açıklıyorum.

Maeve

sinirleniyor.

Josie kaşlarını

çatıyor.

Fable derin bir iç çekerek başını sallıyor, ben evimin etrafında adımlarken onlara hikayeyi anlatıyorum. Evimin dışında konuştuklarımızı anlatmayı bitirdiğimde iç çekip "Neden erkekler?" diye soruyorum.

"Aynen öyle," diyor Maeve.

Bir nefes veriyorum ve yumuşak, kabarık mor kanepede yastıklarına gömülüyorum. "Bunu işim için yaptığımı düşündüğüne inanamıyorum," diyorum, yeniden sinirlenmiş, yeniden incinmiş bir halde. "Nasıl böyle düşünebilir? Neden böyle düşünsün ki? Ben bunu asla yapmam ve büyük risk alan benim."

Bir süre sessiz kaldılar ama Josie konuşacakmış gibi ağzını açıp tekrar kapattı ve ben de düşündüğü anlamına geldiği için onun sessizliğine kilitlendim. "Tamam, bana yardım et, Josie? O koca beynin nereye gitti?"

"Şey," diye başlıyor düşünceli bir şekilde. "Bence bazen erkekler ve kadınlar - yani insanlar - gerçek aşktan, gerçek savunmasızlıktan, gerçek güvenden o kadar korkuyorlar ki... o anda gerilemek daha kolay oluyor. Geçen yıl Wes ve bana olan da buydu."

Bunu hatırlıyorum. Tüm çiftler gibi onlar da zor bir dönemden geçtiler ve birbirlerinin yolundan *çekilmek* yerine birbirlerinin yoluna nasıl *gireceklerini* bulmak zorunda kaldılar. Josie, "Ve *belki* de bu ikinizin kalplerinizi gerçekten ortaya koymanız gereken zamandır," diye ekliyor.

"Ama söyledim ve yine de onu kullanıp kullanmadığımı sordu," diyorum, ancak bunu söyledikten sonra kendimi tam olarak ortaya koymadığımı farkındayım. *Sana taptığımı* söyledim. *Her şeyi hissettiğimi* söyledim. Her şeyi ortaya koymaya hazır olduğumu söyledim. L kelimesini kullanmaktan kaçındım çünkü beni korkutuyordu. Çünkü en son birini ruhumda hissedecek kadar derinden sevdiğimde onu kaybettim. Bu platonik bir aşk olsa da, yine de aşktı.

Max'e onu söylemedim çünkü onu kaybetmekten korkuyorum. Çünkü birini tamamen sevip sonra tekrar kaybedersem neler olabileceğinden korkuyorum.

Ama bu gece beni sevdiğini söylemeye çalıştı ve ben cümlesini bitirmesine bile izin vermedim. Onunla ilişkiyi bitirip bitirmeyeceğimi sorduğunda da netleştirmedim. İnledim. "Ya pislik olan bensem?" Sonra da arkadaşlarıma az önce fark ettiğim şeyi söyledim.

Maeve alay ediyor. "O da bir pislik. Dürüst olmak gerekirse, daha büyük olan."

Fable başını sallıyor. "Özür dilemenin tam ortasında iken seni sevdiğini söylemesine izin vermedin diye ona hapisten kurtulma kartı vermeyelim. *Dilemesi gerektiği gibi*. Spiral yaptı. Onu kullandığını ima etti. Endişelerini yatıştırmamış olmanız söylediği şeyi doğru yapmaz."

Bu da doğru, ama aynı zamanda kafam daha önce olduğundan daha karışık. Kaşlarımı çatıyorum. "Kayboldum. Ne yapacağım ben? Özellikle de ikimiz de... pisliksek. Um, ne boyutta olursa olsun pislikler. Neden pisliklerden bahsediyoruz? Pislikler hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?"

"Lütfen! Evet, başka ne olursa," diyor Josie, sonra gülümsüyor. "İşte yapacağın şey. Özür dile. Sonra öpüş ve barış. Affet ve yoluna devam et. Ve onu sevmeye devam et."

Fable gülümser ve Josie'ye eliyle işaret eder. "Her iki şey de aynı anda doğru olabilir. İkiniz de pislik olabilirsiniz ve aynı zamanda affedebilirsiniz."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını deliyor ve boğazım duygularla tıkanıyor. Ama kalbim de bu kadınlara duyduğum büyük sevgiyle kabarıyor. Ve bunu kendime saklamak zorunda değilim. "Sizi seviyorum. Hepinizi seviyorum. Çok seviyorum" diyorum ve bu yepyeni bir günün başlangıcı gibi geliyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorlar.

Sonra esniyorum, kendimi daha iyi hissediyorum ve affetmenin mümkün olduğunu düşünüyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, belki de bir kelebek kadar kolay.

Muhtemelen uyuduğu için Max'e bir mesaj gönderdim.

Everly: Ayrılmıyoruz. Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Sana söz veriyorum.

Uykuya daldım.

SABAH ERKEN SAATLERDE TESLIMAT

Maksimum

Eklemlerim tutuldu. Kaslarım havlıyor. Boynum uygunsuz uyku için bana karşı dava açıyor. Ama sonunda yorgun gözlerimi açmayı başardığımda ve konsolun üzerinde telefonumu ekranda iki güzel not beliriyor.

İlki Everly'den geliyor ve kalbimi hoplatıyor. Telefonu sanki elime sarılıyormuşum gibi sıkıca kavriyorum. *Buna* ihtiyacım vardı. Buna çok ihtiyacım vardı. Ama benim *ona* daha çok ihtiyacım var. Saate hızlıca bir göz attım ve güneş doğmadan arabamdan çıktım. Onun sevgisini hediyelerle geri kazanmaya çalışmayacağım, *ama* aynı zamanda bir çizgim var.

Ve atletler serilerle uğraşmazlar.

Google'da en yakın kahveciyi arıyorum, sipariş veriyorum, sonra da iki blok ötedeki Doktor Insomnia'ya doğru koşuyorum. Ama yol boyunca sabah nefesimin kokusunu alıyorum.

Bu olmaz. Bir dakika sonra siparişi almak için dükkâna daldığımda tezgâhta nane şekeri görüyorum. Bir paket alıp ağzıma atıyorum ve sabah nefesimi çiğneyerek Everly'nin evine, günlük sabah Londra sisi lattesini koşuyorum. Evinin dışında, üst kata bakıyorum. Işık açıktı.

Güzel.

Güneş yavaşça ufkun soluk mavi ışığının üzerine çıkıp yeni bir günü beraberinde getirirken kendimi onun binasının merdivenlerine bırakıyorum. Boynumu bir o yana bir bu yana uzatarak onun aşağı inmesini telefonumdaki diğer nota cevap veriyorum. Bunu yaparken, umut hissediyorum.

Onun yüzünden.

Çünkü ben çılgına döndüğümde bile beni kolladı. Dün gece bana bu mesajı gönderdi. Uyanmamı ve bittiğimiz için endişelenmemi istemedi.

Onun güvenini kazanmalıyım. Her lanet gün. Beş dakika sonra kapı açıldı. "Oh!"

Yerinde durdu, irkildi.

Ayağa kalktım ve bardağı uzattım. "Merhaba. Bu sabahki Londra sisli latteniz. Kişisel teslimat. Ve bugünün siparişi bir özürle birlikte geliyor," diyorum, sonra hiç vakit kaybetmeden doğrudan kalbimden konuşuyorum. Bokumu sahipleniyorum. "Dün gece her şeyi berbat ettim ve söylediklerimde bir hata yaptım ve izin verirseniz daha iyisini yapmaya çalışacağıma söz veriyorum."

Gülümsemesi doğan güneş gibi, yavaşça, güzelce, şafağı aydınlatıyor. İri kahverengi gözleri çerçevemde gezinirken bir kaşı kalkıyor. "Neden dün geceyle aynı kıyafetleri giyiyorsun?"

Mor gömleğime bakıyorum. Kırışmış ve muhtemelen kokuyor. Saçlarım her zamankinden daha dağınık. "Arabamda uyudum."

Kulaklarına su kaçmış gibi başını sallıyor. "Arabanda mı uyudun?"

Ama uyku düzeni bana çok mantıklı geliyor. "Uyandığında burada olmak istedim. İçkini getirmek için. Ve seni işe götürmek için. Ve üzgün olduğumu söylemek için. Ve en çok da seni çok sevdiğimi söylemek için." diyorum ve o gülümsemesi? On milyon kat daha büyüyor. Ama söyleyecek daha çok şeyim var. Çok daha fazlası. "Karşılık vermene gerek yok. *Seni seviyorum* demeni *beklemiyorum*. Karşılığını almak için söylemiyorum. Ben böyle hissediyorum ve bilmeni istiyorum ki ben varım. Sana inanıyorum. Bize inanıyorum. Sahip olduğumuz bu gerçek favori şeyin işe yarayacağına inanıyorum ve bunu kolaylaştırmak için benden ne istersen yapacağım. Sadece bana haber ver."

Bardağı alıyor, betona bırakıyor ve kollarını boynuma doluyor. Uyandığım gerginliğin son kalıntıları da onun dokunuşuyla mucizevi bir şekilde kayboluyor. Ellerini bir kez daha üzerimde hissettiğimde ürperiyorum. Parmakları saçlarımın uçlarıyla oynuyor.

"Söyleyecek bir sürü şeyim var ama en önemlisi şu: Ben de seni seviyorum Max Lambert," diyor ve ondan duymak istediğim tek şey bu sözler ve beni dinlemediği ve beni bekletmediği için çok mutluyum. Onlara şimdi ihtiyacım var, tıpkı ona ihtiyacım olduğu gibi.

Beni öpüyor ve öpücüğü dünyadaki her şeyin en iyisi, ama çok erken duruyor. Öpücüğü kestiğinde bana meraklı bir bakış atıyor ve "Neden tadın nane tarlası gibi?" diye soruyor.

Gülerek başımla arabamı işaret ediyorum. "Yukarıya bakın. Arabamda uyudum. Bu yüzden bu sabah bir sürü nane şekeri yedim."

"Arabanda uyuduğuna inanamıyorum," diyor, sesi biraz şaşırılmış, hatta belki de memnun olmuş gibi çıkıyor.

Ellerimi beline doluyorum, komşularının ya da başka birinin bizi görmesini umursamıyorum. O da bana sarılmama izin veriyor ve kendisinin de umursamadığını söylüyor. "Arabamda uyudum çünkü uyandığında burada olmam gerekiyordu. Sana latte getirmek için burada olmam gerekiyordu. Çünkü senin için her gün geleceğimi bilmeni istiyorum. Bir hata yapsam bile, gelmeye devam edeceğim. Geçmişim ve korkularım yüzünden kendimi kaybettim ama bunların seninle hiçbir ilgisi yok ve bunlardan sen sorumlu değilsin. Ben sorumluyum. Ve daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Bunu sana söylemek istedim. Ve ayrıca seni sevdiğimi söylemeye gerçekten ihtiyacım vardı." Alnından öpüyorum. "Ben de seni seviyorum." Göz kapaklarını öpüyorum. "Seni seviyorum." O güzel dudaklarını öpüyorum ve onun sevgisini de tadıyorum.

Öpüşmeyi kestiğimizde sakalımı yavaşça okşuyor, sanki beni ezberliyormuş gibi. Belki de gerçekten burada onunla olduğumu onaylıyor. "Ve seni seviyorum, Max. Çok fazla," diyor yumuşak bir sesle ama içinde kemiklerine kadar işlediğini bildiğim bir güçle. "Ama söylemem gereken başka şeyler de var."

Başımı salladım. Dün geceyi bir *seni seviyorum* ve bir latte ile geçiştirmeyi beklemiyordum. Bizim de kelimelere ihtiyacımız var. "Dinliyorum," diyorum.

Boynumu bırakıyor, sonra ellerini omuzlarıma koyuyor, belki de söylenmesi gerekeni söylemek için kendine biraz alan açıyor. "Dün gece seni terfi için kullanıp kullanmadığımı sorduğunda beni incittin. Umarım bunu asla yapmayacağımı biliyorsundur."

"Biliyorum," diyorum, oraya gittiğim için utanıyorum.

"Ben öyle biri değilim," diyor, sanki anlamam için yalvarıyormuş gibi. "Seni asla kullanmam. Senin için hissettiğim her şey çok gerçek. Ve inan bana, sana karşı hissettiklerimle savaşmayı denedim, gerçekten denedim."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ama bunu reddediyorum, onun yerine ona odaklanıyorum. "Yaptığını biliyorum, günışığım. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

"Evet, terfi etmek istiyorum ve evet, seninle birlikte olmak istiyorum. Ve arkadaşım Fable'ın da dediği gibi, her ikisi de aynı anda doğru olabilir."

Tekrar başımı sallıyorum, çünkü çok mantıklı konuşuyor. "O haklı."

"Ve henüz patronuma ne söyleyeceğimi planlamaya başlamadım çünkü bu çok korkutucu," diyor, beni kalbinin derinliklerine bırakırken sesi o kadar savunmasız ki. "Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bununla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorum. Kovulup kovulmayacağımı bilmiyorum" diyor, çaresizlik ses tonunu renklendiriyor ve işten çıkarılmanın onun için bir olasılık olmasından bile nefret ediyorum. "İşte bu yüzden son etkinliği ve akşam yemeğini atlatana kadar beklemem gerekiyordu. Yapılması gereken bu büyük şeyi ertelediğim için değil, bunun gerektirdiği her şeyle boğulmak istemediğim için."

"Şimdi anlıyorum. Bana açıkladığınız için teşekkür ederim."

Sanki daha sert bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi bir an duraksıyor. "Bazen bunalıyorum. Bazen zihnim geçmişe ve üç yıl önce olanlara takılıyor. Bazen gözümde canlandırıyorum ve o kadar net hatırlıyorum ki ilerleyemeyeceğimden korkuyorum. Tekrar o geceye saplanıp kalacağımdan korkuyorum" diyor ve onu sakinleştiren derin bir nefes alarak devam ediyor. "Bu olduğunda, anda kalmak için bu topraklama egzersizlerini yapıyorum. Size daha önce bunlardan bahsetmedim çünkü gerçekten ihtiyaç yoktu. Bu sadece kafamın içinde yaptığım bir şey. Kazadan sonra terapide öğrendiğim bir şey. Etrafımı katalogluyorum ve geçmişte kaybolmamak için anda kalmama yardımcı oluyor."

Kalbim onun için, katlandığı her şey için acıyor, ama aynı zamanda yeniden başlama yolları ve o korkunç günü geride bırakırken nasıl geliştiği için daha yüksek sesle ve daha sert çarpıyor. "Yaşadıklarından nefret ediyorum, hepsinden, sadece hepsinden. Her bir parçasını. Ama bunlara sahip olduğun için çok mutluyum..." Duraksıyorum, kullanacağım en iyi kelimeleri düşünüyorum. "Araçlar. Başa çıkma mekanizmaları. Seninle ilgili tüm bu detayları öğrenmeyi seviyorum, paylaşmakta zorlandıklarını bile. Belki de özellikle bunları. Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Beni tanımanı istiyorum. Birbirimizi tanımamızı istiyorum. Bunu sana anlatmamın bir nedeni de her şeyi aynı planlayamamam. Eğer yaparsam, gelecek beni de bunalacaktır." Devam ederken elleri omuzlarımı daha sıkı kavırıyor: "Gerçekten yaşamaya ve her gün için alabileceğim en iyi kararları almaya çalışıyorum. Henüz detaylı bir plan yapmamamın tek nedeni de bu. Çünkü bir anda

Ya. Ama Pazartesi sabahı için takvim talebinde bulundum bile. Böylece hafta sonu ne söyleyeceğimi planlayabilirim. Arkadaşlarımla prova yapabilirim. Ve toplantıya güçlü bir pozisyonda girebilirim."

Kalbim göğsümde fırlayacak gibi oldu. "Toplantı talebinde bulundun mu?" "Uyandığımda yaptım."

"Siktir, seni seviyorum," diyorum, sonra hafifçe gülüyorum. "Ayrıca, bence sarmal olmama konusunda benden daha iyisin." Omzumdaki sağ eline uzanıyorum ve avucuna yumuşak bir öpücük konduruyorum, sonra parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Kafanın içinde neler olup bittiğini bana anlatmanı seviyorum. Seni daha iyi anlamayı ve daha iyi tanımayı seviyorum. Beni içeri aldın ve seni desteklemek için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum. Ayrıca dinlemek için de."

"Çok iyi bir dinleyicisin," diyor. "Ama söylediğin bir şey hakkında yanıldığını belirtmem gerekiyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "O da ne?"

"Korkularının ve geçmişinin benimle hiçbir ilgisi olmadığını söylemiştin." Bir an duraksıyor. "Ama benim için önemliler çünkü seni önemsiyorum. Çünkü seni seviyorum. Ve tıpkı senin benim için olduğun gibi ben de senin güvenli alanın olmak istiyorum. Seni sevmem için mükemmel olmana gerek yok. Seninle kalmam için mükemmel bir adam olmana gerek yok. Sadece kendin ol. sırada şüphe duymam sorun değil. Endişelenmeme sorun yok. Sadece benimle bunlar hakkında konuş, sanki bu işte ayrı değil de birlikteymişiz gibi, tamam mı?"

Şimdi anlıyorum ki dün gece *hissettiklerimden* çok, bu hisleri nasıl *ele aldığım* önemliydi. Ses tonumdu. Sorularımın suçlama gibi ortaya çıkma şekliydi. Ama onun beni tüm kusurlarımla sevmeye istekli olması beni daha da aşık ediyor. "Her saniye sana daha çok aşık olmamı nasıl sağlıyorsun?"

Gülümsemesi güneş ışığı gibi. "Bu benim özel yeteneğim." "Bu konuda harikasın. Asla bırakma."

"Sana da."

Ama sonra daha ciddi bir şekilde ekliyorum, "Aşkını kazanmaya devam etmek istiyorum, Everly. Her lanet gün."

Gözlerini deviriyor. "Kapa çeneni. London fog latte'de beni kandırdın."

Tekrar rahatlıyorum ve ona sırtıyıyorum. "Seattle'da sana bir tane aldığım gün seni kazandım, değil mi?"

Gömleğimin buruşuk yakasıyla oynarken şöyle diyor: "Sana katlanamıyordum ama evet, beni de kazandın... çünkü tahmin ne oldu? İki

her şey aynı anda doğru olabilir."

Bu resmen gelmiş geçmiş en iyi gün. Havalı davranmaya bile çalışmıyorum. "Demek gerçekten senin tipinim. Haklıymışım."

Gülüyor. "Evet. Hatta belki de özellikle beni beklemek ve bir latte teslim etmek için arabanda uyuduğun için." Latteyi almak için eğiliyor ve bir yudum içiyor, sonra bana uzatıyor - bir ikram. Biraz içiyorum; en sevdiğim içki değil ama umurumda değil, özellikle de "Bana karşı çok sabırlı davrandın. Ve çok tatlısın, ve çok..." Sesi titriyor. "Canlandırıcı. Bana güzel olduğumu söylemen beni... sanki... en iyi hayatımı yaşıyormuşum gibi hissettiriyor."

Onun için tek istediğim bu. Şey, doğru değil. Başka bir şey daha istiyorum. "Günüşığı, benimle yaşa."

"Öpeceğim." Ağzını benimkine yaklaşıyor ve beni öpüyor - bir Aralık sabahında güneşin doğuşu gibi yumuşak, Londra sisi öpücüğü. Sadece kalbimi değil, onun sayesinde hayata dönen tüm ruhumu ısıtıyor.

Ama bütün günümü burada geçirebilecek olmama rağmen, gitmesi gereken bir toplantı var, bu yüzden öpüşmeyi kesip fincanı ona uzattım ve "Seni işe bırakayım. Böylece seni toplantıya zamanında yetiştirebiliriz." Sonra ekledim, "Ve böylece seninle daha fazla zaman geçirebilirim."

Çünkü ona söylemem gereken bir şey daha var.

O ZAMAN ALTINA GIRDİN

Everly

Kapıyı açtım ve içeri girdim. Tekrar onun arabasında olmak iyi hissettiriyor. Max de beni burada görmekten hoşlanmış olmalı, çünkü onaylarcasına mırıldanıyor, sonra eğiliyor, emniyet kemerini bana doğru çekiyor ve kemerimi sonra bana sahiplenici bir öpücük daha veriyor.

Aceleyle şoför tarafına geçiyor ve kapıyı kapattığında, herkesin önünde yeniden bir araya geldiğimiz yer olan sahanlığa doğru başımı sallıyorum. "Bir şeyden kurtulmuşuz gibi hissediyorum."

"Ben de," diyor, sonra arabayı çalıştırıyor ve ben lattemi içerken Sea Dogs'un evine doğru yola çıkıyor. Oraya vardığımızda arabayı sahanın hemen dışına park ediyor. Zoom çağrım kadar hâlâ en az on beş dakikam var. Max de bunu fark etmiş olmalı ki gösterge panelindeki saate bakıyor ve sonra konsoldan telefonunu alıyor. "Senin için bir şeyim daha var."

"Ne oldu?"

Ekranı kaydırıyor, sonra bana bir e-posta gösteriyor. İsmi görünce gözümü kırıştırdım. Onunla hiç tanışmadım ama direk stüdyosunun sahibi olan kadın. "Bu Upside Down'ın sahibinden mi?" Doğru okuduğumdan emin olmak için soruyorum.

Gülümsemesi memnun edici. "Elbette öyle."

Dünya yavaşlıyor. Kısa notu başka bir dünyadan gelen bir mesaj gibi okudum ve sonra bu adama baktım. Gözlerinde onay arıyorum. Çünkü bu çok fazla. "Bu gerçek mi?" Yüksek sesle söylemek bir şeyleri kırabilirmiş gibi kısık bir sesle soruyorum.

"Henüz tamamlanmış bir anlaşma değil. Herhangi bir evrak imzalamadık. Sadece bir gecede e-posta gönderdik. Ama ona stüdyoyu satın alması için bir teklifte bulundum ve o da kabul etti."

Kalbim tekliyor, sonra çift zamanlı atıyor.

"O yerin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," diyor ve konuşabileceğimden emin olmadığım için konuşması iyi oluyor. "Dün gece geç saatlerde sahibine e-posta gönderdim ve bu sabah senin adımlarını beklerken birkaç e-posta daha yazıştık. Görünüşe göre kira konusunda sıkıntı yaşıyorlar. Sadece sana ait bir şeyin olsun istedim. Böylece her zaman gidebileceğin güvenli bir yerin olur."

Elimi ağzıma götürdüm. Ne düşüneceğimi ya da ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Bu yüzden en basit şeyle başlıyorum. Fısıltıyla. "Stüdyoyu satın aldığına inanamıyorum."

Kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Açık olmak gerekirse, bunu kendim için almıyorum. Senin için alıyorum. Bu bir hediye. Onu sana veriyorum. Tamamen senin olacak, özgür ve temiz. Her zaman gidebilirsin."

Sevgi, minnet ve eşsiz sevinç gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Kollarımı boynuna doladım. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Bunu söylemeden duramıyorum. Ama sözlerimin nakaratını sevdiğinden eminim.

Max geri çekilip "Senden duyduğum bu sözler için ne kadar aç olduğumdan utanmıyorum bile" dediğinde hiç bu kadar mutlu görünmemişti.

Dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, sonra biraz isteksizce kapı koluna uzanıyorum. "Görüşmede görüşürüz."

Dışarı çıktım, ana kapılara doğru ilerlerken kendimi çok mutlu hissediyordum. Ama kapılardan birini iterek açarken biri "Günaydın Everly" diye seslendi.

Elias'ın sesi bir yılan gibi omurgamda geziniyor. Kendimi destekleyerek arkamı dönüyorum.

Kendini beğenmişliğin resmidir. "Merak etmeyin. Hiçbir şeyi inkâr etmene gerek yok. Tek yapman gereken terfi yarışmasından çekilmek," diyor ve ardından telefonunu bir ödölmüş gibi sallıyor. "Ve eğer bugün mesai bitimine kadar bunu yaparsan, arabasından inerken çekilmiş fotoğrafını yayınlamayacağım."

şu anda..." Durdu ve takmadığı bir saate bakar gibi yaptı, sonra ekledi, "Sabah yedi elli bir. Seni bu saatte işe götürmesi için profesyonel bir neden yok." Ve gerçekten de Elias haklıdır. Muhtemelen bu yüzden muzaffer bir şekilde gülüyor. Ya da aslında kıkırdıyor. "Sporda başarılı olmak için *bu kadar çok* çalışmış bir kadın olarak, herkes bir hokey oyuncusunun *altına girdiğin* için ilerlediğini öğrenirse nasıl görüneceğini hayal edebiliyorum."

Her yerim üşüyor, tehditleri yüzünden iliklerime kadar titriyorum.

Ve gelmeye devam ediyorlar. "Ama bütün basın senin bu *yüzden* terfi aldığını öğrenirse daha kötü olur."

PLAN DEĞİŞİKLİĞİ

Everly

Hepsi benim hatam. İnsanlar tam olarak böyle yakalanıyor. Dikkatsizdim. Aşık olmanın coşkusuna kapıldım ve gardımı düşürdüm. Evet, Max bu sabah beni evimin dışında öptü ve bu yeterince riskliydi, ama aynı zamanda ofisten de uzaktı. Ama Max'in beni bu kadar erken işe götürmesine izin vermek?

Bu bir çaylak hatasıydı.

Hareket edemiyorum. Başım pamukla doldurulmuş gibi hissediyorum ve kalbime iğneler batıyor. Uzun, korkunç bir dakika boyunca bataklıkta batıyormuşum gibi hissediyorum. Ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyorum. Tek yapabildiğim Elias'ın arenaya doğru yelken açmasını, şantaj ve gülümsemelerle dolu bir bulutun üzerinde la-di-da-layarak içeri girmesini izlemek.

Bu korkuyu üzerimden atmaya çalışıyorum. Yapmam gereken bir iş var. Beni atlatmasına izin veremem. Zoom görüşmesine o küçük adam yüzünden sarsılmış bir şekilde gidemem. Derin bir nefes alıyorum ve gözden geçiriyorum. Sea Dogs arenasının önünde duruyorum. Kapı camdan yapılmış.

Onun ötesinde, imtiyazlar için tabelalar görülebilir. Otobüsler yüz metre arkamdan gürültüyle geçiyor. Kapıyı tuttuğumda, soğuk metal elimde güven veriyor.

İşte. Bu daha iyi. Bunu yapabilir ve ilerleyebilirim.

Bu katın altında yer alan ve takımın her lanet olası maçı kazanmak için savaştığı buz pistini hayal ederek içeri giriyorum.

Dövüş.

Ben de bunu yapacağım. İşim için savaşacağım, planladığımdan daha erken. Elias'ın beni korkutmasına izin vermeyeceğim çünkü yaptığım işte iyiyim. Bu da şu anda bir toplantıya katılmam gerektiği anlamına geliyor çünkü bu da işimin bir parçası.

Ofisime giderken Jenna'nın odasının önünden geçiyorum ve bana neşeli bir el sallıyor. "Everly, Max'in bugün Erin'le yapacağı görüşmeden önce istediğin araştırmayı getirdim."

O da mı erken geldi? Genelde dokuzdan önce gelmez. Beni dışarıda gördü mü? Ama sonra *endişelerime cevap veriyorum-Kime güveneceğini biliyorsun. Ona güvenebilirsin. Elias'a güvenemezsin. Hiçbir zaman* . "Teşekkürler Jenna. Yaptığın her şey için minnettarım," diyorum.

Ofisime giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve çağrıya bağlanıyorum. Boston'daki ekiple yaklaşan maç için ortak basın yayınıyla ilgili Zoom'a odaklanırken diğer her şeyi kapatıyorum.

Bu iş bittiğinde telefonumu alıp ofisimden çıkıyorum ve koridorda . Koridor beton. Duvarlar Sea Dogs'un çerçeveli fotoğraflarıyla kaplı. Koridorun sonunda patronumun ofisi var.

Bir şeyi daha kaydediyorum, nabzımı.

Daha sakın çünkü artık beklemiyorum. Hafta sonu prova yapamayacağım. Arkadaşlarımla prova yapamayacağım. Bazen, sadece mücadelenin içine atlamak zorundasınız.

Plansız, stratejisiz, cesaretimden başka hiçbir şeyim olmadan patronumun odasına girdim.

Asistanı kapının dışındaki masasından bana parlak bir gülümseme gönderiyor. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Merhaba, Trevor. Bugün Zaire'i görmem gerekiyor," diyorum ve ardından bir gülümseme ekliyorum. "Müsait olur olmaz lütfen programına girebilir miyim?"

"Bu sabah bir randevu için ofis dışında," diyor ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok - kişisel mi, iş mi, yoksa tamamen başka bir şey mi? Ama bunu bilmek bana düşmez. Ona sadece programındaki bir sonraki boş yeri alacağımı söylüyorum.

"Saat üç buçukta," diyor. Bu bir ömür demek ama kabul ediyorum. En azından Elias fotoğrafını internete koyacağını söylemeden önce.

Ofisime dönüp Max' olanlarla ilgili mesaj attım ve sabah pateni bittiğinde gerisini paylaşacağımı söyledim.

Röportaj.

Daha sakın hissediyorum - belki de bu işte yalnız olmadığım için. Sonra dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve o toplantı için bir plan üzerinde çalışmaya başlıyorum.

GERÇEK MAX LAMBERT

Maksimum

Hokey oyuncularını buz üzerinde hızlı refleksleriyle tanınır.

Ancak bazen insanlar pist dışında nasıl tepki verdiğimiz konusunda bizi hafife alırlar. Maske takmıyor ya da sopa tutmuyor olsanız bile refleksler de önemlidir. Everly bana bu sabah neler olduğunu anlattığı anda hızlıca düşünmeye başlıyorum. Bizi Sports Network'e götürürken beynim fikirlerle dolup taşıyor.

Yol boyunca bana bu öğleden sonra patronuyla yapacağı toplantı için planlarını anlattı. Ve lanet olsun, çok zekice, zekanın da ötesinde. Kavurucu derecede sıcaklar.

Ama tüm işi onun yapmasına izin veremem. Şu anda iki kişilik bir takımız ve takım arkadaşına nasıl yardım edeceğimi biliyorum. Bazen blok yapmanız, bazen şut atmanız, bazen de top saptırmanız gerekir. Ama iyi bir hokey oyuncusu başka bir şeyi nasıl yapacağını da bilir; şutu nasıl hazırlayacağını.

San Francisco şehir merkezindeki The Sports Network ofislerine vardığımızda Everly çalışma moduna geçiyor. Bunu anlıyorum. İş söz konusu olduğunda tek bir adımı bile kaçırmak istemiyor. Erin maç öncesi programında benimle bir röportaj yapacak, bu yüzden koridordan stüdyoya doğru yürürken Everly bana konuşma noktalarımı hatırlatıyor.

"*Buz Adamlar*"la ilgili bölümünüz onaylandığına göre Erin bunu soracak. Bu sabah ona bundan bahsettim, bu yüzden bölümüne bir not ekleyecek. Sizden istediğim şöyle bir şey söylemeniz: Bu *belgesel bir kalecinin günlük rutinlerini, her maç kaleyi savunmak için nasıl bir zihniyete sahip olmak gerektiğini göstermek için harika bir fırsat*. Tüm bunlar tam da *Buz Adamlar*'ın sizden söylemenizi isteyeceği şeyler."

", " diyorum ve gerçek şu ki Everly haklı. Bunlar harika noktalar.

Yine de bunların hiçbirini söylemeyeceğim.

Stüdyonun yeşil odasına vardığımızda beni baştan aşağı süzdü ve gülümseyerek, "Bu arada güzel temizlenmişsin" dedi.

"Duş ve temiz kıyafetler işe yarar," diyorum, pantolonuma ve kraliyet mavisi elbise gömleğime bakarak.

Bir asistan bizi yeşil odaya çağırıyor ve röportaj için mikrofonumu alıyor. Sete gittiğimde Everly de arkamdan geliyor, kuliste durup bir şeylerin ters gitme ihtimaline karşı kanatları izliyor.

Erin'e katılıyorum, parlak ışıkların üzerimize vurduğu bir sandalyede karşısında oturuyorum. Bana bu akşamki maç, rakiplerimiz ve sezonun nasıl görüldüğü hakkında basit sorular soruyor. Sonra diyor ki, "*Buz Adamlar* belgeselinde yer alacaksın. Bizi neler beklediğine dair küçük bir önizleme yapabilir misin?"

Şu anda Everly'nin cümlelerini kullanabilirdim ama kullanmıyorum. Bunun yerine, kaleciler hakkında doğru olan başka bir şey söyleyeceğim.

"Her şey kaleci olmanın incelikleriyle ilgili ve yaptığımız en büyük şey oyunu bir şahin gibi izlemek. Oyunları daha gerçekleşmeden önce görmek. Ve bazen bunu yaptığınızda, şutu hazırlamanız gerekir. Bunun gibi," diyorum ve bir sonraki şeyi söylemeden önce zar zor duraklıyorum. "Uzun bir süre boyunca gerçek benliğimi basınla paylaşmak istemedim, senin gibi, açıkçası, ya da başka biriyle." Erin'in gözlerinde şaşkınlık okunuyor ama hemen başını sallıyor. Bu iyi, ama ben yine de devam ediyordum. Ne de olsa bu adam bir etkinliği nasıl mahvedeceğini biliyor. "Ben çekici bir adam değilim. Yaklaşılmaz biri olabilirim ama sanırım kaleci olmanın getirdiği bir şey bu. İnsanların buz üzerinde arkadaş canlısı bir kaleci görmek istediklerini sanmıyorum. Yine de buz dışında nasıl olduğumu değiştirmeye çalışıyorum. Biraz daha ulaşılabilir olmaya çalışıyorum. Biraz daha arkadaş canlısı. Bunu yapmamın birkaç nedeni var. Biri ailem için. Ama daha çok bir kadın yüzünden. İşte bu yüzden size kim olduğum hakkında biraz daha bilgi vermek istiyorum."

Erin bir profesyonel, bu yüzden değişime ayak uyduruyor. "Bize gerçek Max Lambert'ten bahset o zaman."

Burada hiçbir şey yok. Kim olduğum gerçeğini paylaşırken odağımı Erin'de tutmak istediğim için Everly'ye bir bakış bile atmıyorum. "Eğlenceli bir bilgi: Kurtarılmış kedi yavrularını besliyorum. Aslında yakın zamanda bir tane evlat edindim. Minik bir ateş parçası. Geçen yıl evlat edindiğim altıncı kurtarılmış kedi ama ilk başarısız evlatlığım."

"Bu çok sevimli," diyor Erin.

"O bir cehennem köpeği ve beni küçük penesinin etrafına sardı. Hakkımdaki diğer şeyler; ailem ğretmen. Onlarla takılmayı seviyorum. Küçük yeğenimle vakit geçirmeyi seviyorum. Yemek yemek için en sevdiğim yer ailemin en iyi arkadaşlarının sahibi olduğu bir restoran. Zihnimi zinde tutmak için online dersler alıyorum ve takım jetinde pokerde tüm arkadaşlarımı yok edebilirim ve ediyorum da. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biri de film izlemek, patlamış mısır yemek ve vakit geçirmek..." *Duraksadım* nk *hayatımın aşkı* diyecektim. Ama reflekslerim gerçekten çok keskin, bu yüzden oyun günü kararı verip değiştirdim. Tüm gerçeği söyleyebilirim. "Müstakbel eşim."

Erin'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Sen... nişanlı mısın?"

"Henüz değil. Ama yakında. Olacağım," diyorum, buna tamamen inanarak. "Deli gibi aşık olduğum bir kadın var. Öyle bir aşk ki bu, televizyona çıkıp herkese anlatıyorsun. Onun için ne gerekiyorsa yapmak isteyeceğiniz türden. Sizi değiştiren türden."

Everly'nin adını vermiyorum. Kim olduğuna dair bir ipucu vermiyorum. Takım için çalıştığını söylemiyorum. Ama Everly bugün patronuyla toplantıya girdiğinde, patronunun onun tamamen arkasında olduğumu bilmesini istiyorum.

Ve sanırım bir saat içinde bu yayınlandığında dünya da öğrenecek.

KURALLARI ÇIĞNEMEK

Everly

"Sen. Gittin. Çıktın. Senaryo."

Röportajını kaydetmelerini izledikten bir dakika sonra asansörde Max omuz silkiyor ve bana hayatımda gördüğüm en rahat sırtışı atıyor. Hâlâ tam bir şok içindeyim ama bu öyle bir şok ki kemiklerimi sızlatıyor ve kalbimi çarpıtıyor.

"Aklından ne geçiyordu?" Heyecan içimde yarışırken soruyorum.

"Seni düşünüyordum," diyor, sanki yaptığı dünyanın en basit şeyiymiş gibi.

"Müstakbel eşin mi?" diye soruyorum, çünkü bunu söylediğine hâlâ inanamıyorum. Ayrıca yüzümdeki gülümsemeyi de silemiyorum.

"Olacaksın," diyor yanağını okşayarak. "Senin tipini biliyorum. Ben senin tipinim."

Onun cesur, kolsuz bacaksız sözlerini zar zor algılayabiliyorum ama hayatımın geri kalanında kafamın içinde kirasız yaşayacaklar.

Çünkü... muhtemelen haksız değil.

Ama mikrofonu bırakma cüretinin tadını çıkarmak için fazla zamanımız yok -Sea Dogs arenasında gitmem gereken bir toplantı varken olmaz. Muhtemelen bu açıklamanın yardımcı olacağı bir toplantı. Tüm bunları söylemiş olması

Patronuma aşkımızın tek yönlü olmadığına dair biraz güven vermek için. Bu önemli olacak. Ondan destek istemek hiç aklıma gelmemişti. Ama aldım.

Max beni hızlıca oraya geri götürüyor, oyuncuların park yerine park ediyor, sonra beni merdiven boşluğuna götürüyor ve ben de "Bana şans dile" diyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, çünkü şansa ihtiyacın yok. Gerçekler var."

Gerçekler önemlidir. Gerçekler cebimde, yönetim katına çıkıyorum ve bir planla koridorda yürüyorum.

Patronuma kaleciyle olan ilişkimi anlatmayı ilk düşündüğümde, işime devam etmeme izin vermesi için yalvaracağımı düşündüm.

Artık değil.

Zaire'in ofisine kalıp kalmayacağımı sormaya gitmiyorum.

Oraya gidip ondan izin almak için yalvarmayacağım.

Oraya başımı masaya koyup giyotini üzerime atıp atmayacağını sormak için gitmiyorum.

Ben güçlüyüm ve oraya güçlü bir yerden gidiyorum.

Siyah pantolon takımımınla, intikamcı bir iş tanrıçası gibi koridorda yürüyorum, önüne çıkan her şeyi almaya hazırım.

Ama yol boyunca, tiki sarışın bir kafanın arkasını fark ettim. Bu hızlı bir yoldan sapmayı gerektiriyor. Elias'ın odasına doğru yürüyorum ve yarım duvara vuruyorum. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyor, sanki taleplerine boyun eğceğimi düşünüyor.

İlk ben söyledim. "O fotoğrafla ne yapacağın umurumda değil."

"Ne?"

"Gönder," diye . "Umurumda değil."

"Ama, ama, ama-" diye kekeliyor, açıkça tek bir cümle kuramıyor.

Daha yakına eğildim. "Beni korkutmuyorsun. Sen küçük, pörsümüş bir kalbi olan küçük bir adamsın."

Arkamı döndüm ve ondan uzaklaştım.

Kabinlerden çıkarken Jenna alkışlayarak ve tezahürat yaparak kendi kabininden çıktı. "Sen git!"

Ondan hiç şüphe etmediğim için çok mutluyum.

Beni alkışlarken Elias'la yüzleşmek için dönüyor. "Ve sen hiç Meals on Wheels için gönüllü olmadın. Üniversitenin bulunduğu şehirdeki organizasyonu aradım ve araştırdım. Seninle ilgili bir kayıtları yok."

Jenna'ya sırtıyorum. "Sen azimli, meraklı, zeki bir insansın," diyorum ve beşlik çakması için ona bir avuç içi uzatıyorum. O da bir şaplak atıyor ve sonra devam ediyorum

koridordaki yürüyüşüm.

Çünkü patronumun ofisine girmiyorum. Yürüyerek giriyorum.

Yol boyunca, etrafımı katalogluyorum. Koridor mavi. Hava serin. Şans benim.

Süitine ulaştığımda Trevor beni içeri buyur etti. Kapı yarıya kadar açıktı ve ben de sonuna kadar ittim.

Oh.

Clementine de burada, Zaire'in yanındaki kanepede oturuyor. Bu beni şaşırttı ama sadece bir saniyeliğine. Genel müdürün burada olması daha da iyi. İkisine de söyleyeceklerimi söyleyebilirim.

"Seni programda gördüm. Aklında ne var söyle bana," diyor Zaire. "Evet, ben de bilmek isterim. Otur," der Clementine, sonra da koltuğu işaret eder. kanepenin karşısındaki sandalye.

Ama oturmak istemiyorum. Başımı sallıyorum. "Ayağa kalkacağım." Bir saniye daha kaybetmeyeceğim. "Ve buraya işimi korumaya çalışmak için gelmedim. Beni neden *tutmanız* gerektiğini söylemek için buradayım."

Zaire gözlerini kısıyor. "Tam olarak neden bahsediyorsun, Everly?"

Clementine bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Evet, ben de bilmek isterim." "Çalışanların bu işe karışmaması gerektiğine dair yazılı olmayan bir kuralınız var.

sporcularla. Buraya başladığım ilk gün bana bundan bahsetmiştin. Bu hepimizin uyması gereken bir kural çünkü çalışan için kötü sonuçlanabilir. Çünkü işlerini nasıl yaptıklarını etkileyebilir. Çünkü insanların onları nasıl gördüğünü etkileyebilir. Ama ben size bunun kötü bir kural olduğunu söylemek için buradayım. Ve hokey oyuncularımızdan birine aşık olmam, işimi yapma becerimle ilgili tek bir şeyi bile etkilemedi. Ve eğer beni bir oyuncuya aşık olduğum için kovarsanız, işte kaybedeceğiniz başka şeyler."

Başını sallayan Zaire bir elini kaldırır. "Dur bakalım. Oyuncularımızdan birine mi aşık oldun?"

"Maç öncesi programı yaklaşık on dakika sonra The Sports Network'te başlayacak ve Max Lambert'in bu konu hakkında konuşmasını duyacaksınız. Ancak bu organizasyona kattığım değer hakkında düşünebilmeniz için neler yaptığımı benden duymanızı istiyorum."

Bir an için iki kadın da şaşkın görünüyor. Hiç şaşırmadım. Ama onlar boşuna üst düzey yönetici değiller. Clementine havalı İngiliz aksanıyla, "Duymak isterim," diyor ve elini uzatıyor.

"Özel hayatım işimi yapma becerime hiç zarar vermedi. Buraya beri yayın ortağımızla birlikte şu bölümlerin geliştirilmesine yardımcı oldum

reytingleri yükseltmek. Oyuncularla ilgili haberlerin farklı mecralarda yer alması için bir projeye öncülük ettim ve bu sayede geçtiğimiz yıl haberlerimizde yüzde otuzluk bir artış gördük. Sosyal medya etkileşimimiz Ekim ayından bu yana arttı ve şu anda geçen yıla göre yüzde altmış üç arttı, bu da yüzde kırk yedi daha fazla forma satışına yol açtı. Ayrıca şehirdeki önemli ortak kuruluşlarımızla etkinlikler planladım," diyorum ve başlıca başarılarımdan bazılarını sıralıyorum. "Tüm bunları Max'e aşık olurken ve onu yeniden sevebilir hale getirirken yaptım. İçine kapanık biriymen, düzenli olarak medyayla konuşan ve iyi sunum yapan güvenilir bir oyuncu haline geldi." Söyleyecek bir şey daha olduğu için durup nefes alıyorum. "Ayrıca, diğer profesyonel spor takımı sahipleri yeteneğimi fark etti ve benimle çalışmak istiyor. Bunu ayrılıyorum diye endişelenmeniz için söylemiyorum. Size değerli olduğumu söylüyorum. Bu halkla ilişkiler ekibine her gün katkıda bulunuyorum. Ve yenilikler yapmaya devam edeceğim."

Zaire'in kaşları çatılırken, sanki tüm gerçekleri topluyormuş gibi başını öne eğiyor. "Bu oldukça iyi bir konuşma, Everly."

Ama daha bitirmedim. "Röportaj yayınlanmak üzere olduğu için izlemenize izin vereceğim. Ve bu kuralı sadece benim için esnetmekle kalmayıp herkes için tamamen kaldırıp kaldırmayacağınızı bana bildirirseniz çok sevinirim."

Onlara teşekkür ediyorum ve gidiyorum.

ŞU YAN IŞ HAKKINDA

Maksimum

Soyunma odasımdayım ve erkenden takımlarımı giydim. Sopamı bantladım. Pedlerim takılı. Patenlerim bağlandı. Bu akşam pakı erken bırakacağız, bu yüzden ısınma hareketleri için birazdan buza çıkacağız.

Takım arkadaşlarımdan birkaçı da burada, hazırlanıyorlar. Wesley , bağcıklarını bağlıyor.

Şimdi buza çıkıp biraz esneme hareketleri yapabilirdim ama aklım hokeyde değil. Everly'de. Umarım görüşmesi iyi gidiyordur ve ayrıca gafil avlanmasını da istemiyorum. Hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. Henüz bir şey çıkmadığından emin olmak için kendimi Google'da aratıyorum. Elias'ın internete resmimizi koyarak Everly'yi engellemeye çalışmadığından emin olmak için.

Belalı yaklaşımıyla onu etkisiz hale getirecek olsa bile, parlak bir planı olsa bile ve o heriften bin kat daha zeki olsa bile, hazır olmam gerekiyor.

Yemin ederim, eğer onu görürsem.

Öfkemi içime attıktan sonra Google'a kendi adımı yazıyorum. İlk sonuç geçen geceki maçtan kısa bir röportaj. Sonra bugünkü belgesel hakkında bir şeyler. Ardından Everly'nin öncülük ettiği hayırsever etkinliklerden fotoğraflar, sosyal paylaşımlar ve makaleler geliyor.

Güzel.

Sorun değil.

Endişelenecek bir şey yok ve Erin'in haberi henüz yayınlanmadı. Birkaç dakika içinde yayınlanacak. Sonuçların ikinci sayfasında bir şey gözüme çarptığında biraz daha etrafı araştırıyorum. Görmeyi hiç beklemediğim bir şey.

Bir forma fotoğrafı. Üzerinde adımın yazılı olduğu, yanında pati izi olan bir forma.

"Vay anasını," diye mırıldandım kendi kendime. Bu birkaç hafta önce imzaladığım forma.

Üzerine tıklıyorum ve sitede biraz araştırma yapıyorum. Bu bir spor müzayede sitesi ve bir masanın üzerine yayılmış beş formanın fotoğrafıyla birlikte satılık yepyeni bir hatıra seti var. Benim, Miles'ın, Asher'ın, Wesley'in ve Hugo'nun. Bu Küçük Dostlar'ın geçen hafta aık artırmaya çıkardığı set değil - biliyorum çünkü onlar gerçekten de açık artırmaya çıkarılmıştı.

Bu seti haftalar önce Elias'a vermiştim. Satıcının adı CollegeSportsGuy. Bu küçük pislik başından beri imzalı eşyalarımızı satıyor.

Ne yalancı ama. Ne hırsız ama. Tam bir pislik. Ve kocaman gülümsüyorum çünkü bu, adamı yumruklamaktan daha iyi.

Yine de onu yumruklamak çok tatmin edici olurdu. Ama kavgaların bana bir faydası olmadığını öğrendim. İyi ki beynimi kullanabiliyorum.

Mükemmel oyunu bulana kadar bunu bir dakika düşündüm. En azından öyle olmasını umuyorum. Fazla zamanım yok. Her an buzda olmamız gerekebilir. Wesley'e dönüyorum. "Bana bir iyilik yap, olur mu Bryant?"

"Elbette," diyor bağcıklarının sıkarken.

"Elias'ı arayıp onun için bir sopan olduğunu söyleyebilir misin? İmzalı bir sopa?"

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. "Tamam, ama neden?"

"Onu buraya getirmek için biraz yeme ihtiyacım var. Ve eminim ki telefonuma cevap vermeyecek."

Kolayca omuz silkmesi evet diyor. "Ben varım." Telefonunu aldı ve ön ofisin ana numarasını çevirerek Elias'ı sordu. Takım arkadaşlarımı çok seviyorum.

Sonra da Koç'u aramaya başladım. Bu oyunu başarmak için ona ya da Sea Dogs'un içinde ona benzer birine ihtiyacım var. Ama maçtan hemen önce bulmam kolay olacağı için başlamak için en iyi yer o. Ama soyunma odasında değil. Ya da atletik antrenörün odasında. Ofisinde olabilir, ama

Önce video odasına giriyorum, çünkü maçtan önce genellikle asistanlarıyla birlikte orada oluyor. Evet. Geminin kaptanı, bir yardımcı koçla birlikte deri bir koltukta oturuyor, bir tablete bakıyor, muhtemelen oyunları gözden geçiriyor.

"Efendim, nasıl gidiyor?" diye sordum.

Koç yüzünü kaldırır, ifadesi ciddidir çünkü o her zaman ciddidir. "Güzel, Lambert. Ya sen?"

Sakalımı kaşıdım, sonra iç çektim. "Oldukça iyi, ama Bryant ve bu sopaya neler olduğunu görmelisin. İşler karıştı."

Bir nefes alıyor, sonra soruyor, "Ve bana ihtiyacın var? Bir sopa için mi? Quinn için değil mi?"

Quinn ekipman müdürü ve dürüst olmak gerekirse bu fena bir fikir değil. Ama zaman daralıyor, ben de "İkiniz de harika olursunuz." dedim.

Koç gözlerini devirir. "Onu görürsem haber veririm." Yardımcı koça hemen döneceğini söyledi, sonra ayağa kalktı ve beni takip etti.

Biraz sinirli ama sinirli bir koçla başa çıkabilirim. Şimdi ekibi topladım. Sporda zamanlama her şeydir ve eğer bu oyunu doğru tasarladıysam, Elias biz ona doğru yürürken soyunma odasının dışındaki koridorda olmalı.

Şimdi gibi.

Koşeyi döndüğümüzde Wesley düşmanıma imzalı bir sopa uzatıyor. "Hey, Elias" diye seslenirken gülümsememe engel oluyor.

Hıyar bana döndü, boncuk gibi gözleri endişeyle parlıyordu. Ama bunu "Hey, Max. Nasılsın?"

Arkadaşmışız gibi.

Bakışları endişeyle yanımdaki takım elbiseli adama kayıyor. "Selam Koç. Seni görmek de güzel," diyor Elias, onunla dost-arkadaş kartını oynayarak.

"Elias," diyor Koç, keskin bir baş hareketiyle ve açıkça "*Max, bunun için beni neden toplantımdan aldın?*" diyen bir ses tonuyla.

Masum rolü yaparak çenemi Elias'a doğru eğiyorum. "Eşyalarımızı internette sattığını gördüm. Güzelmiş dostum. Güzel bir ek işin olmalı?"

Elias dondu kaldı. Zavallı bebek yakalanmayı beklemiyordu. "Um..."

Tek söylediği bu. *Um*.

"Ama aferin sana," diye ekledikten sonra Koç'a dönmeden önce omzunu alkışlıyorum, çünkü bu mesajı kurum içinden birine -güç sahibi birine- iletmem gerekiyor. "Geçici çözümler bulmak falan. Değil mi, Koç?" Ben tekrar Elias'a dönüyorum. "Bu bir tür

Sea Dogs'un gerçekten benimsediği sportmence bir davranış ve sen de oyuncuların imzalı dağıtmak yerine satarak girişimci bir genç adamsın. Ve bu sabah başlatmaya çalıştığın diğer yan iş." Sonra kulağına alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde fısıldıyorum, sadece onun duyması için: "Bir daha Everly'ye bulaşma yoksa o kadar iyi davranmam. Anlaşıldı mı?"

Elias yutkunur ve başını sallar.

Koç derin bir iç çekip *bu saçmalık için vaktim yokmuş* gibi bana bakarken geri *ekiliyorum*. "Beni bunun için mi çağırdın?"

Ama Koç'a güveniyorum. Tertemiz bir gemiyi yönetiyor. Sansarları , dikkat dağıtıcı şeyleri sevmez ve takımıyla uğraşan insanları gerçekten sevmez.

Benden daha güçlü olan adam cebinden telefonunu çıkardı. "Clementine'i arayacağım ve bu işi ona bırakacağım."

Zihnim bir geçit töreni düzenliyor. Evet! Evet! Kahrolası evet! Oyunu ektim.

"İyi karar, efendim," diyorum, sanki kararını onaylamama ihtiyacı varmış gibi. "Bunu düşünmeliydim. Ama işte bu yüzden adamımız sizsiniz."

Umursamaz bir el sallıyor. Bu *atlet saçmalıklarıyla* her şey affedildi. "Clementine, bir şeyle ilgilenmeni istiyorum," diyor telefonda ve ben Elias'a çok ama *ok* memnun bir sırıtış atıyorum.

Wesley bir parmağını gelinciğe doğru kaldırır. "Aslında bu sopayı Donna'ya vereceğim," der ve yemi geri alır.

Isınma hareketleri için buza çıktım ve birkaç dakika sonra müstakbel eşim sanki dünyanın sahibiymiş gibi kapıya doğru yürüdü.

BİR ODA ALIN

Everly

Nabzım gümbür gümbür atıyor. Kanım hızla akıyor. Ve iş kaderime dair bir cevabım olmamasına rağmen kendimi dünyanın zirvesinde hissediyorum.

Ama sorun değil. Başka cevaplarım var. Beni ayakta tutacak cevaplar. Sevdığım arkadaşlarım, ruh eşim olan bir adam ve yaşamaya değer bir hayatım var.

Ben tünelden geçip oyuncu sıralarına doğru ilerlerken Sea Dogs buz üzerinde ısınıyor. Bazı oyuncular buz üzerinde esneme hareketleri yapıyor. Diğerleri kaleye kolay atışlar yapıyor.

Yedek kulübesine ulaştığımda, kaleciye bağıriyorum. "Hey, yakışıklı! Buraya gel ve beni öp!"

Max uçarak yanıma geliyor, kaskını çıkarıyor ve benimle panoların yanında buluşuyor. Eldivenlerini bıraktı, yüzümü tuttu ve tıpkı yapmak istediği gibi erken kalabalığın önünde beni öptü.

Beni eriten yumuşak, yavaş bir öpücük. *Seni sevdiğimi, sana ihtiyacım olduğunu, seni çok önemseddiğimi* söyleyen bir öpücük. *Her gece seninle eve gideceğimi* söyleyen bir öpücük.

Bıraktığında, takım arkadaşları ısıık çalıyordu. Wesley bağıriyor, "Bir oda bulun."

Asher havlıyor, "Sonunda! Zamanı gelmişti."

Miles "Artık sik kafalılığı bırakacak mısın?" diye bağırir.

Gülüyorum ve Max beni kucaklamak için çekiştiriyor. "Ee, ne oldu? Nasıl geçti?"

Omuz ama garip bir şekilde mutluyum. Çünkü adım atmadım. Çünkü yerimde durdum. Çünkü kendime dikkat ettim. "Onlara işimde ne kadar iyi olduğuma dair her şeyi anlattım, yazıyı izlemelerini söyledim ve sonra çıkıp gittim."

"Çıkıp gittin mi?"

"Evet, eğer beni tutmak istiyorlarsa gelip beni alabilirler. İstemezlerse, başka bir iş bulurum. O zamana kadar da beni meşgul edecek bir direk stüdyom var."

Gülümsüyor ve beni bir kez daha öpüyor. "Biliyorsun," diyor ama sonra kucaklaşmamızı kesip başını sallıyor. "Ama sanırım burada senin için biri var."

Bıraktım ve arkamı döndüm. Zaire de tünelden oyuncu kulübesine doğru ilerliyor. Bana ulaştığında, "Terfiyi sen aldın." dedi. Max'ten bana doğru işaret ediyor. "Ve siz ikiniz bunu devam ettirseniz iyi olur. Söylediğiniz her kelimedede ciddi olduğunuzu bilmek istiyorum." Sonra bana dönerek, "Ve şu kuralla ilgili önerinle ilgileneceğiz" diye ekledi.

"Harika," dedim. "O zaman kabul ediyorum."

"Evrak işlerini halledeceğim." Arkasını döner ve tribünlere doğru yürür.

Bakışlarımı tekrar Max'e çeviriyorum. ", " diye , başarmış olmanın şaşkınlığıyla Kapalı.

"Tabii ki yaptın. Sen belalı ve güzelsin," der ve sonra Beni kucağına alıp kapının üzerinden buzun üzerine kaldırıyor ve orada beni daldırıp uzun uzun öpüyor, nefesim kesiliyor ve kalbim mutlulukla çarpıyor.

Bıraktığında buza ve onu işaretleyen çizgilere bakıyor. "Sanırım bu artık romantizm çizgisi."

Kulağa hoş geliyor.

* * *

Ama benim de yapacak işlerim ve Max'in oynaması gereken bir maç var. Oradan ayrılıp basın tribününe gidiyorum. Yaklaştığımda durup biraz düşündükten sonra ceketimi çıkarıyorum. Kolsuz bir bluz giyiyorum. Kolumun üst kısmındaki yara izleri tüm dünyanın görmesi için sergileniyor.

Onlara izin ver.

İçeri girdim ve "Sorusu olan var mı?" dedim.

* * *

Birkaç gün sonra, sevdiğim iki kişinin yeni işleri oldu. İlki Kyla. Onu Upside Down'ın tam zamanlı yöneticisi ve baş öğretmeni olarak işe aldım ve ona da zam yaptım. Stüdyoyu yönetmek için zamanım yok ve ayrıca bir stüdyo yönetmek onun hayaliydi. Birinin hayallerini gerçekleştirmek bir hediyedir, bu yüzden benim için bu kadar çok şey yapan biri için bunu yaptığım için kendimi oldukça şanslı hissediyorum.

Diğer kişi Jenna'ydı, çünkü Sea Dogs'ta promosyon müdürü için acil bir pozisyon açılmıştı. İş aldı, ben de onu kutlama yemeğine götürdüm.

Siparişimizi verdikten sonra "Sen bir rock yıldızısın," diyorum. "Rock yıldızlarından bahsetmişken..." diye başlıyor.

Merakla başımı eğiyorum. "Evet?"

"Kız arkadaşım büyük bir Lyra hayranı, bu yüzden geçenlerde beni bir konsere sürükledi."

Gözlerim seğiriyor. Çenem geriliyor. "Nasıldı?"

Bir elini kaldırıyor. "Aydınlatıcı. Arkadaşım VIP bilet kazandı ve Lyra'yı gösteriden yedek dansçılarından biriyle çıkarken görmüş olabiliriz."

Çenem düştü. "Sen mi yaptın?"

Arsızca başını sallıyor. "Ve belki, muhtemelen bazı resimler aldım. Ve belki, muhtemelen bir dedikodu bloguna onun ders dışı ilişkileri hakkında bazı ipuçları bıraktım."

"Jenna!"

Bir omzunu sallıyor. "gelecekleri hak ediyor."

İki gün sonra, rock yıldızının başına gelenler magazin sitelerinde manşet haber olur: Lyra Raine, Fletcher Bane'i aldatmaktadır. Amerika'nın sevgilisi o kadar da tatlı değildir.

Mutlu bir şekilde iç çektim. Gerçeğin ortaya çıkması için Max'ten bir kez bile bahsetmeyen bir hikayeden iyi bir yol düşünemiyorum.

EN SEVDİĞİM ŞEY

Maksimum

Yedi uzun gün. Yedi uzun gece. Ama bu gece sona erecek. Ayağımı takım otobüsünün zeminine vuruyor, oyuncuların bulunduğu alana daha hızlı girmesini istiyorum.

"Acelen mi var, Lambert?" Miles koridorun karşısından kuru bir sesle sorar. "Evet, birazcık."

Wesley tam önümde duruyor ve bana sempatik bir bakış fırlatıyor. "Ne hissettiğini biliyorum dostum. Bu uzun yolculuklar zordur."

"Kesinlikle öyleler," diyorum.

"Josie'yi çok özlüyorum. Ama şanslısın. En azından Everly bir sonrakinde olacak," diyor ve işte bu kadar. Zamanın yarısında ekiple seyahat ettiği için şanslıyım. Ama diğer yarısı hâlâ cehennem gibi.

Onu görmem lazım, hemen.

Otobüs durdu ve ben de çantamı alıp yola koyuldum. Arabama rekor bir sürede ulaştım, sonra daha da hızlı bir şekilde eve döndüm.

Eve... En sevdiğim iki kadının beni bekleyeceği yere. Kapalı otoparkta bir yere park ediyorum, sonra asansöre koşuyorum ve çatı katı için düğmeye basıyorum.

Kırk beş saniye sonra kapılar kayarak açılıyor ve ben koridorda yürüyüp kapının kilidini açıyorum.

Everly *henüz* yanıma taşınmadı ama taşınacak. Yine de eve geldiğimde beni bekliyor. Ve... Nefes alamıyorum.

Beyaz dantel külot ve benim beyaz gömleğimi giyiyor. Hepsi bu.

Başka bir şey yok.

Oh, bekle.

Kucağında yavru bir kedi var. "Hey, sen," diyor ben çantamı bırakırken. "Seni özledik."

Bakışlarımı bir an için ondan ayırıyorum ve Athena'ya daha iyi bakabilmek için iki kez dönüp bakıyorum. "Kedim kıyafet mi giyiyor?"

"Oh, bu küçük şey mi?" Everly kediye bir şekilde içine soktuğu mavi gömleği çekiştiriyor. "Bir hayvan kurtarma merkezinden gönderildi. Röportajınız sayesinde hayvan kurtarma merkezlerinden ve hayranlarından gelen pek çok kıyafeti var. Küçük Dostlar ona Deniz Köpekleri numarası olan bir tane bile yaptı. Altı. Altıncı bakıcınız olduğu için," diyor kedimin giydiği minik hokey formasından bahsederken.

Tüy yumağına uzanıyorum ve kollarımda kıvranmadan önce onu bir saniyeliğine tutuyorum.

O bir kedi. Onu yere bırakıyorum ve muhtemelen insan dokunuşundan kurtulmak için bir yerlere kaçıyor.

"Bu çok sevimli ama sen... sen..." Duruyorum ve yarı çıplak güzelliğe şehvet dolu bir hayranlıkla bakıyorum.

O zaman bakmaktan fazlasını yapıyorum. Dokunuyorum. Elimi karnına, göğüslerine, boynuna ve gür, ipeksi ve uçuşan saçlarına götürüyorum.

"Güzel," dedim, "ve hepsi benim."

"Hepsi senin" diyor, sonra elimi tutup beni yatak odasına götürüyor ve çıplak soyuyor. Hiçbir şeyim kalmadığında, üzerindeki tişörtü silkiyor, beni yatağa itiyor ve üzerime tırmanıyor.

"Seni özledim," diyor.

"Seni çok özledim," diyorum, sonra onu kendime çekiyorum ve kıvranana, nefes nefese kalana ve yalvarana kadar öpüyorum. Sırılsıklam külotunu sıyrıyorum, sonra prezervatif takıyorum. "Sikimin üstüne çık ve beni ne kadar özlediğini göster."

"Oh, yapacağım, Max. Çünkü seni çok özledim."

Bana biniyor, bana gösteriyor, beni seviyor ve sikimin üzerine sertçe boşalıyor ve bu muhteşem.

Sonra yanıma kıvrıldı ve sesinde biraz gerginlik ama heyecan da vardı, "Senin için başka bir şeyim var" dedi.

Alay ettim. "Sen ve Athena'nın beni beklemesinden daha iyi bir şey söyle." "Daha çok ben," diyor şakacı bir şekilde, sonra da tabletine uzanıyor.

komodinin üzerinde bırakmış. Ekranı tıklamadan önce dudaklarının kenarını ısıyor.

Leighton McBride'dan bir bağlantı.

Everly'nin safir bir sezlongda, ona aldığım ilk külot takımını giydiği ve başka hiçbir şey giymediği çarpıcı bir fotoğrafla açılıyor. Göğüslerini avuçluyor ve kamera lensine yan oturuyor. Saçları geriye savrulmuş ve bakışları kamerayla buluşuyor.

Dürüst, korkusuz ve cesur.

Bu kadının beni sevmesine hayret ederek resimdeki vücudunun dış hatlarını izliyorum. "Daha var mı?" Bütün resimlere aç bir şekilde soruyorum.

"Bütün bir seans yaptım. Kendim için yaptım" diyor. "Ama bunları size göstermek istedim."

Yanağından öperim. "Bu kendine verdiği çok güzel bir hediye ve sen bunu hak ediyorsun."

Sonra kadınım bana resimlerin geri kalanını gösterirken onun yanına yerleşiyorum.

İşte bu benim en sevdiğim şey.

SONSÖZ: EVET DE

Maksimum

Adamım, bu takım yöneticileri yemek yemeye bayılıyor.

Ama şikayetim yok. Yemekleri severim.

Ve birkaç gün sonra birlikte bir suşi restoranına girerken Everly'nin elini tutmayı gerçekten çok seviyorum. *Buz Adamlar*'ın yapımcıları da bize katılıyor, Zaire ve Clementine ile menajerim de. Önümüzdeki ay çekimlerine başlayacağımız belgesel için her şey yolunda ve ben hala bunun getireceği fırsatlar için minnettarım. Ailem için kenara biraz daha fazla para koyma şansı.

Ama bu yemeğin en güzel yanı, yanımdaki kadına deliler gibi aşık değilmişim gibi davranmak zorunda olmamam. Garrett benden birkaç dakika erken gelmemi istedi, böylece onu barda, maden suyuna benzeyen bir bardakla ilgilenirken ve telefonunda gezinirken bulduk. Kafasını kaldırdığında gülümsüyor, elindeki telefonu ve bardağı bırakıyor ve beni alkışlamak için ayağa kalkıyor. Everly'nin elini sıktı. "Sizi tekrar görmek güzel. İkinizi de," diyor ve sonra bana dönüyor. "Ve merak etmeyin. Ben yaptım," diyor ısrarla. "Senin için randevu gecesini geri çevirdim."

Gülüyorum. Everly ile halka açıldığımız gün ondan bunu yapmasını istedim.

"Minnettarım," diyorum ciddiyetle, gözlerinin içine bakarak. "Yaptığın her şey için minnettarım. Birlikte çalışmanın kolay olmadığını biliyorum."

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Bu işin kolay olması gerekmiyor. Hepimiz iyiyiz." Everly'ye doğru kayar. "Ve terfi için tebrikler. Seni destekliyordum."

"Teşekkür ederim. Ve her zaman seni destekliyorum" diyor ve işte benim güneş ışığım.

"Yemeğe başlamadan önce bazı haberlerim var. Rosario senin için yepyeni bir anlaşma yaptı," diyor Garrett bana.

Gerginleşiyorum, kısa bir süre için bunun da işe yaramayacak bir başka teklif olup olmayacağını merak ediyorum. "Lütfen bana bir sirkin yüzü falan olmamı istediğini söyleme," diyorum. "Ya da çıplak bisiklet sürmemi."

Everly çenesine vurur. "Oh, sana söylemedim mi? Çıplak Bisiklet Sürüşü gelecek yıl onların sözcüsü olmanı istedi ve ben de tabii ki kabul ettim."

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Seni baş belası."

"Ve sen buna bayılıyorsun," diye karşılık veriyor bana. İşte benim kadını. Beni her zaman diken üstünde tutar.

Garrett bir süre düşündükten sonra, "Patlamış mısır makinesiyle bir marka anlaşmasına ne dersiniz?" diye soruyor.

Everly'den bir kahkaha patladı. Bana dönüyor, o büyük kahverengi gözleri şakacı ve parlak. "Max, evet de."

Kalbim bu iki kelime yüzünden daha çok çarpıyor.

Bizim sözlerimiz.

Hem dayanamadığım hem de için onu yanağından öpüyorum.

Sonra Garrett'a baktım. "Evet."

Ama bana katlanan ve itibarımı değiştiren bu iki insana söylemem gereken başka bir şey daha var. "Teşekkür ederim."

* * *

Everly

Yemekten sonra, hiç de gizli olmayan bir randevuya çıkıyoruz.

Köşe başlarını ya da sokak aralarını gözetlememize gerek yok. Şehri terk etmemize ya da renkli camların arkasına saklanmamıza gerek yok. Ve kesinlikle toplum içinde birbirimizi öpmek gibi bir hata yaparsak endişelenmemize gerek yok çünkü kendimize engel olamıyoruz.

Hayes Vadisi'nin hareketli blokları boyunca dolaşarak, Max bize gece için bir oda tuttuğu için bu mahallenin kalbinde bir otel olan The Resort'a gidiyoruz... çünkü.

Sırf bu yüzden.

Pencerelerinde çelenkler ve kapı girişlerinde Noel ışıkları parlayan son moda butiklerin ve plak dükkanlarının önünden geçtikten sonra hızlıca bir şeyler içmek için kız kardeşiyle buluşacağımız otele giriyoruz.

Lobide, kızıl saçlı arkadaşımın tanıdık silüetini gördüğümde, sanatsal yıldız çiçeği demetlerinin ve zarif bir şelale yapısının yanından geçiyoruz. "Fable burada. Bu gece takım partisine gideceğini bilmiyordum."

"İçin çalışan arkadaşın mı?"

"Evet." Ve şu anda takımın ve otelin sahibi Wilder Blaine ile lobide yürüyor.

Şehirdeki sebze bahçesinde sohbet ettiğim adama "Birlikteler mi?" diye soruyor.

Elimle bir tahterevalli hareketi yapıyorum çünkü Wilder ve Fable'ın son birkaç haftadır, çıktığı adam -Brady- gerçek yüzünü gösterdiğinden beri neler olup bittiğine dair pek çok ayrıntıyı biliyorum. "Tam olarak değil," diye geçiştirdikten sonra ona Şükran Günü'nde neler olduğunu anlatıyorum. Max eski sevgilisinin o gün ne yaptığını öğrenince irkiliyor. "Ama sonra Wilder -patronu- ondan tatil sezonu için sahte kız arkadaşı olmasını istedi."

"Yani milyarderin sahte bir kız arkadaşına ihtiyacı var," diyor sessizce, sesi ilgisini çekmiş gibi.

"Ama kimseye söyleme çünkü bu bir sır ve kimse sahte olduğunu bilmiyor." Max dudaklarını kıvrır gibi yaptı. "Nasıl sır tutulacağını bildiğimi biliyorsun."

Fable bizi görmüş olmalı ki durup bana doğru geliyor. "Seni gördüğüme sevindim," diyor ve Wilder'la zaten tanışmış olmama rağmen herkesle hızlıca tanışıyor.

Gözlerimin içine baktı ve dedi ki, "Seni tekrar görmek güzel. Yeni işin için de tebrikler. Hiç şaşırmadım."

"Çok teşekkür ederim," diyorum. "Güven oylarınız benim için çok önemliydi. Sahip olduğum her şeyle terfinin peşinden gitmemi sağlayan şeylerden biri de buydu."

"Bu harika. İyi şeylerin hak eden insanların başına gelmesi hoşuma gidiyor." Sonra Max'e, "Ve müstakbel eşin için de tebrikler." diyor. Wilder'ın dudakları bir sırıtışla kıvrılır.

Max gülerek bir elini ensesinde gezdiriyor. "Sanırım bunu gördün."

Wilder zeki bir gülümsemeyle "Pek çok insan gördü," diyor. "Bütün dünya gibi. Bu büyük bir jestti. Erkekler için çıtayı çok yükseğe koydun."

her yerde." Fable'a bir bakış atıyor, sonra gözlerinden özlem gibi bir şey geçiyor ve ekliyor: "Ve yüksek olmalı."

Vedalaştık ve gittiler. Ama onlar giderken, adam bir elini kızın sırtına koyuyor. Sahiplenici bir şekilde. Belki de sahte bir erkek arkadaşın olması gerektiğinden daha fazla sahiplenici.

Max'i yakınımı çekiyorum. "Maeve'e haklı olduğunu söylemek için sabırsızlanıyorum. Uzun zamandır Max'in ona aşık olduğuna dair bir teorisi vardı."

Max son bir kez daha kontrol ettikten sonra bana döndü. "Maeve kesinlikle haklı." Bara gitmek için bir hamle yapıyor ama sonra duruyor. "Büyük aşklardan bahsetmişken, Asher'ın Maeve'e karşı tam olarak bu tür hisler beslediğinden eminim."

Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrılıyor. "Söylemiyor musun?" Bana meraklı bir bakış atıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki ben de bir süredir böyle hissediyorum. Ama bu konuda bir şey yapar mı bilmiyorum. Kardeşinin en yakın arkadaşı olduğu için."

Max bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, sanki tüm bu romantik şeyler çok karmaşıkmiş gibi. "Bazen her şeyi boş verip istediğin şeyin peşinden gitmen gerekir."

"Doğru," diyorum.

Elini sırtımda gezdiriyor ve tüm vücudumu ürpertiyor. "Çünkü buna değer."

Gülümsüyorum. "Evet, öyle," diyorum bara doğru ilerlerken. Sophie ve sevgilisini çabucak buluyoruz.

Lucas.

Sıcak bir merhabadan sonra Max boğazını temizledi ve eski fizyoterapistime, "İlk tanıştığımızdaki davranışım için özür dilemem gerekiyor-" dedi.

Lucas onu başından savar. "Gerek yok. O randevu mükemmel geçti." Sonra Sophie'nin yanağını öpüyor.

Sophie ona içten bir sevgiyle bakıyor ve "Kesinlikle " diyor. Bir şeyler içmek için yeni çifte katılıyoruz.

Sonra odamıza geçtik. Kapı kapanıp dünya dışarıya kapandığında Max beni kucağına alıyor ve büyük boy yatağa taşıyor. Beni yere bırakıyor ve yüzümü tutuyor, gözleri hiç bitmemesini umduğum bir aşk ve şehvetle dolu, özellikle de "Ve şimdi gelecekteki karımı soyacağım ve tüm gece boyunca her yerini öpeceğim" dediğinde.

Elimi kolunda gezdiriyorum. "İşe koyul, müstakbel koca."

Ve öyle.

* * *

Bu serinin geri kalanını tek başına izleyin!!!

Wes ve Josie'nin aşkını merak mı ediyorsunuz? Şimdi indirebileceğiniz **The Boyfriend Goal**'u alın ve oda arkadaşından sevgiliye, önce o düşer, takım arkadaşının küçük kız kardeşi romantizmini KU'da ÜCRETSİZ deneyimleyin!

Fable ve Wilder'ın milyarder patronla sahte randevu romantizmi **My Favorite Holidate**'e bir göz atmak için sayfayı çevirin, bu sonbaharda Kindle Unlimited'ta size geliyor. Asher ve Maeve'in en iyi arkadaştan sevgiliye hokey romantizmi gelecek yılın başlarında **The Proposal Play**'de sizlerle!

Daha fazla Max ve Everly içingenişletilmiş sonsöz için **buraya tıklayın** veya QR kodunu tarayın!

Bonus Sahne Romantik Hat

The Boyfriend Goal ve The Romance Line', baharatlı, arkadaştan sevgiliye, sahte flört spor romantizmi **Plays Well**'aldığınızdan ı zaten okuduysanızı emin olun

Diğerleriyle birlikte! KU'da ÜCRETSİZ olarak indirilebilir!

ALINTI - EN SEVDİĞİM TATIL

kilder

Çantadan çelengi alır ve kancaya asar. Çuval bezi ve renkli kurdelelerle yapılmış. Noel Baba'nın bacaya sıkışmış kıcı kapımdan dışarı çıkacak şekilde ayarlıyor.

Ama hala söylediği son şeye takıldım. "*Bunu* sen mi yaptın? Yarışma için mi?"

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Evet, gerçekten senin için," diyor, gözlerinde bir anlık gerginlik ama umut da var. "Ofisinin en iyi şekilde görünmesini istedim. Sen de hediyelerinle çok cömert davrandın. En azından sana sıfırdan bir şey yapabilirdim."

Daha da şaşırmış bir halde çelenge bakıyorum. "Bu inanılmaz."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor, gülümseyerek.

"Evet." Gözlerimi kapıda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum, sonra bakışlarımı tasarımcıma çeviriyorum. Ev yapımı eşyalar yapmaktan hoşlanan kadın. Benim için her şeyi yapan kadın. Düşünmeden edemediğim kadın. Dekorasyon bana göre olmayabilir ama onunla bütün gün dekorasyon yapabilirim. "İyi değil," diyorum, önceki ifademi düzelterek. "Bu en iyisi."

"Teşekkür ederim." Gülümsemesi başlı başına bir ödül. Geniş ve neşeli ve başparmağımı alt dudağında gezdirmek, ağzının köşesini öpmek, tadına bakmak istiyorum.

Bu da beni yapılması ve yapılmaması gerekenler konusunda hayati bir konuya getiriyor. Ana cazibe merkezinin etrafında dolanıyordum. Ondan kaçınıyordum. Ama artık yapamam. Bu konu en iyi kapalı kapılar ardında konuşulacağı için ofisime doğru ilerliyorum. "Burada bitirelim," diyorum.

"Mükemmel. Çünkü masan için ışık getirdim."

Biraz şaşkınlıkla ona bakıyorum. Yaratıcılığını her şeyin ötesine taşıyor. "Sen mi yaptın?"

"Evet ama şirketin kodamanlarından toplantıya gelip masanızdaki yanıp sönen ışıkları görürse tarzınızı bozar mı? Üzerinizdeki büyük kötü kurt havasını bozmak istemem."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni böyle mi görüyorsun?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Bilmiyorum Wilder. Büyük kötü kurtlar naneli dondurma gönderir mi?"

İki kişi onun oyununu oynayabilir. "Belki de onları Kırmızı Başlıklı Kız'a gönderiyorlardır," diyorum ofisime girerken.

"O zaman, kırmızı başlıklı kız onaylıyor."

"Kurt da öyle," diyorum ve çok fena sıcıyorum. Kendimi korumak için bazı kurallara uymam gerektiğini söyledikten beş dakika sonra, ona hediyeler göndermeyi bırakmayacağımı zaten biliyordum. Mesaj atmayı bırakmayacağım. Bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi ve ben... bağımlıyım ve buna iznim var. Bu oyundan bir şey çıkmaz tabii ki. Yalan olarak başlayan bir aşktan nasıl bir şey çıkabilir ki? Ama yapabiliyorken tadını çıkaracağım.

Kapıyı arkamızdan kapattım.

Masama doğru koşuyor, muhtemelen ışıklar için hile çantasında balık tutuyor. Kısa sürede onları masamın etrafına dizmeye başladı. Evet, işte o an geldi. O bir işle meşgul, ben de elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde "Peki ya bir öpücük?" diyorum.

Etrafında dönüyor, elinde bir dizi ışık, gözlerinde soru işaretleri. "Şimdi mi?"

Ne oldu? Şimdi mi? Daha cevap veremedim -ki cevap veremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım

-"Tabii. Alıştırma öpücüğünden zarar gelmez." diye ekliyor.

Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Beni sağda solda şaşırtmaya devam ediyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Ben kontrolle, stratejiyle, her zaman hangi kartları oynayacağını bilmekle gurur duyan bir adamım. Onunlayken, özellikle de ışıkları masanın üzerine koyup birkaç adım ötemdeki mesafeyi kapatırken, aklım başımdan gidiyor.

Hâlâ tek kelime etmedim. Gerçekten bir şey söylemem gerek. *Herhangi bir şey.* Çenesini kaldırıp güzel dudaklarını bana uzatıyor. Kafamda sorular uçuşuyor. Bunu yapmalı mıyım? Çizgiyi aşıyor muyum? Bu yanlış mı?

Sonunda, "Emin misin?" diye sormayı başardım. Boğazımı tırmalar gibi çıkıyor.

Başının bir eğimi. Dudaklarında bir kıvrım. "Isırmazsın, değil mi? Büyük kötü kurt gibi mi?"

Bir şehvet şimşeği omurgamdan aşağı fırlıyor. Görmezden gelmeye çalışıyorum, tek düşünebildiğim *seni daha iyi yiyebilmek*ken buna direniyorum. "Sadece sen istersen."

Gözlerinde şehvete çok benzeyen bir şey titreşiyor. "Isırma işini . Ama pratik yapmaya evet," diyor ve sonra dudaklarını hafifçe aralıyor.

Bu buluşmayı bir öpücük provası olarak planlamamıştım. Ama bir fırsatı nasıl yakalayacağımı ve nasıl değerlendireceğimi de biliyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum, parmağımı kumral saçlarının ipeksi tellerinde gezdiriyorum, acele etmeden yüzünde gezdiriyorum ve kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Nefesi kesiliyor. Saç tellerini bırakıyorum, sonra parmaklarımın arkasını çenesinde gezdiriyorum. Göğsü yükselip alçalıyor. Gözleri hep beni takip ediyor, önce yüzümü, sonra elimi izliyor. Bu anı uzatıyorum, parmaklarım çenesine ulaşana kadar elastik gibi geriyorum, onu tutuyorum.

Fable ve Wilder'ın bu sonbaharda Kindle Unlimited'a gelecek tatil romantizmi [My Favorite Holidate](#) için ön sipariş verin!

SEVİMLİ OL

İndirimlerden, yeni çıkan kitaplardan, özel fırsatlardan ve çekilişlerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Bültenime](#) bugün kaydolun!

Kitaplar ve romantizm hakkında konuşmak, kitaplarımın kapaklarına ve ön kopyalarına göz? [Bir Lovely olun!](#) atmak için eğlenceli, iyi hissettiren bir yerin parçası olmak ister misiniz

AKKNOMLEDGMENTS

Kutup anlayışı için KA Linde'ye teşekkür ederim! Sen bir tanrıça ve köpek aşığısın ve sana tapıyorum! Hikayeye çok yardımcı oldunuz ve rehberliğiniz hikayeyi çok güzel bir şekilde şekillendirdi. İnanılmaz şekillerde. TÜM YOLLARLA! TEŞEKKÜRLER!

Jill'e travma, topraklama egzersizleri ve TSSB hakkındaki görüşleri için teşekkür ederiz. Lo'ya da Everly'nin yaralarının detayları ve tüm bu olayla ilgili genel rehberliği için teşekkür ederim! Teşekkürler Kayti ve beni asla bırakma. Her şey için teşekkürler KP.

Sharon'a tüm hokeyleri kontrol ettiği ve spor boyunca bana rehberlik ettiği için çok minnettarım. Ayrıntıları ayarlamama yardımcı oldukları için Rae ve Kim'e teşekkür ederim.

Corinne, Laura, AL, Natasha, Lili, Laurelin, CD, K, Helena ve Nadia gibi her gün güvendiğim yazar arkadaşlarıma şükranlarımla.

Bana ve çılgın saatlerime, sandviç ve kurabiye ihtiyacıma katlandıkları için aileme teşekkür ederim.

Hepsinden önemlisi, bunu seçtiğiniz için siz okuyucularıma inanılmaz minnettarım! Umarım siz de Max ve Everly'yi benim gibi seversiniz!

LAUREN'DEN DAHA FAZLA KİTAP

100'den fazla kitap yazdım! Aşağıdaki tüm bu başlıklar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

Aşk ve Hokey Serisi

Erkek Arkadaş Hedefi

Oda arkadaşından sevgiliye, takım arkadaşının küçük kız kardeşine uzanan bir hokey romantizmi!

Romantik Hat

Düşmandan aşığa, reklamcüyı oynatan, yasak bir romantizm!

Teklif Oyunu

En iyi arkadaştan aşığa bir romantizm!

Kız Arkadaş Bölgesi

Bir koçun kızı romantizmi!

En Sevdiğim Tatil

Bu diziden bir yan ürün! Milyarder patronla sahte buluşma!

My Hockey Romance Serisi

Hokey, baharat, saçmalıklar ve sevimli köpekler bu tek kişilik seride! Çünkü kazık yediğinizde, bunu ikiye hatta üçe katlayın!

Karma iki hokey erkek arkadaşdır, bazen de üç!

Double Pucked

Seksi, çirkin bir MFM hokey romantik komedisi!

Puck Evet

Sahte bir evlilik, baharatlı MFM hokey romantik komedisi!

İyice Pucked!

Bir kardeşin en iyi arkadaşları + kaçak gelin, baharatlı MFM hokey rom com!

Mell ve Truly Pucked

Arkadaştan sevgiliye zoraki bir yakınlık neden hokey seçmeli romantik komedi!

Bakireler Topluluğu Serisi

Bakireler Topluluğu ile tanışın - birbirleri için her şeyi yapabilecek harika arkadaşlar. Bu yasak, duygu yüklü ve çılgınca seksi yaş farkı aşklarının tadını çıkarın!

RSVP

The Tryst

[Alay](#)

Flört Oyunları Serisi

Şehirdeki arkadaşlar ve onların flört aksilikleri hakkında eğlenceli, seksi bir romantik komedi dizisi!

[Komşu Bakire İki](#)

[Günde Bir](#)

[İyi Adam Mücadelesi](#)

Nasıl Çıkılır Serisi (Yeni ve devam eden)

Aile gibi olan arkadaşlar. Yeniden biriyle çıkmayı öğrenme şansı. Aşk, seks ve tanışma saçmalıklarıyla dolu bağımsız romantik komediler.

[Sözde Aşk Hayatım](#)

[Başkalarıyla İyi](#)

[Neredeyse Romantik](#)

[Tesadüfî Flört Deneyi](#)

Bağımsız bir romantik komedi macerası

[Gerçek Bir İyi Kötü Şey](#)

Erkek Arkadaş Malzemesi

Dört muhteşem kahraman. Dört çirkin evlenme teklifi. Bu seksi romantik komedi serisinde aşk için dört şans!

[Arkadaş İsteme Seks ve](#)

[Diğer Parlak Nesneler](#)

[Bir Gece Beklemeli](#)

[Hizmeti](#)

Büyük Kaya Serisi

New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan günah kadar seksi, saygısız, erkek bakış açılı romantik komedim!

[Big Rock](#)

[Mister O İyi](#)

[Asılmış Tam](#)

[Paket Joy](#)

[Ride Sert](#)

[Ahşap](#)

Mutlu Sonlar Serisi

Aşkı arayan ve aşktan kaçınan bir grup arkadaşı takip eden bu tek kişilik seride romantizm büyük bir patlamayla başlıyor!

[Come Again Shut](#)

[Up and Kiss Me](#)

[Kısmet](#)
[Bekarlık Yıldönümüm](#)

Ballers ve Babes

Seksi spor romantizmi sizi ateşlendirmeyi garanti ediyor!

[Wild Card Öpücüğü](#) .
[Alması En Değerli](#)
Playboy [En](#)

Aşkın Kuralları Serisi

Atletler, bakireler ve düğünler!

[Virgin Kural Kitabı](#)
[Virgin Oyun Planı](#)
[Virgin Virgin Puan](#) .
[Kartı](#)

Savurgan Serisi

Korumalar, milyarlar ve otelciler bu seksi, yüksek riskli tek kişilik seride!

[Sadece Bir Gece](#)
[Enfes Bir Dokunuş](#)
[Bir Haftalık Kocam](#)

The Guys Mho Got Away Serisi

New York ve Kaliforniya'daki arkadaşlar bu eğlenceli ve ateşli romantik komedi dizisinde birbirlerine aşık oluyor!

[Doğum Günü](#)
[Kıyafeti Sevgili Seksi](#)
[Eski Erkek Arkadaşım](#)
[Ya Adam Dün Gece İçin](#)
[Teşekkür Etseydi](#)
[Yan Kapıdaki Rüya Adam](#)

Always Satisfied Serisi

New York'ta yaşayan bir grup arkadaş, bu seksi kişilik seride aşkı ve kahkahayı buluyor!

[Memnuniyet Garantili](#)
[Asla Olmadım](#)[Anında](#)
[Tatmin](#)
[: Hep Sen Vardın](#)

Hediye Serisi

Karanlıktan sonra tek kişilik bir seri! Fantezilerinizi keşfedin!

[Nişan Hediyesi](#)
[HediyesiBakire](#)
[Çökmekte Olan Hediye](#)

Kalp Kırınlar Serisi

Üç kardeş. Üç rockçı. Üç bağımsız seksi romantik komedi.

[Bir Varmış Bir Bir Bir Bir Bir](#)
[Yokmuş](#)[Yokmuş](#) [Varmış](#)
[Yokmuş Varmış](#)

Günahkar Erkekler

Yüksek riskli, yüksek oktanlı, günah kadar seksi bir romantik gerilim serisi!

[Günahkâr Gecelerim](#)
[Günahkâr Günahkâr](#)
Özlemlerim
[Arzularım Aşkım](#)
[Günahkâr Günahım](#)

Paris'ten Sevgilerle

Paris'te geçen sürükleyici aşk romanları!

[Wanderlust](#)
[Yarı Zamanlı](#)
[Aşık](#)

Tek Aşk Serisi

New York'ta bir grup arkadaş bu seksi romantik komedi dizisinde teker teker aşık oluyor!

[Seksi Olan Ateşli](#)
[Olan](#)
[Knocked Up Planı](#)
[Olduğun Gibi Gel](#)

Lucky In Love Serisi

Sıcak, mavi yakalı kahramanlar ve seksi kadın kahramanlarla dolu küçük bir kasaba romantizmi!

[En İyi Planlar İyi](#)
[Hissetme Faktörü](#) [Bunu](#)
[Kimse Daha İyi](#)
[Yapamaz](#)
[Fermuarsız](#)

Pişmanlık Yok

Geçmişlerinden kurtulmak için savaşıyor genç bir çift hakkında öfkeli, seksi, duygusal, yeni yetişkin bir üçleme!

[Başlangıcımız](#)

[The Thrill of It](#)

[Seninle Her Saniye](#)

Aşka Yakalanmışlar Serisi

Bir grup arkadaş aşkı buluyor!

[Rol Planı İkinci Şans](#)

[Planı Buluşma Teklifi](#)

[Özel Prova](#)

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

Tehlike ve baharat dolu yüksek ateşli bir seri!

[Geceden Sonra](#)

[Gece Bu Geceden](#)

[Bir Gece Daha](#)

[Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece](#)

Joy Delivered Düet

Çarşaflarınızı ateşe verecek, yüksek ateşli, hınzırca seksi bir tek kişilik seri!

[Onunla Geceler](#)

[Yasak Geceler](#)

Kalbimi Kırma

Bağımsız bir ikinci şans romantizminin duygusal inişli çıkışlı treni

İlham Perisi

Paris'te geçen büyülü bir gerçekçilik romanı

Lili Valente ile birlikte yazdıkları seksi romantik komedi serisi Good Love!

Ayrıca L. Blakely adı altında MM romantizm yazıyorum!

Umutsuzca Bromantik Düet (MM)

Oda arkadaşlığından sevgililiğe, düşmanlıktan sahte erkek

arkadaşlığa [Umutsuzca Bromantik](#)

[İşte Adamım Geliyor](#)

Yaz Erkekleri Serisi (MM)

Aynı takımda yer alan iki beyzbol oyuncusu, beş destansı yıla yayılan yasak bir aşk yaşar [Scoring With Him](#)

[Onunla Kazanmak](#)

[Hepsi Onunla](#)

MM Bağımsız Romanlar

[Barıma Bir Adam Giriyor](#)

[Bromance Bölgesi](#)

[Sadece Bir Kez](#)

[The Best Men](#) (Sarina Bowen ile birlikte yazılmıştır)

Minner Her Şeyi Alır Serisi (MM)

Duygu yüklü ve karşı konulmaz derecede seksi bağımsız MM spor romanları serisi!

[Erkek Arkadaşın Geri](#)

[Dönüşü Beni Açtı](#)

[Çok Kirli Bir Oyun Sınırlı](#)

[Sayıda Koca Elinden Alındı](#)

Kişiselleştirilmiş bir öneri istiyorsanız, laurenblakelybooks@gmail.com !adresinden bana e-posta gönderin

İLETİŞİM

Okurlardan haber almayı seviyorum! Beni TikTok'[LaurenBlakelyBooksta](#) , Instagram'da [LaurenBlakelyBooksLaurenBlakelyBooks](#) [LaurenBlakely.com](#) [adresinde](#) , Facebook'ta veya çevrimiçi olarak bulabilirsiniz. Ayrıca bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.